„Citind Little Brother îmi doream să fiu din nou adolescent și să încerc să schimb lumea."

N3ıL_G@ıM@N

LITTLE BROTHER

CORY DOCTOROW

NEMIRA

Cory Doctorow s-a născut în Toronto, în 1971, şi este blogger, jurnalist şi scriitor canadian. A crescut într-o familie de activişti evrei şi s-a implicat de la o vârstă fragedă în campaniile pentru dezarmare nucleară şi manifestările Greenpeace. A absolvit liceul la SEED Alternative School din Toronto şi a frecventat patru universităţi, abandonând de fiecare dată studiile.

În 1999 a fondat compania de software peer-to-peer Opencola, achiziţionată în 2003 de Open Text Corporation. Apoi s-a mutat la Londra, unde a fost coordonatorul operaţiunilor europene ale Electronic Frontiers Foundation, ajutând la înfiinţarea Open Rights Group. În ianuarie 2006, a renunţat la funcţia sa, dedicându-se în totalitate scrisului.

Primul său volum, *Down and Out in The Magic Kingdom* (2003), şi prima carte publicată sub licenţă Creative Commons (care oferă dreptul de a distribui opera în scopuri noncomerciale), a obţinut, alături de nominalizarea la premiile Nebula, Premiul Locus pentru cel mai bun roman de debut. În 2004, a publicat antologia de povestiri *A Place So Foreign and Eight More*, recompensată cu Premiul Sunburst. *Little Brother*, al patrulea său roman, a fost lansat în 2008, de asemenea sub licenţă de tip Creative Commons. Distribuit în mod gratuit în formă electronică, volumul s-a bucurat de o primire mai mult decât entuziastă: a devenit bestseller internaţional şi a primit premiile Prometheus, John W. Campbell şi White Pine, fiind finalist al Premiului Hugo.

În prezent, Doctorow este coeditor al revistei online *Boing Boing* şi scrie articole despre tehnică, internet şi drepturi de autor pentru *Make*, *Information Week*, *The Guardian* şi *Locus*.

Pentru Alice, care mă întregeşte.

Capitolul 1

Sunt elev în ultimul an la Liceul „Cesar Chavez” din însoritul cartier Mission al oraşului San Francisco, ceea ce mă face unul dintre cei mai intens supravegheaţi oameni din lume. Mă numesc Marcus Yallow, însă la data când începe această poveste eram cunoscut sub numele de w1n5t0n. Pronunţat „Winston”.

Nu pronunţat „Dublu-ve-unu-en-cinci-te-zero-en” – în afară de cazul în care sunteţi cumva un ofiţer total rupt de realitate de la secţia disciplinară, suficient de depăşit de evenimente ca să mai numiţi încă internetul „super-autostrada informaţiilor”.

Cunosc o persoană rămasă în urmă într-o asemenea măsură, se numeşte Fred Benson şi este unul dintre cei trei directori adjuncţi de la „Cesar Chavez”. Omul ăsta e ca o gaură-n plămâni. Dar, dacă trebuie să ai un temnicer, mai bine unul care nu ştie pe ce lume e decât unul care prinde totul din zbor.

— Marcus Yallow, a spus el într-o dimineaţă, prin staţia de amplificare.

Staţia de amplificare nu e prea bună şi, când o îmbini cu obişnuitul mormăit al lui Benson, obţii ceva care aduce mai degrabă a încercare de a digera un burrito prost pregătit decât a anunţ şcolar. Însă fiinţele umane îşi desluşesc foarte bine numele într-o încâlceală verbală – e o trăsătură care ţine de supravieţuire.

Mi-am înşfăcat geanta şi mi-am închis laptopul pe trei sferturi – nu voiam să opresc downloadul – şi m-am pregătit pentru inevitabil.

— Prezintă-te imediat în biroul conducerii.

Profesoara de ştiinţe sociale, domnişoara Galvez, s-a uitat la mine rostogolindu-şi ochii şi eu i-am întors privirea rostogolindu-i pe ai mei. Directorul mă ceartă întotdeauna, fiindcă trec întotdeauna prin firewallurile şcolii ca printr-un şerveţel ud, îmi bat joc de softurile care identifică mersul şi dezactivez cipurile-spion cu care ne urmăresc. Galvez e oricum o tipă cumsecade, nu-mi scoate niciodată ochii pentru asta (mai ales când o ajut să se descurce cu webmailul, ca să poată vorbi cu fratele ei, aflat în misiune în Irak).

Prietenul meu Darryl m-a plesnit peste fund când am trecut pe lângă el. Îl cunosc pe Darryl de când eram în scutece şi fugeam de la creşă, şi în tot acest timp l-am vârât în tot soiul de necazuri şi tot eu l-am scos din ele. Mi-am ridicat braţele deasupra capului ca un boxer profesionist, am ieşit din laboratorul de ştiinţe sociale şi am pornit-o către biroul conducerii în calitate de persoană suspectă.

Telefonul meu a început să sune când eram la jumătatea drumului. O altă faptă inadmisibilă – telefoanele sunt *muy prohibido* la Liceul „Chavez” –, dar de ce-ar fi trebuit să mă oprească asta? M-am grăbit să intru la toaletă şi m-am închis în cabina din mijloc (cea mai îndepărtată e întotdeauna cea mai dezgustătoare, fiindcă atât de mulţi oameni se duc întins acolo, sperând să scape de miros şi de mizerie – dacă ai experienţă şi vrei igienă, o găseşti în cea din mijloc). Mi-am verificat telefonul – PC-ul de acasă îmi trimisese un e-mail ca să-mi spună că apăruse ceva nou în Harajuku Fun Madness, care este întâmplător cel mai bun joc inventat vreodată.

Am rânjit. Oricum era o porcărie să-ţi petreci ziua de vineri la şcoală, mă bucuram că se ivise o scuză pentru evadare.

Am străbătut restul drumului către biroul lui Benson mergând agale şi i-am făcut cu mâna când am trecut pragul.

— Zău dacă ăsta nu e Dublu-ve-unu-en-cinci-te-zero-en, a spus el.

Fredrick Benson – asigurarea socială numărul 545-03-2343, data naşterii 15 august 1962, numele de fată al mamei Di Bona, locul naşterii Petaluma – e mult mai înalt decât mine. Eu sunt un pitic de un metru şaptezeci şi cinci, iar el are unu optzeci şi opt, şi zilele în care juca baschet la liceu au rămas destul de departe în urmă pentru ca muşchii pieptului să i se transforme în sâni de bărbat lăbărţaţi, dureros de vizibili prin cămăşile lui polo, luate gratis de pe internet. Arată întotdeauna de parcă-ar fi gata să-ţi tragă un şut în fund şi îi face realmente plăcere să ridice vocea, pentru efect dramatic. Dar şi una, şi alta îşi pierd eficacitatea după aplicări repetate.

— Îmi pare rău, nu, am răspuns eu. N-am auzit niciodată de acest R2D2[1] al dumneavoastră.

— W1n5t0n, a repetat el, tot pe litere.

M-a studiat pe sub sprâncenele păroase şi-a aşteptat să mă pierd cu firea. Bineînţeles că era pseudonimul meu, şi încă de ani de zile. Era identitatea pe care o foloseam ca să postez pe forumurile unde îmi aduceam contribuţia în domeniul securităţii, prin cercetare aplicată. Ştiţi, mă refer la experimente de genul plecării din şcoală pe furiş şi al dezactivării dispozitivului de urmărire din telefonul meu mobil. Dar el habar n-avea că e pseudonimul meu. Era cunoscut de un număr foarte mic de oameni, şi aveam încredere în toţi, până la capătul lumii.

— Ăă, nu se aprinde niciun beculeţ, am spus.

Sub pseudonimul ăsta făcusem câteva chestii extraordinare în şcoală – eram foarte mândru de realizările mele în privinţa dezactivării sistemelor de spionaj – şi, dacă reuşea să facă legătura între cele două identităţi, dădeam de necaz. La şcoală nu mi-a spus nimeni, niciodată, w1n5t0n, sau măcar

Winston. Nici chiar prietenii mei. Sunt Marcus şi nimic altceva.

Benson s-a instalat în spatele biroului şi-a început să bată nervos darabana în tamponul de sugativă, cu inelul său de absolvent. O făcea de fiecare dată când nu-i plăcea ce întorsătură luau lucrurile. Jucătorii de pocher numesc asta „dezvăluire” – ceva care te lasă să ştii ce se petrece în capul celuilalt. Ştiam toate mişcările prin care dezvăluia Benson ceva.

— Marcus, sper că-ţi dai seama cât de serioasă e treaba asta.

— O să-mi dau seama imediat ce-o să-mi explicaţi despre ce e vorba, domnule.

Când mă enervează un reprezentant al autorităţilor, îi spun întotdeauna „domnule”. E dezvăluirea mea.

M-a privit clătinând din cap şi şi-a lăsat ochii în jos, o altă dezvăluire. Acum avea să înceapă să urle la mine.

— Ascultă, puştiule! E timpul să-nţelegi că ştim cu ce te ocupi şi că n-o să te tratăm cu mănuşi. Dacă n-o să fii exmatriculat înainte de a se încheia întrevederea asta, o să te poţi considera norocos. Vrei să termini liceul?

— Domnule Benson, încă nu mi-aţi explicat care e problema…

A dat cu palma în birou, apoi şi-a îndreptat arătătorul spre mine.

— *Problema,* domnule Yallow, este că te-ai implicat într-o conspiraţie criminală pentru a submina sistemul de securitate al acestei şcoli şi că le-ai furnizat colegilor tăi mijloace prin care să-l contracareze. Ştii că săptămâna trecută am exmatriculat-o pe Graciella Uriarte fiindcă a folosit unul dintre instrumentele tale.

Uriarte fusese acuzată pe nedrept. Cumpărase un emiţător de bruiaj radio de la un magazin specializat, de lângă staţia BART[2] de pe 16th

Street, care atrăsese atenţia aparaturii de contracarare de pe coridorul şcolii. Nu era isprava mea, dar îmi părea rău pentru Uriarte.

— Şi credeţi că eu sunt amestecat în asta?

— Avem informaţii demne de încredere care demonstrează că eşti w1n5t0n – a pronunţat din nou cuvântul pe litere, şi-am început să mă-ntreb dacă nu fusese în stare să-şi dea seama că 1 era un I, iar 5 era un S. Ştim că personajul numit w1n5t0n e responsabil pentru furtul testelor standardizate de anul trecut.

De fapt nu fusesem eu, dar o asemenea lovitură de hacker era încântătoare şi mă simţeam oarecum flatat fiindcă-mi era atribuită.

— Şi, ca urmare, eşti pasibil de mai mulţi ani de închisoare dacă nu cooperezi cu mine.

— Aveţi „informaţii demne de încredere”? Aş vrea să le văd.

Mi-a aruncat o privire ameninţătoare.

— Atitudinea asta n-o să te-ajute.

— Domnule, dacă există dovezi, cred că ar trebui să chemaţi poliţia şi să i le comunicaţi. Pare o chestiune foarte serioasă şi nu vreau să stau în calea unei anchete corespunzătoare a autorităţilor în drept.

— Vrei să chem poliţia?

— Şi pe părinţii mei, aşa cred. Ar fi cel mai bine.

Ne-am uitat unul la altul pe deasupra biroului. Era clar că se aşteptase să cedez chiar în clipa când aruncase bomba asupra mea. Nu am făcut-o. Am un truc care mă ajută să-i fac pe oamenii de soiul lui să-şi plece ochii. Mă uit uşor spre stânga capului lor şi mă gândesc la nişte cântece vechi din folclorul irlandez, care au câte trei sute de versuri. Aşa reuşesc să par de un calm desăvârşit şi fără nicio grijă.

Şi aripa a păsării era şi pasărea un ou clocea şi oul în cuib se afla şi cuibul pe-o frunză stătea şi frunza

sta pe-o rămurea şi rămureaua din ram pornea şi ramul de pom se ţinea şi pomu-n mlaştină creştea – mlaştina-n vale se-ntindea – la la! Tra la la la straşnică mlaştina, mlaştina-n vale se-ntindea, la la…

— Te poţi întoarce-n clasă, a spus el. O să te chem când vor dori poliţiştii să discute cu tine.

— O să-i anunţaţi acum?

— E o procedură complicată. Credeam că putem rezolva totul corect şi rapid, însă de vreme ce insişti…

— Pot să aştept până când se-ncheie procedura, am zis. Nu mă deranjează.

A bătut din nou darabana cu inelul şi mi-am adunat forţele ca să fac faţă răbufnirii.

— *Ieşi afară!* a zbierat. Ieşi dracului din biroul meu, nenorocit…

Am plecat fără să renunţ la expresia neutră a feţei. N-avea de gând să cheme poliţaii. N-avea destule dovezi pentru asta, altminteri i-ar fi anunţat de la bun început. Mă ura de moarte. Am dedus că auzise nişte bârfe pe care nu le putuse verifica şi sperase c-o să mă poată speria destul de tare ca să le confirm.

Am străbătut coridorul cu inima uşoară şi în pas vioi, păstrându-mi mersul egal şi ritmic pentru camerele care îl recunoşteau. Fuseseră instalate cu un an în urmă şi le adoram pentru absoluta lor idioţenie. Înainte avuseseră camere care recunoşteau trăsăturile feţei şi care acopereau aproape în întregime spaţiul public al şcolii, dar un tribunal decretase că era neconstituţional. Aşa că Benson şi o grămadă de alţi administratori paranoici ne cheltuiseră banii pentru manuale pe camerele alea idioate, despre care se presupunea că puteau deosebi mersul unei persoane de al alteia. Da, vezi să nu.

M-am întors în clasă şi m-am aşezat din nou, întâmpinat cu căldură de domnişoara Galvez. Mi-

am despachetat computerul standard al şcolii şi am reintrat în modul oră de curs. ŞcolarCompurile reprezintă cea mai iscoditoare tehnologie cu putinţă, înregistrează fiecare apăsare pe tastă, supraveghează în întregime traficul din reţea în căutarea cuvintelor-cheie suspecte, numără fiecare clic, urmăresc orice gând pasager pe care îl formulezi. Le-am primit când eram în primii ani de liceu şi n-a fost nevoie decât de două luni până când le-a dispărut farmecul. Odată ce oamenii şi-au dat seama că aceste laptopuri „gratuite" lucrau pentru conducerea şcolii – şi, pe deasupra, afişau şi o nesfârşită paradă de reclame respingătoare –, au început dintr-odată să pară grele, împovărătoare.

Spargerea sistemului de operare al ŞcolarCompului meu fusese simplă. Softul de spargere ajunsese online la o lună după apariţia computerului şi era floare la ureche – descărcai pur şi simplu o imagine DVD, o ardeai, introduceai DVD-ul în ŞcolarComp şi îl porneai ţinând apăsate simultan o serie de taste. DVD-ul făcea restul, instala în computer un întreg set de programe ascunse, care rămâneau astfel chiar şi în timp ce Consiliul Educaţiei îşi făcea verificarea zilnică telecomandată. Din când în când trebuia să obţii o actualizare a softului, pentru a păcăli cele mai recente teste ale Consiliului, dar era un preţ mic pentru a dobândi un oarecare control asupra calculatorului.

Mi-am deschis IMParanoidul, un program secret de chat pe care-l foloseam când doream să port o discuţie confidenţială chiar în mijlocul orelor de curs. Darryl era deja conectat.

> Jocul e în plină desfăşurare. În Harajuku Fun Madness se întâmplă ceva măreţ, tipule. Intri?

> Nici. Nu-mi. Trece. Prin. Cap. Dacă mă prind a treia oară trăgând chiulul, mă exmatriculează. Doar ştii, omule. Mergem după ore.

> Trebuie să mergi la masa de prânz şi pe urmă în sala de studiu, nu? Asta înseamnă două ore. Timp berechet ca să descărcăm indiciul ăsta şi să ne întoarcem înainte de a ne observa cineva lipsa. O să pregătesc toată echipa.

Harajuku Fun Madness e cel mai bun joc care s-a inventat vreodată. Ştiu că am mai zis asta, dar suportă o repetare. E un ARG[3], un Joc de Realitate Alternativă şi povestea spune că un grup de adolescenţi japonezi descoperă o nestemată cu puteri tămăduitoare miraculoase în templul din Harajuku, care reprezintă, în esenţă, locul în care şi-au creat adolescenţii japonezi de prima mână toate subculturile de importanţă majoră din ultimii zece ani. Sunt hăituiţi de călugări demonici, de Yakuza (alias Mafia Japoneză), de extratereştri, de preceptori, de părinţi şi de o inteligenţă artificială scăpată de sub control. Şi ne strecoară nouă, jucătorilor, mesaje codificate pe care trebuie să le decodificăm şi să le folosim ca să urmărim indicii care duc la alte mesaje codificate şi la alte indicii.

Imaginaţi-vă cea mai plăcută după-amiază pe care aţi petrecut-o vreodată colindând pe străzile unui oraş, trecând în revistă toţi ciudaţii, toate reclamele haioase de pe foi volante, toţi vagabonzii nebuni, toate magazinele cu articole neconvenţionale. Adăugaţi la asta descoperirea obiectelor de pe o listă, ceea ce vă obligă să faceţi cercetări legate de filme, melodii şi subculturi ale adolescenţilor, toate vechi şi trăsnite, din întreaga lume, din orice timp şi din orice loc. Şi totul face parte dintr-o competiţie, cei patru membri ai echipei învingătoare câştigă Marele Premiu, zece zile la Tokio, relaxare pe podul Harajuku, uimire şi încântare în cartierul comercial Akihabara şi întoarcerea acasă cu toată marfa tip Astro Boy pe care o poţi căra. Numai că în Japonia se numeşte „Atom Boy”.

Ăsta e Harajuku Fun Madness şi, odată ce-ai rezolvat o problemă sau două, nu te mai opreşti.

> Nu, omule, pur și simplu nu. NU. Nici măcar nu-ntreba.

> Am nevoie de tine, D. Ești cel mai bun pe care-l pot găsi. Jur că pot aranja să intrăm și să ieșim fără să știe nimeni. Știi că pot s-o fac, nu?

> Știu că poți s-o faci

> Deci vii?

> Pe naiba, nu

> Haide, Darryl! Pe patul de moarte n-o să dorești să-ți fi petrecut viața de elev stând mai mult în clădirea școlii

> N-o să-mi doresc nici să fi petrecut mai mult timp jucând ARG-uri

> Da, dar nu crezi că pe patul de moarte s-ar putea să-ți dorești să fi petrecut mai mult timp cu Vanessa Pak?

Van făcea parte din echipa mea. Mergea la o şcoală de fete particulară din East Bay, dar ştiam că era dispusă s-o şteargă imediat de-acolo şi să intre-n misiune alături de mine. Darryl era literalmente mort după ea, de ani de zile – chiar dinainte ca pubertatea s-o fi înzestrat din abundenţă cu numeroase daruri. Darryl se îndrăgostise de inteligenţa ei. Trist, într-adevăr.

> Eşti naşpa

> Vii?

S-a uitat la mine şi a clătinat din cap. Pe urmă a încuviinţat, tot printr-un gest al capului. I-am făcut cu ochiul şi m-am pus pe treabă, ca să iau legătura cu restul echipei.

N-am fost întotdeauna pasionat de ARG-uri. Am un secret întunecat: am fost un LARPer. LARP înseamnă Live Action Role Playing[4], iar asta e exact ceea ce pare: te foieşti de colo-colo într-un costum, vorbind cu un accent straniu şi pretinzând că eşti un super-spion, sau un vampir, sau un cavaler medieval. E un soi de capturare a steagului într-un joc cu monştri plus un strop de club de teatru, iar cele mai frumoase jocuri au fost cele din taberele de cercetaşi organizate în afara oraşului, la Sonoma sau în partea de jos a Peninsulei. Acele epopei de câte trei zile puteau fi destul de dificile, cu drumeţii de dimineaţa până seara, cu bătălii eroice cu săbii din materiale spongioase şi bambus, cu vrăji simulate prin azvârlitul unor săculeţe cu boabe de fasole şi prin strigăte gen „Glob de foc!” şi aşa mai departe. Amuzament clasa-ntâi, deşi oarecum prostesc. Nu chiar atât de *geeky* ca

discuţiile despre planurile elfului tău, purtate în jurul unei mese pline cu coca-cola şi cu miniaturi pictate, şi mult mai active, la modul fizic, decât intrarea într-o comă a mouse-ului acasă, în faţa unui joc multiplayer.

Ceea ce mi-a adus necazuri au fost mini-jocurile din hoteluri. Ori de câte ori se ţinea în oraş o convenţie science-fiction, se găsea un LARPer care-i convingea pe organizatori să ne lase să derulăm două mini-jocuri de câte şase ore în cadrul convenţiei respective, profitând de spaţiul pe care îl închiriaseră. Un grup entuziast de copii costumaţi care alergau în toate părţile dădea culoare evenimentului şi ajungeam să ne distrăm de minune printre oameni cu un comportament social încă şi mai deviant decât al nostru.

Problema cu hotelurile este că acolo se află şi o mulţime de nejucători – nu numai fani SF. Oameni normali. Din state ale căror nume încep şi se termină cu câte o vocală. În concediu.

Şi aceşti oameni înţeleg uneori greşit natura unui joc.

Să nu mai vorbim despre asta, OK?

Ora se termina peste zece minute, ceea ce nu îmi lăsa prea mult timp pentru pregătiri. Pe primul punct al ordinii de zi erau acele camere de luat vederi enervante, care îţi recunoşteau umbletul. Cum spuneam, la început existaseră altele, care recunoşteau chipurile, însă fuseseră declarate neconstituţionale. Din câte ştiam eu, niciun tribunal nu stabilise dacă acestea de acum erau legale într-o mai mare măsură, dar, până una-alta, le aveam pe cap.

„Umblet” e un cuvânt bizar şi se referă la modul în care mergi. Oamenii sunt foarte pricepuţi când e vorba să-ţi remarce mersul – când vă duceţi în următoarea excursie, urmăriţi mişcarea lanternei unui prieten aflat la distanţă, care se îndreaptă spre dumneavoastră. Aveţi toate şansele să-l identificaţi pur şi simplu după mişcarea luminii, felul aparte în

care tresaltă aceasta în sus şi în jos îi spune creierului nostru de maimuţă că urmăreşte o persoană care se apropie.

Camerele de recunoaştere a umbletului vă fotografiază mişcările, se străduiesc să vă izoleze în cadre sub forma unei siluete, pe care încearcă apoi s-o suprapună peste cele din baza de date, ca să descopere cine sunteţi. E un identificator biometric, de genul amprentelor sau al scanării retinei, însă aici intervin mult mai multe „conflicte" decât în oricare dintre celelalte două cazuri. Un „conflict" biometric apare atunci când o măsurătoare li se potriveşte mai multor persoane. Amprentele sunt numai ale tale, dar umbletul e o caracteristică pe care o ai în comun cu mulţi alţi oameni.

Bineînţeles că nu e chiar aşa. Stilul în care vă deplasaţi, centimetru cu centimetru, vă aparţine în exclusivitate. Problema este că se schimbă în funcţie de cât de obosiţi sunteţi, de materialul din care e făcută podeaua, de glezna pe care s-ar putea să vi-o fi scrântit sau nu, de pantofii, care pot fi noi sau nu. Aşa că, într-un fel, sistemul vă ghiceşte profilul, căutând oameni care merg într-un stil asemănător.

Aceştia sunt o mulţime. Mai mult decât atât, e simplu să mergeţi altfel decât în stilul obişnuit – scoateţi-vă pur şi simplu un pantof. Bineînţeles că, în acest caz, o să mergeţi întotdeauna în genul fără-un-pantof, prin urmare camerele vor ajunge în final să-şi dea seama că sunteţi aceeaşi persoană. De aceea prefer să includ o mică doză de hazard în atacurile mele asupra sistemului de identificare a mersului: îmi pun câte un pumn de pietriş în fiecare pantof. Ieftin şi eficient, şi nu faci niciodată doi paşi identici. Ca să nu mai spun că, în decursul acestui proces, te alegi şi cu o şedinţă de reflexoterapie. (Glumesc. Reflexoterapia ţine de ştiinţă aproape în aceeaşi măsură ca recunoaşterea mersului.)

La început, camerele declanşau un semnal de alarmă de fiecare dată când intra în campus cineva pe care nu-l recunoşteau.

Asta *n*-a mers.

Alarma pornea din zece în zece minute. Când sosea poştaşul. Când sosea pe neaşteptate câte un părinte. Când sosea personalul de întreţinere a terenului nostru de baschet. Când îşi făcea apariţia un elev cu pantofi noi.

Aşa că acum nu mai încearcă decât să urmărească unde ne aflăm, şi când. Dacă iese cineva pe poarta şcolii în timpul orelor, se verifică dacă mersul lui seamănă cumva cu al unui elev şi, dacă e aşa, *uuup-uuup-uuup,* sună alarma!

Liceul Chavez e înconjurat cu un inel de alei pietruite. Îmi place să păstrez doi pumni de pietricele în geanta de umăr, pentru orice eventualitate. I-am pasat vreo cincisprezece din cele ascuţite lui Darryl, pe tăcute, şi amândoi ne-am umplut pantofii.

Ora era pe sfârşite – şi mi-am dat seama că încă nu mă uitasem pe site-ul Harajuku Fun Madness ca să văd unde se afla următorul indiciu! Fusesem atât de hiperconcentrat asupra fugii, încât nu mă obosisem să aflu *unde* urma să fugim.

M-am întors la ŞcolarCompul meu şi am apăsat o tastă. Foloseam un program de navigare livrat odată cu laptopul. Era o versiune spyware, cu multe restricţii, a Internet Explorer. O scârnăvie de crashware de la Microsoft pe care n-o folosea de bunăvoie niciun om sub patruzeci de ani.

Aveam Firefoxul pe drive-ul USB încorporat în ceas, dar nu era suficient – ŞcolarCompurile foloseau Windows Vista4Schools, un sistem antic de operare conceput pentru a-i crea conducerii şcolii iluzia că deţinea controlul asupra programelor rulate de elevi.

Dar Vista4Schools e propriul său duşman. Există o mulţime de programe pe care nu vrea să le

închizi – de monitorizare a tastaturii, de cenzurare –, iar acestea rulează într-un mod special, care le face invizibile pentru sistem. Nu poţi ieşi din ele fiindcă nu le vezi.

Orice program al cărui nume începe cu SYS e invizibil pentru sistemul de operare, nu apare nici în bazele de date ale hard diskului, nici în Process Monitor. Aşa că Firefoxul meu se numea SYSFirefox, fiind astfel invizibil pentru snoopware, softurile de monitorizare a reţelei.

În momentul acela, computerul meu rula un program de navigare independent şi aveam nevoie de o conexiune independentă la reţea. Reţeaua şcolii înregistra fiecare clic din sistem şi din afara lui, ceea ce era o veste proastă dacă intenţionai să navighezi pe site-ul Harajaku Fun Madness pentru puţină distracţie extraşcolară.

Răspunsul este ceva numit cu ingeniozitate TOR5 – Ruterul-Ceapă. Un ruter-ceapă este un site internet care primeşte cereri de accesare a paginilor web şi le trimite altor rutere-ceapă, care la rândul lor le trimit spre altele, până când unul dintre ele se decide în final să acceseze pagina şi o trimite înapoi, către solicitant, trecând prin toate foile de ceapă. Traficul prin toate aceste rutere e criptat, ceea ce înseamnă că şcoala nu poate vedea ce aţi căutat, iar foile de ceapă habar n-au pentru cine lucrează. Sunt implicate milioane de computere – programul a fost creat de Biroul de Cercetări Navale al Statelor Unite pentru a-şi ajuta oamenii să ocolească softurile cenzurii din ţări ca Siria şi China, ceea ce înseamnă că e perfect pentru operarea între graniţele unui liceu obişnuit.

TOR funcţionează fiindcă şcoala are o listă neagră care include un număr limitat de adrese nocive, pe care nu trebuie să le accesăm, iar adresele computerelor intermediare se schimbă în permanenţă – e imposibil să ţină evidenţa tuturor. Împreună, Firefox şi TOR m-au transformat într-un om invizibil, inaccesibil pentru sistemele de

spionaj ale Consiliului Educaţiei, liber să intre pe site-ul Harajuku FM şi să afle ce se mai petrecea.

Noul indiciu era acolo. Asemenea tuturor indiciilor Harajuku Fun Madness, avea o componentă materială, una online şi una mentală. Cea online consta în rezolvarea unei enigme, una care îţi cerea să găseşti răspunsuri pentru o grămadă de întrebări obscure. Pachetul acela includea o mulţime de întrebări despre subiectele din dōjinshi – acestea fiind reviste cu benzi desenate create de fanii manga, benzile japoneze. Pot fi tot atât de lungi ca benzile desenate oficiale din care s-au inspirat, însă mult mai stranii, cu fire narative încrucişate şi uneori cu cântece şi acţiuni într-adevăr prosteşti. Sunt o mulţime de poveşti de dragoste, fireşte. Tuturor le place să-şi vadă personajele preferate cuplându-se.

Intenţionam să rezolv enigmele mai târziu, când ajungeam acasă. Era mai uşor s-o faci împreună cu întreaga echipă, descărcând tone de fişiere dōjinshi şi parcurgându-le în căutarea răspunsurilor.

Tocmai terminasem de adunat toate indiciile când a sunat clopoţelul şi ne-am început evadarea. Mi-am strecurat pe furiş pietrişul prin partea laterală a cizmelor scurte – Blundstones din Australia, înalte până la glezne, excelente pentru alergat şi căţărat, iar modelul fără şireturi, uşor de încălţat şi descălţat, te avantajează în cazul detectoarelor de metale care nu se mai termină, şi de care dai peste tot.

Bineînţeles că trebuia să scăpăm, totodată, şi de supravegherea fizică, ceea ce devine din ce în ce mai simplu de fiecare dată când e adăugat un nou nivel de sisteme de urmărire – toate soneriile şi toate fluierăturile amăgeau iubitul nostru corp profesoral, creându-i un cu totul eronat sentiment de siguranţă. Am străbătut coridoarele, făcându-ne loc prin mulţime şi îndreptându-ne spre ieşirea mea laterală favorită. Eram la jumătatea drumului când Darryl a şuierat:

— Rahat! Uitasem, am în geantă o carte de la bibliotecă.

— Faci mişto de mine, am spus, şi l-am tras în următoarea toaletă pe lângă care am trecut.

Cărţile de la bibliotecă sunt o belea. Toate au lipit în interiorul copertei câte un arphid[5] – ID în bandă radio –, mulţumită căruia bibliotecarii le pot verifica fluturându-le pe deasupra unui cititor, iar rafturile pot anunţa dacă există cărţi care nu stau la locul lor.

Şi tot mulţumită lui ştie şcoala tot timpul unde te afli. Era o altă portiţă legală: justiţia nu i-ar îngădui să ne urmărească *pe noi* apelând la arphid-uri, dar îngăduie urmărirea *cărţilor din bibliotecă* şi folosirea registrelor pentru a-şi da seama asupra cui se află cartea.

Aveam în geantă o mică pungă Faraday – o mapă de dimensiuni reduse, căptuşită cu o plasă din sârmă de cupru care blochează efectiv undele radio, reducând arphid-urile la tăcere. Însă pungile erau făcute pentru neutralizarea cardurilor de identitate şi a dispozitivelor de emisie-recepţie de pe carnetele de taxe, nu pentru cărţi cum e…

— *Introducere în Fizică?* am gemut.

Era cât un dicţionar.

[1]Robot din filmul Războiul Stelelor (n. tr.).

[2]Bay Area Rapid Transit – sistem de transport public rapid din zona golfului San Francisco (n. tr.).

[3]Alternate Reality Game (n. tr.).

[4]Interpretarea unor roluri în viaţa reală (n. tr.).

[5]Arphid – ortografiere fonetică a abrevierii RFID, Radio-Frequency Identification, modalitate de urmărire şi identificare a obiectelor sau fiinţelor prin intermediul undelor radio (n. red.).

Capitolul 2

— Mă gândesc să mă axez pe studiul fizicii când o s-ajung la Berkeley, a spus Darryl.

Acolo preda tatăl lui, motiv pentru care el putea urma cursurile fără să plătească taxe. Acasă la Darryl nu punea nimeni sub semnul întrebării înscrierea lui la universitatea statului California din Berkeley.

— Perfect, dar n-ai putea s-o studiezi online?

— Tata a spus c-ar trebui să citesc cartea. În plus, nici nu plănuisem să comit vreo crimă azi.

— Chiulul nu e crimă. E infracţiune. Înseamnă cu totul altceva.

— Ce facem acum, Marcus?

— Păi, nu pot s-o ascund, aşa c-o s-o coc, la microunde.

Eliminarea arphid-urilor e magie neagră. Niciun comerciant nu-şi doreşte să rămână cu o grămadă de marfă lobotomizată, lipsită de codul său invizibil de bare, după ce i s-au plimbat prin magazin clienţi puşi pe rele, aşa că producătorii au refuzat să implementeze un „semnal de distrugere” capabil să dezactiveze arphid-urile spre care e trimis prin radio. Le poţi reprograma, dar detest să-i aplic figura asta unei cărţi din bibliotecă. Nu e totuna cu a-i rupe paginile, dar faci totuşi un rău, fiindcă o carte cu arphid-ul reprogramat nu poate fi pusă în raft şi nu poate fi găsită. Se transformă într-un ac în carul cu fân.

Ceea ce nu-mi lăsa decât o singură opţiune: să pun obiectul la microunde. Literalmente. Treizeci de secunde într-un cuptor cu microunde îi pot face felul, în mare măsură, oricărui arphid de pe piaţă. Şi, fiindcă acest arphid n-o să reacţioneze în niciun

fel când o să înapoieze D cartea la bibliotecă, vor fi nevoiţi să-i imprime unul nou şi îl vor recodifica în catalog, aşa că volumul va fi în final neprihănit şi aşezat cu grijă pe raftul său.

N-aveam nevoie decât de un cuptor cu microunde.

— Aşteaptă încă două minute şi-o să fie liber bufetul profesorilor, am spus.

Darryl şi-a înhăţat cartea şi a pornit-o spre uşă.

— Nici gând, las-o baltă. Mă-ntorc în clasă.

L-am prins de cot şi l-am tras înapoi.

— Haide, D, linişteşte-te. O să iasă bine.

— *Bufetul profesorilor?* Poate nu m-ai ascultat cu atenţie, Marcus. Dacă mă prind *încă o dată,* mă *exmatriculează.* Ai auzit? Mă *exmatriculează.*

— N-o să fii prins, am zis. Unicul loc în care nu găseai niciun profesor după încheierea acelei perioade a zilei era bufetul. Intrăm prin spate.

Alături de bufet se afla o bucătărioară, cu propria sa intrare pentru profesorii care nu doreau decât o cană cu cafea. Înăuntru, deasupra frigiderului miniatural, era cuptorul cu microunde – duhnind întotdeauna a pop-corn şi a supă vărsată.

Darryl a gemut. Eu mi-am făcut repede planul.

— Uite ce e, clopoţelul *a sunat deja.* Dacă intri acum în sala de studiu, o să te-alegi cu un bilet de întârziere. În momentul de faţă, e mai bine să nu apari deloc. D, eu mă pot strecura în orice încăpere din campusul ăsta şi pot ieşi fără să fiu văzut. O să am grijă să fii în siguranţă, frate.

A gemut iarăşi. Ceea ce reprezenta una dintre dezvăluirile lui Darryl: odată ce începe să geamă, e gata să cedeze.

— Să-i dăm drumul, am spus, şi-am luat-o amândoi din loc.

A mers perfect. Am ocolit sălile de clasă, am coborât în subsol pe scările din spate şi am urcat pe cele din faţă, ajungând chiar la uşa bufetului

profesorilor. Din partea cealaltă nu se auzea nimic, aşa că am răsucit mânerul fără niciun zgomot şi l-am tras pe Darryl după mine, apoi am închis uşa, tot în cea mai mare linişte.

Cartea abia dac-a încăput în cuptorul cu microunde, care arăta încă şi mai puţin igienic decât ultima oară când mă strecurasem acolo ca să-l folosesc. Am înfăşurat-o conştiincios în şervete de hârtie înainte de a o pune înăuntru.

— Omule, profesorii ăştia-s nişte *porci,* am şuierat.

Alb la faţă şi încordat, Darryl n-a spus nimic.

Arphid-ul şi-a dat obştescul sfârşit într-o ploaie de scântei, ceea ce era chiar foarte drăguţ (deşi nu la fel de drăguţ ca efectul pe care-l obţii atunci când pui la microunde un strugure îngheţat, efect pe care trebuie să-l vezi ca să-l crezi cu putinţă).

Nu mai trebuia decât să ne retragem din campus într-un anonimat deplin, ducându-ne evadarea la bun sfârşit.

Darryl a deschis uşa şi a dat să iasă, cu mine pe urmele lui. O secundă mai târziu, stătea pe vârfurile pantofilor mei, împungându-mă cu coatele în piept în timp ce se străduia să reintre de-a-ndăratelea în bucătăria de dimensiunile unui dulap pe care tocmai o părăsiserăm.

— Întoarce-te, mi-a şoptit, cu disperare. Repede – e Charles!

Nu mă înţeleg bine cu Charles Walker. Suntem în aceeaşi clasă şi îl cunosc de când îl ştiu şi pe Darryl, dar asemănările se opresc aici. Charles a fost întotdeauna voinic pentru vârsta lui, dar acum joacă fotbal şi, când e incitat, e încă şi mai puternic. Nu-şi poate controla furia – în clasa a treia mi-am pierdut un dinte de lapte din cauza lui – şi a reuşit să nu dea de belea din cauza acestui defect devenind cel mai activ spion din şcoală.

E o combinaţie urâtă, bătăuş şi iscoadă pe deasupra, vorbindu-le cu mare plăcere profesorilor

despre orice infracţiune descoperă. Benson îl *adora.* Iar lui Charles îi plăcea să dea de înţeles că avea un soi de problemă neidentificată a vezicii, ceea ce îi oferea o scuză prefabricată pentru a colinda pe coridoarele liceului, în căutarea cuiva pe care să-l pârască.

Ultima dată când mă prinsese cu ceva, fusesem nevoit să renunţ la LARP. N-aveam intenţia să mă las surprins încă o dată.

— Ce face?

— Vine spre noi, asta face, a spus Darryl.

Tremura.

— OK, am zis. E timpul să trecem la contramăsuri de urgenţă.

Mi-am scos telefonul. Îmi făcusem planul în avans. Charles n-avea să mi-o mai coacă niciodată. Am trimis un e-mail către serverul meu de-acasă, declanşând totul.

Câteva secunde mai târziu, telefonul lui Charles a-nceput să sune nebuneşte, de-a dreptul spectaculos. Îi trimisesem simultan zeci de mii de apeluri aleatoare şi de mesaje scrise, făcându-l să ciripească şi să sune în toate stilurile pe care le avea în memorie şi s-o ţină tot aşa. Atacul era realizat cu ajutorul unei reţele botnet, motiv pentru care mă simţeam vinovat, dar o făcusem în serviciul unei cauze nobile.

Botneturile sunt locurile unde îşi petrec computerele infectate viaţa de apoi. Când capeţi un vierme sau un virus, computerul tău trimite un mesaj pe canalul de chat de pe IRC – Internet Relay Chat. Mesajul îi spune botmasterului – tipului care a lansat viermele – că respectivul computer e gata să-i îndeplinească ordinul. Botneturile sunt extrem de puternice, de vreme ce pot include mii sau chiar sute de mii de computere, PC-uri rapide, din case particulare, răspândite în tot internetul şi cuplate prin conexiuni de mare viteză. De obicei funcţionează în folosul

deţinătorilor lor, dar ori de câte ori le apelează botmasterul se reped să-i îndeplinească ordinele ca nişte zombi.

La internet sunt conectate atât de multe computere infectate încât preţul închirierii unui botnet pentru o oră sau două a ajuns o nimica toată. De cele mai multe ori funcţionează în folosul spamerilor, în chip de spamboţi ieftini, divizaţi, care îţi umplu căsuţa de mail cu mesaje ce te ispitesc cu pastile gen Viagra şi cu viruşi noi, care te pot infecta şi îţi pot recruta computerul, înscriindu-l într-o reţea botnet.

Eu nu închiriasem decât zece secunde pe trei mii de PC-uri şi îi cerusem fiecăruia dintre ele să trimită un mesaj scris către mobilul lui Charles sau să-l apeleze prin voice-over-IP, asta după ce îi extrăsesem numărul de pe o notiţă adezivă lipită pe masa de lucru a lui Benson, în timpul unui vizite fatidice în biroul acestuia din urmă.

Nu e nevoie să spun că telefonul lui Charles nu avea dotările necesare ca să suporte aşa ceva. Pentru început, SMS-urile i-au umplut memoria, blocându-i toate operaţiunile de rutină necesare pentru coordonarea soneriei şi pentru înregistrarea tuturor numerelor fictive afişate. (Ştiaţi că e foarte simplu să falsificaţi numărul afişat pe ecranul telefonului apelat? Există vreo cincizeci de modalităţi în care o puteţi face – e suficient să căutaţi cu google „modificarea identităţii apelantului”.)

Charles l-a privit uluit şi a început să-l butoneze cu furie, cu sprâncenele groase înnodându-i-se şi mişcându-i-se în sus şi în jos în timp ce se lupta cu demonii care-i posedau cel mai intim instrument. Planul funcţionase până aici, dar nu făcea ce ar fi trebuit – ar fi trebuit să caute un loc unde să stea jos, străduindu-se să recapete controlul asupra telefonului.

Darryl m-a scuturat de umăr şi mi-am desprins ochiul de crăpătura uşii.

— Ce face? a întrebat, în şoaptă.

— I-am terminat telefonul, dar acum se holbează la el în loc să plece de-aici.

Obiectul ăla n-avea să fie repornit cu uşurinţă. Odată ce memoria se umplea în întregime, era dificil să încarci programul necesar pentru ştergerea tuturor mesajelor false. Ştergerea în bloc a SMS-urilor nu era posibilă, astfel că era nevoit să le şteargă rând pe rând pe toate cele câteva mii.

Darryl m-a tras înapoi şi şi-a lipit ochiul de uşă. O clipă mai târziu au început să-i tremure umerii. M-am speriat, crezând că intrase în panică, dar, când s-a retras, mi-am dat seama că râdea cu atâta poftă încât îi curgeau lacrimile pe obraji.

— Galvez l-a făcut cu ou şi cu oţet fiindcă stă pe culoare în timpul orelor *şi* fiindcă şi-a scos telefonul – ar fi trebuit s-o vezi năpustindu-se la el. Se cunoştea că-i face cu adevărat plăcere.

Ne-am strâns solemn mâinile şi ne-am furişat din nou pe coridor, am coborât scările, am ocolit prin spate, am ieşit pe uşă, am trecut de gard şi am ajuns în lumina minunată a soarelui după-amiezii din Mission. Valencia Street nu arătase niciodată atât de bine. M-am uitat la ceas şi-am scâncit.

— Să mergem! Ceilalţi ne aşteaptă la telecabină peste douăzeci de minute!

Van ne-a văzut prima. Se amestecase într-un grup de turişti coreeni, una dintre metodele ei de camuflare preferate când chiulea de la şcoală. De când s-a inventat blogul chiulangiilor, cu postare de pe telefonul mobil, lumea noastră e plină de comercianţi băgăcioşi şi de ipocriţi simandicoşi care îşi asumă sarcina de a ne fotografia pe furiş, punând apoi pozele pe net, unde pot fi studiate de conducerile şcolilor.

Van a ieşit din mulţime şi-a alergat spre noi. Darryl a avut dintotdeauna o slăbiciune pentru ea, iar ea e suficient de drăguţă încât să pretindă că n-

are habar. M-a îmbrăţişat, apoi s-a întors la el, sărutându-l frăţeşte pe obraz, ceea ce l-a făcut să se înroşească până-n vârful urechilor.

Cei doi sunt o pereche stranie: Darryl e oarecum de categoria grea, deşi asta îl prinde, şi are un ten de un rozaliu care se transformă într-o rumeneală a obrajilor ori de câte ori aleargă sau e entuziasmat. Şi-a putut lăsa barbă încă de când aveam paisprezece ani, dar a început din fericire să se bărbierească după o scurtă perioadă cunoscută în gaşca noastră drept „epoca Lincoln”. Şi e înalt. Foarte, foarte înalt. Ca un jucător de baschet.

Asta în timp ce Van e cu o jumătate de cap mai scundă decât mine, e slabă, cu părul negru lins, împletit în codiţe aiuristice, după modele găsite pe net. Are ten frumos, arămiu, ochi negri, şi se dă în vânt după inelele de sticlă, mari cât o ridiche, care se lovesc scoţând clinchete de clopoţei când dansează.

— Unde e Jolu? a spus ea.

— Ce mai faci, Van? a-ntrebat-o Darryl, cu voce sugrumată.

Când e vorba de Van, el e întotdeauna cu un pas în urma conversaţiei.

— Excelent, D. Lucruşoarele tale cum o mai duc?

Oh, era foarte, foarte rea. Darryl aproape c-a leşinat.

Jolu l-a salvat de compromiterea socială făcându-şi apariţia chiar atunci, într-o jachetă de baseball prea mare, din piele, cu adidaşi la modă şi cu o şapcă de nailon cu găurele, care îi făcea reclamă unui mexican, luptătorul mascat preferat de noi, El Santo Junior. Jolu e Jose-Luis Torrez, ultimul membru al cvartetului nostru. Mergea la o şcoală catolică de mare stricteţe din Outer Richmond, de unde nu-i era uşor să plece. Dar reuşea întotdeauna: nimeni nu bătea pe nesimţite în retragere mai bine decât Jolu al nostru. Îi plăcea

haina aia pentru că îi atârna mult – semn de extremă eleganţă în anumite părţi ale oraşului –, acoperindu-i rahatul de uniformă a şcolii catolice, un soi de punct din centrul ţintei pentru nemernicii băgăcioşi şi pentru tipii care fotografiau chiulangiii cu telefoanele lor cuplate la internet.

— Cine e gata de plecare? am întrebat eu, după ce ne-am salutat. Mi-am scos mobilul şi le-am arătat harta pe care o descărcasem în BART. Din câte am reuşit eu să-mi dau seama, o să urcăm din nou până la hotelul Nikko, după care o să mergem cu un cvartal mai departe, la O'Farrell, apoi o s-o luăm la dreapta, către Van Ness. Ar trebui să descoperim semnalul wireless pe-acolo, pe undeva.

Van s-a strâmbat.

— Asta-i o zonă scârboasă din Tenderloin[6].

Nu puteam s-o contrazic. Partea aia din San Francisco e una dintre cele ciudate – ieşi pe uşa din faţă a hotelului Hilton şi dai peste toate chestiile alea pentru turişti, cum sunt platforma de întoarcere a telecabinelor şi restaurantele de familie. Ieşi prin partea opusă şi eşti în 'Loin, unde s-au adunat toate prostituatele travestite date în urmărire, toţi proxeneţii grosolani, toţi traficanţii de droguri sâsâiţi, toţi vagabonzii scrântiţi la minte din oraş. Niciunul dintre noi nu ajunsese la vârsta la care să fie interesat de ceea ce cumpărau şi vindeau (deşi în 'Loin îşi practicau meseria o grămadă de târfe de seama noastră).

— Priveşte partea bună a lucrurilor, i-am spus. Nimeni nu vrea să se foiască pe-acolo decât ziua, în amiaza mare. Toţi ceilalţi jucători se vor apropia de zonă cel mai devreme mâine. În ARG, aşa ceva se numeşte *avantaj bestial.*

Jolu m-a privit rânjind.

— Cum o spui tu, pare ceva bun.

— E mai grozav decât să mănânci *uni.*

— Ce facem aici, stăm de vorbă sau câştigăm? a întrebat Van.

După mine, ea era, fără probleme, jucătoarea cea mai pasionată din grup. Lua foarte, foarte în serios posibilitatea de a câştiga.

Am pornit-o în grabă, patru prieteni buni, pe calea decodificării indiciului, a câştigării jocului – şi am pierdut, pentru totdeauna, tot ce însemna ceva pentru noi.

Componenta fizică a indiciului din ziua aceea era un set de coordonate GPS – existau coordonate pentru toate oraşele importante în care se juca Harajuku Fun Madness –, coordonatele locului unde aveam să găsim semnalul WiFi al unui punct de acces. Un punct în jurul căruia semnalul respectiv fusese bruiat în mod deliberat de un altul, pentru a-l ascunde de wifinderele obişnuite, nişte dispozitive micuţe, de forma inelelor pentru chei, care căutau semnale wireless şi te anunţau când te aflai în raza punctului de acces liber al altcuiva, pe care îl puteai folosi gratis.

Trebuia să descoperim poziţia punctului de acces „ascuns" măsurând intensitatea semnalului „vizibil" şi identificând locul unde era cel mai slab. Acolo urma să găsim un alt indiciu – ultima dată fusese în specialitatea zilei de la Anzu, elegantul restaurant sushi din hotelul Nikko, aflat în Tenderloin. Nikko era proprietatea Liniilor Aeriene Nipone, unul dintre sponsorii jocului Harajuku Fun Madness, şi personalul făcuse mare zarvă în jurul nostru după ce îl descoperiserăm în sfârşit. Ne oferiseră boluri cu supă miso şi ne pregătiseră *uni,* care este sushi din arici de mare, având consistenţa brânzei topite foarte fluide şi mirosul fecalelor de câine foarte fluide. Dar era *într-adevăr* gustos. Cel puţin aşa mi-a spus Darryl. Eu n-am mâncat chestia aia.

Am prins semnalul WiFi cu ajutorul wifinderului din telefonul meu mobil, la vreo trei

cvartale distanţă de O'Farrell, chiar înainte de a intra pe Hyde Street, în faţa unui „Salon de Masaj Asiatic" dubios, pe a cărui fereastră clipea anunţul „ÎNCHIS", scris cu litere roşii. Numele reţelei era HarajukuFM, prin urmare ştiam că găsiserăm locul corect.

— Dacă e acolo, înăuntru, eu nu merg, a spus Darryl.

— Aveţi cu toţii wifinderele? i-am întrebat.

Darryl şi Van aveau telefoane cu wifinder încorporat, în timp ce Jolu, prea şmecher pentru a căra un telefon mai mare decât degetul lui mic, avea un breloc separat.

— OK, răsfiraţi-vă şi vedeţi ce găsiţi. Căutaţi o cădere puternică a semnalului, care trebuie să devină tot mai slab pe măsură ce-l urmăriţi.

Am făcut un pas înapoi şi am ajuns pe vârfurile picioarelor altcuiva.

— Au! a spus o voce de femeie, şi eu m-am întors, temându-mă că o drogată avea de gând să mă-njunghie fiindcă-i rupsesem tocurile.

În schimb, m-am pomenit faţă-n faţă cu o puştoaică de vârsta mea. Avea o claie strălucitoare de păr roz-aprins şi o faţă ascuţită, de rozător, cu ochelari de soare mari, de parcă erau din dotarea forţelor aeriene. Purta pantaloni mulaţi, cu dungi, pe sub o rochie neagră, largă şi lungă, de care erau prinse, cu ace de siguranţă, o mulţime de jucării decorative japoneze – personaje de desene animate, şefi de stat din lumea veche, sigle ale unor producători străini de băuturi răcoritoare.

A ridicat un aparat de fotografiat cu care ne-a pozat, pe mine şi pe echipa mea.

— Zâmbiţi, a spus. Sunteţi la camera-spion ascunsă.

— Nici gând, i-am răspuns. N-ai face-o…

— Ba da, m-a contrazis ea. O să trimit fotografia la supravegherea chiulangiilor peste treizeci de secunde dacă voi patru nu abandonaţi

indiciul ăsta, ca să ne lăsaţi pe mine şi pe prietenele mele să-l urmărim. Vă puteţi întoarce peste o oră, şi totul o să vă stea la dispoziţie. Cred că e un târg mai mult decât cinstit.

M-am uitat în spatele ei şi am văzut alte trei fete în haine similare – una avea părul albastru, o alta îl avea verde şi al celei de-a treia era violet.

— Cine vă credeţi, Brigada Îngheţată pe Băţ?

— Suntem echipa care-o să vă bată la Harajuku Fun Madness, a răspuns ea. Iar eu sunt cea care-o să vă-ncarce fotografia *chiar în clipa asta,* ca să vă facă *o droaie de necazuri…*

Am simţit-o pe Van în spatele meu, repezindu-se înainte. Şcoala ei de fete era notorie pentru încăierări şi nu mă îndoiam că era gata s-o snopească din bătaie pe puicuţa aia.

Pe urmă lumea s-a schimbat pentru totdeauna.

Am simţit mai întâi acea legănare îngreţoşătoare a cimentului de sub tălpi pe care-o recunoaşte instinctiv orice californian – *cutremur.* Ca întotdeauna, primul meu imbold a fost s-o iau din loc: „Când eşti în dubiu şi-n belea, aleargă, ţipă, fă ceva.” Dar adevărul era că ne aflam deja în cel mai sigur loc cu putinţă, nu eram într-o clădire care s-ar fi putut prăbuşi peste noi, nici în mijlocul drumului, unde ne-ar fi putut crăpa capul bucăţile desprinse din cornişe.

Cutremurele se petrec într-o linişte stranie – cel puţin la început –, dar atunci nu era linişte. Se auzea un sunet, un vuiet incredibil, mai puternic decât orice mai auzisem vreodată. Era atât de chinuitor încât m-a trântit în genunchi, şi nu numai pe mine. Darryl m-a prins de braţ şi a arătat dincolo de clădiri, şi atunci am văzut cu toţii: un nor negru imens, înălţându-se dinspre nord-est, dinspre golf.

S-a auzit un alt tunet şi norul de fum s-a răsfirat, s-a lăţit, căpătând acea formă neagră pe care am

văzut-o cu toţii în filme de atâtea ori. Cineva tocmai aruncase ceva în aer, în stil mare.

Au urmat mai multe tunete şi mai multe zgâlţâituri. La ferestrele din susul şi din josul străzii au apărut capete. Ne uitam cu toţii la norul-ciupercă, în tăcere.

Apoi au început să urle sirenele.

Le mai auzisem sunând aşa – sirenele apărării civile sunt testate la ora prânzului, în fiecare joi. Dar nu le auzisem pornind în afara orarului decât în filmele vechi cu războaie şi în acele jocuri video unde cineva bombardează pe altcineva. Alarma de raid aerian. Sunetul lor, acel uooooooo, făcea ca totul să pară mai puţin real.

— Prezentaţi-vă imediat la adăposturi.

Era ca vocea lui Dumnezeu, venind de pretutindeni. Pe o parte din stâlpii de felinar erau montate difuzoare pe care nu le remarcasem niciodată până atunci şi care au pornit, toate, în acelaşi timp.

— Prezentaţi-vă imediat la adăposturi.

Adăposturi? Ne-am uitat unii la alţii, derutaţi. Care adăposturi? Norul se înălţa fără încetare, răsfirându-se. Era o explozie nucleară? Ne dădeam ultima suflare?

Fata cu părul roz şi-a înşfăcat prietenele şi au luat-o la fugă în josul dealului, către staţia BART de la poale.

— PREZENTAŢI-VĂ IMEDIAT LA ADĂPOSTURI.

Acum se auzeau ţipete şi în jurul nostru alergau o mulţime de oameni. Turiştii – îi recunoşti întotdeauna, pentru ei CALIFORNIA = CĂLDURĂ, şi îşi petrec vacanţele la San Francisco îngheţând în pantaloni scurţi şi în tricouri – se împrăştiau în toate părţile.

— Ar trebui să plecăm! mi-a strigat Darryl în ureche, abia reuşind să acopere sirenele, cărora li se alăturaseră cele tradiţionale, de poliţie.

Pe lângă noi au trecut, urlând, o duzină de maşini ale Departamentului de Poliţie din San Francisco.

— PREZENTAŢI-VĂ IMEDIAT LA ADĂPOSTURI.

— Jos, în staţia BART, am strigat eu.

Prietenii mei au dat din cap. Ne-am strâns rândurile şi am coborât dealul în grabă.

[6]Cartier din centrul oraşului San Francisco (n. tr.).

Capitolul 3

În drum spre staţia BART de pe Powell Street am trecut pe lângă o mulţime de oameni. Alergau sau mergeau, tăcuţi şi albi ca varul, sau ţipând, în panică. Vagabonzii se ghemuiseră în pragurile uşilor şi urmăreau totul, în vreme ce o prostituată neagră înaltă, travestită, striga ceva către doi bărbaţi tineri, cu mustaţă.

Cu cât ne apropiam mai mult de BART, cu atât mai cumplită devenea înghesuiala. Când am ajuns la treptele care coboară în staţie, eram în plină scenă de masă, o învălmăşeală imensă de oameni care încercau să se înghesuie, croindu-şi drum în josul unei scări înguste. Aveam faţa strivită de spatele cuiva şi altcineva era împins în spatele meu.

Darryl era încă alături de mine – era destul de mare ca să fie greu de îmbrâncit, şi Jolu se afla chiar în spate, ţinându-se cumva de mijlocul lui. Am văzut-o pe Vanessa la câţiva metri distanţă, blocată de mai mulţi oameni.

— Du-te-n mă-ta! am auzit-o ţipând în spatele meu. Perversule! Ia-ţi labele de pe mine!

M-am încordat, ţinând piept mulţimii, şi am văzut-o uitându-se cu dezgust la un tip mai vârstnic, într-un costum elegant, care îi adresa un soi de zâmbet afectat. Am zărit-o afundându-şi mâna în geantă şi am ştiut ce căuta.

— Nu folosi spray-ul lacrimogen, am strigat, acoperind larma. O să ne dai gata pe toţi.

Tipul a părut să se sperie la auzul cuvintelor „spray lacrimogen” şi s-a topit cumva, rămânând în urmă, de vreme ce mulţimea îl împiedica să înainteze. În faţa mea am văzut pe cineva, o femeie de vârstă mijlocie, în haine hippy,

clătinându-se şi căzând. S-a prăbuşit cu un ţipăt şi am zărit-o zvârcolindu-se ca să se ridice, dar n-a reuşit, presiunea mulţimii era prea puternică. Când am ajuns alături, m-am aplecat s-o ajut şi aproape c-am fost trântit peste ea. Am sfârşit călcând pe abdomenul ei când mulţimea m-a împins mai departe, dar nu cred că-n momentul acela mai simţea ceva.

Eram mai speriat ca niciodată. Se auzeau ţipete pretutindeni, pe jos se vedeau mai multe trupuri şi gloata din spate ne împingea, necruţătoare ca un buldozer. Nu puteam face nimic mai mult decât să mă ţin pe picioare.

Ne aflam în locul larg în care sunt amplasate barierele rotitoare de acces. Era greu de spus că acolo ar fi fost mai bine – vocile din spaţiul închis se propagau în jurul nostru, reverberând într-un urlet din pricina căruia îmi vuia capul, iar mirosul şi atingerea tuturor acelor trupuri îmi creau o senzaţie de claustrofobie la care nu ştiusem niciodată că eram predispus.

Oamenii continuau să se înghesuie în josul scărilor şi tot mai mulţi se îndesau, trecând de barierele rotitoare şi coborând pe scările rulante către peroane, dar mie-mi era clar că toate astea nu puteau ajunge la un sfârşit fericit.

— Vrei să ne-ncercăm şansele la suprafaţă? i-am spus lui Darryl.

— Da, la naiba, da, a răspuns el. Aici e-o barbarie.

M-am uitat la Vanessa – n-avea cum să mă audă. Mi-am scos telefonul şi i-am trimis un mesaj scris.

> Ieşim de-aici

Am văzut-o simţind vibraţia telefonului, apoi privind în jos, către el, şi apoi din nou spre mine şi încuviinţând cu o mişcare energică a capului. Darryl îl lămurise între timp pe Jolu.

— Care e planul? a ţipat apoi în urechea mea.

— Trebuie să ne întoarcem! am urlat eu drept răspuns, arătând către aglomerarea nemiloasă de trupuri.

— Imposibil! a exclamat el.

— O să fie şi mai imposibil dacă o s-aşteptăm mai mult!

El a ridicat din umeri. Van s-a străduit să ajungă lângă mine şi m-a apucat de încheietura mâinii. Eu l-am luat de mână pe Darryl, iar el s-a prins cu mâna cealaltă de Jolu şi ne-am împins către ieşire.

N-a fost uşor. La început înaintam cu câte zece centimetri pe minut, apoi am încetinit încă şi mai mult, când am ajuns în dreptul scării. Nici oamenii pe lângă care treceam nu erau prea încântaţi fiindcă îi îmbrânceam, dându-i deoparte. Doi ne-au înjurat, iar un altul a lăsat să se vadă că mi-ar fi tras un pumn dac-ar fi reuşit să-şi mişte liber mâinile. Am trecut peste alţi trei oameni zdrobiţi, dar n-aş fi putut face nimic ca să-i ajut. În momentul acela nici măcar nu mă gândeam să ajut pe cineva. Nu mă puteam gândi decât la o cale de a găsi spaţii libere în care să înaintăm, la degetele lui Darryl încordate în jurul încheieturii mele, la strânsoarea de moarte în care ţineam mâna lui Van, aflată în spatele meu.

O eternitate mai târziu, am ţâşnit afară ca nişte dopuri de şampanie, clipind în lumina cenuşie strecurată prin fum. Alarma aeriană continua să urle, iar sirenele vehiculelor pentru urgenţă care goneau pe Market Street răsunau încă şi mai puternic. Pe străzi nu mai era aproape nimeni – doar cei care încercau zadarnic s-ajungă sub pământ. Mulţi plângeau. Am observat un grup de bănci libere – de obicei revendicate de beţivi dezgustători – şi am arătat către ele.

Ne-am îndreptat într-acolo, sirenele şi fumul făcându-ne să ne aplecăm capetele şi să ne gârbovim umerii. Am reuşit să ajungem lângă bănci înainte ca Darryl să cadă, cu faţa în jos.

Am ţipat cu toţii şi Vanessa l-a înşfăcat şi l-a răsucit. Cămaşa lui avea o pată roşie în lateral, şi pata se întindea. I-a tras cămaşa în sus şi a dat la iveală o tăietură lungă şi adâncă în trupul lui durduliu, deasupra coastelor.

— Cineva l-*a înjunghiat* în înghesuială, a spus Jolu, strângându-şi pumnii. Hristoase, e o barbarie.

Darryl a gemut, s-a uitat la noi, apoi în jos, către coastele lui, a gemut iarăşi şi capul i-a căzut la loc.

Vanessa şi-a scos jacheta de blugi, apoi puloverul de bumbac cu glugă pe care îl purta pe dedesubt, l-a strâns grămadă şi l-a apăsat peste coastele lui Darryl.

— Ţine-i capul, mi-a spus mie. Ţine-i-l ridicat. Iar lui Jolu i-a spus: Saltă-i picioarele – rulează-ţi haina, sau găseşte altceva.

Jolu s-a pus repede în mişcare. Mama ei fiind asistentă medicală, Van mergea în fiecare an la cursurile de prim ajutor din tabăra de vară. Îi plăcea să-i urmărească pe eroii din filme când dădeau aiurea primul ajutor şi să râdă de ei. M-am bucurat c-o aveam cu noi.

Am stat acolo multă vreme, ţinând puloverul apăsat pe coastele lui Darryl. El insista întruna, spunând că se simţea bine şi c-ar fi trebuit să-l lăsăm să se ridice, iar Van îi tot cerea să tacă şi să stea liniştit până nu-i dă ea un şut în fund.

— Ce-ar fi să sunăm la 911? a spus Jolu.

M-am simţit ca un idiot. Mi-am scos telefonul dintr-o smucitură şi am tastat 911. Sunetul pe care l-am auzit nu era nici măcar un ton de ocupat – părea un scâncet de durere al reţelei telefonice. Nu auzi aşa ceva decât atunci când trei milioane de oameni formează simultan acelaşi număr. Cine are nevoie de botneturi dacă există terorişti?

— Dar Wikipedia? a zis Jolu.

— Dacă n-avem telefon, n-avem nici acces la informaţii, i-am răspuns.

— Dar ei? a zis Darryl, arătând către stradă.

M-am uitat într-acolo, gândindu-mă c-o să văd vreun poliţist sau vreun paramedic, dar nu era nimeni.

— E OK, amice, nu trebuie decât să te odihneşti, am zis.

— Nu, idiotule, când am spus *ei* vorbeam despre poliţiştii din maşini.

Avea dreptate. La fiecare cinci secunde, pe lângă noi trecea o maşină de poliţie, o ambulanţă sau o maşină de pompieri. Ne-ar fi putut ajuta. Eram un dobitoc.

— Atunci hai să te ducem într-un loc de unde te pot vedea, am spus, şi să-i facem semn cuiva să oprească.

Vanessei nu i-a plăcut ideea, dar eu m-am gândit că niciun poliţist n-avea să oprească pentru un puşti care îşi flutura şapca în stradă, nu în ziua aceea. Dar ar fi fost posibil să oprească dacă-l vedeau pe Darryl acolo, sângerând.

Primul vehicul care a trecut în urlet de sirene – o ambulanţă – nici măcar n-a încetinit. N-au făcut-o nici maşina de poliţie care i-a urmat, nici cea de pompieri, nici următoarele trei maşini de poliţie. Darryl n-arăta deloc bine – era alb ca varul şi respira cu greutate. Puloverul lui Van se îmbibase de sânge.

Eram sătul de maşinile care treceau chiar pe lângă mine. Când am văzut o alta apărând pe Market Street, m-am dus chiar în mijlocul drumului şi mi-am fluturat braţele deasupra capului, urlând *„STAI!“* Vehiculul s-a oprit şi abia atunci mi-am dat seama că nu era nici maşină de poliţie, nici ambulanţă, nici maşină de pompieri.

Părea un jeep militar, un soi de Hummer blindat, numai că nu purta niciun însemn al armatei. A frânat patinând şi s-a oprit chiar în faţa mea, iar eu am sărit înapoi, mi-am pierdut echilibrul şi am sfârşit căzând în stradă. Am simţit uşile deschizându-se lângă mine, apoi am văzut

apropiindu-se o învălmăşeală de picioare în cizme. M-am uitat în sus şi am dat cu ochii de un grup de indivizi care păreau soldaţi, în echipamente de protecţie, cu puşti imense, masive, şi purtând măşti de gaze cu viziere fumurii.

Abia am avut timp să devin conştient de prezenţa lor când toate puştile s-au îndreptat spre mine. Nu mă mai uitasem niciodată în ţeava unei arme, dar tot ce-aţi auzit despre experienţa asta e adevărat. Încremeneşti locului, timpul se opreşte şi-ţi auzi inima tunând în urechi. Am deschis gura, apoi am închis-o, apoi, foarte încet, mi-am ridicat mâinile în sus, în faţa mea.

Bărbatul înarmat, fără faţă şi fără ochi, îşi ţinea arma foarte dreaptă. Nici măcar nu respiram. Van ţipa ceva şi Jolu striga şi mi-am îndreptat privirea spre ei pentru o secundă şi acela a fost momentul când cineva mi-a tras peste cap un sac aspru şi mi l-a legat de gât, atât de repede şi cu atâta sălbăticie încât abia am apucat să icnesc înainte de a se strânge în jurul meu. Am fost împuns în stomac, brutal, dar cu detaşare, şi în jurul încheieturilor mi s-a răsucit de două ori, strângându-se în acelaşi timp, ceva care părea sârmă de balotat şi muşca din carne cu cruzime. Am ţipat şi mi-am auzit propria voce înăbuşită de capişon.

Eram într-un întuneric total şi mi-am încordat auzul, ca să-mi dau seama ce se întâmpla cu prietenii mei. Prin pânza care estompa sunete i-am auzit strigând, apoi am fost prins de încheieturile mâinilor cu un gest impersonal şi ridicat în picioare, cu braţele răsucite la spate, cu umerii urlând.

Am făcut câţiva paşi împleticiţi, apoi o mână mi-a apăsat capul în jos şi am ajuns în Hummer. Alături de mine au fost împinse brutal mai multe trupuri.

— Băieţi? am strigat, şi efortul mi-a fost răsplătit cu o lovitură în cap.

L-am auzit pe Jolu răspunzând şi am simţit lovitura pe care a primit-o, la rândul lui. Ţeasta îmi răsuna ca un gong.

— Hei, le-am spus soldaţilor. Hei, ascultaţi-mă! Nu suntem decât nişte elevi de liceu. V-am oprit pentru că prietenul meu pierdea sânge. L-a înjunghiat cineva.

N-aveam idee în ce măsură se auzeau toate astea prin materialul sacului. Am continuat să vorbesc.

— Ascultaţi-mă, e un fel de neînţelegere. Trebuie să-l ducem pe prietenul meu la un spital…

Ceva m-a lovit din nou în creştetul capului. Se părea că foloseau un soi de baston de cauciuc, sau cam aşa ceva – până atunci nu mă mai lovise nimeni în cap cu atâta putere. Lacrimile mi-au înecat ochii şi au început să curgă şi durerea mi-a tăiat literalmente răsuflarea. Mi-am recăpătat-o peste o clipă, dar n-am mai spus nimic. Învăţasem lecţia.

Cine erau bădăranii ăştia? Nu purtau însemne militare. Poate erau terorişti! Până atunci nu crezusem niciodată cu adevărat în terorişti – adică aveam o noţiune abstractă a existenţei lor undeva, pe mapamond, dar pentru mine nu reprezentau un risc real. Lumea mă putea ucide într-un milion de feluri – începând cu a fi doborât de un beţiv care îşi croia drum pe Valencia omorând în stânga şi-n dreapta – infinit mai probabile şi având şanse să se petreacă mult mai curând decât apariţia teroriştilor. Care omorau mult mai puţini oameni decât căzăturile în baie şi decât electrocutările accidentale. Să-mi fac griji din pricina lor mi se păruse întotdeauna la fel de inutil ca frica de trăsnete.

Stând pe bancheta din spate a acelui Hummer, cu capul într-un capişon, cu mâinile strâns legate la spate şi clătinându-mă într-o parte şi într-alta în timp ce vânătăile de pe ţeastă îmi deveneau cucuie, terorismul a început dintr-odată să mi se pară o primejdie mult mai mare.

Maşina se legăna încolo şi încoace şi urca dealul. Am tras concluzia că ne îndreptam către Nob Hill şi, judecând după unghiul de înclinare al vehiculului, se părea că mergeam pe unul dintre traseele cele mai abrupte – am bănuit că pe California Street.

Acum coboram, pe o pantă la fel de abruptă. Dacă harta din mintea mea era corectă, atunci ne îndreptam spre Fisherman's Wharf. Acolo te puteai urca pe un vas, puteai pleca. Ceea ce se potrivea cu ipoteza terorismului. Dar de ce naiba ar fi răpit teroriştii un grup de elevi de liceu?

Ne-am oprit cu o legănare, fiind încă pe drumul în pantă. S-a oprit şi motorul, apoi s-au deschis portierele. Cineva m-a apucat de braţe şi m-a scos pe şosea, apoi m-a împins, şi m-am împleticit pe un drum pavat. Câteva secunde mai târziu, m-am împiedicat de o scară metalică, lovindu-mă în fluierul piciorului. Mâinile din spate m-au împins din nou. Am urcat treptele cu grijă, neavând cum să-mi folosesc mâinile. Am ajuns pe a treia şi mi-am ridicat piciorul către a patra, dar nu era acolo. Aproape că am căzut din nou, dar alte mâini m-au înşfăcat din faţă, m-au tras către o podea de oţel, apoi m-au silit să îngenunchez şi mi-au legat mâinile de ceva aflat în spatele meu.

Mai multe mişcări, senzaţia că alte trupuri erau înlănţuite alături de mine. Gemete şi sunete înăbuşite. Râsete. Apoi o lungă eternitate ruptă de timp într-o întunecime înfofolită, inspirându-mi propriile expiraţii şi auzindu-mi răsuflarea în urechi.

Am reuşit cumva să dorm, aşa, îngenuncheat, cu sângele împiedicat să-mi circule prin gambe, cu capul în obscuritatea pânzei groase. Organismul meu îmi pulverizase în sânge rezerva de adrenalină pentru un an întreg în numai treizeci de minute şi, în vreme ce substanţa asta îţi dă puterea de a sălta maşini căzute peste cei dragi şi de a sări peste

clădiri înalte, când ajungi la plată e întotdeauna neplăcut.

M-am trezit când îmi scotea cineva gluga. Nu era nici brutal, nici grijuliu – doar… impersonal. Ca un tip de la McDonald's care adună burgerii laolaltă.

Lumina din încăpere era atât de strălucitoare încât am strâns din ochi cu putere, dar am reuşit, încetul cu încetul, să-i deschid, mai întâi ca pe nişte crăpături, apoi ca pe nişte fante înguste, apoi pe de-a-ntregul, privind în jur.

Eram în partea din spate a unui camion, unul mare, cu şaisprezece roţi. Le vedeam locaşurile, plasate la intervale egale, pe întreaga lungime. Dar fusese transformat într-un soi de post de comandă/ închisoare mobilă. De-a lungul pereţilor erau înşiruite birouri din oţel, cu panouri de afişaj lucioase, cu cristale lichide, ce se înălţau deasupra lor susţinute de braţe articulate care permiteau repoziţionarea, sub forma unui halo care înconjura operatorul. În faţa fiecărui birou se afla un scaun superb, împodobit cu mânere, care servea pe post de interfaţă utilizator pentru reglarea fiecărui milimetru pătrat al suprafeţei pentru aşezare, a înălţimii, a înclinării în plan vertical şi orizontal.

Pe urmă venea zona concepută ca închisoare – în partea din faţă a camionului, mai departe de uşi, unde se aflau bare de oţel fixate cu şuruburi de pereţi. Iar de aceste bare erau legaţi prizonierii.

I-am zărit imediat pe Van şi Jolu. Darryl s-ar fi putut afla printre ceilalţi oameni încătuşaţi acolo, cam o duzină, dar era imposibil să-ţi dai seama – mulţi erau prăbuşiţi şi îmi blocau vederea. În zona aceea mirosea a sudoare şi a spaimă.

Vanessa s-a uitat la mine şi şi-a muşcat buza. Era speriată. Cum eram şi eu. Cum era şi Jolu, cu ochii rostogolindu-i-se nebuneşte în orbite şi arătându-şi albul. Mi-era frică. Mai mult decât atât, simţeam nevoia să urinez *cât un cal.*

M-am uitat în jur, după temnicerii noştri. Până atunci evitasem să-i privesc, aşa cum nu te uiţi în bezna dintr-o încăpere în care mintea ta a adus un baubau. Nu vrei să afli dacă presupunerea ta e întemeiată.

Dar trebuia să mă uit mai bine la nemernicii care ne răpiseră. Dacă erau terorişti, voiam s-o ştiu. Habar n-aveam cum arată un terorist, deşi emisiunile de televiziune îşi dăduseră toată silinţa ca să mă convingă că erau arabi arşi de soare, cu bărbi mari şi fesuri şi cu veşminte largi din bumbac, care le atârnă până la glezne.

Nu era cazul temnicerilor noştri. Ar fi putut fi majoretele din pauzele unor meciuri din campionatul naţional al Ligii de Fotbal. Păreau *americani* într-un mod pe care nu-l puteam defini cu exactitate. Linii tipice ale maxilarelor, tunsori îngrijite, care nu erau tocmai militare. Erau îmbrăcaţi în alb şi maro, bărbaţi şi femei, îşi zâmbeau relaxaţi, aşezaţi pe scaunele lor din capătul opus al camionului, glumind şi bând cafele din recipiente portabile. Ăştia nu erau arabi din Afganistan: semănau mai degrabă a turişti din Nebraska.

M-am uitat la una dintre ei, o femeie albă cu părul castaniu, care abia dacă părea ceva mai vârstnică decât mine, oarecum drăguţă, într-un costum băţos. Dacă te holbezi la cineva destul de mult, în cele din urmă îţi întoarce privirea. Ea a făcut-o şi expresia feţei i s-a schimbat brusc, căpătând o configuraţie pe de-a-ntregul diferită, detaşată, ba chiar robotică. Zâmbetul i s-a topit într-o clipă.

— Hei, am spus. Uite, nu pricep ce se petrece aici, dar adevărul e că trebuie să urinez, înţelegi?

S-a uitat prin mine, de parcă nu m-ar fi auzit.

— Vorbesc serios, dacă nu ajung cât mai repede la un WC, o să am un accident urât. N-o să miroasă prea frumos aici, înţelegi?

S-a întors către colegii ei, un mic grup de trei, şi au purtat cu voce scăzută o discuţie pe care n-am putut s-o aud din cauza ventilatoarelor computerelor.

S-a răsucit din nou către mine.

— Aşteaptă încă zece minute, pe urmă o să fiţi duşi pe rând la budă.

— Nu cred că mai pot să mă ţin încă zece minute, am spus, lăsând să mi se strecoare în voce o nevoie mai insistentă decât simţeam de fapt. Vorbesc serios, doamnă, e acum sau niciodată.

Ea a clătinat din cap şi m-a privit de parcă aş fi fost un soi de ratat jalnic. A ţinut o altă conferinţă cu prietenii ei, după care de mine s-a apropiat altcineva. Era un bărbat mai vârstnic, între treizeci şi treizeci şi cinci de ani, cu umerii destul de laţi, ca de sportiv. Părea chinez sau coreean – uneori nici măcar Van nu-i poate deosebi –, dar cu acea ţinută care îl eticheta drept *american* într-un mod ce îmi scăpa.

Şi-a tras haina sport într-o parte ca să văd arsenalul greu agăţat dedesubt: am recunoscut un revolver, un pistol cu electroşocuri şi un spray, fie cu gaz lacrimogen, fie cu piper, înainte de a şi-o lăsa să cadă la loc.

— Fără probleme, a spus.

— Fără, am încuviinţat eu.

Şi-a atins ceva ataşat la centură şi lanţul din spatele meu s-a desprins, lăsându-mi braţele să cadă brusc la spate. Ca şi cum ar fi purtat o centură cu de toate, ca a lui Batman – telecomandă wireless pentru lanţuri! M-am gândit că avea totuşi sens: nu erai nevoit să te-apleci deasupra prizonierului cu tot acel arsenal letal la nivelul ochilor lui – ţi-ar fi putut înşfăca arma cu dinţii, acţionând trăgaciul cu limba, sau ceva de genul ăsta.

Mâinile continuau să-mi fie legate la spate cu banda de plastic şi, când n-am mai fost susţinut de

lanţuri, am descoperit că, în timp ce stătusem înţepenit într-o singură poziţie, picioarele mi se transformaseră în bucăţi de plută. Pe scurt, am căzut cu faţa în jos, dând fără vlagă din picioarele care începeau să-mi fie cuprinse de furnicături, într-o încercare de a le aduce sub mine, ca să mă pot balansa şi ridica.

Tipul m-a săltat dintr-o smucitură şi am mers cu paşi de clovn către fundul camionului, unde se afla o mică boxă cu un WC portabil. Pe drum am încercat să-l descopăr pe Darryl, dar ar fi putut fi oricare dintre cei cinci sau şase oameni căzuţi pe podea. Sau niciunul dintre ei.

— Intră, spuse tipul.

Mi-am mişcat spasmodic încheieturile.

— Vrei să scoţi astea, te rog?

După orele de captivitate în cătuşele de plastic, îmi simţeam degetele ca pe nişte cârnăciori purpurii.

El nu s-a clintit.

— Uite ce e, am spus, încercând să nu par nici sarcastic, nici furios (şi nu era uşor). Uite ce e. Sau îmi dezlegi mâinile, sau va trebui să iei linia de ochire pentru mine. Vizita la toaletă nu se poate face în modul hands-free.

Cineva din camion a râs pe înfundate. Tipului îi eram antipatic, îmi dădeam seama după felul în care i se încordaseră fălcile. Omule, indivizii ăştia erau porniţi rău.

Şi-a dus mâna la centură, a scos un set de cleşti reglabili de toată frumuseţea şi l-a deschis cu o apăsare, dând la iveală cu cuţit care te băga în sperieţi, apoi mi-a tăiat cătuşele de plastic şi mâinile mi-au aparţinut din nou.

— Mulţumesc, am spus.

El m-a împins în camera de baie. Mâinile nu-mi erau de niciun folos, păreau nişte bucăţi de argilă. Degetele pe care le-am mişcat cu greu s-au umplut de furnicături, transformate apoi într-o senzaţie de

arsură care a fost cât pe ce să-mi smulgă un ţipăt. Am lăsat colacul, mi-am dat pantalonii jos şi m-am aşezat. Nu eram sigur că mă pot ţine pe picioare.

În timp ce mi se golea vezica, ochii mei au făcut acelaşi lucru. Am plâns în tăcere, legănându-mă înainte şi înapoi, cu lacrimile şi cu mucii scurgându-mi-se pe obraji. Abia reuşeam să mă abţin de la un plâns în hohote – mi-am acoperit gura, reţinând sunetele înăuntru. Nu voiam să le dau satisfacţie.

În final, mă golisem de urină şi de lacrimi şi tipul de afară bătea în uşă. Mi-am şters faţa cât de bine am putut cu hârtie igienică, am îndesat-o pe toată în vasul de WC şi am tras apa, apoi mi-am rotit privirile în căutarea unei chiuvete, dar n-am descoperit decât o sticlă cu pulverizator plină cu un dezinfectat eficient pentru mâini şi pe care era lipită lista mărunt tipărită a agenţilor biologici împotriva cărora avea efect. Mi-am frecat mâinile cu soluţia aceea şi am ieşit din budă.

— Ce făceai acolo? m-a întrebat tipul.

— Foloseam instalaţiile sanitare, am răspuns.

M-a răsucit, m-a înşfăcat de mâini şi am simţit o altă pereche de cătuşe din plastic înconjurându-mi-le. Încheieturile mi se umflaseră după ce îmi fusese scoasă cealaltă pereche şi cea nouă mi-a muşcat cu cruzime pielea sensibilă, dar am refuzat să-i dau individului satisfacţia de a mă auzi ţipând.

M-a înlănţuit din nou la locul meu şi a înşfăcat următoarea persoană, care, după cum am văzut atunci, era Jolu, cu faţa umflată şi cu o vânătaie urâtă pe obraz.

— Eşti OK? l-am întrebat, şi prietenul meu cu centura bine dotată şi-a proptit brusc mâna în fruntea mea şi a împins cu putere, făcându-mi capul să ricoşeze de peretele metalic al camionului cu un sunet ce părea al unei pendule bătând ora unu.

— Fără discuţii, a spus, în timp ce mă străduiam să-mi refocalizez privirea.

Nu-mi plăceau oamenii ăştia. Am decis pe loc că aveau să plătească pentru toate.

Toţi prizonierii au fost duşi unul câte unul la baie şi aduşi înapoi şi, când a terminat cu ei, paznicul s-a întors la prietenii lui şi şi-a umplut o altă cană cu cafea – am văzut că beau dintr-un recipient mare de carton de la Starbucks – şi a purtat o discuţie de nedesluşit, care implica o porţie sănătoasă de râs.

Pe urmă uşa din spate a camionului s-a deschis şi am simţit un val de aer curat, nu plin de fum cum fusese mai înainte, ci cu miros de ozon. Din felia de exterior pe care am zărit-o înainte de a se închide uşa, mi-am dat seama că se întunecase şi că ploua, una dintre acele burniţe din San Francisco care e, în parte, doar ceaţă.

Bărbatul care a urcat purta uniformă militară. O uniformă militară a Statelor Unite. I-a salutat pe tipii din camion şi ei i-au răspuns la salut, şi în momentul acela am ştiut că nu eram prizonierul unor terorişti – eram prizonierul Statelor Unite ale Americii.

Au instalat un mic paravan în partea din spate a camionului şi apoi au venit să ne ia pe rând, desfăcându-ne lanţurile şi conducându-ne într-acolo. Din câte mi-am putut da seama, numărând secundele în gând – un hipopotam, doi hipopotami –, fiecare interviu dura în jur de şapte minute. Capul îmi zvâcnea din cauza deshidratării şi a lipsei de cofeină.

Am fost al treilea, adus de femeia tunsă scurt. De aproape părea obosită, cu pungi sub ochi şi riduri sumbre în colţurile gurii.

— Mulţumesc, am spus, din reflex, când m-a dezlegat cu telecomanda şi m-a ridicat în picioare.

M-am detestat pentru politeţea instinctivă, dar îmi intrase în sânge.

Ei nu i s-a clintit niciun muşchi. Am mers înaintea ei către spatele camionului şi am trecut dincolo de paravan. Nu exista decât un singur scaun pliant, pe care m-am aşezat. Doi dintre ei – femeia tunsă scurt şi bărbatul cu centura bine dotată – mă priveau de pe super-scaunele lor ergonomice.

Între ei se afla o măsuţă pe care fusese împrăştiat conţinutul portofelului şi al rucsacului meu.

— Bună, Marcus, a spus femeia. Trebuie să-ţi punem câteva întrebări.

— Sunt arestat? am zis eu.

Nu era o întrebare prostească. Dacă nu eşti arestat, ceea ce pot şi ceea ce nu pot face poliţaii se încadrează între nişte limite. În primul rând, nu te pot reţine la infinit fără să te aresteze, trebuie să-ţi acorde dreptul la o convorbire telefonică şi să-ţi permită să vorbeşti cu un avocat. Şi, oh da, aveam să vorbesc cândva cu un avocat.

— La ce foloseşte ăsta? a spus ea, ridicând telefonul meu.

Pe ecran era afişat mesajul de eroare pe care-l primeşti când repeţi încercarea de a-i accesa informaţiile fără să-i dai parola corectă. Era un mesaj oarecum grosolan – o mână animată făcând un gest cu semnificaţie universală – pentru că-mi plăcea să-mi personalizez aparatura.

— Sunt arestat? am repetat.

Nu te pot obliga să răspunzi la întrebări dacă nu eşti arestat, iar când întrebi dacă eşti arestat trebuie să-ţi răspundă. Aşa e legea.

— Ai fost reţinut de DHS[7], s-a răstit femeia.

— Sunt arestat?

— Trebuie să fii mai cooperant, Marcus, începând chiar din clipa asta.

N-a adăugat un „altminteri”, dar se subînţelegea.

— Aş vrea să iau legătura cu un avocat, am spus. Aş vrea să ştiu de ce sunt acuzat. Aş vrea să-mi arătaţi, amândoi, ceva de genul unei legitimaţii.

Cei doi agenţi au schimbat o privire.

— Cred că e într-adevăr necesar să reconsideri modul în care abordezi situaţia, a zis femeia tunsă scurt. Şi cred c-ar trebui s-o faci imediat. Am găsit asupra ta o serie de echipamente suspecte. Te-am găsit, pe tine şi pe complicii tăi, în apropierea locului celui mai cumplit atac terorist desfăşurat vreodată împotriva acestei ţări. Pune aceste două elemente alături şi lucrurile nu vor arăta prea bine pentru tine, Marcus. Poţi să cooperezi sau s-ar putea să-ţi pară foarte, foarte rău. Aşadar, la ce foloseşte ăsta?

— Credeţi că sunt terorist? Am şaptesprezece ani!

— Exact vârsta potrivită – Al Qaeda recrutează cu plăcere puştani maleabili, idealişti. Te-am căutat pe Google, să ştii. Ai postat pe internet o grămadă de chestii urâte.

— Aş vrea să vorbesc cu un avocat, am spus.

Femeia tunsă scurt s-a uitat la mine ca la un gândac.

— Trăieşti cu impresia greşită că ai fost ridicat de poliţie pentru o infracţiune. Trebuie să treci peste asta. Ai fost reţinut de guvernul Statelor Unite ca potenţial inamic combatant. În locul tău, m-aş strădui din greu să demonstrez că nu sunt un inamic combatant. Aş face toate eforturile posibile. Fiindcă există găuri negre unde pot dispărea inamicii combatanţi, găuri negre foarte adânci, unde te faci pur şi simplu nevăzut. Pentru totdeauna. Asculţi ce-ţi spun, tinere? Vreau să deblochezi telefonul ăsta şi să-i decodifici toate fişierele din memorie. Vreau să dai explicaţii în ceea ce te priveşte: De ce erai pe stradă? Ce ştii despre atacul asupra acestui oraş?

— N-am de gând să-mi deblochez telefonul pentru voi, am răspuns, cu indignare. Memoria telefonului meu conţinea tot felul de chestii intime: fotografii, e-mailuri, programele ingenioase şi mici modificări pe care le instalasem. E un obiect intim, am adăugat.

— Ce-ai de-ascuns?

— Am dreptul la intimitate, am spus. Şi vreau să vorbesc cu un avocat.

— E ultima ta şansă, puştiule. Oamenii cinstiţi n-au nimic de ascuns.

— Vreau să vorbesc cu un avocat.

Părinţii mei aveau să-l plătească. Toate răspunsurile de pe net la întrebările frecvente despre arestări erau clare în privinţa asta. Continuă pur şi simplu să soliciţi un avocat, indiferent ce-ar spune şi ce-ar face ei. Nu iese nimic bun dacă stai de vorbă cu poliţiştii în lipsa avocatului. Cei doi spuneau că nu sunt poliţişti, dar, dacă aia nu era o arestare, atunci ce era?

Privind acum în urmă, poate c-ar fi trebuit să-mi deblochez telefonul pentru ei.

[7]Department of Homeland Security, „Departamentul de Securitate Internă” (n. tr.)

Capitolul 4

Mi-au pus din nou lanţul şi capişonul şi m-au lăsat acolo. Camionul s-a pus în mişcare mult mai târziu, coborând dealul, după care am fost ridicat în picioare. Am căzut imediat. Aveam picioarele atât de amorţite încât păreau blocuri de gheaţă, cu excepţia genunchilor, care erau umflaţi şi sensibili, după ce mă sprijinisem pe ei atât de multe ore.

Nişte mâini m-au înşfăcat de umeri şi de picioare şi am fost săltat ca un sac cu cartofi. În jurul meu se auzeau voci neclare. Unii ţipau. Alţii înjurau.

Am fost cărat pe o distanţă scurtă, apoi lăsat jos şi înlănţuit din nou, de o altă bară. Genunchii nu mă mai puteau susţine şi m-am înclinat în faţă, sfârşind prin a ajunge pe podea, încovrigat şi încordând lanţurile care îmi imobilizau încheieturile.

Pe urmă ne-am pus din nou în mişcare, dar nu mai era ca o călătorie în camion. Podeaua de sub mine se legăna uşor şi vibra în ritmul unor motoare diesel puternice, şi mi-am dat seama că eram pe o navă! Mi-am simţit stomacul ca pe un sloi de gheaţă. Eram dus departe de ţărmurile Americii, către un *alt loc,* şi cine naiba ştia unde? Fusesem speriat şi înainte, dar gândul acela m-a îngrozit, spaima m-a paralizat şi m-a lăsat fără cuvinte. Mi-am dat seama că s-ar putea să nu-mi mai revăd niciodată părinţii şi chiar am simţit urcându-mi în gât arsura unei uşoare senzaţii de vomă. Sacul de pe cap mă strângea şi abia puteam să respir, iar bizara mea poziţie răsucită înrăutăţea lucrurile.

Din fericire, n-am mers prea mult pe apă. Părea să fi trecut o oră, dar acum ştiu că n-au fost decât cincisprezece minute, şi apoi am simţit că acostam,

am simţit paşi pe punte, în apropierea mea, şi am simţit că alţi prizonieri erau scoşi din lanţuri şi căraţi sau conduşi în altă parte. Când au venit după mine, am încercat iarăşi să mă ridic, dar n-am fost în stare, şi m-au cărat din nou, cu mişcări impersonale, grosolane.

Când mi-au scos din nou capişonul, eram într-o celulă.

Era veche şi dărăpănată, şi mirosea a mare. Avea o singură fereastră, sus, cu geamul vegheat de gratii ruginite. Afară era încă întuneric. Pe podea era o pătură şi de perete era fixat un mic closet metalic, fără colac. Gardianul care mi-a scos capişonul mi-a adresat un rânjet şi a închis uşa masivă de oţel în urma lui.

Mi-am masat uşor gambele, şuierând printre dinţi când mi s-a întors sângele în ele şi în mâini. În cele din urmă am reuşit să stau în picioare, apoi să merg. Am auzit alţi oameni vorbind, plângând, strigând. Am strigat şi eu:

— Jolu! Darryl! Vanessa!

Alte voci din blocul de celule mi-au preluat ţipătul, urlând la rândul lor nume, strigând obscenităţi. Cele mai apropiate păreau de beţivi care-şi pierdeau minţile la colţ de stradă. Poate şi a mea suna la fel.

Gardienii au ţipat la noi, cerându-ne să tăcem, şi urmarea a fost că toată lumea a început să zbiere mai tare. În final urlam cu toţii, prelung şi din răsputeri, atât de tare că ne usturau gâturile. Şi de ce nu? Ce-aveam de pierdut?

Următoarea dată când au venit să mă interogheze eram murdar şi istovit, însetat şi flămând. Femeia tunsă scurt făcea parte din noul grup de interogatori, alături de trei bărbaţi voinici, care m-au răsucit ca pe o bucată de carne. Unul era negru, iar ceilalţi doi erau albi, deşi unul dintre ei ar fi putut fi hispanic. Aveau cu toţii arme. Scena

părea o reclamă Benneton combinată cu jocul Counter-Strike.

M-au scos din celulă şi mi-au legat încheieturile mâinilor şi gleznele cu acelaşi lanţ. În timp ce mergeam, am privit cu atenţie tot ce mă înconjura. Am auzit apă afară şi m-am gândit că poate ajunsesem la Alcatraz – la urma urmelor, era o închisoare, chiar dacă fusese o atracţie turistică pentru mai multe generaţii, locul în care te duceai să vezi unde şi-au făcut veacul Al Capone şi gangsterii din vremea lui. Însă fusesem la Alcatraz, într-o excursie, cu şcoala. Închisoarea era veche, plină de rugină, medievală. Locul unde mă aflam părea să dateze din al Doilea Război Mondial, nu aparţinea epocii coloniale.

Pe uşa fiecărei celule erau etichete cu coduri de bare tipărite cu laser, şi numere, dar nu mai exista nicio altă posibilitate de a-ţi da seama ce se afla de cealaltă parte.

Camera pentru interogatorii era modernă, cu lumini fluorescente, cu scaune ergonomice – nu şi pentru mine, eu am primit un scaun pliant din plastic, pentru grădină – şi cu o masă mare de lemn, de tipul celor din sălile de şedinţe. O oglindă acoperea un întreg perete, exact ca în serialele cu poliţişti, şi am dedus că din spatele ei se uita cineva. Femeia cu părul scurt şi amicii ei s-au servit cu cafele dintr-un vas aflat pe o masă din lateral (i-aş fi sfâşiat beregata cu dinţii şi i-aş fi luat imediat cafeaua), apoi au pus alături de mine un pahar de plastic cu apă – fără să-mi elibereze mâinile încătuşate la spate, aşa că nu-l puteam lua. Bătaie de joc.

— Salut, Marcus, a spus femeia tunsă scurt. Cum îi merge azi încăpăţânării tale?

Nu i-am răspuns.

— Ştii, poate fi şi mai rău decât acum, a zis ea. Şi, de acum înainte, mai *bine* de-atât nu se poate. Chiar dacă ne spui ceea ce vrem să aflăm, chiar dacă asta ne convinge că te-ai aflat pur şi simplu în

locul nepotrivit la momentul nepotrivit, de-acum eşti un tip stigmatizat. O să te supraveghem, oriunde te-ai duce şi orice-ai face. Te-ai purtat ca şi cum ai avea ceva de-ascuns, şi nouă nu ne place asta.

E jalnic, dar creierul meu nu se putea gândi decât la o singură frază: „Convinge-ne că te-ai aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit." Era cel mai cumplit lucru care mi se întâmplase vreodată. Niciodată, absolut niciodată, nu mă mai simţisem atât de rău şi nu mai fusesem atât de speriat. Cuvintele acestea, „locul nepotrivit la momentul nepotrivit", aceste cinci cuvinte păreau o viaţă întreagă legănându-se în faţa mea în timp ce mă zvârcoleam ca să mă menţin la suprafaţă.

— Alo, Marcus? Femeia a pocnit din degete în faţa mea. Aici, Marcus.

Avea pe faţă un mic zâmbet şi m-am detestat fiindcă o lăsam să-mi vadă spaima.

— Marcus, poate fi mult mai rău decât acum. Ăsta nu e câtuşi de puţin cel mai rău loc unde te putem duce.

Şi-a întins mâna sub masă şi a scos o servietă pe care a deschis-o cu un pocnet. A scos din ea telefonul meu, distrugătorul/clonorul meu de arphid-uri, wifinderul meu şi drive-urile mele USB. Le-a înşirat pe masă pe rând.

— Uite ce vrem de la tine. Astăzi deblochezi pentru noi telefonul. Dacă accepţi, primeşti privilegiul de a merge la baie şi de a ieşi în aer liber. O să faci un duş şi o să ţi se permită să te plimbi în jurul curţii pentru exerciţii fizice. Mâine o să te aducem înapoi şi o să-ţi cerem să decriptezi informaţiile de pe aceste stick-uri de memorie. Fă-o, şi-o să poţi mânca în sala de mese. Poimâine o să-ţi cerem parolele de e-mail, ceea ce o să-ţi aducă privilegiul de a merge la bibliotecă.

Cuvântul „nu" îmi stătea pe buze, ca o tuse care încearcă să se desprindă din gât, dar nu era în stare.

— De ce?

Asta a căpătat glas în schimb.

— Vrem să fim siguri că eşti ceea ce pari a fi. Asta ţine de siguranţa ta, Marcus. Spui că eşti nevinovat. E posibil să fii, cu toate că îmi scapă motivele care l-ar putea îndemna pe un nevinovat să se poarte ca şi cum ar avea atât de multe de ascuns. Dar să spunem că eşti: te-ai fi putut afla pe podul ăla când a sărit în aer. Părinţii tăi s-ar fi putut afla pe pod. Sau prietenii tăi. Nu vrei să-i prindem pe cei care ţi-au atacat căminul?

E ciudat, dar atunci când vorbea despre „privilegiile" pe care le-aş fi putut obţine, mă băga în sperieţi, convingându-mă să mă supun. Era ca şi cum aş fi făcut *ceva* pentru a ajunge acolo unde mă aflam, ca şi cum vina mi-ar fi aparţinut, în parte, ca şi cum aş fi putut acţiona ca să schimb mersul lucrurilor.

Însă imediat ce a trecut la gogoşile despre „siguranţă" şi „securitate", mi-am regăsit coloana vertebrală.

— Doamnă, am spus, vorbiţi despre atacul asupra căminului meu, dar, din câte ştiu, voi sunteţi singurii care m-au atacat în ultima vreme. Credeam că trăim într-o ţară cu o constituţie. Credeam că trăim într-o ţară în care am *drepturi.* Vorbiţi despre apărarea drepturilor mele prin ruperea Declaraţiei Drepturilor[8] în bucăţi.

Faţa i-a fost traversată de un licăr de furie care a dispărut imediat.

— Ce melodramatic, Marcus. Nu te-a atacat nimeni. Ai fost reţinut de guvernul ţării tale pe perioada căutării amănuntelor celui mai îngrozitor atac terorist comis vreodată pe teritoriul naţiunii noastre. Stă în puterea ta să ne ajuţi în acest război împotriva duşmanilor ţării. Vrei să aperi Declaraţia Drepturilor? Ajută-ne să-i împiedicăm pe băieţii răi să-ţi arunce oraşul în aer. Acum ai la dispoziţie exact treizeci de secunde ca să deblochezi

telefonul, înainte de a te trimite înapoi, în celulă. Azi mai avem de interogat o mulţime de oameni.

Şi-a privit ceasul. Eu mi-am mişcat încheieturile, mi-am zăngănit lanţurile care mă împiedicau să-mi întind mâinile ca să deblochez telefonul. Da, aveam de gând s-o fac. Ea îmi spusese care era calea către libertate – către lume, către părinţii mei – şi asta îmi dăduse speranţe. Iar acum mă ameninţase că mă îndepărtează, că mă scoate de pe acel drum, şi speranţa mi se făcuse ţăndări, nu mă mai puteam gândi decât cum să mi-o recapăt.

Aşa că mi-am zăngănit lanţurile, vrând să iau telefonul şi să-l deblochez pentru ea, iar ea s-a mulţumit să mă privească cu răceală, uitându-se apoi la ceas.

— Parola, am spus, înţelegând în sfârşit ce voia de la mine.

Voia s-o spun cu voce tare, acolo, unde o putea înregistra, unde o puteau auzi amicii ei. Nu voia să deblochez pur şi simplu telefonul. Voia să mă supună. Să-i ofer controlul asupra mea. Să renunţ la toate secretele mele, la întreaga mea intimitate.

— Parola, am repetat, apoi i-am spus-o.

Dumnezeu să mă aibă în pază, m-am supus voinţei ei.

A zâmbit, un mic zâmbet formal, care trebuie să fi fost, în viziunea ei de regină a gheţii, echivalentul celebrării unui punct marcat pe terenul de rugby, iar paznicii m-au scos din încăpere. În timp ce se închidea uşa, am văzut-o aplecându-se deasupra telefonului şi tastând parola.

Aş vrea să pot spune că anticipasem această posibilitate şi creasem o parolă falsă care să deblocheze o partiţie cu desăvârşire inofensivă a telefonului, dar nu eram chiar atât de paranoic/deştept.

În clipa de faţă, e posibil să vă întrebaţi ce secrete tenebroase ascunsesem în telefon, pe stick-urile de memorie şi în e-mailuri. La urma urmelor, nu sunt decât un puştan.

Adevărul este că aveam de ascuns totul şi nimic. Inspectându-mi telefonul şi stick-urile, îţi puteai da destul de bine seama cine erau prietenii mei, ce părere aveam despre ei, ce nerozii făcuserăm. Sau puteai citi transcrierile disputelor electronice pe care le purtaserăm şi ale reconcilierilor electronice la care ajunseserăm.

Înţelegeţi, eu nu şterg nimic. De ce aş face-o? Stocarea e ieftină şi n-ai de unde să ştii când o să-ţi doreşti să te-ntorci la asemenea chestii. Mai ales la cele stupide. Cunoaşteţi senzaţia care te cuprinde uneori când stai pe un scaun din metrou şi n-ai cu cine schimba o vorbă şi-ţi vine deodată în minte o ceartă înverşunată cu cineva, un lucru cumplit pe care i l-ai spus cuiva? Ei bine, de obicei nu e chiar atât de rău cum îţi aminteşti. Posibilitatea de a te întoarce, revăzând totul, e o metodă excelentă de a-ţi aduce aminte că nu eşti o creatură atât de oribilă cum crezi. Eu şi Darryl am trecut astfel peste mai multe neînţelegeri decât pot număra.

Şi nici măcar nu e vorba despre asta. Ştiu că telefonul meu e un obiect intim. Stick-urile mele de memorie sunt obiecte intime. Asta mulţumită criptografiei – a transformării mesajului în ceva ininteligibil. Logica din spatele criptogramei e sănătoasă şi solidă, şi avem cu toţii acces la aceleaşi metode de criptare pe care le folosesc băncile şi NSA[9]. Există un singur tip de criptografie la care apelează toată lumea: e publică, la dispoziţia oricui şi oricine e în stare s-o folosească. Aşa afli că dă rezultate.

Există ceva eliberator în ideea că un colţ al vieţii tale e numai *al tău,* că nu-l poate vedea nimeni în afară de tine. E ceva de genul nudităţii sau al defecaţiei. Toată lumea stă, din când în când, în pielea goală. Toată lumea trebuie să se ducă la

toaletă. Nici una, nici alta nu au nimic ruşinos, deviant sau bizar. Dar ce-ar fi dacă aş decreta că, de acum înainte, ori de câte ori veţi simţi nevoia să staţi pe WC, va trebui s-o faceţi într-o încăpere cu pereţi de sticlă plasată în Times Square, şi că veţi fi gol puşcă?

Chiar dacă aveţi un trup fără nimic urât sau bizar – şi câţi dintre noi pot spune asta? –, ar trebui să fiţi un tip extrem de ieşit din comun ca să vă placă ideea. Mulţi ar lua-o la fugă urlând. Mulţi s-ar ţine până ar exploda.

Nu e vorba despre ceva ruşinos. E vorba despre ceva intim. E vorba despre propria viaţă, care vă aparţine.

Asta mi se lua mie, încetul cu încetul. În timp ce mergeam spre celulă, mi-a revenit sentimentul că o meritasem. În toată viaţa mea, încălcasem o mulţime de reguli şi, în general, scăpasem nepedepsit. Poate acum se făcea dreptate. Poate trecutul venea înapoi, după mine. La urma urmelor, mă aflam unde mă aflam fiindcă plecasem de la şcoală pe furiş.

Mi-am făcut duşul. Am ieşit să mă plimb în curte. Deasupra capului se zărea un petic de cer şi mirosea ca în Zona Golfului, dar, în afară de asta, n-aveam niciun indiciu asupra locului unde eram închis. În tot acel interval dedicat exerciţiilor fizice n-am văzut niciun alt deţinut şi m-am cam plictisit de mersul în cerc. Mi-am încordat auzul, încercând să prind orice sunet care m-ar fi putut ajuta să înţeleg ce era locul acela, dar n-am auzit nimic altceva decât zgomotul trecerii câte unui vehicul, nişte conversaţii îndepărtate şi un avion care ateriza undeva, în apropiere.

M-au dus înapoi, în celulă, şi mi-au dat să mănânc, o jumătate de pizza pepperoni de la Goat Hill Pizza, pe care o ştiam foarte bine – era sus, pe Potrero Hill. Cutia de carton cu un desen familiar alături de numărul de telefon 415 îmi amintea că, numai cu o zi înainte, fusesem un om liber într-o

ţară liberă şi că în momentul acela eram arestat. Îmi făceam tot timpul griji pentru Darryl şi mă neliniştea soarta celorlalţi prieteni ai mei. Poate se dovediseră mai cooperanţi şi fuseseră eliberaţi. Poate că le povestiseră totul părinţilor mei, care telefonau acum disperaţi pretutindeni.

Poate că nu.

Celula era extraordinar de simplă, pustie ca sufletul meu. Mi-am imaginat că peretele opus patului meu de cazarmă era ecranul unui computer, că l-aş fi putut accesa chiar atunci, făcând să se deschidă uşa celulei. Am născocit fantezii despre bancul meu de lucru şi despre proiectele pe care le începusem – despre cutiile vechi de tablă pe care le transformam într-o incintă de sonorizare spaţială, despre zmeul cu cameră foto pentru fotografii aeriene pe care îl construiam, despre laptopul meu personalizat.

Voiam să ies de-acolo. Voiam să merg acasă, să-mi recapăt prietenii, şi şcoala, şi părinţii, şi viaţa. Voiam să pot merge acolo unde îmi doream să merg, nu să fiu închis, măsurându-mi celula cu pasul, iarăşi, şi iarăşi, şi iarăşi.

Pe urmă mi-au luat parolele pentru stick-urile USB. Conţineau mesaje interesante, pe care le descărcasem de pe site-urile diverselor grupuri de discuţii online, transcrierile unor discuţii pe chat, lucruri spuse de oameni care mă ajutaseră să capăt o parte din cunoştinţele necesare ca să fac ceea ce făcusem. Bineînţeles că nu conţineau nimic care nu se poate găsi cu Google, dar nu credeam că asta ar fi putut veni în sprijinul meu.

În după-amiaza aceea mi s-a permis din nou să fac exerciţii fizice şi când am ajuns în curte acolo mai erau şi alţii, alţi patru tipi şi două femei, de toate vârstele şi din toate categoriile rasiale. Presupun că o mulţime de oameni făceau diverse lucruri ca să-şi câştige „privilegiile”.

Mi-au oferit o jumătate de oră şi am încercat să fac conversaţie cu deţinutul care părea cel mai normal dintre ceilalţi, un negru cam de vârsta mea, tuns scurt, afro. Dar, când m-am prezentat şi i-am întins mâna, şi-a îndreptat privirea spre camerele de luat vederi montate ameninţător în toate colţurile curţii şi a continuat să meargă, fără să-şi schimbe nici măcar expresia feţei.

Însă apoi, exact înainte de a mi se striga numele şi de a fi dus înapoi, în clădire, s-a deschis uşa şi în curte a apărut… Vanessa! Nu fusesem niciodată mai fericit să văd un chip prietenos. Părea obosită şi morocănoasă, dar nu era rănită şi, când m-a văzut, m-a strigat şi a alergat spre mine. Ne-am îmbrăţişat cu putere şi mi-am dat seama că tremuram. Apoi am realizat că tremura şi ea.

— Eşti OK? a zis, ţinându-mă la o lungime de braţ distanţă.

— Sunt OK. Mi-au spus că mă lasă să plec dacă le dau parolele mele.

— Mie îmi pun întruna întrebări despre tine şi despre Darryl.

— Răspunde-le, i-am spus, cu promptitudine. Răspunde-le, indiferent ce te-ar întreba. Dacă asta te-ajută să ieşi de aici.

— Ce fac Darryl şi Jolu?

— Nu i-am văzut.

Din difuzor a răbufnit o voce răsunătoare, ţipând la noi, cerându-ne să nu mai stăm de vorbă, să nu stăm pe loc, dar am ignorat-o.

Uşa s-a deschis trântindu-se cu zgomot şi afară au năvălit patru paznici voinici. Doi m-au înşfăcat pe mine şi doi au înşfăcat-o pe ea. M-au silit să mă întind la pământ şi mi-au întors capul în partea opusă Vanessei, dar am auzit că avea parte de acelaşi tratament. Încheieturile mi-au fost cuprinse de cătuşe de plastic, apoi m-au ridicat în picioare dintr-o smucitură şi m-au dus înapoi, în celula mea.

În seara aceea n-am primit cina. În dimineaţa următoare n-a sosit micul dejun. Nimeni nu m-a condus în camera de interogatoriu ca să mi se mai smulgă şi alte secrete. Cătuşele de plastic nu mi-au fost scoase şi umerii au început să-mi ardă, apoi să mă doară, apoi mi-au amorţit, apoi mi-au ars din nou. Nu-mi mai simţeam mâinile.

Trebuia să urinez. Nu-mi puteam descheia pantalonii. Trebuia să urinez neapărat, neapărat.

Am făcut pe mine.

Au venit să mă ia după aceea, după ce urina fierbinte se răcise şi devenise cleioasă, făcând ca blugii deja murdari să mi se lipească de picioare. Au venit să mă ia şi m-au condus pe culoarul nesfârşit, plin de uşi, fiecare uşă cu propriul său cod de bare şi fiecare cod de bare însemnând un deţinut ca mine. M-au purtat de-a lungul coridorului şi m-au dus în camera de interogatoriu şi, când am intrat, a fost ca şi cum aş fi ajuns pe o altă planetă, într-o lume unde lucrurile erau normale, unde nu duhnea totul a urină. Mă simţeam atât de murdar şi îmi era atât de ruşine şi sentimentul că nu primeam decât ceea ce meritam reapăruse.

Femeia tunsă scurt se aşezase deja. Arăta perfect: coafată şi cu un machiaj discret. I-am simţit mirosul şamponului. Ea a strâmbat din nas la apropierea mea. M-a cuprins ruşinea.

— Ei, ai fost un băiat foarte neascultător, nu-i aşa? Nu-i aşa că eşti dezgustător?

Ruşine. Mi-am coborât privirea către masă. Nu suportam să-mi ridic ochii. Voiam să-i spun parola contului de e-mail şi să dispar.

— Despre ce-ai vorbit cu prietena ta în curte?

Am râs scurt către masă.

— I-am spus să vă răspundă la întrebări. I-am spus să coopereze.

— Deci tu dai ordinele?

Mi-am simţit sângele zvâcnind în urechi.

— Ei, haide, am spus. Luăm parte împreună la un *joc,* se numeşte Harajuku Fun Madness. Eu sunt *căpitanul echipei.* Nu suntem terorişti, suntem elevi de liceu. Nu-i dau ordine. I-am spus că trebuie să fim sinceri cu voi, ca să eliminăm toate suspiciunile şi să ieşim de-aici.

Pentru moment, ea a păstrat tăcerea.

— Cum se simte Darryl? am întrebat.

— Cine?

— Darryl. Ne-aţi ridicat împreună. Suntem prieteni. L-a înjunghiat cineva, în staţia BART de pe Powell Street. De asta eram la suprafaţă. Căutam ajutor pentru el.

— Atunci sunt sigură că e bine sănătos, a spus ea.

Mi-am simţit stomacul înnodându-se şi am fost gata să vărs.

— Nu *ştii?* Nu l-aţi adus aici?

— Pe cine am adus şi pe cine n-am adus aici e un subiect despre care n-o să discutăm niciodată cu tine. Nu e un lucru pe care trebuie să-l ştii. Marcus, ai văzut ce se-ntâmplă când nu cooperezi cu noi. Ai văzut ce se-ntâmplă când ne nesocoteşti ordinele. Ai cooperat într-o mică măsură şi asta te-a adus aproape pe punctul de a fi din nou liber. Dacă vrei să transformi posibilitatea asta în realitate, mulţumeşte-te să răspunzi la întrebările mele.

N-am spus nimic.

— Văd că înveţi, asta-i bine. Acum, parola contului tău de e-mail, te rog.

Eram pregătit pentru asta. I-am dat tot: adresa serverului, numele de utilizator, parola. N-avea importanţă. Nu păstrez niciun e-mail pe server. Le descarc şi le ţin pe laptopul de acasă, care mi le preia şi mi le şterge de pe server din şaizeci în şaizeci de secunde. N-aveau să afle nimic din căsuţa mea de mail – totul e şters şi stocat pe laptopul de acasă.

Înapoi în celulă, dar mi-au dezlegat mâinile, m-au dus la duş şi mi-au dat o pereche de pantaloni portocalii, de puşcăriaş. Îmi erau mari şi îmi atârnau în josul şoldurilor, ca ai unui golănaş mexican din Mission. Ştiţi de unde vine moda pantalonilor-lălâi-cu-turul-jos? Din închisoare. Şi să vă spun ceva, e mai puţin amuzant când n-o faci ca să ieşi în evidenţă.

Mi-au luat blugii şi mi-am petrecut încă o zi în celulă. Pereţii erau dintr-o reţea de oţel acoperită cu ciment. Îţi puteai da seama, fiindcă oţelul ruginise în aerul sărat şi reţeaua strălucea, într-un roşu-portocaliu, sub vopseaua verde. Părinţii mei erau afară, undeva, dincolo de fereastră.

A doua zi au venit din nou după mine.

— Îţi citim corespondenţa de o zi. Am schimbat parola, aşa că nu mai poate fi extrasă de computerul tău de acasă.

Ei, bineînţeles că o schimbaseră. Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru, acum, că mă gândeam la asta.

— Acum avem destule materiale despre tine ca să te ţinem la răcoare pentru mult timp, Marcus. Faptul că eşti în posesia acestor articole – a arătat către toate micile mele dispozitive – şi informaţiile pe care le-am recuperat din telefonul tău şi de pe stick-urile de memorie, precum şi materialul subversiv pe care nu ne îndoim că l-am găsi dacă am face o razie la tine acasă şi ţi-am lua computerul. E suficient ca să te băgăm după gratii până la adânci bătrâneţi. Înţelegi?

N-am crezut-o nici măcar pentru o secundă. Un judecător n-avea cum să spună că toate chestiile alea reprezentau o infracţiune reală. Erau discuţii libere, erau amuzamente tehnologice. Nu erau infracţiuni.

Dar cine spunea că oamenii ăia aveau de gând să mă aducă vreodată în faţa unui judecător?

— Ştim unde locuieşti, ştim cu cine eşti prieten. Ştim cum operezi şi cum gândeşti.

Atunci am înţeles. Aveau de gând să mă lase să plec. Încăperea părea să strălucească. Mi-am auzit respiraţia, îngreunată, superficială.

— Nu vrem să ştim decât un singur lucru: cum au fost aduse bombele pe pod?

Mi s-a tăiat răsuflarea. Camera s-a întunecat din nou.

— Poftim?

— Au fost amplasate zece încărcături, pe toată lungimea podului. N-au fost în portbagajele unor maşini. Au fost plasate acolo. Cine le-a instalat şi cum au ajuns acolo?

— Poftim? am repetat eu.

— Asta e ultima ta şansă, Marcus, a spus ea. Părea tristă. Te-ai purtat atât de bine până acum. Spune-ne asta şi poţi pleca acasă. Îţi poţi lua un avocat şi te poţi apăra la tribunal. Există circumstanţe atenuante neîndoielnice pe care le poţi folosi ca să-ţi justifici acţiunile. Nu trebuie decât să ne spui asta, şi-ai plecat.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! Plângeam şi nici măcar nu-mi păsa. Suspinam, plângeam cu sughiţuri. *N-am idee despre ce vorbeşti!*

Ea a clătinat din cap.

— Marcus, te rog. Lasă-ne să te ajutăm. Acum ştii că obţinem întotdeauna ceea ce vrem.

În adâncul minţii mele răsuna o bolboroseală. Erau *ţicniţi.* M-am adunat, m-am străduit din greu să-mi opresc lacrimile.

— Ascultă-mă, doamnă, asta e o nebunie. V-aţi uitat prin lucrurile mele, aţi văzut totul. Am şaptesprezece ani şi sunt elev de liceu, nu terorist. Nu puteţi crede serios…

— Marcus, încă nu ţi-ai dat seama că suntem foarte serioşi? A clătinat din cap. Ai calificative şcolare foarte bune. Credeam că eşti mai inteligent.

A schiţat un gest scurt, de concediere, şi paznicii m-au prins de subţiori.

Înapoi, în celulă, mi-au venit în gând o sută de mici discursuri. Francezii numesc asta „esprit d'escalier" – spiritul scării, replicile combative elegante care îţi trec prin cap după ce părăseşti încăperea şi te strecori în josul scărilor. În mintea mea, m-am ridicat demn şi le-am declamat, spunând că eram un cetăţean care îşi iubea libertatea, fapt pentru care eu eram patriotul şi ea trădătoarea. În mintea mea, am făcut-o de ruşine pentru că-mi transforma ţara în tabăra unei armate. În mintea mea, eram elocvent şi strălucitor şi o făceam să plângă.

Dar ştiţi ce? Niciunul dintre acele cuvinte minunate nu mi-a revenit în memorie a doua zi, când m-au scos din celulă. Nu mă puteam gândi decât la libertate. La părinţii mei.

— Salut, Marcus, a spus ea. Cum te simţi?

Mi-am coborât privirea către masă. În faţa ei era un teanc de documente îngrijit stivuite, iar alături avea omniprezenta cană de la Starbucks. Ceea ce mi s-a părut cumva reconfortant, un memento al existenţei unei lumi reale undeva, dincolo de ziduri.

— Interogatoriul tău s-a încheiat, deocamdată.

Şi-a lăsat cuvintele în suspans. Asta putea însemna că mă lăsa să plec. Sau că avea de gând să mă azvârle într-un hău şi să uite că existam.

— Şi? am întrebat, în cele din urmă.

— Şi vreau să-ţi întipăresc din nou în minte ideea că suntem foarte serioşi în această privinţă. Ţara noastră a trăit experienţa celui mai cumplit atac săvârşit vreodată pe pământul său. Câte zile de 11 septembrie vrei să suportăm înainte de a te hotărî să cooperezi? Amănuntele anchetei sunt secrete. Nimic nu va sta în calea eforturilor noastre de a-i aduce în faţa justiţiei pe făptaşii acestor crime atroce. Înţelegi?

— Da, am mormăit.

— O să te trimitem acasă astăzi, dar eşti un om stigmatizat. Nu eşti considerat mai presus de orice suspiciune – te eliberăm numai pentru că, pe moment, am încheiat interogatoriul tău. Dar de acum înainte ne *aparţii.* Te vom supraveghea. Vom aştepta să faci un pas greşit. Înţelegi că te putem supraveghea îndeaproape şi în permanenţă?

— Da, am mormăit din nou.

— Bun. N-o să vorbeşti cu nimeni despre ceea ce s-a petrecut aici, absolut niciodată. E o problemă de securitate naţională. Ştii că pedeapsa cu moartea e încă în vigoare pentru trădare pe timp de război?

— Da, am mormăit pentru a treia oară.

— Bun băiat, a susurat ea. Avem aici nişte hârtii pe care trebuie să le semnezi.

A împins teancul de coli de-a curmezişul mesei, către mine. Pe toate fuseseră lipiţi fluturaşi adezivi pe care erau tipărite cuvintele SEMNAŢI AICI. Un paznic mi-a desfăcut cătuşele.

Am răsfoit hârtiile şi mi s-au umezit ochii şi am simţit că mi se învârtea capul. Nu reuşeam să le înţeleg. Am încercat să descifrez limbajul judecătoresc. Se părea că semnam un act prin care declaram că fusesem reţinut cu acordul meu şi mă supusesem de bunăvoie interogatoriului, fără nicio constrângere.

— Ce se-ntâmplă dacă nu semnez asta? am întrebat.

Ea a înşfăcat hârtiile, le-a tras înapoi şi a făcut din nou gestul acela scurt, de concediere. Paznicii m-au smucit, săltându-mă în picioare.

— Aşteptaţi! am strigat. Vă rog! Le semnez!

Ei m-au târât către uşă. Nu aveam ochi decât pentru uşa aia şi nu mă puteam gândi decât că avea să se-nchidă în urma mea.

Am fost înfrânt. Am plâns. I-am implorat să-mi îngăduie să semnez hârtiile. Mă aflasem atât de aproape de libertatea care era acum răpită, încât

eram în stare să fac orice. Nu-mi amintesc de câte ori am auzit pe câte cineva spunând: „Oh, mai bine mor decât să fac asta-sau-ailaltă”… O spusesem eu însumi, în repetate rânduri. Dar era prima oară când înţelegeam cu adevărat ce însemna. Aş fi preferat mai degrabă să mor decât să mă-ntorc în celulă.

I-am implorat în timp ce mă scoteau pe coridor. Le-am spus că eram gata să semnez orice.

Femeia a strigat la paznici şi ei s-au oprit. M-au adus înapoi. M-au aşezat pe scaun. Unul mi-a pus pixul în mână.

Bineînţeles că am semnat, am semnat şi iar am semnat.

Blugii şi tricoul meu erau în celulă, spălaţi şi împăturiţi. Miroseau a detergent. M-am îmbrăcat, m-am spălat pe faţă, m-am aşezat pe patul de campanie şi m-am holbat la perete. Îmi luaseră totul. Mai întâi intimitatea, apoi demnitatea. Fusesem gata să semnez orice. Aş fi semnat şi mărturisirea că-l asasinasem pe Abraham Lincoln.

Am încercat să plâng, dar era ca şi cum mi-ar fi secat ochii, ca şi cum aş fi rămas fără lacrimi.

M-au luat din nou. Un paznic s-a apropiat de mine cu un capişon, ca acela pe care mi-l puseseră când ne ridicaseră, oricând s-ar fi întâmplat asta, cu zile sau cu săptămâni în urmă.

Capişonul mi-a alunecat în josul capului şi mi s-a strâns în jurul gâtului. Eram într-un întuneric deplin, iar aerul era înăbuşitor şi stătut. Am fost ridicat în picioare şi condus de-a lungul coridoarelor, în susul unor scări, pe pietriş. Pe o pasarelă. Pe puntea de metal a unui vas. Aveam mâinile înlănţuite la spate, de o bară. Am îngenuncheat pe punte şi am ascultat zdrăngănitul motoarelor diesel.

Nava s-a pus în mişcare. Prin capişon şi-a făcut loc un strop de aer sărat. Ploua mocnit şi hainele

mele erau grele de apă. Eram afară, chiar dacă aveam capul într-un sac. Eram afară, în lume, la câteva clipe distanţă de libertate.

Au venit după mine, m-au condus pe ţărm şi de-a lungul unui teren accidentat. În susul unei scări de metal cu trei trepte. Mi-au descătuşat mâinile. Mi-au scos capişonul.

Eram din nou în camion. Femeia tunsă scurt era acolo, la micul birou la care stătuse înainte. Avea o geantă cu fermoar, iar înăuntru erau telefonul meu şi celelalte mici dispozitive, portofelul şi mărunţişul din buzunare. Mi le-a întins fără cuvinte.

Mi-am umplut buzunarele. Mi se părea atât de ciudat să le am din nou pe toate, în locurile familiare, să port hainele cu care eram atât de familiarizat. Dincolo de uşa din spate a camionului se auzeau zgomotele unui oraş familiar.

Un paznic mi-a dat rucsacul. Femeia a deschis uşa. Mi-a întins mâna. M-am mulţumit să i-o privesc. Ea şi-a lăsat-o în jos şi mi-a adresat un zâmbet strâmb. A mimat tragerea unui fermoar peste buze şi a arătat spre mine, apoi a deschis mai tare uşa.

Afară am dat de lumina zilei, cenuşie şi orbitoare. Priveam în lungul unei alei, către automobilele, camionetele şi bicicletele mergând în viteză. Am încremenit pe prima treaptă a camionului, holbându-mă la libertate.

Mi-au tremurat genunchii. Acum ştiam că se jucau din nou cu mine. Paznicii aveau să mă înşface peste o clipă, trăgându-mă înapoi, înăuntru, sacul avea să-mi acopere din nou capul, şi aveam să ajung din nou pe vas, să fiu trimis din nou la închisoare, la întrebările nesfârşite, pentru care nu aveam răspuns. Mi-am reţinut cu greu impulsul de a-mi îndesa pumnul în gură.

Pe urmă mi-am impus să mai cobor o treaptă. Încă una. Ultima. Sub tălpile adidaşilor mi-au scrâşnit gunoaiele de pe alee, sticlă spartă, o

seringă, pietriş. Am făcut un pas. Încă unul. Am ajuns în capătul aleii şi m-am urcat pe trotuar.

Nu m-a înşfăcat nimeni.

Eram liber.

Pe urmă în jurul meu s-au aruncat nişte braţe puternice. Aproape c-am început să plâng.

[8]*Bill of Rights*, numele sub care sunt cunoscute primele zece amendamente aduse Constituţiei Statelor Unite ale Americii (n. red.).

[9]National Security Agency, „Agenţia Naţională de Securitate” (n. red.).

Capitolul 5

Dar era Van, şi ea *chiar* plângea, şi mă îmbrăţişa cu atâta putere încât abia puteam să respir. Nu-mi păsa. Am îmbrăţişat-o şi eu, cu faţa îngropată în părul ei.

— Eşti OK! a spus.

— Sunt OK, am reuşit să răspund.

În cele din urmă mi-a dat drumul şi în jurul meu s-au înfăşurat alte braţe. Ale lui Jolu! Erau amândoi acolo. M-a strâns chiar mai tare decât Vanessa, şoptindu-mi la ureche:

— Eşti în siguranţă, frate.

Când s-a retras, mi-am rotit privirea în jur.

— Unde e Darryl? am întrebat.

S-au uitat unul la altul.

— Poate e încă în camion, a spus Jolu.

M-am întors şi m-am uitat la vehiculul din capătul aleii. Era un autocamion alb, cu optsprezece roţi, fără nimic caracteristic. Cineva trăsese deja mica scară pliantă înăuntru. Stopurile i s-au aprins, strălucind roşu, şi a dat cu spatele către noi, emiţând un iip, iip, iip constant.

— Aşteptaţi! am strigat, în timp ce accelerau spre noi. Aşteptaţi! Ce e cu Darryl? Camionul a ajuns mai aproape. Eu am continuat să strig. Ce e cu Darryl?

Jolu şi Vanessa mă prinseseră de câte un braţ şi mă trăgeau înapoi. M-am împotrivit, urlând. Camionul a ieşit de pe alee, a dat înapoi pe stradă, s-a întors către poalele dealului şi s-a îndepărtat. Am încercat să alerg după el, dar Jolu şi Van nu mi-au dat drumul.

M-am aşezat pe trotuar, mi-am cuprins genunchii cu braţele şi am plâns. Am plâns, şi am

plâns, şi am plâns, suspinând zgomotos, aşa cum nu mai făcusem de când eram un copilaş. Hohotele nu voiau să-nceteze. Şi nu mă mai puteam opri din tremurat.

Vanessa şi Jolu m-au ridicat în picioare şi m-au dus ceva mai în susul străzii. Acolo era o staţie de autobuz Muni[10], cu o bancă pe care m-au aşezat. Plângeau şi ei, şi ne-am ţinut o vreme în braţe unii pe alţii, şi am ştiut că plângeam pentru Darryl, pe care niciunul dintre noi nu se aştepta să-l revadă.

Eram în Chinatown, în partea sa nordică, acolo unde începe să se transforme în plaja din nord, într-o zonă cu un mănunchi de firme de neon ale cluburilor de striptease şi cu legendara librărie City Lights a contraculturii, locul unde a luat fiinţă mişcarea poetică Beat[11].

Cunoşteam bine acea parte a oraşului. Acolo se afla restaurantul italian preferat al părinţilor mei, unde le plăcea să mă aducă, oferindu-mi farfurii imense cu linguini şi munţi uriaşi de îngheţată italienească, cu smochine zaharisite, urmată de mici doze letale de cafea espresso.

Acum era un cu totul alt loc, locul unde gustam pentru prima oară libertatea, după ceea ce păruse o eternitate.

Ne-am căutat prin buzunare şi am găsit destui bani ca să ne aşezăm la o masă dintr-un restaurant italian, afară, pe trotuar, sub o copertină. O chelneriţă frumoasă a aprins un radiator cu gaz folosindu-se de o brichetă pentru grătar, ne-a luat comanda şi a dispărut în interior. Senzaţia că puteam da ordine, că îmi puteam controla destinul, a fost cea mai uluitoare pe care-am trăit-o vreodată.

— Cât timp am stat acolo? am întrebat.

— Şase zile, a răspuns Vanessa.

— Mie mi-au ieşit cinci, a spus Jolu.

— Eu nu le-am numărat.

— Ce ţi-au făcut? a zis Vanessa.

Nu voiam să vorbesc despre asta, dar se uitau amândoi la mine. După ce-am început, nu m-am mai putut opri. Le-am povestit totul, până şi că fusesem silit să urinez în pantaloni, iar ei m-au ascultat în tăcere. M-am întrerupt când ne-a adus chelneriţa apă carbogazoasă şi am aşteptat să se-ndepărteze destul de mult ca să nu mă poată auzi, apoi am încheiat. În final, n-aş fi putut spune dacă înflorisem cele petrecute sau dacă le făcusem să pară *mai puţin* cumplite. Amintirile mele înotau ca nişte peştişori şi eu le prindeam, şi uneori îmi scăpau printre degete.

Jolu a clătinat din cap.

— Au fost duri cu tine, omule, a zis.

Ne-a povestit despre şederea lui acolo. Îl interogaseră, mai ales despre mine, şi el le spusese tot timpul adevărul, menţinându-se pe linia unei relatări simple a faptelor din ziua aceea şi a informaţiilor despre prietenia noastră. Îl puseseră să le repete iarăşi şi iarăşi, dar nu se jucaseră cu mintea lui aşa cum procedaseră cu mine. Mâncase în sala de mese, cu o grămadă de alţi oameni, şi i se îngăduise să-şi petreacă o parte a timpului într-o încăpere cu televizor, unde rulau înregistrările video din ultimul an ale atentatelor cu bombă asupra clădirilor.

Povestea Vanessei diferea cu foarte puţin. După ce îi înfuriase stând de vorbă cu mine, îi luaseră hainele şi o obligaseră să poarte salopeta portocalie a închisorii. Fusese izolată în celula ei două zile de-a rândul, dar o hrăniseră cu regularitate. Însă, în cea mai mare parte, totul se petrecuse ca în cazul lui Jolu: aceleaşi întrebări, repetate iarăşi şi iarăşi.

— Pe tine chiar că te-au urât, a spus Jolu. Pur şi simplu ţi-au purtat pică. De ce?

Nu-mi puteam imagina. Pe urmă mi-am adus aminte.

Poţi să cooperezi sau s-ar putea să-ţi pară foarte, foarte rău.

— Din cauză că nu mi-am deblocat telefonul pentru ei, atunci, în prima noapte. De asta m-au tratat altfel.

Nu-mi venea să cred, dar nu exista nicio altă explicaţie. Fusese pură răzbunare. Ideea mi-a învârtejit mintea. Făcuseră totul ca o simplă pedeapsă fiindcă le sfidasem autoritatea.

Fusesem speriat. Acum eram furios.

— Ticăloşii, am spus, cu voce scăzută. Au făcut-o ca să mi-o plătească fiindc-am avut gura mare.

Jolu a înjurat şi Vanessa a început să vorbească în coreeană, lucru pe care nu-l făcea decât atunci când era foarte, foarte nervoasă.

— O să le-o coc, am şoptit, holbându-mă la apa carbogazoasă. O să le-o coc.

Jolu a clătinat din cap.

— Ştii că nu poţi. Nu poţi să ripostezi.

Niciunul dintre noi nu voia să vorbească atunci despre răzbunare. În schimb am vorbit despre ceea ce aveam de făcut în continuare. Trebuia să mergem acasă. Bateriile telefoanelor noastre se descărcaseră şi trecuseră ani de când în cartierul acela nu mai existau telefoane publice. Era pur şi simplu necesar să mergem acasă. Mă gândeam chiar să luăm un taxi, dar nu ne ajungeau banii.

Aşa că am mers pe jos. La colţ, am pus câteva monede de douăzeci şi cinci de cenţi într-o cutie de distribuire a ziarului *San Francisco Chronicle* şi ne-am oprit să citim articolul de fond. De la detonarea bombelor trecuseră cinci zile, dar ştirea continua să se afle pe prima pagină.

Femeia cu părul scurt vorbise despre „podul” care sărise aer şi eu presupusesem pur şi simplu că era vorba despre Golden Gate, dar mă înşelasem. Teroriştii aruncaseră în aer *Bay Bridge.*

— De ce naiba au aruncat în aer Bay Bridge? am întrebat. Golden Gate se află pe toate vederile.

Chiar dacă n-aţi fost niciodată la San Francisco, e foarte posibil să ştiţi cum arată Golden Gate: e podul acela imens, suspendat, de culoare portocalie, care se avântă spectaculos de la vechea bază militară numită Presidio până la Sausalito, unde se află toate oraşele drăguţele din ţinutul vinurilor, cu magazinele lor cu lumânări aromate şi cu galerii de artă. E al naibii de pitoresc şi e, practic, simbolul statului California. Dacă te duci în parcul Disneyland California, găseşti o copie a lui dincolo de porţi, cu o şină de tren suspendat deasupra.

Aşa că am presupus, firește, că, dacă ai de gând să arunci în aer un pod din San Francisco, atunci alegi Golden Gate.

— Probabil s-au speriat de camerele de luat vederi şi de toate celelalte chestii, a spus Jolu. Garda Naţională verifică întotdeauna maşinile la ambele capete ale podului, şi sunt toate acele garduri anti-sinucigaşi şi toţi drogaţii înşiraţi de-a lungul lor.

Oamenii sar de pe Golden Gate încă din 1937, de când a fost dat în folosinţă – au încetat să mai numere sinuciderile în 1995, când au ajuns să fie o mie.

— Da, a spus Vanessa. Plus că Bay Bridge duce de fapt undeva.

Bay Bridge pleacă din centrul oraşului San Francisco şi ajunge în Oakland, iar de acolo în Berkeley, două localităţi din East Bay ce reprezintă căminul multor oameni care trăiesc şi muncesc în metropolă. E singurul loc din Zona Golfului unde un om obişnuit îşi poate permite să deţină o casă destul de mare ca să aibă într-adevăr loc să se-ntindă în ea, şi tot acolo există şi o universitate, şi ceva industrie uşoară. Şi BART trece pe sub golf şi uneşte cele două oraşe, dar cea mai mare parte a traficului se desfăşoară pe Bay Bridge. Golden

Gate e un pod excelent dacă eşti turist sau un pensionar bogat care locuieşte în ţinutul vinurilor, dar e mai degrabă ornamental. Bay Bridge are – avea – pentru San Francisco rolul unui cal de povară.

Am stat un minut pe gânduri.

— Aveţi dreptate, am spus. Dar nu cred că asta-i tot. Noi continuăm să acţionăm ca şi cum teroriştii ar ataca diverse construcţii celebre pentru că le detestă. Dar nu le detestă, aşa cum nu detestă nici podurile, nici avioanele. Nu vor decât să distrugă din temelii şi să îngrozească oamenii. Să creeze teroarea. Aşa că au ales Bay Bridge în mod firesc, după ce pe Golden Gate s-au instalat toate camerele alea de luat vederi şi după ce tot ce urcă într-un avion a-nceput să fie scanat cu detectoare de metale şi cu raze X. Am mai meditat o vreme, urmărind cu priviri absente maşinile care treceau pe stradă, oamenii de pe trotuare, oraşul din jurul meu. Teroriştii nu detestă avioanele şi podurile. Teroriştilor le place teroarea.

Era atât de evident, încât nu-mi venea să cred că nu-mi mai trecuse niciodată prin gând. Presupun că fusese de-ajuns să fiu tratat ca un terorist vreme de câteva zile ca să mi se limpezească mintea.

Ceilalţi doi se uitau la mine.

— Am dreptate, nu-i aşa? Toate rahaturile astea, razele X şi verificarea actelor de identitate, toate sunt inutile, nu-i aşa?

Ei au dat încet din cap, încuviinţând.

— Mai mult decât inutile, am adăugat, cu vocea subţiindu-mi-se şi frângându-mi-se. Fiindcă s-au încheiat cu noi în puşcărie şi cu Darryl…

Nu mă mai gândisem la Darryl de când ne aşezaserăm şi în momentul acela mi-a revenit în minte – prietenul meu, absent. Dispărut. Am tăcut şi am scrâşnit din dinţi.

— Trebuie să le povestim părinţilor noştri, a zis Jolu.

— Ar trebui să ne luăm un avocat, a adăugat Vanessa.

M-am gândit să-mi spun povestea. Să-i spun lumii întregi ce se alesese de mine. M-am gândit la înregistrările video care ar fi ieşit fără îndoială la lumină, cu mine plângând, redus la starea de câine bătut.

— Nu le putem povesti nimic, le-am răspuns, fără să stau pe gânduri.

— Cum adică? a-ntrebat Van.

— Nu le putem povesti nimic, am repetat. Aţi auzit ce-a zis ea. Dacă vorbim, se vor întoarce după noi. Ne vor face ceea ce i-au făcut lui Darryl.

— Glumeşti, a spus Jolu. Vrei să…

— Vreau să ne împotrivim, am spus. Vreau să rămân în libertate, ca s-o pot face. Dacă dăm totul pe faţă, vor spune că suntem nişte puştani care inventează. Nici măcar nu ştim unde-am fost ţinuţi! Nimeni n-o să ne creadă! Pe urmă, într-o bună zi, vor veni după noi. Le spun părinţilor mei că am fost într-una dintre taberele din partea cealaltă a golfului. M-am dus acolo să mă întâlnesc cu voi şi am rămas blocaţi, n-am reuşit să scăpăm decât astăzi. În ziare scrie că oamenii plecaţi de-acolo mai sunt încă răzleţiţi pe drumul către casă.

— Nu se poate, a zis Vanessa. După tot ce ţi-au făcut, aşa ceva n-ar trebui nici măcar să-ţi treacă prin gând.

— Mi s-a întâmplat *mie,* şi tocmai asta e. E între mine şi ei. O să-i înfrâng, o să-l găsesc pe Darryl. N-o să renunţ. Dar odată ce sunt implicaţi părinţii noştri, s-a zis cu noi. Nimeni n-o să ne creadă şi nimănui n-o să-i pese. Dacă o facem în stilul meu, oamenilor le va păsa.

— Care e stilul tău? a-ntrebat Jolu. Ce plan ai?

— Încă nu ştiu, am recunoscut. Lăsaţi-mă până mâine dimineaţă, daţi-mi măcar răgazul ăsta.

Ştiam că, dacă păstrau secretul o zi, avea să rămână secret pentru totdeauna. Părinţii noştri ar fi fost încă şi mai suspicioşi dacă ne-am fi reamintit subit că fuseserăm ţinuţi într-o închisoare secretă în loc să ni se poarte de grijă într-o tabără de refugiaţi.

Van şi Jolu au schimbat o privire.

— Nu vă cer decât o şansă, am spus. O să inventăm povestea pe drum, o s-o punem la punct. Daţi-mi o zi, o singură zi.

Cei doi au încuviinţat dând încruntaţi din cap şi am pornit-o din nou în josul dealului, îndreptându-ne către casă. Eu locuiam în Potrero Hill, Vanessa în North Mission şi Jolu în Noe Valley – trei cartiere extrem de diferite, aflate doar la câteva minute distanţă unul de altul.

Am cotit pe Market Street şi-am înlemnit. Străzile care o intersectau fuseseră reduse la o singură bandă, erau baricade la fiecare colţ şi pe toată lungimea sa fuseseră parcate autocamioane mari, cu optsprezece roţi şi fără semne distinctive, exact ca acela care ne adusese, cu capişoane în cap, de pe docuri până în Chinatown.

Din spatele fiecăruia cobora o scară cu trei trepte de oţel şi în toate activitatea era în toi, cu soldaţi, oameni îmbrăcaţi la costum şi poliţişti urcând şi coborând. Cei în costume purtau insigne pe revere şi soldaţii li le scanau la intrare şi la ieşire – erau autorizaţii wireless. În trecere, am aruncat o privire către unul dintre autocamioane şi am văzut o siglă familiară: DHS. Soldatul m-a văzut holbându-mă şi mi-a întors cu insistenţă privirea, încruntându-se.

Am înţeles mesajul şi-am luat-o din loc. M-am despărţit de gaşcă în Van Ness. Ne-am agăţat unul de altul, am plâns şi-am promis să ne sunăm.

Puteam ajunge în Potrero Hill pe un traseu lejer sau pe unul dificil, iar acesta din urmă trecea peste cele mai abrupte dealuri din oraş, era de genul drumurilor pe care se urmăresc maşinile din filme,

cu automobile zburând prin aer şi avântându-se către zenit. Eu îl aleg întotdeauna pe cel dificil. E tot numai străzi rezidenţiale şi case vechi, în stil victorian, numite „cucoane boite" pentru zugrăveala lor complicată şi ţipătoare, şi grădini cu flori parfumate şi iarbă înaltă. Pisicile se holbează la tine de pe gardurile vii şi nu-ntâlneşti aproape niciun vagabond.

Pe străzile acelea era atât de multă linişte, încât îmi doream s-o fi luat pe *celălalt* traseu, cel care trece prin Mission şi care e… *o lume a scandalului,* asta e, probabil, descrierea cea mai potrivită. E gălăgios şi vibrant. Cu o mulţime de beţivi arţăgoşi, cocainomani furioşi şi heroinomani inconştienţi, de familii cu cărucioare de copii, de cucoane bătrâne pălăvrăgind pe verande, de maşini zgomotoase, cu garda la sol reglabilă, mergând tronca-tronca pe străzi. Erau toxicomani, şi emo apatici, elevi la arte, ba chiar şi doi punk-rockeri din vechea şcoală, tipi în vârstă, cu burdihane umflate sub cămăşile *Dead Kennedys.* Şi travestiţi, golănaşi furioşi, virtuozi ai graffitiului şi tipii confuzi din clasa de mijloc, încercând să nu fie ucişi în timp ce se desăvârşea renovarea achiziţiilor lor imobiliare.

Am urcat pe Goat Hill şi am trecut pe lângă Goat Hill Pizza, ceea ce mi-a adus aminte de închisoarea în care fusesem şi m-am văzut nevoit să mă aşez pe o bancă din faţa restaurantului până ce n-am mai tremurat. Pe urmă am remarcat în vârful dealului camionul fără semne distinctive, cu optsprezece roţi şi trei trepte metalice în partea din spate. M-am ridicat şi m-am pus în mişcare. Am simţit priviri care mă supravegheau din toate părţile.

Am străbătut în grabă restul drumului către casă. Nu m-am uitat la cucoanele boite, la grădini şi la pisici. Mi-am ţinut ochii în jos.

Deşi era miezul zilei, maşinile părinţilor mei se aflau pe alee. Fireşte. Tata lucrează în East Bay,

aşa că avea să fie blocat acasă în timp ce se repara podul. Iar mama – ei bine, cine putea şti de ce era acasă mama.

Erau acasă pentru mine.

Nici n-apucasem să descui bine uşa când mi-a fost smulsă din mână şi s-a deschis larg. Părinţii mei erau acolo, palizi şi traşi la faţă, cu ochii umflaţi şi holbându-se la mine. Am rămas încremeniţi o clipă, ca într-un stop cadru, apoi s-au repezit amândoi şi m-au tras în casă, aproape trântindu-mă. Vorbeau atât de tare şi atât de repede încât nu puteam auzi decât o bolboroseală tunătoare, fără cuvinte, şi ei mă îmbrăţişau şi plângeau, şi am plâns şi eu, şi am stat pur şi simplu aşa în micul hol de la intrare, plângând şi articulând jumătăţi de cuvinte, până când am rămas fără lacrimi şi am intrat în bucătărie.

Am făcut ceea ce făceam întotdeauna când mă întorceam acasă: mi-am luat un pahar de apă de la filtrul din frigider şi mi-am scos două fursecuri din butoiaşul pentru biscuiţi pe care ni-l trimisese sora mamei din Anglia. Normalitatea gestului mi-a potolit bătăile de ciocan ale inimii care încerca să ţină pasul cu creierul, şi curând eram aşezaţi cu toţii la masă.

— Unde-ai fost? m-au întrebat amândoi, mai mult sau mai puţin într-un glas.

Mă gândisem la asta în drum spre casă.

— Am rămas blocat, am spus. În Oakland. Eram acolo cu nişte prieteni, lucram la un proiect, şi-am fost opriţi cu toţii în carantină.

— Pentru cinci zile?

— Da, am spus. Da. A fost foarte rău. Citisem despre carantină în *Chronicle* şi am plagiat fără ruşine declaraţiile pe care le publicaseră. Da. Toată lumea care a fost prinsă în nor. Au crezut că fuseserăm atacaţi cu un soi de super-microb şi ne-au îngrămădit în containere de marfă pe docuri, ca

pe sardele. Era foarte cald şi foarte multă umezeală. Şi nici prea multă mâncare.

— Hristoase, a spus tata, strângându-şi pumnii pe masă.

Predă în Berkeley trei zile pe săptămână, lucrând cu câţiva absolvenţi înscrişi la cursurile postuniversitare din cadrul programului ştiinţific al bibliotecilor. În restul timpului acordă consultaţii în oraş şi în peninsulă, clienţii săi făcând parte din al treilea val de companii care activează pe internet şi au nevoie de arhive din diverse motive. E bibliotecar de profesie şi se poartă de obicei cu blândeţe, dar în anii şaizeci a fost cu adevărat radical şi în liceu a practicat pentru scurt timp luptele greco-romane. Îl văzusem din când în când înnebunit de furie – ba chiar îl făcusem să se înfurie de câteva ori astfel – şi îşi putea pierde de-a binelea controlul când nu-i ieşea câte ceva. A aruncat o dată un balansoar de la Ikea tocmai dincolo de peluza bunicului, când s-a făcut bucăţi în timp ce încerca să-l asambleze pentru a cincisprezecea oară.

— Barbari, a spus mama.

Locuieşte în America din adolescenţă, dar continuă să redevină englezoaică din creştet până-n tălpi când întâlneşte poliţişti, agenţi de asigurări sociale, paznici de aeroport şi vagabonzi americani. Atunci cuvântul e „barbari” şi mama îşi regăseşte vechiul accent, care se face simţit cu putere. Am fost la Londra, la familia ei, de două ori, şi n-aş putea spune că oraşul mi s-a părut mai civilizat decât San Francisco, ci doar mai înghesuit.

— Dar ne-au lăsat să plecăm, ne-au adus azi cu feribotul.

De data asta improvizam.

— Eşti rănit? m-a întrebat mama. Flămând?

— Somnoros?

— Da, sunt oarecum flămând şi îmi puteţi spune Somnorosul. Şi Mutulică, Înţeleptul, Hapciu şi Ruşinosul.

Glumele cu Cei Şapte Pitici erau o tradiţie de familie. Au zâmbit uşor amândoi, dar încă mai aveau ochii umezi. M-am simţit de-a dreptul cumplit gândindu-mă la ei. Probabil că-şi ieşiseră din minţi de grijă. M-am bucurat c-aveam şansa să schimb subiectul.

— Mor de foame.

— Comand pizza la Goat Hill, a spus tata.

— Nu, nu asta, am zis eu.

M-au privit amândoi de parcă mi-ar fi crescut antene. În mod normal, am o slăbiciune pentru Goat Hill Pizza – adică de obicei o mănânc aşa cum înfulecă un caras auriu, până când nu mai rămâne nicio firimitură sau până când pocnesc eu. Am încercat să zâmbesc.

— Pur şi simplu n-am chef de pizza, am spus, cu voce slabă. Să comandăm nişte curry, OK?

Slavă cerului că-n San Francisco e patria mâncării la pachet.

Mama s-a dus să deschidă sertarul cu meniuri (mai multă normalitate, reconfortantă ca o înghiţitură de apă pentru un gâtlej dureros de uscat) şi le-a răsfoit. Ne-am lăsat atenţia să ne fie distrasă în timpul celor două minute în care am trecut în revistă meniul de la restaurantul cu preparate tradiţionale din carne pakistaneze de pe Valencia. M-am hotărât să cer friptură asortată pregătită în cuptor de lut, cremă de spanac cu brânză de vaci dulce, lapte bătut sărat cu suc de mango (mai gustos decât sugerează numele) şi prăjiturele din aluat prăjit în sirop de zahăr.

Mâncarea odată comandată, au reînceput întrebările. Vorbiseră cu familiile lui Van, Jolu şi Darryl (bineînţeles) şi încercaseră să anunţe dispariţia noastră. Poliţia nota numele, dar erau atât de multe „persoane strămutate”, încât nu le

deschideau dosare decât celor care nu-şi făceau apariţia în următoarele şapte zile.

Între timp, pe net apăruseră milioane de site-uri gen l-aţi-văzut-cumva. Două erau clone ale vechiului MySpace care rămăseseră fără fonduri şi văzuseră în toată atenţia acordată acestei probleme o ocazie de a reveni în forţă. La urma urmelor, în Zona Golfului erau o serie de acţionari cu rude dispărute. Poate, dacă erau regăsite, site-ul ar fi reuşit să atragă investiţii noi. Am înşfăcat laptopul tatei şi le-am trecut în revistă. Bineînţeles că erau pavoazate cu reclame şi conţineau fotografiile dispăruţilor, în majoritatea cazurilor de genul celor de pe diploma de absolvire sau de la nuntă. Era destul de morbid.

Mi-am găsit poza şi am văzut că era legată de ale lui Van, Jolu şi Darryl. Exista un mic formular pentru marcarea persoanelor găsite şi un altul pentru introducerea informaţiilor despre alţi dispăruţi. Am completat câmpurile referitoare la mine, la Jolu şi la Van, şi l-am lăsat liber pe al lui Darryl.

— L-ai uitat pe Darryl, a spus tata.

Nu-l găsea pe placul lui – descoperise o dată că o sticlă din bar i se golise cu câţiva centimetri şi, spre eterna mea ruşine, dădusem vina pe Darryl. De fapt, fireşte că de vină fuseserăm amândoi, ne prostiserăm pur şi simplu încercând să bem votcă cu cola în timpul unui joc de noroc de o noapte.

— N-a fost cu noi, am spus.

Minciuna mi-a lăsat în gură un gust amar.

— Oh, Doamne, a exclamat mama. Şi-a strâns mâinile una într-alta. Când ai venit acasă, am presupus pur şi simplu c-aţi fost împreună.

— Nu, am zis, lăsând minciuna să ia proporţii. Nu, ar fi trebuit să ne-ntâlnim, dar n-a apărut. Probabil e pur şi simplu blocat în Berkeley. Avea de gând să ia BART-ul.

Mama a scâncit. Tata a clătinat din cap şi a închis ochii.

— N-ai auzit de BART? a întrebat.

Am clătinat din cap. Îmi dădeam seama cum aveau să se sfârşească lucrurile. Mă simţeam de parcă pământul s-ar fi năpustit să mă-nghită.

— L-au aruncat în aer, a zis tata. Nemernicii l-au aruncat în aer în acelaşi timp cu podul.

Asta nu fusese pe prima pagină din *Chronicle,* dar, pe de altă parte, explozia BART-ului sub apă nu putea fi nici pe departe atât de spectaculoasă ca imaginile podului atârnând deasupra golfului în bucăţi zdrenţuite. Din San Francisco, de la Embarcadero, şi până la staţia West Oakland, tunelul BART-ului trecea pe sub apă.

M-am întors la computerul tatei şi am navigat de la un titlu la altul. Nimeni nu ştia sigur, dar cadavrele se numărau cu miile. Cumulând maşinile scufundate în mare, la şaizeci de metri adâncime, şi oamenii înecaţi în trenuri, numărul morţilor creştea. Un reporter pretindea că intervievase un „falsificator de identităţi" care ajutase „zeci" de oameni să-şi părăsească vechile vieţi dispărând pur şi simplu după atac, primind acte false şi abandonând pe furiş căsnicii, datorii şi vieţi urâte.

Tata chiar avea lacrimi în ochi, iar mama plângea fără să se-ascundă. M-au îmbrăţişat din nou, bătându-mă cu palma pe spate, ca şi cum s-ar fi asigurat că eram într-adevăr acolo. Îmi spuneau întruna că mă iubesc. Le-am spus că-i iubesc şi eu.

Am avut o cină înlăcrimată şi mama şi tata au băut câte două pahare de vin, ceea ce era foarte mult pentru ei. Le-am spus că mi se făcuse somn, şi asta era adevărat, apoi m-am îndreptat agale spre camera mea. Însă n-aveam totuşi de gând să mă bag în pat. Trebuia să intru online şi să aflu ce se petrecea. Trebuia să vorbesc cu Vanessa şi cu Jolu. Trebuia să trec la treabă ca să-l găsesc pe Darryl.

Am luat-o spre camera mea şi am deschis uşa. Aveam impresia că nu-mi mai văzusem patul de o mie de ani. M-am tolănit în el şi am întins mâna după laptopul de pe noptieră. Probabil că nu fusese în priză tot timpul – transformatorul trebuia zgâlţâit până se cupla în poziţia corectă –, aşa că se descărcase lent în lipsa mea. L-am pus în priză şi l-am lăsat să se încarce un minut sau două înainte de a-l deschide din nou. Între timp m-am dezbrăcat, mi-am aruncat hainele la coşul de gunoi – nu voiam să le mai văd vreodată – şi mi-am pus o pereche de boxeri curaţi şi un tricou. Hainele proaspăt spălate, scoase direct din sertar, mi se păreau atât de familiare şi de confortabile – era ca şi cum aş fi fost îmbrăţişat de părinţii mei.

Am pornit laptopul şi am bătucit un morman de perne, aranjându-le în pat, în spatele meu. M-am tras spre ele, arcuindu-mi spinarea, am deschis capacul şi mi-am aşezat laptopul pe coapse. Încă îşi mai încărca sistemul de operare şi, Doamne, zău că toate pictogramele alea care se furişau pe ecran arătau *bine.* A mers până la capăt, apoi a început să afişeze mesaje, avertizându-mă că bateria e pe sfârşite. Am verificat din nou cablul, l-am clătinat şi s-a desprins. Mufa era evident stricată.

De fapt, lucrurile stăteau atât de rău, încât nu era pur şi simplu nimic de făcut. Cum îmi luam mâna de pe cablul de alimentare, cum pierdea contactul cu computerul, care începea să se plângă de baterie. M-am uitat cu mai multă atenţie.

Cele două părţi ale carcasei laptopului erau uşor deplasate una faţă de cealaltă, dând naştere unei deschizături unghiulare la început înguste, care se lărgea în partea din spate.

Uneori, te uiţi la un aparat, descoperi ceva de genul ăsta şi te întrebi: „Oare aşa a fost întotdeauna?” Poate pur şi simplu n-ai observat niciodată.

Dar în cazul computerului meu nu era cu putinţă. Pentru că, înţelegeţi, eu îl construisem. După ce Consiliul Educaţiei ne dăduse tuturor ŞcolarCompuri, părinţii mei nu mai voiseră sub nicio formă să-mi cumpere un computer, deşi ŞcolarCompul nu era practic proprietatea mea şi n-ar fi trebuit să-i instalez programe sau să-l modernizez.

Aveam câteva economii – de pe urma slujbelor pe care mi le luasem pe vremuri, a Crăciunurilor şi a zilelor de naştere, ba chiar şi a unor tranzacţii bine chibzuite de pe internet. Punând totul laolaltă, erau destui bani ca să cumpăr un computer vechi de cinci ani, complet scos din uz.

Aşa că, în loc de asta, eu şi Darryl am construit unul. Poţi cumpăra carcase de laptop aşa cum le cumperi pe cele pentru PC-urile desktop, deşi sunt ceva mai specializate decât vechile computere simple. De-a lungul anilor, construisem două PC-uri împreună cu Darryl, căutând componente pe Craiglist şi la vânzările din garaje şi comandând diverse chestii de la comercianţi taiwanezi care vindeau la preţuri foarte, foarte mici şi pe care îi găseam pe net. Mi-am închipuit că, pentru a obţine puterea de procesare pe care o doream la un preţ pe care mi-l puteam permite, cea mai bună metodă era să-mi construiesc un laptop.

Dacă vrei să faci asta, începi prin a comanda un „barebook” – un computer cu foarte puţine componente hard şi cu toate sloturile necesare. Vestea bună e că, odată ce am terminat, m-am ales cu un computer cu o jumătate de kilogram mai uşor decât laptopul Dell pe care pusesem ochii, cu viteză mai mare de procesare şi de trei ori mai ieftin. Vestea proastă e că asamblarea unui laptop seamănă cu construirea vapoarelor în sticlă. E o muncă migăloasă, cu penseta şi cu ochelarii cu lupă, încercând să pui totul la locul potrivit în carcasa aceea de dimensiuni reduse. Spre deosebire de un PC de dimensiuni normale – care

e plin mai ales cu aer –, fiecare milimetru cub din spaţiul unui laptop e rezervat. De fiecare dată când crezusem că găsisem soluţia potrivită şi mă apucasem să fixez totul, descoperisem că exista ceva din pricina căruia cutia nu se închidea perfect şi fusesem nevoit să mă întorc la proiect.

Aşa că ştiam *exact* cum trebuia să arate îmbinarea carcasei când laptopul era închis, şi *nu* aşa trebuia să arate.

Am continuat să mişc de firul transformatorului, dar era zadarnic. Nu puteam încărca sistemul de operare fără să demontez mai întâi laptopul. Am oftat şi l-am pus lângă pat. Aveam să mă ocup de el în dimineaţa următoare.

Cel puţin aşa suna teoria. Două ore mai târziu, mă mai holbam încă la tavan, derulând în minte filmul a tot ceea ce-mi făcuseră, a tot ceea ce ar fi trebuit să fac, numai regrete şi *esprit de l'escalier.*

M-am dat jos din pat. Trecuse de miezul nopţii şi îi auzisem pe părinţii mei pregătindu-se de culcare pe la ora unsprezece. Am înşfăcat laptopul, am făcut ceva loc pe masă, am prins micile lămpi cu leduri pe ramele ochelarilor mei cu lupă şi am scos un set de şurubelniţe mici, de mecanică fină. Un minut mai târziu, aveam carcasa deschisă şi tastatura îndepărtată şi mă holbam în măruntaiele laptopului. Am luat un spray cu aer comprimat şi am spulberat praful pe care-l trăsese ventilatorul în interior, apoi am trecut totul în revistă.

Ceva nu era în ordine. Nu puteam pune degetul de rană, dar se scurseseră luni de zile de când nu mai îndepărtasem capacul acelui obiect. Spre norocul meu, a treia oară când îl desfăcusem şi mă chinuisem să-l închid la loc mă deşteptasem: făcusem o fotografie a componentelor când totul era pus la locul lui. Nu fusesem deştept pe de-a-ntregul: la început, lăsasem pur şi simplu poza pe hard disk, şi bineînţeles că nu puteam ajunge la ea când aveam laptopul făcut bucăţi. Însă după aceea

o printasem şi o pusesem în harababura din sertarul meu cu hârtii, cimitirul cu copaci morţi unde îmi ţineam toate certificatele de garanţie şi toate diagramele semnalelor transmise prin fiecare pin. Le-am răsfoit – păreau mai învălmăşite ca de obicei – şi am scos fotografia la lumină. Am pus-o alături de computer şi, într-un anume fel, mi-am defocalizat privirea, încercând să descopăr tot ce nu era la locul lui.

Atunci l-am văzut. Cablul panglică care făcea legătura dintre tastatură şi circuitele logice nu era bine conectat. Ceea ce era bizar. În partea aceea nu se afla niciun colier metalic, nimic care să-l disloce în cursul unei funcţionări normale. Am vrut să îl apăs la loc şi am descoperit că fişa nu era pur şi simplu montată incorect, ci între ea şi cablaj se afla ceva. Am scos obiectul cu penseta şi am îndreptat lampa către el.

Era o componentă nouă a tastaturii. O bucăţică de hardware, de un milimetru şi jumătate grosime, fără niciun însemn. Tastatura era conectată la ea, iar ea era cuplată la cablaj. Cu alte cuvinte, era plasată în poziţia ideală pentru a capta toate comenzile pe care le dădeam de la tastatură.

Era un dispozitiv de supraveghere.

Bătăile propriei inimi mi-au răsunat înfundat în urechi. În casă era întuneric şi linişte, dar întunericul nu era reconfortant. Undeva, afară, erau ochi, ochi şi urechi, şi mă urmăreau. Mă supravegheau. Supravegherea pe care o înfruntasem la şcoală venise după mine până acasă, numai că, de data asta, peste umărul meu nu se mai uita doar Consiliul Educaţiei. I se alăturase DHS-ul.

Aproape c-am scos microfonul. Pe urmă m-am gândit că, indiferent cine l-ar fi pus acolo, avea să-şi dea seama că dispăruse. L-am lăsat înăuntru. Ceea ce m-a îngreţoşat.

M-am uitat în jur, căutând alte modificări. N-am remarcat nimic, dar oare asta însemna că nu exista

nimic? Cineva intrase în camera mea prin efracţie şi îmi plantase dispozitivul acela – îmi demontase laptopul şi îl montase din nou. Existau o mulţime de alte moduri prin care puteai intercepta acţiunile unui computer. N-am reuşit niciodată să le descopăr pe toate.

Am pus laptopul la loc cu degete amorţite. Carcasa nu se închidea perfect nici de data asta, dar cablul de alimentare rămânea cuplat. Am încărcat sistemul de operare şi mi-am aşezat degetele pe tastatură, gândindu-mă că aş fi putut rula nişte programe de diagnosticare, ca să văd ce şi cum.

Dar n-am putut s-o fac.

La naiba, poate şi camera mea era sub urmărire. Poate exista o cameră video care mă spiona chiar atunci.

De când ajunsesem acasă, mă simţeam paranoic. Acum aproape că mă pierdusem cu firea. Era ca şi cum aş fi fost din nou în închisoare, în sala de interogatoriu, pândit de entităţi care mă aveau în deplina lor putere. Şi din cauza asta îmi venea să plâng.

Nu puteam face decât un singur lucru.

M-am dus în camera de baie, am scos sulul de hârtie igienică şi l-am înlocuit cu unul nou. Din fericire, era deja pe terminate. Am desfăşurat restul hârtiei şi am explorat cutia mea cu piese de schimb până ce am găsit un plic de plastic plin cu LED-uri albe, extrem de strălucitoare, pe care le recuperasem dintr-un far de motocicletă stricat. Le-am trecut firele cu grijă prin tubul de carton în care am făcut găuri cu un ac, apoi am luat nişte sârmă şi le-am legat în serie, cu ajutorul unor clipsuri mici, metalice. Am răsucit sârmele, transformându-le în cabluri de conexiune pentru o baterie de nouă volţi, şi am făcut legăturile. Aveam acum un tub înconjurat cu un inel de LED-uri extrem de strălucitoare, direcţionale, îl puteam ridica în dreptul ochiului şi puteam privi prin el.

Mai construisem un asemenea obiect cu un an în urmă, pentru expoziţia de proiecte ştiinţifice, din care fusesem exclus după ce demonstrasem că în jumătate din sălile de clasă ale Liceului „Chavez” existau camere ascunse. În zilele noastre, camerele video cât o gămălie de ac costă mai puţin decât o cină bună la restaurant, aşa c-au apărut pretutindeni. Vânzătorii netrebnici din magazine le plasează în cabinele de probă sau în saloanele de bronzare şi folosesc în mod pervers filmele în care îşi surprind clienţii – uneori le pun pur şi simplu pe net. Dacă ştii cum să transformi un sul de hârtie igienică şi câteva piese în valoare de trei dolari într-un detector de camere video nu înseamnă decât că dai dovadă de o judecată sănătoasă.

E cel mai simplu mod de a descoperi o cameră-spion. Au obiective minuscule, care reflectă însă al naibii de bine lumina. Dă cele mai bune rezultate în încăperile întunecoase: te uiţi prin tub, măturând încet cu privirea pereţii şi alte locuri unde ar putea plasa cineva o asemenea cameră, până când vezi licărul unei reflexii. Dacă rămâne neclintită când te deplasezi, înseamnă că e un obiectiv.

În dormitorul meu nu era nicio cameră de luat vederi – mă rog, niciuna pe care s-o pot detecta. Însă era posibil să existe microfoane. Sau camere de calitate mai bună. Sau nimic. Mă puteţi condamna fiindcă eram paranoic?

Mă ataşasem de laptopul ăla. Îi spuneam Salmagundi, un cuvânt care defineşte orice e făcut din piese de schimb.

Odată ce i-ai dat laptopului tău un nume, ştii că între tine şi el există o legătură profundă. Însă în momentul acela aveam senzaţia că n-o să mai doresc să-l mai ating vreodată. Voiam să-l arunc pe fereastră. Cine putea şti ce-i făcuseră? Cine ştia în ce mod fusese pus sub urmărire?

L-am aşezat într-un sertar, cu capacul închis, şi mi-am ridicat ochii spre tavan. Era târziu şi ar fi trebuit să fiu în pat. Însă nu mai puteam să dorm,

sub nicio formă. Eram supravegheat. Oricine putea fi supravegheat. Lumea se schimbase pentru totdeauna.

— O să găsesc un mod de-a ajunge la ei, am spus.

Era un legământ, am ştiut-o când m-am auzit rostindu-l, deşi nu mai făcusem niciun legământ până atunci.

Pe urmă n-am mai putut să dorm. Plus că aveam o idee.

Undeva, în dulapul meu, se afla o cutie încă înfăşurată în folia etanşă de plastic, care conţinea un Xbox Universal, încă sigilat, în stare perfectă. Toate Xboxurile s-au vândut cu mult sub preţ – Microsoft câştigă cea mai mare parte a banilor cerându-le companiilor producătoare să plătească pentru dreptul de a scoate pe piaţă jocuri pentru consolele Xbox, dar Universal e prima consolă de acest tip pe care s-a hotărât Microsoft s-o distribuie în întregime gratis.

În timpul ultimelor sărbători de Crăciun, în toate colţurile erau o grămadă de rataţi îmbrăcaţi în costume de luptători din seria de jocuri Halo, înmânând pungi cu aceste console de joc cât de repede erau în stare. Presupun c-a mers – toată lumea spune c-au vândut o tonă de jocuri. Fireşte că luaseră contramăsuri, se asiguraseră că nu jucai decât jocuri lansate de companiile cu licenţe de la Microsoft.

Hackerii au spulberat contramăsurile. Un puştan de la Institutul de Tehnologie din Massachusetts a făcut crack-ul pentru Xbox şi a scris un best-seller despre asta, apoi modelul 360 a căzut şi a urmat sucombarea efemerului Xbox Portabil (căruia îi spuneam „Povara” – cântărea un kilogram trei sute). Universalul ar fi trebuit să fie blindat. Elevii de liceu care-au creat un crack era hackeri brazilieni, foloseau Linux şi locuiau într-o *favela* – un soi de mahala cu construcţii ilegale.

Să nu subestimezi niciodată încăpăţânarea unui puşti care are timp mult şi bani puţini.

Odată ce brazilienii şi-au făcut cunoscut crack-ul, ne-a căzut cu tronc tuturor. În curând, au apărut zeci de programe de operare alternative pentru Xbox Universal. Favoritul meu era ParanoidXbox, o variantă a ParanoidLinux. Cel de-al doilea e un sistem de operare care presupune că operatorul e atacat de guvern (a fost conceput pentru uzul disidenţilor chinezi şi sirieni) şi face tot ce e cu putinţă ca să-ţi păstreze secretul documentelor şi al comunicărilor. E chiar în stare să emită o serie de mesaje glumeţe, un soi de „pleavă" care trebuie să mascheze faptul că faci ceva, orice, în secret. Aşa că, în timp ce recepţionezi, literă cu literă, un mesaj cu subiect politic, ParanoidXbox pretinde că navighezi pe Web, completezi chestionare şi flirtezi în camere de chat. În tot acest interval, un caracter din fiecare cinci sute pe care le primeşti e adevăratul mesaj, un ac îngropat într-un car imens, plin cu fân.

Arsesem un DVD cu ParanoidXbox când apăruse prima oară, dar nu-mi făcusem niciodată timp să despachetez consola din dulap, să găsesc un televizor la care să o conectez şi aşa mai departe. Camera mea e destul de ticsită şi fără să mai las un crashware de la Microsoft să-mi halească spaţiul valoros.

În seara aceea am făcut sacrificiul. Am avut nevoie de vreo douăzeci de minute ca să-l instalez şi să-l pun în funcţiune. Lipsa unui televizor a fost partea cea mai dificilă, dar în cele din urmă mi-am amintit că aveam un proiector LCD fixat pe tavan, dotat, în partea din spate, cu mufe RCA. L-am conectat la Xbox, l-am îndreptat către tăblia uşii şi am instalat ParanoidLinux.

Acum eram în funcţiune şi în acţiune şi ParanoidLinux căuta alte Xboxuri Universal cu care să relaţioneze. În fiecare consolă de acest tip e încorporat un sistem wireless, pentru practicarea

jocului în grup. Te poţi conecta în reţea cu vecinii tăi şi poţi intra pe internet dacă dispui de o conexiune wireless. În zona de acoperire am găsit trei tipuri diferite de vecini. Doi aveau Xboxuri Universal cuplate de asemenea la internet. ParanoidLinux era încântat de o configuraţie de acest tip: putea emite prin conexiunile vecinilor la internet, folosindu-le ca să intre online, în reţeaua jocurilor. Vecinii n-aveau să piardă, niciodată, vreun pachet de date: plăteau o sumă fixă pentru conexiunea internet şi nu se putea spune că se omorau navigând la ora două dimineaţa.

Din toate astea, partea cea mai bună era felul în care mă *simţeam:* deţineam controlul. Tehnologia lucra pentru mine, mă slujea, mă proteja. Nu mă spiona. De aceea îndrăgesc tehnologia: dacă ştii s-o foloseşti cum trebuie, îţi oferă putere şi intimitate.

Creierul meu funcţiona acum cu adevărat, rula cu şaizeci de cadre pe minut. Existau o mulţime de motive care te îndemnau să foloseşti ParanoidLinux – cel mai bun fiind faptul că oricine putea scrie jocuri pentru el. Exista un port de conectare la MAME, Multiple Arcade Machine Emulator[12], aşa că puteai juca, practic, orice joc care fusese creat vreodată, începând cu Pong – jocurile pentru Apple][+ şi continuând cu jocurile pentru Colecovision, pentru NES, pentru Dreamcast şi tot aşa.

Încă şi mai bune erau jocurile multiplayer special concepute pentru ParanoidXbox – jocuri pentru împătimiţi, în întregime gratuite, pe care le putea rula oricine. Când îmbinai totul, aveai o consolă gratuită, plină de jocuri gratuite, cu acces gratuit la internet.

Iar partea cea mai bună – în ceea ce mă privea – era faptul că ParanoidXbox era *paranoic.* Fiecare bit emis era distorsionat până când ajungea în pragul anihilării. Puteai monitoriza tot ce voiai, dar n-aveai să pricepi niciodată cine cu cine vorbea şi

despre ce. Adresă web, e-mail şi IM anonim. Exact ceea ce îmi trebuia.

Tot ce mai aveam de făcut era să-mi conving toate cunoştinţele să folosească acelaşi sistem.

[10]Prescurtare de la „municipal” (n. tr.).

[11]Mişcare socială şi literară apolitică, focalizată în jurul comunităţii boeme din San Francisco, în anii ’50 (n. tr.).

[12]Emulator-maşină pentru diverse jocuri tip Arcade (n. tr.).

Capitolul 6

Mă credeţi sau nu, părinţii mei m-au trimis a doua zi la şcoală. Căzusem într-un somn agitat abia la trei noaptea, dar în dimineaţa următoare, la ora şapte, tata stătea la picioarele patului, ameninţând c-o să mă dea jos trăgându-mă de glezne. Am reuşit să mă ridic – ceva îmi murise în gură după ce-mi lipise cu vopsea pleoapele – şi să ajung la duş.

Am lăsat-o pe mama să mă îndoape cu o felie de pâine prăjită şi cu o banană, dorindu-mi cu ardoare ca a mei să-mi fi permis să beau cafea acasă. Puteam să-mi iau una pe furiş, în drum spre şcoală, dar să-i văd pe ei sorbindu-şi aurul negru în timp ce eu mă târam prin casă, îmbrăcându-mă şi punându-mi cărţile în geantă – asta era cumplit.

Mai mersesem la şcoală de alte o mie de ori, însă în ziua aceea era cu totul altceva. Am urcat dealurile şi am trecut dincolo de ele ca să cobor în Mission, şi pretutindeni erau camioane. Am văzut senzori noi şi camere de monitorizare a traficului instalate pe multe semafoare. În jurul unui tip era împrăştiată o grămadă de aparatură de supraveghere, aşteptând să fie montată. Atacul asupra Bay Bridge fusese exact ceea ce le trebuia.

Totul făcea ca oraşul să pară mai abătut, ca atunci când te afli într-un ascensor, jenat de vecini şi de omniprezentele camere de luat vederi care te scrutează îndeaproape.

La cafeneaua turcească de pe 24th Street mi-au pregătit o cană bună de cafea, într-un recipient portabil. Pe scurt, cafeaua turcească e nămol care se dă drept cafea. E destul de groasă pentru ca o lingură să stea în ea drept, şi conţine mult mai multă cafeină decât energizantele copilăreşti ca

Red Bull. Întrebaţi pe cineva care a citit pe Wikipedia: aşa şi-a întins stăpânirea Imperiul Otoman, mulţumită călăreţilor turbaţi, alimentaţi cu cafea-noroi, neagră ca noaptea.

Mi-am scos cardul de credit şi turcul s-a strâmbat.

— Fără carduri.

— Cum? De ce?

Îmi foloseam de ani întregi cardul de credit pentru a plăti cafeaua. Turcul mă certa întotdeauna, spunând că eram prea tânăr ca să beau chestia aia şi chiar refuza să mă servească în timpul orelor de şcoală, convins că trăgeam chiulul. Dar, în decursul timpului, între noi doi se crease un soi de bună înţelegere ţâfnoasă.

A clătinat din cap cu tristeţe.

— N-ai înţelege. Du-te la şcoală, puştiule.

Nu există nicio metodă mai sigură de a mă face să vreau să înţeleg ceva decât să-mi spui că nu sunt în stare s-o fac. L-am linguşit, m-am dat bine pe lângă el, insistând să-mi spună. M-a privit de parcă ar fi avut de gând să mă arunce pe uşă-afară, dar când l-am întrebat dacă, după părerea lui, nu eram destul de bun ca să cumpăr de acolo, şi-a dat drumul la gură.

— Securitatea, a zis, uitându-se în jurul prăvălioarei lui, la butoaiele cu fasole şi seminţe, la rafturile cu produse turceşti de băcănie. Guvernul. Acum monitorizează totul, scrie-n ziare. Hotărârea PATRIOT II, Congresul a votat-o ieri. Te pot monitoriza de fiecare dată când îţi foloseşti cardul. Eu spun nu. Spun că magazinul meu n-o să-i ajute să-mi spioneze clienţii.

Mi-a căzut falca.

— Poate te gândeşti că nu e mare lucru? Care-i problema dacă află guvernul când îţi cumperi o cafea? E un mod de a şti unde eşti, unde ai fost. De ce crezi c-am plecat din Turcia? Acolo unde guvernul spionează întotdeauna populaţia nu

găseşti nimic bun. Am venit aici acum douăzeci de ani, în căutarea libertăţii – n-o să-i ajut să ne-o ia.

— O să-ţi scadă foarte mult vânzările, am trântit eu. Aş fi vrut să-i spun că e un erou şi să-i strâng mâna, dar asta mi-a ieşit din gură. Toată lumea foloseşte carduri.

— Poate n-o să le mai folosească atât de mult. Poate clienţii mei vin aici fiindcă ştiu că şi eu îndrăgesc libertatea. Fac un afiş, pentru vitrină. Poate fac şi alte magazine acelaşi lucru. Am auzit că ACLU[13] o să-i dea în judecată pentru asta.

— De-acum înainte-o să cumpăr numai de la tine, am spus. Vorbeam serios. Mi-am dus mâna la buzunar. Ăă, însă n-am deloc bani gheaţă.

El a strâns din buze şi-a dat din cap.

— Mulţi oameni spun acelaşi lucru. E OK. Dă banii pentru cafeaua de azi la ACLU.

În două minute, schimbasem cu turcul mai multe cuvinte decât în tot timpul scurs de când veneam în magazinul lui. Nu ştiusem c-avea toate aceste pasiuni. Îl credeam doar un simplu vânzător de cafea prietenos din cartier. De data asta i-am strâns mâna şi, când am plecat din local, m-am simţit de parcă m-aş fi alăturat unui grup. Unui grup secret.

Se părea că nu pierdusem prea multe ore, deşi lipsisem de la şcoală două zile. Într-una dintre ele, când oraşul se străduia din greu să-şi revină, o închiseseră. Cât despre ziua a doua, se părea că fusese dedicată doliului pentru cei care lipseau şi despre care se presupunea că muriseră. Ziarele publicaseră fotografiile dispăruţilor, însoţite de memoriale. Aceste necrologuri sumare umpluseră internetul, cu miile.

Era jenant, dar al meu se număra printre ele. Am intrat în curtea şcolii fără să ştiu asta şi, o clipă mai târziu, mă înconjurau o sută de oameni, bătându-mă pe spate, strângându-mi mâna. Două fete pe

care nici măcar nu le cunoşteam m-au sărutat, mai mult decât prieteneşte. M-am simţit ca o vedetă rock.

Profesorii mei erau cu foarte puţin mai sobri. Doamna Galvez a plâns la fel de mult ca mama şi m-a îmbrăţişat de trei ori înainte de a mă lăsa să mă duc spre banca mea şi să m-aşez. În partea din faţă a clasei era ceva nou. O cameră de luat vederi. Doamna Galvez m-a surprins holbându-mă la ea şi mi-a înmânat un formular de încuviinţare, xeroxat pe o hârtie murdară, cu antetul şcolii.

Consiliul Şcolar Districtual Unificat din San Francisco se întrunise în weekend, într-o şedinţă extraordinară, şi hotărâse în unanimitate să li se solicite părinţilor fiecărui copil permisiunea de a instala camerele de luat vederi cu circuit închis de televiziune în fiecare clasă şi pe fiecare coridor. Legea spunea că nu ne puteau obliga să frecventăm o şcoală plină cu astfel de camere, dar nu spunea nimic despre cazul în care renunţam *de bunăvoie* la drepturile noastre constituţionale. Scrisoarea menţiona că membrii Consiliului nu se îndoiau că aveau să obţină îngăduinţa deplină a părinţilor din întregul oraş, dar intenţionau să ia măsuri pentru ca toţi copiii ai căror părinţii nu erau de acord să înveţe în încăperi „neprotejate”.

De ce aveam acum camere de luat vederi în sălile de clasă? Teroriştii. Firește. Fiindcă, aruncând în aer un pod, teroriştii dăduseră cumva de înţeles că apoi urmau şcolile. Oricum, într-un fel sau altul, asta era concluzia la care ajunsese Consiliul.

Am citit nota informativă de trei ori, apoi am ridicat mâna.

— Da, Marcus?

— Doamnă Galvez, în legătură cu acest bilet…

— Da, Marcus.

— Scopul terorismului nu e să ne înspăimânte? De aceea se numeşte *teror*ism, nu?

— Cred că da.

Toată clasa se uita la mine. Nu eram cel mai bun elev din şcoală, dar apreciam cu adevărat o dezbatere bine susţinută în timpul orelor. Aşteptau să audă ce mai aveam de spus.

— Atunci, nu facem tocmai ceea ce vor teroriştii? Nu înseamnă c-au câştigat dacă ne purtăm cu toţii ca nişte oameni speriaţi şi instalăm camere de luat vederi în clase, şi tot restul?

Au urmat câteva chicoteli nervoase. Cineva a ridicat mâna. Era Charles. Doamna Galvez i-a dat cuvântul.

— Instalând camere suntem protejaţi, aşa că ne temem mai puţin.

— Protejaţi faţă de ce? am întrebat, fără să aştept să mi se dea cuvântul.

— Faţă de terorism, a răspuns Charles.

Toţi ceilalţi au dat din cap.

— Şi cum ne protejează? Dacă un sinucigaş intră aici cu o bombă şi ne aruncă pe toţi în aer…

— Doamnă Galvez, Marcus nu respectă regulamentul şcolii. Nu trebuie să ne ţinem de glume pe seama atacurilor teroriste…

— Cine se ţine de glume?

— Vă mulţumesc amândurora, a spus doamna Galvez. Avea o figură foarte nefericită şi, într-un fel, mi-a părut rău fiindcă îi abătusem ora de la subiect. Sunt de părere că discuţia e într-adevăr interesantă, a continuat, dar trebuie s-o păstrez pentru una dintre orele următoare. Cred că ridică probleme prea emoţionante pentru a fi dezbătute astăzi. Şi acum să ne-ntoarcem la sufragete, se poate?

Aşa că ne-am petrecut restul timpului discutând despre feministe şi despre noile strategii de lobby pe care le puseseră la punct pentru ca în biroul fiecărui membru al Congresului să ajungă câte patru femei, care să-l preseze şi să-i spună cum avea să arate viitorul lui politic dacă nega în

continuare dreptul femeilor la vot. Aşa ceva îmi plăcea de obicei – oameni neînsemnaţi, impunându-le celor mari şi tari să fie corecţi. Însă în ziua aceea nu mă puteam concentra. Probabil fiindcă lipsea Darryl. Amândurora ne plăceau ştiinţele sociale, aşa că ne-am fi scos imediat ŞcolarCompurile şi am fi început o discuţie pe IM la câteva secunde după ce ne aşezam pe scaune, pe un canal alternativ de comunicare, destinat comentariilor despre lecţie.

În noaptea precedentă, arsesem douăzeci de discuri cu ParanoidXbox şi le aveam pe toate în geantă. Le-am dat unor tipi despre care ştiam că erau adevăraţi împătimiţi ai jocurilor. Cu un an înainte, îşi luaseră cu toţii câte o consolă Xbox Universal sau câte două, dar cei mai mulţi nu le mai foloseau. Jocurile erau scumpe şi nu din cale-afară de amuzante. I-am luat deoparte în pauze, la prânz şi în sala de studii şi am lăudat jocurile ParanoidXbox, ridicându-le în slăvi. Distractive şi gratuite – jocuri sociale de care nu te mai poţi lăsa, jucate de o grămadă de oameni extraordinari, din întreaga lume.

Să dai cadou un lucru pentru a putea vinde un altul înseamnă să faci ceea ce se numeşte o „afacere tip lame de ras” – companii ca Gillette îţi dau aparate de ras gratuite, apoi te înşală făcându-te să plăteşti o mică avere pentru lame. Cartuşele pentru imprimantă sunt cele mai periculoase din acest punct de vedere – cea mai scumpă şampanie din lume e ieftină când îi compari preţul cu cel al cernelii pentru imprimantele cu jet, a cărei producţie în masă costă doi bani.

Succesul unei afaceri tip lame de ras depinde de felul în care îţi împiedici clienţii să cumpere lame de la altcineva. La urma urmelor, dacă Gillette câştigă nouă dolari la fiecare zece încasaţi din vânzarea lamelor de rezervă, de ce n-ar începe un concurent care vrea să scoată numai patru dolari să fabrice lame identice: când aude de o marjă de

profit de optzeci la sută, omul de afaceri obişnuit se topeşte de plăcere şi face ochii cât cepele.

Companiile tip lamă de ras, de genul Microsoftului, fac o mulţime de eforturi pentru a transforma concurenţa în domeniul lamelor într-o acţiune dificilă şi ilegală. În cazul Xboxurilor s-au luat contramăsuri care te împiedică să rulezi softuri create de persoane care nu-i plătesc companiei Microsoft o taxă în schimbul dreptului de a comercializa programe pentru consolele în cauză.

Cei cu care m-am întâlnit n-au stat prea mult pe gânduri. Au ciulit urechile când le-am spus că jocurile nu erau monitorizate. În zilele noastre, toate jocurile online sunt pline de tot felul de chestii dezgustătoare. În primul rând, sunt perverşii care încearcă să te atragă pe cine ştie ce coclauri unde pot s-o ia razna şi să se joace cu tine de-a Tăcerea Mieilor. Pe urmă vin poliţaii, care-o fac pe puştanii naivi ca să-i poată prinde pe perverşi asupra faptului. Însă cei mai răi sunt supraveghetorii, care îşi petrec tot timpul spionându-ne conversaţiile şi denunţându-ne fiindcă am încălcat condiţiile de utilizare: fără flirturi, fără expresii obscene, fără „comentarii directe sau mascate care reprezintă o ofensă la adresa oricărui aspect al orientării sexuale sau al sexualităţii”.

Nu sunt un câine în călduri timp de douăzeci şi patru de ore pe zi şi de şapte zile pe săptămână, dar sunt un băiat de şaptesprezece ani. Sexul apare când şi când în conversaţii. Dar Dumnezeu să te-ajute dacă-l aduci în discuţie în timpul jocului. Se strică într-adevăr toată distracţia. Jocurile ParanoidXbox nu erau monitorizate de nimeni, fiindcă nu erau rulate de o companie: nu erau decât nişte jocuri create de hackeri, aşa, de-ai dracului.

Prin urmare, puştanilor leşinaţi după jocuri le-a plăcut toată povestea. Au luat discurile cu lăcomie şi-au promis c-aveau să ardă copii pentru prietenii

lor – la urma urmelor, jocurile sunt mult mai amuzante când îi ai drept parteneri pe prieteni tăi cei mai buni.

Când am ajuns acasă, am citit că un grup de părinţi dădea în judecată consiliul şcolii din cauza camerelor de supraveghere din clase, dar rugămintea lor de a fi puse sub o interdicţie preliminară fusese deja respinsă.

Nu ştiu cine a inventat numele Xnet, dar a prins. Auzeai lumea discutând despre el în Muni. Van m-a sunat ca să mă-ntrebe dacă ştiam de el, şi-am fost cât pe ce să mă sufoc când mi-am dat seama despre ce vorbea: discurile pe care începusem să le distribui cu o săptămână în urmă trecuseră de la un computer la altul şi fuseseră copiate, ajungând până în Oakland în numai două săptămâni. Ceea ce m-a făcut să mă uit peste umăr – ca şi cum aş fi încălcat o lege şi DHS-ul ar fi venit să mă aresteze, punându-mă pentru totdeauna după gratii.

Fuseseră săptămâni grele. La BART se renunţase definitiv la biletele plătite cu bani gheaţă, cărora le luaseră locul cardurile cu arphid-uri „fără contact”, pe care le fluturai în dreptul barierelor rotative ca să poţi trece dincolo de ele. Erau excelente şi convenabile, dar, de fiecare dată când foloseam unul, mă gândeam că mi se lua urma. Cineva a postat pe Xnet un link către un raport al Electronic Frontier Foundation[14], în care se vorbea despre modul în care erau folosite chestiile alea pentru urmărire, şi raportul cuprindea povestiri minuscule despre grupuri mici de oameni care protestaseră în staţiile BART.

Eu foloseam acum Xnetul pentru aproape orice. Îmi creasem o adresă de e-mail falsă, prin intermediul Partidului Piraţilor, un partid politic suedez care detesta supravegherea pe internet şi care promisese păstrarea secretului conturilor de mail faţă de oricine, chiar şi faţă de poliţie. O accesam numai via Xnet, sărind de la o conexiune

internet din vecinătate la alta şi păstrându-mi anonimatul – speram eu – pe tot traseul, până în Suedia. Nu-mi mai spuneam w1n5t0n. Dacă Benson putea deduce pe cine ascundea pseudonimul, atunci oricine altcineva o putea face. Noul meu nume, inventat spontan, era M1k3y şi primeam *o grămadă* de e-mailuri de la oameni care aflaseră din camerele de chat şi de pe forumuri că-i puteam ajuta să-şi rezolve problemele legate de configurarea Xnetului şi de conexiuni.

Îmi lipsea Harajuku Fun Madness. Compania întrerupsese jocul pe o perioadă nedefinită. Spuneau că, din motive de securitate, nu li se părea o idee bună să ascunzi lucruri şi să trimiţi oamenii să le găsească. Dacă se întâmpla să creadă cineva că era o bombă? Dacă punea cineva o bombă în acelaşi loc?

Dacă eşti lovit de trăsnet când umbli cu o umbrelă? Interziceţi umbrelele! Opuneţi-vă ameninţării trăsnetului!

Am continuat să-mi folosesc laptopul, deşi de fiecare dată mi se făcea pielea ca de găină. Cine îl pusese sub urmărire s-ar fi mirat dacă nu l-aş fi folosit. M-am gândit să navighez în fiecare zi, la întâmplare şi din ce în ce mai puţin, pentru ca oricine m-ar fi supravegheat să mă vadă modificându-mi încet obiceiurile, nu schimbându-mi-le brusc. Citeam necrologurile alea care îţi dădeau fiori – ale miilor mei de prieteni şi vecini rămaşi fără viaţă pe fundul golfului.

Ca să spun adevărul, îmi făceam temele din ce în ce mai puţin în fiecare zi. Aveam treburi în altă parte. Ardeam în fiecare zi alte teancuri de discuri cu ParanoidXbox, câte cincizeci sau şaizeci de bucăţi, şi le împărţeam în tot oraşul, unor oameni despre care auzisem că doreau să ardă ei înşişi câte şaizeci, pentru prietenii lor.

Nu mă temeam prea mult că aş fi putut fi prins făcând-o, pentru că aveam de partea mea o cripto

de bună calitate. Cripto înseamnă criptografie, sau „scriere secretă”, iar aşa ceva există de pe vremea romanilor (literalmente: August Cezar era mare amator de criptografie şi îi plăcea să-şi inventeze propriile coduri, dintre care folosim astăzi unele pentru a cripta poantele unor glume din e-mailuri).

Criptografia ţine de matematică. O matematică dificilă. N-am de gând să vă dau explicaţii detaliate pentru că nici matematica pe care o ştiu eu nu e de-ajuns ca să pot înţelege totul – dacă vreţi într-adevăr să aflaţi mai multe, uitaţi-vă pe Wikipedia.

Dar iată aici versiunea prescurtată: Anumite tipuri de funcţii matematice sunt foarte uşor de rezolvat într-o direcţie şi realmente dificile în cealaltă. E simplu să înmulţeşti două numere prime mari ca să obţii un număr enorm. Dar este mult, mult mai dificil să iei orice număr foarte mare şi să deduci ce numere prime trebuie să înmulţeşti pentru a-l obţine ca rezultat.

Ceea ce înseamnă că poţi începe să creezi o metodă de codificare bazându-te pe înmulţirea numerelor prime foarte mari, pentru că decodificarea e dificilă dacă nu ştii care sunt aceste numere. Extrem de dificilă. De exemplu, toate computerele care s-au inventat vreodată nu ar reuşi s-o ducă la bun sfârşit nici dacă ar lucra vreme de un trilion de ani, şapte zile din şapte şi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Un mesaj criptat e alcătuit din patru părţi: mesajul original, numit „text clar”. Mesajul codificat, numit „text cifrat”. Metoda de codificare, numită „cifru”. Şi, în sfârşit, cheia: partea secretă pe care o foloseşte cifrul când prelucrează textul clar pentru a obţine textul cifrat.

Oamenii care se ocupau de criptare obişnuiau să păstreze secretul în privinţa tuturor acestora. Fiecare agenţie şi fiecare guvern avea propriile sale cifruri *şi* propriile sale chei. Nici naziştii, nici aliaţii n-au vrut ca modul în care îşi codificau

mesajele, ca să nu mai vorbim de chei, să fie cunoscut de tabăra adversă. Pare o idee bună, nu-i aşa?

Nu e.

Prima dată când mi s-a vorbit de această codificare bazată pe factori primi, am spus imediat:

— Nicidecum, asta e o păcăleală. Adică *fireşte* că e dificil să identifici aceşti factori primi, indiferent ce-aţi spune. Dar pe vremuri era imposibil să zbori, să ajungi pe Lună sau să obţii un hard disk pe care să se poată stoca mai mult decât câţiva kiloocteţi. Cineva *trebuie* să fi inventat o metodă de decriptare a mesajelor.

Am avut viziunea unui munte găunos, plin de matematicieni de la NSA, care citesc toate e-mailurile din lume şi chicotesc de zor.

De fapt, cam aşa ceva s-a petrecut în timpul celui de al Doilea Război Mondial. Din acest motiv viaţa nu seamănă prea mult cu jocul Castle Wolfenstein, unde am petrecut multe zile vânând nazişti.

Problema constă în dificultatea păstrării secretului unui cifru. E nevoie de o grămadă de matematică pentru a crea unul, dacă e folosit pe scară largă toată lumea care îl foloseşte trebuie să păstreze secretul, şi dacă trece cineva în tabăra cealaltă trebuie găsit un cifru nou.

Cifrul utilizat de nazişti se numea Enigma şi foloseau un mic computer mecanic, numit Maşina Enigma, pentru a-şi codifica şi decodifica mesajele. Fiecare submarin, fiecare navă şi fiecare staţie aveau nevoie de un asemenea computer, aşa că, în final, căderea unuia dintre ele în mâinile aliaţilor a fost inevitabilă.

Când s-a întâmplat asta, au spart codul. Munca a fost condusă de eroul meu favorit din toate timpurile, un tip pe nume Alan Turing, căruia i se poate atribui într-o foarte mare măsură inventarea

computerelor, în forma în care le cunoaştem azi. Spre ghinionul lui, era gay, aşa că, după război, guvernul britanic idiot l-a obligat să-şi injecteze hormoni masculini pentru a-şi „vindeca" homosexualitatea, iar el s-a sinucis. Darryl mi-a dat o biografie a lui Turing la cea de-a paisprezecea mea aniversare – înfăşurată în douăzeci de straturi de hârtie şi pusă în cutia reciclată a unei jucării Batmobile, aşa ambala el cadourile – şi de atunci am devenit adeptul devotat al lui Turing.

Aliaţii se aflau acum în posesia Maşinii Enigma şi puteau să intercepteze o mulţime de mesaje radio ale naziştilor. Ceea ce nu însemna mare lucru, de vreme ce fiecare căpitan de navă avea cheia lui secretă. Şi, de vreme ce aliaţii nu cunoşteau aceste chei, deţinerea maşinii n-ar fi trebuit să le fie de niciun folos.

Aici se vede cum îi dăunează criptografiei secretul. Cifrul Enigma era greşit. Odată ce s-a apucat să-l studieze cu mare atenţie, Turing şi-a dat seama că exista o eroare matematică făcută de criptografii nazişti. Punând mâna pe Maşina Enigma, Turing a reuşit să deducă o metodă de decriptare a *oricărui* text nazist, indiferent de cheia folosită.

Ceea ce i-a costat pe nazişti războiul. Adică, sper că nu m-aţi înţeles greşit. Asta e vestea bună. Ascultaţi ce vă spune un veteran al Castelului Wolfenstein. Nu v-aţi dori ca naziştii să vă conducă ţara.

După război, criptografii au petrecut o grămadă de timp gândindu-se la asta. Problema apăruse fiindcă Turing era mai deştept decât tipul care concepuse Enigma. Ori de câte ori inventai un cifru, erai vulnerabil în faţa unui om mai inteligent, care găsea o modalitate de a-l sparge.

Şi, cu cât s-au gândit mai mult, cu atât şi-au dat mai bine seama că *oricine* poate concepe un sistem de securizare despre care el însuşi nu-şi

imaginează cum ar putea fi spart. Dar *nimeni* nu e în stare să-şi imagineze ce posibilităţi are un om mai inteligent decât el.

Ca să-ţi dai seama cum funcţionează cifrul tău, trebuie să-l faci cunoscut. Trebuie să le spui *cât mai multor persoane cu putinţă* cum funcţionează, pentru ca acestea să-l poată ataca prin toate mijloacele pe care le au la dispoziţie, testându-i gradul de siguranţă. Cu cât durează mai mult până când descoperă cineva o imperfecţiune, cu atât mai sigur e cifrul.

Şi aşa stau lucrurile astăzi. Dacă vrei să fii în siguranţă, nu foloseşti un mod de criptografiere inventat de un geniu cu o săptămână în urmă. Foloseşti ceva la care au apelat alţii cât mai mult cu putinţă, fără să fi descoperit cineva cum să spargă codul. Indiferent dacă eşti o bancă, un terorist, un guvern sau un adolescent, foloseşti acelaşi cifru.

Dacă foloseşti unul conceput de tine însuţi, rişti să apară cineva capabil să descopere o eroare care ţi-a scăpat, cineva care s-a amestecat în treburile tale ca Turing, decriptându-ţi toate mesajele „confidenţiale” şi râzând pe înfundate de pălăvrăgelile idioate, de tranzacţiile financiare şi de secretele militare.

Prin urmare, criptografia avea să mă ferească de oricine încerca să tragă cu urechea, dar nu eram pregătit să mă confrunt cu histogramele.

Am coborât din BART şi mi-am fluturat cardul deasupra barierei rotative, îndreptându-mă spre staţia de pe 24th Street. Ca de obicei, în staţie îşi pierdeau vremea o mulţime de ciudaţi, beţivi, creştini agasant de entuziaşti, mexicani voinici holbându-se la pavaj şi câţiva golănaşi de cartier. Am trecut pe lângă ei privind drept înainte şi ignorându-i, până ce am ajuns la scările pe care le-am urcat în pas alergător, ieşind la suprafaţă. Rucsacul meu era acum gol, nu îl mai umflau

discurile cu ParanoidXbox pe care le distribuisem, aşa că îmi simţeam umerii lejeri şi am pornit-o la drum cu paşi energici imediat ce am ajuns sus, pe stradă. Predicatorii erau încă la lucru, vorbeau în spaniolă şi engleză despre Iisus şi aşa mai departe.

Vânzătorii de ochelari de soare contrafăcuţi dispăruseră, dar le luaseră locul tipii care vindeau câini-robot, capabili să latre imnul naţional şi să se ridice în două labe când le arătai fotografia lui Osama bin Laden. Probabil că-n creierele lor mici rula un program excelent şi mi-am propus să ţin minte să cumpăr mai târziu vreo doi şi să-i demontez. În industria jucăriilor, recunoaşterea fizionomiilor era o noutate care făcuse de curând saltul de la tehnica militară către cazinourile în căutarea trişorilor şi către apărătorii legii.

Am pornit-o pe 24th Street, mergând spre Potrero Hill şi spre casă, legănându-mi umerii, trăgând în nări mirosurile de burrito purtate de vânt dinspre restaurante şi gândindu-mă la cină.

Nu ştiu cum de s-a întâmplat să mă uit peste umăr, dar am făcut-o. Poate-a fost vorba de subconştient, de un strop dintr-al şaselea simţ. Am ştiut că eram urmărit.

Erau doi albi vânjoşi, cu mustăcioare, care mă duceau cu gândul fie la poliţai, fie la motocicliştii gay care se plimbă în sus şi în jos pe Castro, însă homosexualii sunt tunşi de obicei mai frumos. Purtau hanorace de culoarea cimentului învechit şi blugi, cu centurile ascunse. M-am gândit la toate lucrurile pe care le poate masca un poliţist sub hanorac, la centura bine dotată a tipului de la DHS din camion. Amândoi aveau căşti Bluetooth.

Mi-am văzut de drum, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Mă aşteptam la asta încă de când începusem. Îmi luasem toate precauţiile, dar femeia tunsă scurt mă avertizase că mă urmărea. Îmi spusese că eram un tip stigmatizat. Mi-am dat seama că mă aşteptasem tot timpul să fiu ridicat şi dus înapoi la închisoare. De ce nu? De ce ar fi fost

Darryl la închisoare şi eu nu? Ce avantaj obţinusem eu? Nu avusesem nici măcar destul curaj ca să le povestesc părinţilor mei – sau părinţilor lui – ce ni se întâmplase de fapt.

Am grăbit pasul şi am făcut un inventar în gând. În geantă nu aveam nimic incriminator. Mă rog, nu din cale-afară de incriminator. Pe ŞcolarCompul meu rula programul care îmi permitea să folosesc IM şi alte chestii, dar îl aveau jumătate din elevii şcolii. Schimbasem modul de criptare a datelor memorate pe telefon – acum *chiar* aveam o partiţie falsă al cărei conţinut putea reveni la forma inteligibilă dacă foloseai o parolă, dar ascunsesem tot ce era interesant şi era nevoie de o altă parolă pentru a accesa *acea* partiţie. Partea ascunsă semăna perfect cu nişte mesaje spam întâmplătoare – când criptezi datele, nu se pot distinge de zgomotul de fond – şi nimeni n-avea de unde să ştie că s-a aflat vreodată acolo.

În geanta mea nu era niciun disc. Pe laptopul meu nu existau dovezi incriminatoare. Bineînţeles că, dacă se uitau cu atenţie la Xboxul meu, jocul era încheiat. Ca să spun aşa.

M-am oprit locului. Făcusem treabă bună acoperindu-mă, atât de bună pe cât îmi stătea în puteri. Venise momentul să-mi înfrunt soarta. Am intrat în cea mai apropiată speluncă şi am comandat un burrito cu carnitas – fâşii de carne de porc – şi o porţie suplimentară de sos picant. Puteam merge la închisoare la fel de bine cu stomacul plin. Am luat şi o găleată de horchata, o băutură rece ca gheaţa, făcută din orez, care seamănă cu un soi de budincă apoasă, pe jumătate dulceagă (mai gustoasă decât s-ar crede).

M-am aşezat să mănânc şi m-a cuprins un calm profund. Eram pe punctul de a intra la închisoare pentru *crimele mele,* sau poate că nu. De când mă ridicaseră, libertatea mea nu mai fusese decât o vacanţă vremelnică. Ţara mea nu-mi mai era

prietenă: ne aflam în tabere opuse şi ştiam că nu puteam câştiga.

Cei doi indivizi au intrat în restaurant când îmi terminasem porţia de burrito şi mă pregăteam să comand nişte churros – aluat bine prăjit, cu zahăr şi scorţişoară – ca desert. Presupun că aşteptaseră afară şi se plictisiseră în timp ce tăiam eu frunză la câini.

Am rămas în picioare lângă tejghea, în spatele meu, blocându-mă. Mi-am luat porţia de churros servită de o bunicuţă frumoasă, i-am plătit şi am luat două muşcături grăbite din prăjitură înainte de a mă răsuci. Voiam să mănânc măcar o mică parte din desert. Ar fi putut fi ultimul de care aveam parte, pentru multă, multă vreme.

Pe urmă m-am întors. Cei doi erau atât de aproape încât puteam să văd coşul de pe obrazul celui din stânga şi micul muc de sub nara celuilalt.

— Scuzaţi-mă, am spus, dând să-mi fac loc pe lângă ei.

Cel cu mucul mi s-a pus în drum.

— Domnule, mi s-a adresat, ne puteţi însoţi afară?

A arătat către uşa restaurantului.

— Îmi pare rău, acum mănânc, am răspuns, mişcându-mă din nou.

De data asta, tipul mi-a pus mâna în piept. Respira precipitat pe nas, făcând mucul să se legene. M-am gândit că şi eu respiram greu, dar nu-mi puteam da seama din cauza bătăilor de ciocan ale inimii.

Celălalt şi-a răsfrânt cu un bobârnac clapa din faţă a hanoracului, lăsând să se vadă o insignă a Departamentului de Poliţie San Francisco.

— Poliţia. Vă rog să veniţi cu noi.

— Lăsaţi-mă să-mi iau lucrurile, am spus.

— Avem noi grijă de asta, a precizat el.

Cel cu mucul s-a apropiat cu încă un pas, plasându-şi talpa piciorului între ale mele. Şi în

unele dintre artele marţiale se procedează aşa. Îţi permite să simţi când îşi mută celălalt centrul de greutate, pregătindu-se să se mişte.

Însă n-aveam de gând să fug. Ştiam că nu poţi fugi de soartă.

[13]American Civil Liberties Union, Uniunea Americană pentru Libertate Civilă (n. tr.).

[14]Electronic Frontier Foundation, Fundaţia Frontiere Electronice. Organizaţie non-profit internaţională, cu sediul în SUA, oferind consultanţă în domeniul drepturilor civile în contextul mediilor digitale (n. red.).

Capitolul 7

M-au scos afară şi m-au dus după colţ, unde aştepta o maşină de poliţie fără semne distinctive. Evident, nu însemna că în cartier ar fi existat cineva căruia să-i fie greu să-şi dea seama că era maşina unor poliţai. Acum, când preţul benzinei a sărit de şapte dolari galonul, numai poliţia mai conduce automobile mari, Crown Victoria. Mai mult decât atât, numai copoii îşi pot permite să parcheze alături de o altă maşină, în mijlocul străzii Van Ness, fără ca a lor să fie ridicată de hoardele de operatori prădători de pe autovehiculele pentru remorcare, ce patrulează la nesfârşit, gata să impună cu forţa reguli de parcare de neînţeles şi să primească o gratificaţie fiindcă ţi-au răpit maşina.

Muc Uscat şi-a suflat nasul. Eu stăteam pe bancheta din spate, alături de el. Partenerul lui era aşezat în faţă, bătând darabana cu un deget pe un laptop antic, rezistent la tăvăleală, care arăta de parcă primul său proprietar ar fi fost Fred Flintstone.

Muc Uscat s-a uitat din nou, cu atenţie, la legitimaţia mea.

— Nu vrem decât să-ţi punem câteva întrebări de rutină.

— Pot să vă văd insignele? am spus.

Era clar că erau poliţişti, dar nu făceam niciun rău dându-le de înţeles că-mi cunoşteam drepturile.

Muc Uscat mi-a arătat insigna prea repede ca să mă pot uita bine la ea, dar, de pe scaunul din faţă, Coş m-a lăsat s-o privesc îndelung pe a lui. Conţinea numărul diviziei din care făceau parte şi am memorat numărul din patru cifre al insignei.

Era simplu: 1337 reprezintă şi modul în care scriu hackerii „leet”[15], sau „elită”.

— Ne puteţi arăta un act de identitate, vă rog?

Erau foarte politicoşi amândoi şi niciunul nu încerca să mă intimideze aşa cum o făcuseră cei de la DHS, când mă aflasem în custodia lor.

— Sunt arestat?

— Sunteţi reţinut temporar, ca să putem garanta siguranţa dumneavoastră şi siguranţa publică, a răspuns Muc Uscat.

I-am dat carnetul meu de şofer. El i l-a întins lui Coş, care a introdus lent datele în computerul său. L-am văzut făcând o greşeală de tastare şi am fost gata să-l corectez, dar mi-am închipuit că era mai bine să-mi ţin gura.

— Vrei să-mi spui ceva anume, Marcus? Ţi se spune Marc?

— Marcus e perfect, am răspuns.

După cum arăta, Muc Uscat ar fi putut fi un om cumsecade. Cu excepţia faptului că mă răpise şi mă adusese-n maşina lui.

— Marcus. Vrei să spui ceva?

— De exemplu, ce? Şi sunt arestat?

— În momentul de faţă, nu, a spus Muc Uscat. Ai vrea să fii arestat?

— Nu.

— Bun. Te urmărim de când ai ieşit din staţia BART. Permisul tău, Fast Passul, arată că ai mers într-o mulţime de locuri stranii, în multe momente bizare ale zilei.

Am simţit ceva relaxându-mi-se în piept. Atunci toată povestea n-avea nicio legătură cu Xnetul, nu tocmai. Supravegheau modul în care foloseam metroul şi voiau să ştie de ce făcusem călătorii atât de ciudate în ultima vreme. Ce stupid, pe de-întregul stupid.

— Aşadar îi urmăriţi pe toţi cei care ies din BART dacă au un istoric straniu al călătoriilor? Probabil sunteţi foarte ocupaţi.

— Nu pe toţi, Marcus. Suntem alertaţi când iese cineva care are un profil de călătorie neobişnuit şi când asta ne ajută să apreciem dacă e necesară o anchetă. În cazul tău, te-am urmărit fiindcă am vrut să ştim de ce un puştan ca tine, care pare atât de inteligent, are un profil de călătorie atât de ciudat.

Acum ştiam că n-aveam să ajung la închisoare, dar eram sâcâit. Tipii ăia nu aveau din ce motiv să mă spioneze – Hristoase, BART n-avea niciun motiv ca să-i *ajute* să mă spioneze. Când naiba începuse permisul meu de metrou să mă trădeze ca având un „profil de călătorie neobişnuit”?

— Cred că acum aş prefera să fiu arestat, am spus.

Muc Uscat s-a lăsat pe spate şi m-a privit ridicând dintr-o sprânceană.

— Serios? Sub ce acuzaţie?

— Oh, vreţi să spuneţi că folosirea mijloacelor de transport în comun într-un mod neobişnuit nu e o infracţiune?

Coş a închis ochii, apoi şi-a frecat pleoapele cu degetele mari.

Muc Uscat a oftat, ca o victimă.

— Uite ce e, Marcus, noi suntem de partea ta. Folosim acest sistem ca să prindem infractorii. Ca să prindem teroriştii şi traficanţii de droguri. Poate eşti şi tu un traficant de droguri. Un Fast Pass e o modalitate foarte bună de a umbla prin oraş. La adăpostul anonimatului.

— Ce e rău în privinţa anonimatului? A fost destul de bun pentru Thomas Jefferson. Şi, apropo, sunt arestat?

— Să-l ducem acasă, a spus Coş. Putem discuta cu părinţii lui.

— O idee excelentă, am comentat eu. Sunt sigur că părinţii mei sunt nerăbdători să afle cum sunt cheltuiţi banii din impozite…

Întinsesem coarda prea tare. Coş îşi dusese mâna către mânerul portierei, însă în clipa aceea s-a răsucit brusc spre mine, verde de furie şi cu venele zvâcnindu-i la tâmple.

— Ce-ar fi să-ţi ţii gura acum, când încă mai ai de-ales? După tot ce s-a-ntâmplat în ultimele două săptămâni, n-o să mori dac-o să cooperezi cu noi. Şi ştii ce, poate *ar trebui* să te-arestăm. Poţi petrece o zi sau două la puşcărie, până îţi dă de urmă avocatul tău. Timp în care se pot întâmpla o grămadă de lucruri. *O grămadă.* Ce zici de asta?

N-am spus nimic. Fusesem nechibzuit şi furios. Acum eram speriat, o spaimă prostească.

— Îmi cer scuze, am reuşit să articulez, detestându-mă pentru că o făcusem.

Muc Uscat a trecut pe locul din faţă şi Coş a pornit maşina, urcând pe 24th Street şi mergând apoi peste Potrero Hill. Aflaseră adresa de pe actul meu de identitate.

Au sunat la uşă şi mama a deschis, fără să scoată lanţul. A aruncat o privire în jur şi a dat cu ochii de mine:

— Marcus? Cine sunt aceşti domni?

— Poliţia, a spus Muc Uscat. I-a arătat legitimaţia, lăsând-o s-o privească pe îndelete – fără s-o retragă cu o mişcare grăbită, aşa cum procedase în cazul meu. Putem intra?

Mama a închis uşa, a scos lanţul şi i-a lăsat să intre. M-au adus înăuntru şi mama ne-a măsurat pe toţi trei cu una dintre privirile ei de pomină.

— Despre ce e vorba?

Muc Uscat a arătat spre mine.

— Am vrut să-i punem fiului dumneavoastră câteva întrebări de rutină despre deplasările lui, dar a refuzat să răspundă. Am avut senzaţia că e cel mai bine să-l aducem aici.

— E arestat?

Accentul mamei se făcea simţit cu putere. Buna mea mamă.

— Sunteţi cetăţean al Statelor Unite, doamnă? a întrebat Coş.

Ea a aruncat o privire care ar fi putut jupui vopseaua.

— Sigur că sunt, ha, a spus, cu un accent sudic evident. *Eu* sunt arestată?

Poliţaii au schimbat o privire.

Coş a preluat iniţiativa.

— Se pare c-am pornit pe picior greşit. L-am identificat pe fiul dumneavoastră drept o persoană cu un tipar neobişnuit de utilizare a mijloacelor de transport în comun, ca parte a noului program de control preventiv. Când remarcăm persoane ale căror călătorii sunt neobişnuite, sau corespund unui profil generator de suspiciuni, mergem cu investigaţiile mai departe.

— O clipă, a spus mama. De unde ştiţi cum călătoreşte fiul meu cu Muni?

— Fast Passul, a răspuns el. Monitorizează călătoriile.

— Înţeleg, a zis mama, încrucişându-şi braţele la piept.

Ceea ce era semn rău. Era destul de rău că nu le oferise o ceaşcă de ceai – pe teritoriul mamei, era ca şi cum i-ar fi lăsat să strige prin fanta pentru corespondenţă din uşă –, dar odată ce îşi încrucişase braţele, n-avea să se sfârşească bine pentru ei. În clipa aceea mi-am dorit să-i cumpăr un buchet enorm de flori.

— Marcus, aici de faţă, a refuzat să ne spună de ce-au fost deplasările lui aşa cum au fost.

— Vreţi să spuneţi că fiul meu e terorist din cauza modului în care merge cu autobuzul?

— Teroriştii nu sunt singurii infractori pe care-i prindem astfel, a zis Coş. Mai sunt şi traficanţii de droguri. Golanii de cartier. Chiar şi hoţii din magazine destul de inteligenţi ca să dea lovituri de fiecare dată în alt cartier.

— Credeţi că fiul meu e traficant de droguri?

— N-am spus asta… a început Coş.

Mama a bătut din palme cu ochii la el, impunându-i tăcerea.

— Marcus, dă-mi te rog rucsacul tău.

I l-am dat.

Mama i-a tras fermoarul şi s-a uitat înăuntru, întorcându-se mai întâi cu spatele la noi.

— Domnilor poliţişti, acum pot afirma că în geanta fiului meu nu sunt nici narcotice, nici explozibili, nici zorzoane furate din magazine. Cred c-am terminat cu asta. Vă rog să-mi daţi numerele insignelor înainte de a pleca.

Muc Uscat i-a adresat un rânjet sarcastic.

— Doamnă, ACLU dă în judecată trei sute de poliţişti din Departamentul de Poliţie din San Francisco, va trebui să staţi la coadă.

Mama mi-a făcut o cană cu ceai, apoi m-a certat fiindcă luasem deja masa de seară, deşi ştiam că ea pregătea falafel. Tata a venit când mai stăteam încă la masă, iar eu şi mama i-am povestit cu schimbul cele întâmplate. A clătinat din cap.

— Lillian, nu şi-au făcut decât datoria.

Mai purta încă blazerul albastru şi pantalonii kaki pe care le îmbrăca atunci când făcea consultanţă în Silicon Valley.

— Lumea nu mai e la fel ca săptămâna trecută.

Mama şi-a lăsat jos cana cu ceai.

— Drew, eşti ridicol. Fiul tău nu e terorist. Modul în care foloseşte sistemul de transport în comun nu e un motiv pentru o anchetă poliţienească.

Tata şi-a scos blazerul.

— La serviciu, noi facem asta tot timpul. Aşa pot fi folosite calculatoarele pentru a descoperi tot felul de erori, de anomalii şi de consecinţe. Îi ceri computerului mai întâi să creeze profilul unei înregistrări medii dintr-o bază de date, apoi să găsească înregistrările care se îndepărtează cel mai

mult de medie. Se numeşte analiză bayesiană şi se foloseşte de câteva secole. Fără ea n-am putea filtra mesajele spam…

— Deci spui că, după părerea ta, poliţia ar trebui să fie la fel de ineficientă ca filtrul meu spam? am întrebat.

Tata nu se înfuria niciodată când îl contraziceam, dar în seara aceea îmi dădeam seama că era foarte încordat. Totuşi nu m-am putut abţine. Propriul meu tată lua partea poliţiei!

— Spun că e pe deplin rezonabil ca poliţia să-şi conducă investigaţiile începând cu o procesare statistică a informaţiilor, urmată de munca de teren, unde intervine de fapt omul, verificând cauzele anomaliei. Nu sunt de părere că un computer ar trebui să-i spună poliţiei pe cine s-aresteze, ci doar s-o ajute să caute acul în carul cu fân.

— Dar colectând toate informaţiile din sistemul de transport *îşi umplu singuri carul cu fân,* am spus eu. Există un munte enorm de informaţii şi printre ele nu e aproape nimic care să merite atenţia, din punctul de vedere al poliţiei. Nu e decât pierdere de timp.

— Marcus, îmi dau seama că eşti nemulţumit fiindcă sistemul ăsta ţi-a făcut neplăceri. Dar ar trebui să-nţelegi gravitatea situaţiei, mai bine decât oricine altcineva. Nu ţi-au făcut niciun rău, nu-i aşa? Ba chiar te-au adus acasă cu maşina.

M-au ameninţat că mă bagă la puşcărie, m-am gândit, dar mi-am dat seama că n-avea rost s-o spun.

— În plus, a adăugat, încă nu ne-ai povestit pe unde naiba ai umblat ca să dai naştere unui tipar de călătorie atât de bizar.

Ceea ce m-a făcut să-nlemnesc.

— Credeam că aveţi încredere în judecata mea, că vă bizuiţi pe ea, că nu vreţi să mă spionaţi. Tata

spusese asta destul de des. Chiar vreţi să vă dau socoteală pentru fiecare drum pe care l-am făcut?

Mi-am pus Xboxul în priză imediat ce am ajuns în camera mea. Am îndreptat proiectorul spre tavan, astfel încât să bată pe peretele de deasupra patului (fusesem nevoit să dau jos impresionantul meu tablou mural alcătuit din reclame ale concertelor de punk rock pe care le desprinsesem de pe stâlpii de telefon şi le lipisem pe foi mari de hârtie albă).

Am pornit Xboxul şi am privit imaginea formându-se pe ecran. Aveam de gând să le trimit câte un e-mail lui Van şi Jolu, ca să le povestesc despre ciondăneala cu poliţaii, dar m-am oprit în timp ce îmi puneam degetele pe tastatură.

Ceva m-a înfiorat, semănând destul de bine cu senzaţia pe care o avusesem când îmi dădusem seama că sărmanul meu Salmagundi fusese transformat într-un trădător. De data asta aveam impresia că mult îndrăgitul meu Xnet ar fi putut transmite către DHS locul unde se afla fiecare dintre utilizatorii săi.

Era din cauza spuselor tatei: *Îi ceri computerului mai întâi să creeze profilul unei înregistrări medii dintr-o bază de date, apoi să găsească înregistrările care se îndepărtează cel mai mult de medie.*

Xnetul era sigur, fiindcă utilizatorii săi nu se conectau direct la internet. Săreau din Xbox în Xbox până când găseau unul care era conectat, apoi îşi introduceau mesajele, sub formă de informaţii indescifrabile, criptate. Nimeni nu putea spune care dintre pachetele de date de pe internet erau Xnet şi care nu erau decât simple tranzacţii bancare vechi, sau comerţ electronic, sau alte comunicări codificate. Nu puteai afla cine testa Xnetul şi cu atât mai puţin cine-l folosea.

Dar cum rămânea cu „statistica bayesiană” a tatei? Mă jucasem cândva cu matematica

bayesiană. Eu şi Darryl încercaserăm la un moment dat să ne creăm un filtru spam mai bun şi, când filtrezi spamul, ai nevoie de aşa ceva. Thomas Bayes a fost un matematician englez din secolul al optsprezecelea de care nu s-a sinchisit nimeni decât după ce au trecut vreo două sute de ani de la moartea sa, când specialiştii în computere şi-au dat seama că tehnica lui de analiză statistică a unui munte de date va fi mai mult decât utilă în masivele Himalaya înălţate din informaţiile lumii moderne.

Iată cum lucrează statistica bayesiană. Să spunem că ai un morman de spamuri. Iei fiecare cuvânt din ele şi numeri de câte ori apare. Asta reprezintă o „histogramă a frecvenţei cuvintelor" şi vă spune care este probabilitatea ca un sac-de-cuvinte[16] oarecare să fie un spam. Apoi luaţi o tonă de e-mailuri care nu sunt spam – specialiştii le numesc „ham" – şi faceţi acelaşi lucru.

Aşteptaţi până la sosirea unui nou e-mail şi număraţi cuvintele pe care le conţine. Apoi folosiţi histograma frecvenţei cuvintelor din mesajul analizat pentru a calcula probabilitatea de a se încadra în teancul de spam sau în cel de ham. Dacă se dovedeşte a fi spam, modificaţi histograma „spam" luându-l în calcul. Există o mulţime de metode de rafinare a acestei tehnici – căutarea cuvintelor care apar în perechi, înlăturarea informaţiilor vechi – dar aşa lucrează în esenţă. E una dintre acele idei măreţe şi simple care par la mintea cocoşului după ce-ai auzit de ele.

Are o mulţime de utilizări – îi poţi cere unui computer să numere liniile dintr-o fotografie ca să vadă dacă histograma frecvenţei acestora e de tip „câine" sau de tip „pisică". Poate descoperi pornografia, fraudele bancare, schimburile de insulte. Lucruri utile.

Dar era o veste proastă pentru Xnet. Să spunem că ţineţi sub urmărire întregul internet – ceea ce face DHS-ul, firește. Nu puteţi şti cine transferă

pachete de informaţii Xnet, fiindcă, din cauza criptografiei, nu puteţi examina conţinutul acestora.

Ceea ce *puteţi* face este să descoperiţi cine apelează la traficul de informaţii codificate într-o măsură mult, mult mai mare decât oricine altcineva. Pentru un navigator obişnuit pe internet, o sesiune online conţine, probabil, text clar în proporţie de nouăzeci şi cinci la sută şi numai cinci la sută text cifrat. Când cineva trimite, în proporţie de nouăzeci şi cinci la sută, texte criptate, poate că e cazul să expediezi pe adresa suspectului doi experţi în computere, omologii lui Muc Uscat şi Coş, care să-l întrebe dacă e un utilizator de Xnet terorist şi traficant de droguri.

Asta se întâmplă în permanenţă în China. Un disident inteligent poate avea ideea de a ocoli Marele Zid de Foc[17] Chinezesc, folosit pentru cenzurarea întregii reţele internet din ţară, prin criptarea conexiunilor către computerele din o serie de alte state. Partidul nu poate spune cu exactitate pe ce site-uri navighează disidentul: poate sunt pornografice, sau conţin instrucţiuni de fabricare a bombelor, sau scrisori obscene de la iubita din Filipine, sau materiale politice, sau veşti bune despre scientologie. Nici nu e necesar s-o ştie. Nu trebuie să ştie decât că tipul în cauză primeşte mai multe informaţii criptate decât vecinii lui. Moment în care îl trimit într-un lagăr de muncă forţată, pur şi simplu pentru a da un exemplu, ca să vadă toată lumea ce păţeşti când o faci pe deşteptul.

Până una-alta, eram gata să pariez că Xnetul se afla în atenţia radarului DHS, dar lucrurile n-aveau să se rezume pe vecie la asta. Şi, după cele petrecute în seara aceea, eram sigur că nu mă aflam într-o situaţie mai bună decât un disident chinez. Îi pusesem în pericol pe toţi cei care se cuplaseră la Xnet. Legea nu se sinchisea dacă, în realitate, făceai sau nu ceva rău: nu doreau decât să

te pună sub microscop fiindcă erai anormal din punct de vedere statistic. Şi eu nu mai puteam nici măcar să opresc totul – acum, când Xnetul era în funcţiune, când avea o viaţă a lui.

Trebuia să repar lucrurile într-un fel sau altul.

Mi-am dorit să fi putut discuta despre asta cu Jolu. Lucra pentru o firmă furnizoare de servicii internet numită Pigspleen[18] Net, care îl angajase de când avea doisprezece ani, aşa că ştia despre net mult mai multe decât mine. Dacă avea cineva habar cum puteam reuşi să n-ajungem după gratii, atunci el era acela.

Din fericire, plănuisem să mă întâlnesc cu Van şi Jolu la o cafea, în seara următoare, după orele de şcoală, în localul nostru preferat din Mission. În mod oficial reprezenta întâlnirea săptămânală a echipei noastre de Harajuku Fun Madness, dar, cu jocul anulat şi cu Darryl lipsă, nu mai era decât un festin săptămânal al lacrimilor, completat de vreo şase convorbiri zilnice, telefonice sau pe IM, care sunau cam aşa:

— Eşti OK? S-a întâmplat cu adevărat?

Ar fi fost bine să mai avem şi alt subiect de discuţie.

— Ţi-ai ieşit cu totul din minţi, a spus Vanessa. Eşti realmente, cu adevărat, pe de-a-ntregul şi pe bune nebun, sau ce?

Îşi făcuse apariţia purtând uniforma de la şcoala de fete, pentru că fusese obligată să facă lungul drum până acasă, tot drumul până la podul San Mateo, de unde urca iarăşi către oraş, apelând la serviciile unor autobuze pentru navetişti cu care colabora şcoala ei. Detesta să fie văzută în public în uniforma aia, întru totul de tipul Sailor Moon – o fustă plisată, o tunică şi ciorapi trei-sferturi. Fusese prost dispusă încă de când sosise în cafeneaua plină de elevi de la şcoala de artă, nişte emo apatici mai mari şi mai distanţi decât noi, care

chicotiseră la apariţia ei, cu nasul în cafelele espresso.

— Ce-ai vrea să fac, Van? am întrebat.

Eram eu însumi exasperat. Şcoala era de nesuportat de când jocul se oprise şi Darryl lipsea. În timpul orelor lungi de clasă mă consolam cu gândul că aveam să-mi întâlnesc echipa, ceea ce mai rămăsese din ea. Iar acum ne certam.

— Nu vreau să mai rişti, M1k3y.

Mi s-a zburlit părul de pe ceafă. Sigur, în timpul întâlnirilor noastre ne foloseam întotdeauna numele de membri ai echipei, dar al meu era atunci asociat cu folosirea Xnetului şi mă înspăimântam când îl auzeam pronunţat cu glas tare într-un local.

— Nu mai folosi numele ăsta în public, m-am răstit.

Van a clătinat din cap.

— Exact ce spuneam. Ai putea s-o sfârşeşti în închisoare pentru asta, Marcus, şi nu numai tu. Şi o mulţime de alţi oameni. După ce s-a întâmplat cu Darryl…

— O fac pentru Darryl!

Elevii de la arte s-au răsucit spre mine, şi mi-am coborât vocea.

— Vreau s-o fac, fiindcă alternativa e să-i las să ne ia totul.

— Crezi c-o să-i opreşti? Nu eşti în toate minţile. Ei sunt guvernul.

— Asta încă mai e ţara noastră, am ripostat. Încă mai am dreptul s-o fac.

Van arăta de parc-ar fi fost gata să plângă. A respirat de două ori adânc şi s-a ridicat.

— Îmi pare rău, eu nu sunt în stare de una ca asta. Nu te pot privi făcând-o. E ca şi cum m-aş uita la un accident de maşină cu încetinitorul. O să te distrugi, şi ţin prea mult la tine ca să fiu de faţă când o să se-ntâmple.

S-a aplecat, m-a cuprins într-o îmbrăţişare fierbinte şi m-a sărutat apăsat pe obraz, atingându-

mi colţul gurii.

— Ai grijă de tine, Marcus, a spus.

Gura îmi ardea în locul unde o presaseră buzele ei. I-a acordat lui Jolu acelaşi tratament, dar l-a sărutat numai pe obraz. Pe urmă a plecat.

După ce a dispărut, eu şi Jolu ne-am uitat unul la altul.

El m-a bătut pe spate şi mi-a comandat încă o cafea tare.

— O să fie bine, a zis.

— Era de crezut că Van o să-nţeleagă, mai degrabă decât oricine altcineva.

Părinţii ei erau refugiaţi din Coreea de Nord. Trăiseră decenii de-a rândul sub un dictator nebun, înainte de a fugi în America, hotărâţi să-i ofere fiicei lor o viaţă mai bună.

Jolu a ridicat din umeri.

— Poate tocmai de-aia s-a pierdut atât de tare cu firea. Ştie cât de periculos poate fi.

Ştiam despre ce vorbea. După plecarea părinţilor ei, doi dintre unchii lui Van ajunseseră la închisoare şi nu mai reapăruseră niciodată.

— Da, am încuviinţat.

— Şi cum de n-ai intrat pe Xnet azi-noapte?

I-am fost recunoscător pentru schimbarea subiectului. I-am explicat totul, toată istoria cu statistica bayesiană şi teama mea că nu mai puteam continua să folosim Xnetul ca până atunci, fără să fim prinşi. El m-a ascultat dus pe gânduri.

— Înţeleg ce spui. Problema e că, dacă în conexiunea ta la internet apar prea multe criptograme, ieşi în evidenţă ca neobişnuit. Dar, dacă nu codifici, uşurezi munca băieţilor răi care te monitorizează.

— Da, am spus. M-am străduit toată ziua să găsesc o rezolvare. Poate reuşim să încetinim conexiunea, s-o divizăm pe conturile mai multor persoane…

— N-o să meargă, a zis el. Dacă o încetineşti atât de mult încât să se piardă în zgomotul de fond, trebuie, în esenţă, să închizi reţeaua, ceea ce nu e o opţiune.

— Ai dreptate, am încuviinţat, dar ce altceva am putea face?

— Ce-ar fi să schimbăm definiţia normalităţii?

Ăsta-i motivul pentru care l-au angajat cei de la Pigspleen pe Jolu când avea doisprezece ani. Puneţi-l în faţa unei probleme cu două soluţii necorespunzătoare şi el va găsi o a treia, total diferită, bazată pe anularea tuturor supoziţiilor de până atunci. Am dat din cap cu vigoare.

— Continuă, spune-mi.

— Dacă utilizatorul mediu de internet din San Francisco ar folosi mult mai multe criptograme într-o zi medie de navigare pe internet? Dacă am putea schimba proporţiile dintre textul clar şi textul cifrat, astfel încât să se apropie de jumi-juma, utilizatorii Xnetului ar părea normali.

— Dar cum facem asta? Oamenii pur şi simplu nu se sinchisesc de intimitatea lor atât de mult încât să intre pe internet folosind o conexiune criptată. Nu văd ce importanţă are dacă spionii află ce caută ei cu Google.

— Da, dar accesarea paginilor web nu reprezintă decât o mică parte a traficului. Dacă obişnuim pe toată lumea să descarce zilnic câteva fişiere codificate de dimensiuni uriaşe, asta va genera tot atât de mult text criptat ca o mie de pagini web.

— Vorbeşti despre indienet, am spus.

— Te-ai prins, a zis el.

Indienetul – scris întotdeauna numai cu minuscule – făcuse din Pigspleen Net una dintre cele mai de succes companii independente furnizoare de internet din lume. Pe vremea când marile case de discuri au început să-şi dea în judecată fanii pentru că le descărcau muzica, multe

firme independente şi mulţi artişti se speriaseră. Cum poţi să faci bani dându-ţi în judecată clienţii?

Fondatoarea companiei Pigspleen avea răspunsul: le-a propus un târg tuturor artiştilor care voiau să conlucreze cu fanii în loc să se lupte cu ei. Acordă-i firmei Pigspleen o autorizaţie de distribuire a muzicii tale către clienţii săi şi primeşti o cotă-parte din taxa de înscriere, în funcţie de popularitatea muzicii tale. Pentru un interpret de muzică indie, marea problemă nu e pirateria, e obscuritatea: nimeni nu e atât de interesat de melodiile tale încât să ţi le fure.

A mers. Sute de artişti independenţi şi de firme au semnat contractul şi, cu cât era mai multă muzică, cu atât mai mulţi fani îşi schimbau furnizorul de internet, trecând la Pigspleen, şi cu atât mai mulţi erau banii pentru artişti. Pe durata unui an, firma a adunat o sută de mii de clienţi noi şi în prezent avea un milion – peste jumătate din conexiunile în broadband din oraş.

— Pe masa mea de lucru stă de luni de zile o revizuire a codului indienet, a spus Jolu. Programele iniţiale au fost concepute foarte repede şi prost şi, cu puţină muncă, ar putea deveni mult mai eficiente. Dar pur şi simplu n-am avut timp. Unul dintre lucrurile importante care trebuie făcute e criptarea conexiunilor, pentru simplul fapt că Trudy le preferă aşa.

Trudy Doo era fondatoarea companiei Pigspleen. Era o legendă punk a oraşului San Francisco din vremurile vechi, solista principală a trupei anarho-feministe Speedwhores, şi era obsedată de intimitate. Puteam să cred, fără rezerve, că dorea să ofere melodii criptate din principiu.

— O să fie dificil? Adică, de cât timp e nevoie?

— Păi, există tone de cripto gratuite pe net, a răspuns Jolu.

Se purta exact ca de fiecare dată când aprofunda o problemă substanţială de programare – avea

privirea absentă, bătea darabana cu palmele pe masă, făcând cafeaua să se reverse în farfurioară. Îmi venea să râd – totul se putea face fărâme, putea să pută şi să te umple de groază, dar Jolu avea să scrie programul.

— Pot să te-ajut?

S-a uitat la mine.

— Ce, crezi că nu sunt în stare să mă descurc?

— Poftim?

— Vreau să zic că ai făcut toată chestia asta cu Xnetul fără să-mi spui nimic. Fără să stai de vorbă cu mine. M-am gândit că n-ai avut nevoie de ajutorul meu.

Am încremenit.

— Poftim? am repetat. El părea acum supărat de-a binelea. Jolu…

S-a uitat la mine şi am văzut că era furios. Cum de-mi scăpase asta? Doamne, uneori eram atât de idiot.

— Uite care-i treaba, tipule, nu-i mare lucru – ceea ce dădea limpede de înţeles că de fapt era mare lucru – numai că, ştii, tu n-ai *cerut* niciun ajutor. Urăsc DHS-ul. Darryl a fost şi prietenul meu. Te-aş fi putut ajuta în privinţa asta.

Voiam să-mi ascund capul între genunchi.

— Ascultă-mă, Jolu, a fost într-adevăr stupid din partea mea. Am făcut-o la ora două noaptea. Eram pur şi simplu înnebunit când s-a întâmplat. Am…

Nu puteam da o explicaţie. Da, avea dreptate, şi asta era problema. Era ora două noaptea, dar aş fi putut vorbi cu Jolu în ziua următoare sau peste două zile. N-o făcusem fiindcă ştiam ce mi-ar fi spus – că era o făcătură urâtă, de hacker, că trebuia să mă gândesc mai bine. Jolu se gândea întotdeauna cum să transforme ideile mele de la două noaptea într-un program adevărat, numai că venea cu o chestie întotdeauna oarecum diferită de ceea ce descoperisem eu. Voiam proiectul pentru

mine însumi. Intrasem pe deplin în rolul lui M1k3y.

— Îmi pare rău, am spus în cele din urmă. Îmi pare sincer, sincer rău. Ai perfectă dreptate. M-am pierdut cu firea şi-am făcut o prostie. Am într-adevăr nevoie de ajutorul tău. Nu pot duce asta la bun sfârşit fără tine.

— Vorbeşti serios?

— Sigur că da, am spus. Eşti cel mai bun programator pe care-l cunosc. Eşti un afurisit de geniu, Jolu. Aş fi onorat dacă m-ai ajuta în toată povestea asta.

A început să bată din nou darabana cu degetele.

— Numai că… Ştii. Tu eşti şeful. Van e cea isteaţă. Darryl era… Era locţiitorul tău, tipul care organiza totul, care se ocupa de detalii. Eu eram programatorul, asta era treaba *mea.* M-am simţit ca şi cum ai fi spus că nu mai ai nevoie de mine.

— Oh, omule, sunt atât de idiot. Jolu, dintre toţi oamenii pe care-i cunosc tu eşti cel mai potrivit pentru asta. Îmi pare foarte, foarte, foarte…

— Bine, e deja în ordine. Opreşte-te. Perfect. Te cred. Suntem cu toţii într-adevăr daţi peste cap în momentul ăsta. Aşa că da, sigur că mă poţi ajuta. Cred că e posibil să te şi plătim – am un mic buget pentru încheierea contractelor cu programatorii.

— Serios?

Niciodată nu mă mai plătise cineva fiindcă scriam un program.

— Sigur că da. Probabil eşti destul de bun ca să meriţi banii.

A rânjit şi m-a lovit cu pumnul în umăr. Jolu e într-adevăr relaxat în cea mai mare parte a timpului, de asta mă făcuse să-mi pierd atât de tare controlul.

Am plătit cafelele şi-am plecat. Mi-am sunat părinţii, ca să ştie ce era cu mine. Mama lui Jolu a insistat să ne facă sendvişuri. Ne-am încuiat în camera lui, cu computerul şi cu programul pentru

indienet, şi-am început cea mai importantă sesiune maraton de programare din toate timpurile. Pe la unsprezece şi jumătate, odată ce familia lui Jolu s-a dus la culcare, am putut să răpim filtrul de cafea, să-l aducem în camera lui şi să trecem la treabă cu rezerva noastră de boabe.

Dacă n-aţi programat niciodată un computer, ar trebui s-o faceţi. În lumea asta nu există nimic asemănător. Când îl programezi, face *întocmai* ceea ce îi spui să facă. E ca şi cum ai proiecta o maşinărie – orice fel de maşinărie, cum ar fi un automobil, un robinet, o balama cu piston cu gaz pentru o uşă – folosindu-vă de calcule matematice şi de instrucţiuni. E copleşitor în cel mai veridic sens: te poate umple de veneraţie.

Un computer e cea mai complicată maşinărie pe care-o veţi folosi vreodată. E construit din miliarde de tranzistori micro-miniaturizaţi, care pot fi configuraţi astfel încât să ruleze orice program vă puteţi imagina. Dar când vă aşezaţi în faţa tastaturii şi scrieţi programul linie cu linie, tranzistorii vi se supun.

Cei mai mulţi dintre noi nu vor construi niciodată o maşină. Aproape niciunul nu va crea vreodată un sistem de aviaţie. Nu va proiecta o clădire. Nu va face planul unui oraş.

Toate acestea sunt maşinării complicate, depăşesc limitele oamenilor de soiul nostru. Dar un computer e de zece ori mai complicat şi va dansa după orice melodie îi veţi cânta. Puteţi învăţa să scrieţi un program simplu într-o singură după-amiază. Începeţi cu un limbaj cum e Python, care a fost creat pentru a le oferi profanilor într-ale programării posibilitatea de a face un computer să danseze după cum i se cântă. Chiar dacă o să scrieţi programe numai într-o singură zi, într-o singură după-amiază, trebuie s-o faceţi. Computerele vă pot controla sau vă pot face munca mai uşoară – dacă vreţi să vă conduceţi calculatorul, trebuie să-nvăţaţi programare.

În noaptea aceea noi am scris o mulţime.

[15]Limbajul „leet”, folosit pe internet, se bazează pe înlocuirea literelor cu cifre, ca de ex. „leet” – „1337” sau „Winston” – „W1n5t0n”; „leet” derivă din cuvântul „elite” (elită) (n. red.).

[16]Text reprezentat ca o colecţie de cuvinte neordonate (n. tr.).

[17]În limba engleză, Firewall, plasat aici cu sensul de sistem de siguranţă care împiedică accesul neautorizat într-o anumită reţea de computere şi monitorizează transferul de informaţii (n. tr.).

[18]Splină de porc (n. tr.).

Capitolul 8

N-am fost singura persoană întoarsă pe dos de histograme. Există o grămadă de oameni cu tipare anormale de trafic, cu tipare anormale de utilizare a mijloacelor de transport în comun. Anormalul este ceva atât de obişnuit încât e aproape normal.

Xnetul era plin de asemenea poveşti, aşa cum erau şi ziarele, şi emisiunile de ştiri ale televiziunii. Soţii erau prinşi înşelându-şi soţiile, puştanii erau surprinşi ieşind pe furiş cu prietene sau prieteni iliciţi. Un băiat care nu le spusese părinţilor că are SIDA a fost prins ducându-se la spital după medicamente.

Aceştia erau oamenii care aveau ceva de ascuns – nu se făceau vinovaţi de nimic, dar aveau secrete. Erau încă şi mai mulţi care nu aveau absolut nimic de ascuns, dar care, în ciuda acestui fapt, erau nemulţumiţi fiindcă fuseseră ridicaţi şi interogaţi. Imaginaţi-vă că sunteţi închis în partea din spate a unei maşini de poliţie şi vi se cere să dovediţi că *nu* sunteţi terorist.

Nu era vorba doar de transportul în comun. Cei mai mulţi şoferi din Zona Golfului au un FasTrak prins de apărătoarea de soare. E un mic „portofel" bazat pe unde radio care îţi plăteşte taxele când traversezi poduri, scutindu-te de neplăcerea sâcâitoare a cozilor de ore întregi din locurile unde se încasează aceste taxe. Au triplat costul pentru cazurile în care foloseşti bani gheaţă ca să treci podul (deşi au falsificat ca întotdeauna lucrurile, spunând că FasTrakul e mai ieftin, nu că taxa în banii anonimi e mai mare). În urma scumpirii, toţi cei care mai aveau reţineri le-au dat uitării când o serie din casele de pe benzi au dispărut, numărul lor reducându-se la una singură la fiecare capăt de

pod, astfel încât cozile au devenit încă şi mai lungi.

Aşa că, dacă erai localnic, sau dacă închiriai o maşină de la o agenţie locală, aveai un FasTrak. Însă se dovedise că punctele de încasare a taxei nu erau singurele locuri unde ţi se citea FasTrakul. DHS-ul plasase cititoare în întregul oraş – când treceai prin dreptul lor, înregistrau ora şi numărul actului tău de identificare, construind o imagine încă şi mai desăvârşită, cine s-a deplasat, unde şi când, totul într-o bază de date care fusese lărgită cu ajutorul radarelor de circulaţie, al camerelor de luat vederi de la semafoare, cele care te fotografiază dacă treci pe roşu şi al tuturor celorlalte camere care-ţi înregistrau numărul de înmatriculare şi care apăruseră precum ciupercile după ploaie.

Nimeni nu le dăduse atenţie. Iar acum, când o făceau, începeam cu toţii să remarcăm amănuntele, cum ar fi faptul că FasTrak nu avea un întrerupător pentru dezactivare.

Aşa că, dacă te aflai la volanul unui automobil, era foarte probabil să fii tras pe dreapta de o maşină de patrulare a Departamenului de Poliţie din San Francisco, ai cărei ocupanţi voiau să ştie de ce te-ai dus în ultima vreme atât de des la magazinul Home Depot şi ce-a fost cu drumul ăla până în Sonoma, săptămâna trecută, în toiul nopţii?

Micile demonstraţii organizate în weekend în împrejurimile oraşului se înmulţeau. După o săptămână de monitorizare, cincizeci de mii de oameni au protestat mărşăluind pe Market Street. Eu nici că m-aş fi putut sinchisi mai puţin. Oamenilor care ne ocupaseră oraşul nu le păsa ce doreau locuitorii. Ştiau ce credeam noi despre toate astea.

Într-o dimineaţă am coborât la micul dejun exact la timp ca să-l aud pe tata spunându-i mamei că două dintre cele mai mari companii de taximetrie

intenţionau să le ofere o „reducere” pasagerilor care îşi plăteau călătoria cu carduri speciale, chipurile pentru ca şoferii să fie expuşi unui număr mai mic de pericole, ca urmare a faptului că aveau asupra lor mai puţini bani gheaţă. M-am întrebat ce-avea să se întâmple cu informaţiile legate de identitatea clienţilor şi de destinaţiile lor.

Mi-am dat seama cât de mult progresasem. Noul client al indienetului fusese prezentat ca o actualizare automată imediat ce începuse să se înrăutăţească toată mizeria asta, şi Jolu îmi spusese că optzeci la sută din traficul pe care îl vedea pe Pigspleen era acum criptat. Era posibil să fi salvat Xnetul.

Însă tata mă înnebunea.

— Eşti paranoic, Marcus, mi-a spus, în timpul micului dejun, când i-am povestit despre tipii pe care-i văzusem percheziţionaţi de poliţai, cu o zi înainte, în BART.

— Tată, e ridicol. Nu prind niciun terorist, nu-i aşa? Nu fac altceva decât să sperie oamenii.

— Poate că încă n-or fi prins niciun terorist, dar e sigur c-adună o mulţime de lepădături de pe străzi. Uită-te la traficaţii de droguri – se spune c-au pus la răcoare câteva zeci de când au început toate astea. Îţi aduci aminte de drogaţii care te-au jefuit? Dacă nu scăpăm de ăia care-i aprovizionează, o să fie din ce în ce mai rău.

Fusesem victima unui jaf cu un an înainte. Hoţii fuseseră destul de civilizaţi. Un tip sfrijit care mirosea urât îmi spusese că avea o armă, iar celălalt îmi ceruse portofelul. Şi chiar mă lăsaseră să-mi păstrez legitimaţia, deşi îmi luaseră cardul de credit şi Fast Passul. Însă mă speriasem prosteşte şi vreme de câteva săptămâni fusesem paranoic, cu obiceiul de a mă uita tot timpul peste umăr.

— Tată, dar majoritatea oamenilor pe care-i reţin nu fac nimic rău, am spus. Nu mai puteam suporta. Propriul meu tată! E o nebunie. Pentru

fiecare vinovat pe care-l prind, trebuie să pedepsească mii de nevinovaţi. Pur şi simplu nu e bine.

— Nevinovaţi? Tipii care-şi înşală nevestele? Traficanţii de droguri? Tu le iei apărarea, dar cum rămâne cu toţi oamenii care-au murit? Dacă n-ai nimic de ascuns…

— Adică nu te-ar deranja dacă *te*-ar opri pe tine poliţia?

Histogramele tatei se dovediseră a fi deprimant de normale.

— Aş considera că e datoria mea, a răspuns el. Aş fi mândru. M-aş simţi mult mai în siguranţă.

Lui îi era uşor s-o spună.

Vanessei nu-i plăcea să mă audă pomenind despre toate astea, dar le analiza cu prea multă inteligenţă ca să fiu în stare să mă abţin pentru un timp îndelungat. Ne întâlneam tot timpul, vorbeam despre vreme, despre şcoală şi despre tot felul de alte lucruri şi apoi, cumva, mă întorceam la acest subiect. Vanessa a fost calmă când s-a întâmplat – n-a mai ţipat la mine –, dar mi-am dat seama că discuţia o întrista.

Totuşi.

— Aşa că tata a spus „aş considera că e datoria mea”. Îţi vine să *crezi?* Adică, Doamne! Aproape c-am fost gata să-i povestesc cum am ajuns la închisoare, să-l întreb dacă e de părere c-a fost „datoria” noastră!

Stăteam pe iarbă, în Dolores Park, după orele de şcoală, uitându-ne la câinii care alergau după discuri de plastic.

Van trecuse pe acasă şi îşi schimbase uniforma cu un tricou vechi, al uneia dintre formaţiile ei braziliene favorite de tecno-brega[19], Carioca Proibidão – tipul interzis din Rio. Avea tricoul de la un spectacol la care fuseserăm cu doi ani înainte, plecând de-acasă pe furiş pentru o

aventură excepţională la Cow Palace, şi de atunci se mai împlinise cu vreo patru-cinci centimetri, aşa că îi era strâmt şi i se ridica în susul abdomenului, lăsând să i se vadă micul buric plat.

Stătea întinsă pe spate, în bătaia razelor firave de soare, cu ochii închişi în spatele ochelarilor fumurii, cu degetele mari ale picioarelor mişcându-i-se în şlapi. O cunoşteam pe Van dintotdeauna şi când mă gândeam la ea o vedeam de obicei pe fetiţa pe care o ştiam din copilărie, cu sute de brăţări zornăitoare, făcute din cutii de apă minerală tăiate fâşii, care cânta la pian şi care n-ar fi fost în stare să danseze nici dacă viaţa ei ar fi depins de asta. Stând acolo, în Dolores Park, am văzut-o dintr-odată aşa cum era.

Arăta pe de-a-ntregul f13rb1nt3 – adică fierbinte. Era ca şi cum m-aş fi uitat la fotografia unei vaze şi aş fi observat că avea două feţe. Puteam să văd că Van era doar Van, dar puteam să văd şi că era al naibii de frumoasă, ceea ce nu mai remarcasem niciodată.

Bineînţeles că Darryl o ştiuse tot timpul şi cred că eu m-am simţit din nou ca un idiot, ca un alt soi de idiot, când am realizat asta.

— Ştii că nu-i poţi povesti tatălui tău, a spus ea. Ne-ai pune pe toţi în primejdie.

Ţinea ochii închişi şi pieptul i se ridica şi îi cobora în ritmul respiraţiei, distrăgându-mi atenţia într-un mod de-a dreptul jenant.

— Da, am răspuns, posomorât. Dar ştiu că vorbeşte prostii, asta e problema. Dacă l-ar trage pe tata pe dreapta şi i-ar cere să demonstreze că nu e un terorist, traficant de droguri şi pedofil, l-ar apuca năbădăile. Ar lua-o razna pe de-a-ntregul. Detestă să fie lăsat să aştepte când sună să ceară informaţii despre contul lui curent. Dacă ar fi reţinut pe bancheta din spate a unei maşini şi chestionat vreme de o oră, s-ar alege cu un anevrism.

— DHS-ul iese cu faţă curată din toată povestea asta fiindcă toţi oamenii consideraţi normali se simt grozavi în comparaţie cu anormalii. Dac-ar opri pe toată lumea, ar fi un dezastru. Nimeni nu s-ar mai duce nicăieri şi am aştepta cu toţii să fim interogaţi de poliţai. Un blocaj total.

Hopa.

— Van, eşti un geniu desăvârşit, am spus.

— Mai zi-mi despre asta, a răspuns ea.

Zâmbea leneş şi m-a privit pe sub pleoapele pe jumătate lăsate, aproape romantic.

— Serios. Se poate. Putem amesteca uşor profilurile. E uşor să facem să fie oprită toată lumea. Ea s-a ridicat în capul oaselor, şi-a dat părul la o parte de pe faţă şi s-a uitat la mine. Am simţit o uşoară zvâcnire în stomac la gândul că o impresionasem cu adevărat. E vorba de nişte dispozitive pentru clonarea arphid-urilor, am spus. Sunt cât se poate de uşor de făcut. Nu trebuie decât să memorezi microprogramele pe un cititor/ înregistrator de zece dolari de la Radio Shack, şi gata. Iar noi nu facem decât să mergem de colo-colo şi să schimbăm indicativele între ele, la întâmplare, suprascriindu-le codurile altor persoane pe Fast Pass şi pe FasTrak. Aşa că toată lumea o să aibă profiluri bizare, dubioase, toată lumea o să pară vinovată. Apoi: blocaj total.

Van şi-a ţuguiat buzele şi şi-a lăsat ochelarii de soare în jos, iar eu mi-am dat seama că era atât de furioasă încât nu putea scoate nicio vorbă.

— La revedere, Marcus, a zis, ridicându-se.

Până să-mi dau seama ce se petrece, a început deja să se îndepărteze atât de repede încât practic alerga.

— Van! am strigat, sărind în picioare şi luându-mă după ea. Van! Aşteaptă! Ea a prins viteză, făcându-mă să alerg ca s-o ajung din urmă. Van, ce naiba, am spus, prinzând-o de braţ.

S-a smucit cu atâta putere încât m-am lovit singur cu pumnul peste faţă.

— Eşti psihopat, Marcus. O să pui în pericol vieţile tuturor prietenilor noştri de pe Xnet şi, pe deasupra, o să transformi toţi locuitorii oraşului în persoane suspecte de terorism. Nu te poţi opri înainte de a le face rău acestor oameni?

Am deschis şi am închis gura de două ori.

— Van, nu *eu* sunt problema, *ei* sunt. Eu nu arestez oameni, nu-i duc la închisoare, nu-i fac să dispară. DHS-ul face asta. Eu ripostez, ca să-i opresc.

— Cum, înrăutăţind lucrurile?

— Poate trebuie să fie mai rău ca să poată fi mai bine, Van. Nu asta spuneai tu? Dacă toată lumea ar fi oprită…

— Nu m-am gândit la asta. Nu m-am gândit c-ar trebui să-i faci pe toţi să fie arestaţi. Dacă vrei să protestezi, alătură-te mişcării de protest. Fă ceva pozitiv. N-ai învăţat *nimic* din ce-a păţit Darryl? *Nimic?*

— Ba să ştii c-am învăţat, am spus, pierzându-mi calmul. Am învăţat că nu poţi avea încredere în ei. Că-i ajuţi dacă nu te lupţi cu ei. Că, dacă-i lăsăm, vor transforma ţara asta într-o închisoare. Tu ce-ai învăţat, Van? Să te temi tot timpul, să stai locului, cu capul plecat, şi să speri că n-o să fii remarcată? Crezi că lucrurile vor merge mai bine? Dacă nu facem nimic, „binele” de acum e singurul de care o s-avem parte! De acum înainte, va fi din zi în zi mai rău. Vrei să-l ajuţi pe Darryl? Atunci ajută-mă să-i înfrâng!

Se repeta. Legământul meu. Nu să-l eliberez pe Darryl, ci să surp DHS-ul din temelii. Era o nebunie, o ştiam până şi eu. Dar asta plănuisem să fac. Aici nu încăpea niciun semn de întrebare.

Van m-a împins cu toată forţa, cu ambele mâini. Era puternică, orele de educaţie fizică de la şcoală îi erau de folos – scrima, lacrosse-ul[20], hocheiul de

câmp, toate celelalte sporturi practicate în şcolile de fete – şi am sfârşit cu fundul pe trotuarul dezgustător din San Francisco. Ea a plecat şi eu n-am urmat-o.

> În privinţa sistemelor de securitate, cel mai important lucru nu e modul în care funcţionează, ci acela în care dau greş.

Era primul meu rând din primul meu articol de blog de pe Revoltă Deschisă, site-ul meu Xnet. Scriam sub pseudonimul M1k3y şi eram gata să plec la război.

> Poate că toată această triere automată are menirea de a captura teroriştii. Poate că, mai curând sau mai târziu, va duce la prinderea unui terorist. Problema este că ne prinde pe noi, chiar dacă n-am făcut nimic rău.
> Cu cât prinde mai mulţi oameni, cu atât devine mai fragilă. Dacă prinde prea mulţi, e distrusă.
> Aţi prins ideea?

Am adăugat ghidul meu despre cum se construieşte un dispozitiv de clonare a arphid-urilor şi cum te poţi apropia de alte persoane destul de mult încât să le poţi citi şi suprascrie identificatorul. Mi-am pus propriul clonator în buzunarul jachetei clasice de motociclist, din piele neagră şi cu buzunare blindate, şi-am plecat la şcoală. Pe drumul către Liceul „Chavez” am reuşit să clonez şase identificatoare.

Voiau război. Război aveau să primească.

Dacă vă veţi hotărî vreodată să faceţi ceva atât de stupid cum e construirea unui detector automat de terorişti, iată ce lecţie de matematică va trebui să învăţaţi pentru început. Se numeşte paradoxul „adevărului fals” şi e unic, în felul său.

Să presupunem că există o boală, numită Super-SIDA. Numai un om dintr-un milion contractează Super-SIDA. Creaţi un test pentru descoperirea bolii, cu o exactitate de nouăzeci şi nouă la sută. Vreau să spun că în nouăzeci şi nouă la sută din cazuri dă rezultate corecte – adevărat dacă subiectul e infectat şi fals dacă subiectul e sănătos. Testaţi un milion de oameni.

Numai un om dintr-un milion are Super-SIDA. Dintre persoanele testate, câte una din fiecare sută va genera un „adevăr fals” – testul va spune că are Super-SIDA, deşi în realitate nu are. Asta se înţelege printr-o exactitate de nouăzeci şi nouă la sută: greşeli în proporţie de unu la sută.

Cât înseamnă unu la sută dintr-un milion?

1.000.000 / 100 = 10.000

Dintr-un milion de oameni, unul singur are Super-SIDA. Testând un milion de oameni aleşi la întâmplare, veţi descoperi probabil un singur caz în care diagnosticul este real. Dar testul dumneavoastră nu va identifica *o singură* persoană contaminată. Va identifica 10.000 de oameni ca având boala.

Metoda dumneavoastră de testare cu o precizie de 99% va da rezultate eronate într-o proporţie de 99,99%.

Acesta e paradoxul adevărului fals. Când încercaţi să găsiţi ceva într-adevăr foarte rar, precizia testului folosit trebuie să fie egală cu raritatea lucrului pe care îl căutaţi. Dacă încercaţi să evidenţiaţi un singur pixel de pe un ecran, un creion bine ascuţit e un indicator potrivit: vârful creionului e mult mai mic (mai precis) decât pixelii. Dar vârful creionului nu poate arăta cu precizie un sigur *atom* de pe ecran. Pentru asta aveţi nevoie de un indicator – de un test – al cărui vârf are o lăţime egală cu a atomului sau mai mică decât a lui.

Acesta e paradoxul adevărului fals, şi iată cum se manifestă în cazul terorismului:

Teroriştii sunt într-adevăr puţini. Într-un oraş cu douăzeci de milioane de locuitori, cum este New Yorkul, ar putea fi unul sau doi terorişti. Sau poate zece, maximum. 10 / 20.000 = 0,00005. O fracţiune dintr-un procent împărţit în douăzeci de mii de părţi.

Este ceva extrem de rar. Acum să spunem că aveţi un soft care poate examina toate evidenţele bancare, toate înregistrările taxelor de drum, ale deplasărilor cu mijloacele de transport în comun şi ale convorbirilor telefonice din oraş, identificând corect teroriştii în nouăzeci şi nouă la sută dintre cazuri.

Dintr-un grup de douăzeci de milioane de persoane, un test a cărui precizie este de nouăzeci şi nouă la sută va identifica drept terorişti două sute de mii de oameni. Dintre care numai zece sunt într-adevăr terorişti. Pentru a prinde zece ticăloşi, trebuie să ridici şi să interoghezi două sute de mii de oameni nevinovaţi.

Şi ştiţi ce? Testele de identificare a teroriştilor nu se *apropie* de precizia de nouăzeci şi nouă la sută. Precizia lor e de numai şaizeci la sută. Iar uneori doar de patruzeci.

Toate acestea însemnau că DHS-ul îşi organizase un eşec urât. Încerca să remarce un eveniment incredibil de rar – un om este terorist – apelând la o metodă nepotrivită.

E de mirare că eram capabili să dăm naştere unei asemenea harababuri?

În dimineaţa unei zile de marţi, într-una dintre săptămânile Operaţiunii Adevărul Fals, am ieşit pe uşa din faţă fluierând. Mă mişcam în ritmul uneia dintre noile melodii pe care le descărcasem de pe Xnet cu o noapte înainte – o mulţime de oameni îi trimiteau lui M1k3y mici daruri digitale ca mulţumire fiindcă le dădea speranţe.

Am cotit pe 23rd Street şi am pornit-o cu grijă pe treptele înguste de piatră tăiate în coasta dealului. În timpul coborârii am trecut pe lângă domnul Câine Baset. Nu ştiu care e adevăratul nume al domnului Câine Baset, dar îl văd aproape în fiecare zi plimbându-şi cei trei câini baset în susul scărilor, către părculeţ. E aproape imposibil să te strecori pe lângă ei pe scări şi sfârşesc

aproape întotdeauna încurcându-mă într-o lesă, ajungând în grădina din faţa unei case sau cocoţându-mă pe bara de protecţie a uneia dintre maşinile parcate pe bordură.

E clar că domnul Câine Baset e o Persoană Importantă, pentru că are un ceas elegant şi poartă întotdeauna un costum frumos. Am presupus că lucrează în cartierul financiar.

În ziua aceea, în timp ce mă frecam de el, mi-am declanşat clonatorul de arphid-uri, care era deja încărcat şi se afla în buzunarul hainei mele de piele. Clonatorul i-a extras numerele de identificare ale cărţilor de credit, cheilor maşinii, paşaportului şi bancnotelor de o sută de dolari din portofel.

Chiar în timp ce făcea asta, le înlocuia pe unele dintre ele cu numerele noi, luate de la alţi oameni de care mă atinsesem. Era ca şi cum ai fi schimbat între ele plăcuţele de înmatriculare ale unui grup de maşini, dar instantaneu şi pe nevăzute. I-am adresat domului Câine Baset un zâmbet încărcat de scuze şi am continuat să cobor treptele. M-am oprit lângă trei maşini, atât cât era necesar ca să le schimb codurile de identificare ale FasTrakurilor cu altele, luate de la maşinile pe lângă care trecusem cu o zi înainte.

V-aţi putea gândi că eram puţin cam agresiv, însă eram prudent şi conservator, în comparaţie cu alţi Xneteri. Două fete care studiau ingineria chimică la Berkeley descoperiseră cum puteau obţine, din produse de bucătărie, o substanţă inofensivă care putea declanşa un detector de explozibili. Se distraseră pulverizând-o pe servietele şi pe hainele profesorilor lor, apoi se ascunseseră şi îi priviseră pe aceiaşi profesori în timp ce încercau să intre în amfiteatrele şi în bibliotecile din campus, numai ca să fie opriţi de noile echipe de pază care apăruseră pretutindeni şi care s-au aruncat asupra lor.

Alţii voiau să descopere cum să pudreze plicurile cu o substanţă care să dea rezultate pozitive la testul de depistare a antraxului, însă toţi ceilalţi erau de părere că-şi ieşiseră din minţi. Din fericire, părea puţin probabil să găsească o soluţie.

Am trecut pe lângă Spitalul General San Francisco şi am dat din cap cu satisfacţie când am văzut cozile imense din faţa uşilor principale. Bineînţeles că poliţia avea şi acolo un punct de verificare, iar Xneterii care lucrau ca interni – angajaţi la bufetul cu autoservire sau având diverse alte ocupaţii – erau destul de numeroşi pentru ca insignele tuturor să fie măsluite şi schimbate între ele. Citisem că verificările securităţii adăugau câte o oră la ziua de lucru pentru întregul personal şi că sindicatele ameninţau cu greva dacă spitalul nu lua măsuri în această privinţă.

După alte câteva cvartale, am văzut o coadă încă şi mai lungă, la BART. Poliţaii mergeau de-a lungul ei, în sus şi-n jos, arătând către o persoană sau alta şi chemând-o deoparte pentru interogatoriu, percheziţionarea genţii şi percheziţia corporală. Oamenii continuau să-i dea în judecată, dar asta nu părea să le încetinească activitatea.

Am ajuns la şcoală ceva cam devreme şi m-am hotărât să fac o plimbare pe 22nd Street şi să-mi iau o cafea – şi am trecut pe lângă un punct de verificare al poliţiei, unde maşinile erau trase pe dreapta pentru o a doua inspecţie.

La şcoală domnea aceeaşi nebunie – paznicii cu detectoare de metale ne verificau legitimaţiile şcolare cu bagheta magică şi îi luau deoparte, pentru interogatoriu, pe elevii cu profiluri ciudate de deplasare. Nu e nevoie să mai spun că deplasările noastre, ale tuturor, erau destul de bizare. Şi nici că toate cursurile începeau cu cel puţin o oră întârziere.

Orele de clasă erau ciudate. Nu cred că era cineva în stare să se concentreze. Am auzit doi profesori care îşi povesteau cât de mult le luase

drumul de întoarcere acasă cu o zi înainte şi plănuiau să o şteargă mai devreme în ziua aceea.

Făceam tot posibilul ca să nu izbucnesc în râs. Paradoxul adevărului fals loveşte iarăşi!

Aşa cum era de aşteptat, ne-au lăsat să plecăm acasă mai devreme, şi am luat-o pe drumul cel mai lung, dând un ocol prin Mission ca să văd prăpădul. Şiruri lungi de maşini. Cozile de la intrările în BART înconjurând cvartalele. Oamenii înjurând bancomatele care nu le distribuiau banii fiindcă le fuseseră îngheţate conturile, ca urmare a activităţilor dubioase (ăsta e pericolul când îţi înscrii numărul de cont direct în FasTrak sau în Fast Pass!).

Am ajuns acasă, mi-am făcut un sendviş şi m-am conectat la Xnet. Fusese o zi bună în întregul oraş. Oamenii din toate colţurile erau încântaţi de propriile succese. Aduseserăm oraşul San Francisco într-un punct mort. Emisiunile de ştiri o confirmau – spuneau că DHS-ul încurcase lucrurile, dând toată vina pe „securitatea" incapabilă, care ar fi trebuit să ne apere de terorism. Suplimentul de afaceri al ziarului *San Francisco Chronicle* îşi folosea în întregime prima pagină pentru o estimare a costurilor economice ale acţiunilor DHS-ului, ca urmase a orelor de muncă lipsă, a mitingurilor şi aşa mai departe. După părerea economistului de la *Chronicle,* o săptămână din aiureala aia avea să-i aducă oraşului mai multe pagube decât bomba care aruncase podul în aer.

Ha-ha-ha-ha.

Partea cea mai frumoasă: în seara aceea, tata a venit acasă târziu. Foarte târziu. Cu trei *ore* mai târziu. De ce? Fiindcă fusese oprit, percheziţionat, interogat. Şi apoi i se întâmplase din nou. De două ori.

De două ori!

[19]Muzică din nordul Braziliei (n. tr.).

[20]Joc cu mingea şi crosa, preluat de la indienii din America de Nord (n. tr.).

Capitolul 9

Era atât de furios, încât am crezut c-o să explodeze. Am spus că nu-l văzusem decât rareori pierzându-şi calmul, vă aduceţi aminte? În noaptea aceea şi l-a pierdut mai mult decât o mai făcuse vreodată.

— N-o să vă vină să credeţi. Poliţaiul ăla părea de vreo optsprezece ani şi spunea întruna: „Dar, domnule, de ce aţi fost ieri în Berkeley, când clientul dumneavoastră era în Mountain View?" Îi tot explicam că predau la Berkeley şi el spunea: „Credeam că sunteţi consultant", şi-o luam de la-nceput. Era ca într-un soi de sitcom, unde poliţiştii au căzut în stăpânirea prostiei. Mai rău decât atât, susţinea cu insistenţă că am fost în Berkeley şi astăzi, iar eu îi tot spuneam că n-am fost şi el spunea că am fost. Pe urmă mi-a arătat factura FasTrakului meu, pe care scria că am traversat podul San Mateo de trei ori în ziua aia! Şi asta nu e tot, a adăugat, trăgând aerul în piept într-un mod care mi-a arătat că era într-adevăr furios. Aveau informaţii despre locurile unde fusesem, locuri unde *nu se percep taxe de drum.* Şi nu era *adevărat!* Drăcia dracului, adică ne spionează pe toţi şi nici măcar nu sunt competenţi!

Coborâsem în bucătărie în timp ce înjura şi îl urmăream din cadrul uşii. Mama mi-a prins privirea şi am ridicat amândoi din sprâncene, ca şi cum am fi întrebat: „Cine îi adresează un «Nu asta ţi-am spus şi eu?»" Am dat din cap către ea. Îşi putea folosi puterile de soţie ca să-i anihileze furia într-un mod care nu-mi era accesibil mie, ca simplu element filial.

— Drew, a zis ea, şi l-a prins de braţ ca să-l oprească, fiindcă măsura bucătăria cu paşi furioşi,

fluturându-şi mâinile ca un predicator de stradă.

— Ce e? s-a răstit el.

— Cred că-i datorezi lui Marcus nişte scuze.

Îşi păstra vocea egală şi calmă. Eu şi tata suntem mototolii de acasă – mama e stânca de neclintit.

Tata s-a uitat la mine. A căzut un minut pe gânduri, cu ochii îngustându-i-se.

— Aşa e, a spus, în cele din urmă. Tu ai dreptate. Eu vorbeam despre o supraveghere competentă. Indivizii ăştia sunt nişte amatori, în toată puterea cuvântului. Îmi cer scuze, fiule, a adăugat. Ai avut dreptate. Povestea asta e ridicolă. A întins mâna şi a strâns-o pe a mea, apoi m-a cuprins într-o îmbrăţişare fermă, neaşteptată. Doamne, ce-i fac ţării ăsteia, Marcus? Generaţia ta merită să moştenească ceva mai bun.

Când mi-a dat drumul i-am văzut ridurile adânci de pe faţă, pe care nu le mai remarcasem niciodată.

M-am întors în camera mea şi am jucat câteva jocuri pe Xnet. Exista unul atrăgător, pentru mai mulţi jucători, un joc mecanic, cu piraţi, unde trebuia să faci o inspecţie în fiecare zi sau din două în două zile ca să tensionezi arcurile motoare ale întregului echipaj înainte de a putea să pleci din nou după pradă. Era genul de joc pe care îl detestam, dar din care nu mă puteam opri: o grămadă de expediţii care nu erau nicidecum pe deplin satisfăcătoare, un strop de luptă jucător-contra-jucător (o ciondăneală, ca să se vadă cine avea să fie căpitanul navei) şi mai puţine enigme clasa-ntâi decât te-ai fi aşteptat. Astfel de jocuri mă făceau de obicei să tânjesc după Harajuku Fun Madness, care ţinea în echilibru alergătura prin lumea reală, dezlegarea unor ghicitori online şi stabilirea unei strategii împreună cu echipa.

Dar în ziua aceea era exact ceea ce-mi trebuia. Distracţie fără solicitarea minţii.

Bietul tata.

Eu îi făcusem asta. Fusese fericit înainte, convins că dolarii lui din impozit erau cheltuiţi ca să-l păstreze în siguranţă. Eu îi distrusesem convingerea. Bineînţeles că era greşită, dar îl ajuta să meargă mai departe. Văzându-l aşa cum arăta atunci, jalnic şi zdrobit, m-am întrebat dacă era mai bine să vezi limpede şi să-ţi pierzi speranţa sau să trăieşti într-un paradis al idioţilor.

Ruşinea – ruşinea pe care o simţisem de când îmi dezvăluisem parolele, când mă înfrânseseră – a revenit, aducându-mi apatia şi dorinţa de a fugi pur şi simplu de mine însumi.

Personajul meu era marinar de rând pe nava-pirat *Zombie Charger* şi stătea nemişcat în vreme ce eram offline. Trebuia să le trimit tuturor celorlalţi jucători de pe navă câte un mesaj pe IM, până când găseam unul dispus să-l pornească, răsucindu-i cheiţa. Asta mă ţinea ocupat. De fapt, îmi plăcea. O favoare făcută de un străin avea ceva magic. Şi, fiind pe Xnet, ştiam că, într-un fel, toţi străinii îmi erau prieteni.

> Unde te afli?

Personajul care m-a pornit se numea Lizanator şi era de sex feminin, ceea ce nu însemna şi că în spatele său se ascundea o fată. Băieţii au o afinitate ciudată pentru intrarea într-un rol feminin.

> San Francisco

Am răspuns eu.

> Nu, prostule, unde în San Fran?

> De ce, eşti vreun pervers?

Asta reteza de obicei acel fir al conversaţiei. Bineînţeles că spaţiul fiecărui joc era plin de pedofili şi de perverşi, de poliţai care se dădeau drept pedofili şi drept momeli pentru perverşi (deşi eu speram, fireşte, că pe Xnet nu erau poliţişti!). În nouă cazuri din zece, o asemenea acuzaţie era suficientă pentru schimbarea subiectului.

> Mission? Potrero Hill? Noe? East Bay?

> Porneşte-mă ş-atât k ms?

Ea s-a oprit – n-a mai răsucit cheiţa.

> Ţi-e frică?

> Sunt prudent – de ce te interesează?

> Numai din curiozitate

Am simţit o vibraţie urâtă dinspre ea. Evident că era mai mult decât curiozitate. Numiţi-o paranoia. M-am deconectat şi mi-am închis Xboxul.

În dimineaţa următoare, tata m-a privit pe deasupra mesei şi-a spus:

— Cel puţin, se pare c-o să fie mai bine.

Mi-a întins un exemplar din *Chronicle,* deschis la pagina a treia.

Un purtător de cuvânt al DHS a confirmat faptul că biroul din San Francisco a solicitat la Washington, D.C. o creştere a bugetului cu 300 de procente şi o suplimentare a personalului.

Cum?

Generalul-maior Graeme Sutherland, conducătorul operaţiunilor din California de Nord, a confirmat cererea ieri, în cadrul unei conferinţe de presă, specificând că se datorează unei intensificări bruşte a activităţilor dubioase din Zona Golfului. „Urmărim o intensificare a discuţiilor şi a activităţilor clandestine şi suntem de părere că sabotorii generează în mod deliberat alarme false, cu scopul de a ne submina eforturile.”

M-am uitat cruciş. Imposibil.

„Aceste alarme false sunt potenţiale «bruiaje radar», menite să mascheze atacuri reale. Singurul mod eficient de a le combate constă în suplimentarea personalului şi a nivelurilor de analiză, pentru a putea investiga până la capăt fiecare pistă.”

Sutherland a specificat că întârzierile cu care se confruntă întregul oraş sunt «regretabile» şi a promis că vor dispărea.

Am avut viziunea oraşului plin cu de patru sau de cinci ori mai mulţi oameni ai DHS-ului, aduşi să compenseze propriile mele idei stupide. Van avea dreptate. Cu cât te împotriveai mai mult, cu atât înrăutăţeai lucrurile.

Tata a arătat cu degetul spre ziar.

— Tipii ăştia s-ar putea să fie idioţi, dar sunt nişte idioţi metodici. Vor continua să aloce resurse până când vor rezolva problema. Ştii, e cu putinţă. Procesarea tuturor informaţiilor din oraş, urmărind fiecare indiciu. Îi vor prinde pe terorişti.

Mi-am pierdut controlul.

— Tată! Asculţi *ce spui?* Se vorbeşte, practic, despre anchetarea fiecărui om din San Francisco!

— Da, a spus el, aşa e. Îi vor prinde pe toţi indivizii care nu plătesc pensie alimentară, pe toţi vânzătorii de droguri, pe toţi mizerabilii, pe toţi teroriştii. Aşteaptă şi-o să vezi. S-ar putea să fie cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată acestei ţări.

— Spune-mi că glumeşti, am zis eu. Te implor. Crezi că la asta s-au gândit când au conceput Constituţia? Dar Declaraţia Drepturilor?

— Declaraţia Drepturilor a fost scrisă înainte de a se descoperi procesarea datelor, a răspuns el. Era uimitor de senin, de convins de dreptatea lui. Dreptul de liberă asociere e foarte bun, dar de ce nu li s-ar îngădui poliţiştilor să-ţi proceseze datele din reţeaua socială, ca să afle dacă nu cumva te-ai înhăitat cu vreo gaşcă violentă sau cu terorişti?

— Fiindcă e o invazie a intimităţii mele, am ripostat.

— Şi care-i marea nenorocire? Preferi intimitatea sau teroriştii?

Uf. Nu-mi plăcea să mă cert aşa cu tata. Aveam nevoie de o cafea.

— Ei, haide, tată. Retragerea dreptului la intimitate nu prinde terorişti. Nu face altceva decât să-i irite pe oamenii obişnuiţi.

— De unde ştii că nu prinde terorişti?

— Unde sunt ăia pe care i-au prins?

— Sunt sigur c-o să-i vedem arestându-i la momentul potrivit. Nu trebuie decât să aşteptăm.

— Tată, ce naiba s-a întâmplat cu tine de azi-noapte până acum? Erai gata s-ataci poliţia cu arma nucleară fiindcă te-a oprit…

— Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta, Marcus. De azi-noapte până acum am avut şansa să mă gândesc pe îndelete şi să citesc *asta.* A făcut ziarul să foşnească. M-au oprit din cauză că băieţii răi au trecut la un bruiaj activ. Trebuie să-şi regleze aparatura ca să scape de bruiaj. Dar o vor face. Între timp, opririle ocazionale de pe şosele sunt un preţ mic. Nu e momentul să ne jucăm de-a avocaţii Declaraţiei Drepturilor. E momentul să facem nişte sacrificii, ca să ne păstrăm oraşul în siguranţă.

N-am putut să-mi termin bucata de pâine prăjită. Mi-am pus farfuria în maşina de spălat vase şi-am plecat la şcoală. Trebuia să ies de-acolo.

Xneterii n-au fost încântaţi de intensificarea activităţilor de supraveghere a poliţiei, dar n-aveau de gând să cedeze fără luptă. Cineva a sunat în timpul unui show care permite intervenţiile telespectatorilor, difuzat pe KQED, şi le-a spus că poliţia pierdea timpul degeaba, fiindcă noi le puteam zăpăci sistemul mai repede decât reuşeau ei să-l descâlcească. Înregistrarea a fost în topul descărcărilor de pe Xnet din noaptea respectivă.

— Suntem California Live şi stăm de vorbă cu un interlocutor anonim, care sună de la un telefon public din San Francisco. Deţine propriile sale informaţii despre întârzierile cu care s-a confruntat întregul oraş săptămâna asta. Interlocutorule, eşti în direct.

— Da, salut, ăsta nu-i decât începutul, înţelegeţi? Vreau să spun că abia am început, ca să zic aşa. Lăsaţi-i să angajeze un miliard de copoi şi să instaleze puncte de verificare la toate colţurile. O să le blocăm pe toate! Şi, ce să zic, ce-i cu tot rahatul ăsta despre terorişti? Nu suntem terorişti! Lăsaţi-mă-n pace. Adică, pe bune! Blocăm sistemul fiindcă nu putem suferi DHS-ul şi fiindcă ne iubim oraşul. Terorişti? Eu nici nu ştiu cum se scrie jihad. Pace, frate.

Părea un idiot. Nu vorbesc doar despre incoerenţă, ci şi despre tonul exultant. Părea un puştan indecent de plin de sine. *Era* un puştan indecent de plin de sine.

Xnetul s-a încins pe tema asta. Mulţi erau de părere că era un idiot fiindcă telefonase, în timp ce alţii îl considerau un erou. Eu mă temeam că exista, probabil, o cameră de luat vederi îndreptată spre cabina din care sunase. Sau că un cititor de arphid-uri îi adulmecase Fast Passul. Speram că fusese destul de inteligent încât să-şi şteargă amprentele de pe moneda de un sfert de dolar, să-şi ţină gluga ridicată şi să-şi lase acasă toate arphid-urile. Însă mă îndoiam. Mă întrebam dacă avea să audă curând o bătaie în uşă.

Aflam când se întâmpla ceva important pe Xnet pentru că primeam pe neaşteptate un milion de e-mailuri de la oamenii care voiau să-l ţină pe M1k3y la curent cu ultimele incidente. Căsuţa mea de e-mail a înnebunit chiar în timp ce citeam despre domnul Nu-Ştiu-Cum-Se-Scrie-Jihad. Toată lumea avea câte un mesaj pentru mine – un link către un LiveJournal de pe Xnet – unul dintre numeroasele bloguri anonime bazate pe sistemul de publicare Freenet, folosit şi de avocaţii democraţiei chineze.

> Salvare în ultima clipă

> În seara asta ne ţineam de bruiaje în port, la Embarcadero, foindu-ne de colo-colo şi dându-le tuturor câte o cheie nouă pentru maşină sau pentru uşă, sau câte un Fast Pass sau câte un FasTrak nou, şi presărând în jur

puţin praf de puşcă fals. Poliţaii erau pretutindeni, dar noi eram mai deştepţi decât ei; am stat acolo foarte mult, în fiecare noapte, şi n-am fost prinşi niciodată.

> Dar ne-au prins în noaptea asta. A fost o greşeală stupidă am fost neglijenţi am fost arestaţi. Un tip sub acoperire l-a prins pe prietenul meu, apoi pe noi toţi. Supravegheau mulţimea de multă vreme şi aveau unul dintre camioanele alea în apropiere, şi-au prins patru dintre noi, dar ceilalţi au scăpat.

> Camionul era ticsit ca o cutie de sardele, cu tot felul de oameni, bătrâni tineri albi negri bogaţi săraci toţi suspecţi, şi erau doi poliţai care-ncercau să ne pună întrebări şi tipii sub acoperire aduceau tot mai mulţi ca noi. Majoritatea oamenilor încercau să ajungă în faţa şirului ca să treacă prin interogatoriu şi noi ne tot trăgeam înapoi şi ni s-a părut că am petrecut multe ore acolo înăuntru şi era foarte cald şi înghesuiala creştea în loc să scadă.

> Pe la opt seara au făcut schimb de tură şi au urcat doi poliţai noi şi s-au răstit la ăia doi care erau acolo, au spus ceva de genul ce naiba? n-aţi făcut nicio brânză aici. S-au certat de-adevăratelea şi pe urmă cei doi poliţai dinainte au plecat şi cei noi s-au aşezat la birourile lor şi au stat o vreme de vorbă în şoaptă.

> Pe urmă unul s-a ridicat şi a început să strige TOATĂ LUMEA SĂ PLECE ACASĂ IISUSE HRISTOASE AVEM LUCRURI MAI BUNE DE FĂCUT DECÂT SĂ VĂ SÂCÂIM CU MAI MULTE ÎNTREBĂRI DACĂ AŢI FĂCUT CEVA RĂU PUR ŞI SIMPLU SĂ NU MAI FACEŢI ĂSTA SĂ FIE UN AVERTISMENT PENTRU VOI TOŢI.

> O grămadă dintre tipii la costum erau de-a dreptul enervaţi şi asta era CARAGHIOS fiindcă vreau să spun că numai cu zece minute înainte erau supăraţi fiindcă îi ţineau acolo iar acum erau supăraţi rău fiindcă îi lăsau să plece, adică hotărâţi-vă odată!

> Noi ne-am strecurat printre ei şi am ieşit şi am venit acasă să scriem asta. Sunt tipi sub acoperire peste tot, credeţi-ne. Când bruiaţi fiţi cu ochii în patru şi gata s-o luaţi la fugă când apar probleme. Dacă sunteţi prinşi încercaţi să aşteptaţi până când sunt atât de ocupaţi încât e posibil să vă dea drumul.

> Din cauza noastră sunt ocupaţi! Toţi oamenii din camionul ăla erau acolo fiindcă i-am blocat şi i-am bruiat noi. Aşa că daţi-i înainte!

Aveam impresia că o să vărs. Cei patru – nişte puştani pe care nu-i întâlnisem niciodată – fuseseră cât pe ce să dispară pentru totdeauna în închisoare din cauza unui lucru pe care-l începusem eu.

Din cauza unui lucru pe care îl făceau fiindcă le spusesem eu să-l facă. Nu eram cu nimic mai bun decât un terorist.

DHS-ul a obţinut aprobarea cererii de majorare a bugetului. Preşedintele a apărut la televizor împreună cu guvernatorul ca să ne spună că, pentru siguranţa noastră, niciun preţ nu era prea mare. Am fost nevoiţi să ne uităm la asta a doua zi, la şcoală, în grup. Tata i-a ovaţionat. Îl detestase pe

preşedinte încă din ziua în care fusese ales, spunând că nu era cu nimic mai bun decât cel dinaintea lui, care fusese un dezastru total, însă acum nu mai era în stare să vorbească decât despre hotărârea şi dinamismul noului tip de la Casa Albă.

— Trebuie să iei lucrurile uşor cu tatăl tău, mi-a spus mama în seara următoare, când m-am întors de la şcoală.

Ea lucra acasă, cât mai mult cu putinţă. Mama e liber-profesionistă, specializată în schimbări de domiciliu, şi îi ajută pe englezi să se stabilească în San Francisco. Înalta Comisie pentru Imigrare din Marea Britanie o plăteşte ca să răspundă la e-mailurile trimise de englezii uluiţi din întreaga ţară, care sunt total derutaţi de comportamentul bizar al americanilor. Îşi câştigă existenţa oferind explicaţii despre americani şi spune că, în zilele noastre, e mai bine s-o facă stând acasă, unde nu e de fapt nevoită să dea ochii cu americanii sau să discute cu ei.

Eu nu-mi fac iluzii în privinţa englezilor. Poate că America o fi fiind dispusă să-şi arunce Constituţia la gunoi de fiecare dată când nişte adepţi ai jihadului se uită cruciş la noi, dar, după cum am învăţat în clasa a noua, când mi-am făcut proiectul la Ştiinţe Sociale, britanicii nici măcar *nu au* o Constituţie. Au legi care îţi încreţesc părul de pe degetele picioarelor: te pot băga în închisoare un an întreg dacă au certitudinea că eşti terorist, dar n-au suficiente dovezi care să le-o susţină. Ei, cât de siguri pot să fie dacă nu există dovezi care să-i convingă? Cum de ajung să fie siguri? Te văd săvârşind un act terorist într-un vis extrem de clar?

Iar supravegherea din Marea Britanie îi face pe americani să pară nişte bieţi amatori. Londonezul de rând e fotografiat de cinci sute de ori pe zi, numai cât se plimbă pe străzi. Toate plăcuţele de înmatriculare ale maşinilor sunt fotografiate la fiecare colţ de stradă din ţară. Toţi angajaţii băncilor şi ai companiilor de transport în comun te

urmăresc şi oferă cu entuziasm informaţii despre tine dacă li se pare că eşti cât de cât dubios.

Dar mama nu vede lucrurile din perspectiva asta. A plecat din Anglia când terminase prima jumătate a cursurilor de liceu şi la noi nu s-a simţit niciodată ca acasă, deşi s-a măritat cu un băiat din Petaluma şi şi-a crescut aici fiul. Pentru ea, ăsta a fost întotdeauna ţinutul barbarilor, iar Marea Britanie va fi întotdeauna căminul ei.

— Mamă, pur şi simplu n-are dreptate. Tu ar trebui să ştii cel mai bine asta. Toate lucrurile care reprezentau măreţia acestei ţări sunt aruncate şi se trage apa după ele, iar tata e de acord. Ai observat că *n-au prins niciun terorist?* Tata spune numai „trebuie să fim în siguranţă", dar trebuie să afle că majoritatea oamenilor nu se simt în siguranţă. Ne simţim tot timpul în pericol.

— Ştiu toate astea, Marcus. Crede-mă, nu sunt adepta lucrurilor care se petrec în ţara asta. Dar tatăl tău este… S-a întrerupt. Când nu te-ai întors acasă după atacuri, a crezut… S-a ridicat şi şi-a pregătit o cană cu ceai, aşa cum făcea ori de câte ori se simţea stânjenită sau tulburată. Marcus, a spus, sorbind o înghiţitură, noi am crezut că erai mort. Nu înţelegi asta? Te-am jelit zile de-a rândul. Ne imaginam că te făcuseşi fărâme, pe fundul oceanului. Mort pentru că nişte nemernici au hotărât să ucidă sute de necunoscuţi ca să-şi susţină un punct de vedere.

Am înţeles asta încetul cu încetul. Adică, înţelegeam că fuseseră îngrijoraţi. În timpul exploziilor muriseră o grămadă de oameni – la ora aceea numărul estimativ al victimelor era de patru mii – şi practic toată lumea cunoştea pe câte cineva care nu se mai întorsese acasă în ziua aceea. Dintre colegii mei de şcoală dispăruseră doi.

— Tatăl tău era gata să omoare pe cineva. Pe oricine. Îşi ieşise din minţi. Nu l-ai văzut niciodată aşa. Nici eu nu l-am văzut vreodată aşa. Nu mai avea mintea-ntreagă. Stătea la masa asta şi înjura,

şi înjura, şi înjura. Cuvinte vulgare, pe care nu l-am mai auzit niciodată pronunţându-le. Într-o zi – în a treia zi – a sunat cineva şi el a fost sigur că erai tu, dar nu era decât o greşeală şi a aruncat telefonul cu atâta furie încât s-a dezmembrat într-o mie de bucăţi.

Mă întrebasem de ce aveam un telefon nou în bucătărie.

— În tatăl tău s-a frânt ceva. Te iubeşte. Te iubim amândoi. Eşti cel mai important lucru din vieţile noastre. Nu cred că-ţi dai seama de asta. Îţi aduci aminte de tot acel timp cât am fost plecată acasă, la Londra, când aveai zece ani? Îţi aduci aminte?

Am dat din cap în tăcere.

— Eram gata să divorţăm, Marcus. Oh, nu mai are importanţă de ce. N-a fost decât o pasă proastă, genul de lucruri care se întâmplă când doi oameni care se iubesc încetează să-şi mai dea atenţie pentru câţiva ani. El a venit, m-a găsit şi m-a convins să mă-ntorc, pentru tine. Niciunul dintre noi n-a putut suporta ideea de a-ţi face una ca asta. Ne-am îndrăgostit din nou, pentru tine. Astăzi suntem împreună pentru că exişti tu.

Aveam un nod în gât. Nu ştiusem niciodată asta. Nu-mi povestise nimeni, niciodată.

— Aşa că tatăl tău trece acum printr-o perioadă grea. Nu şi-a venit în fire. O să mai treacă o vreme până când o să se-ntoarcă la noi, până când o să redevină omul pe care-l iubesc. Trebuie să-l înţelegem până atunci.

M-a îmbrăţişat îndelung şi am observat cât de mult i se subţiaseră braţele, cum îi atârna pielea gâtului. Mă gândisem întotdeauna la mama ca fiind tânără, palidă, cu obrajii îmbujoraţi, veselă, aruncând priviri agere prin ochelarii cu ramă metalică. Acum arăta ca o femeie bătrână. Eu îi făcusem asta. Teroriştii i-o făcuseră. DHS-ul i-o făcuse. Într-un mod bizar, eram cu toţii de aceeaşi

parte, iar mama, tata şi toţi oamenii pe care îi duseserăm de nas erau de partea cealaltă.

În noaptea aceea n-am putut să dorm. Cuvintele mamei mi se tot derulau în minte. La cină, tata fusese încordat şi tăcut şi abia dacă schimbaserăm câteva vorbe, pentru că eu n-aveam încredere în mine însumi, mă temeam să nu spun ce n-ar fi trebuit, pentru că el era extrem de tensionat din cauza ultimelor ştiri, conform cărora Al Qaeda era cu siguranţă responsabilă pentru explozii. Şase grupări teroriste diferite revendicaseră atacul, dar numai înregistrarea video plasată de Al Qaeda pe internet dezvăluia informaţii despre care DHS-ul spunea că nu le încredinţase nimănui.

Stăteam întins în pat şi ascultam o emisiune radio din miez de noapte. Se discuta despre probleme sexuale, cu un tip gay pe care îmi plăcea de obicei să-l ascult, le dădea oamenilor sfaturi atât dure, cât şi bune, şi era întotdeauna foarte amuzant, de un umor cazon.

În noaptea aceea nu-mi venea să râd. Cei mai mulţi interlocutori aveau probleme, începând din ziua atacului, în privinţa sexului cu partenerii lor şi voiau să ştie ce era de făcut. Nu puteam scăpa de subiectul ăsta nici măcar ascultând discuţiile despre sex de la radio.

L-am închis şi am auzit un motor torcând pe stradă.

Dormitorul meu e la ultimul etaj al casei, una dintre cucoanele boite. Am un tavan înclinat, de mansardă, şi ferestre în ambele părţi – de pe una se vede întregul Mission, iar cealaltă dă în strada din faţa locuinţei. Maşinile treceau destul de des, la toate orele nopţii, dar zgomotul acelui motor era cumva diferit.

M-am dus la fereastra dinspre stradă şi am ridicat jaluzelele. Jos era o camionetă albă, fără niciun fel de însemne, împodobită cu ghirlande de antene radio, mai multe decât văzusem vreodată pe

o maşină. Mergea foarte încet, cu mica farfurie de deasupra răsucindu-se mereu şi mereu.

S-a oprit în timp ce o priveam şi una dintre uşile din spate s-a deschis. A coborât un tip în uniforma DHS-ului – ajunsesem s-o pot recunoaşte de la o sută de metri distanţă.

Avea un soi de aparat portabil, a cărui strălucire albastră îi lumina faţa. S-a foit înainte şi înapoi, iscodindu-mi mai întâi vecinii şi notând câte ceva pe aparatul pe care l-a îndreptat apoi spre mine. Se mişca oarecum familiar, privind în jos…

Folosea un wifinder! Securitatea Internă căuta nodurile reţelei Xnet. Am lăsat jaluzelele să cadă şi m-am năpustit în partea opusă a camerei, către Xbox. Îl lăsasem deschis în timp ce descărcam animaţiile excelente în care transformase un Xneter discursul nici-un-preţ-nu-e-prea-mare al preşedintelui. Am smuls ştecărul cordonului de alimentare din priza din perete şi m-am grăbit să mă-ntorc lângă fereastră, unde am întredeschis jaluzelele cu o fracţiune de centimetru.

Tipul se uita din nou în jos, către wifinder, mergând încolo şi încoace prin faţa casei noastre. O clipă mai târziu s-a întors în camionetă şi-a demarat.

Mi-am luat aparatul de fotografiat şi am surprins camioneta şi antenele ei în cât mai multe fotografii cu putinţă. Pe urmă le-am deschis într-un editor gratuit de imagini, numit GIMP şi am modificat tot ce se vedea în fotografii, cu excepţia camionetei, ştergând strada mea şi orice altceva ar fi putut să mă identifice.

Le-am postat pe Xnet şi am scris tot ce ştiam despre camionete. Tipii ăia căutau fără îndoială Xnetul, asta o puteam spune.

Acum chiar nu mai puteam să dorm.

Nu era nimic de făcut, decât să mă joc de-a piraţii cu cheiţă. La ora aia trebuiau să fie o grămadă de jucători. Adevăratul nume al jocului

era Clockwork Plunder[21] şi crearea lui fusese hobby-ul unor adolescenţi ciudaţi, fani death-metal, din Finlanda. Jocul era în întregime gratuit şi îţi oferea tot atât de multă distracţie ca oricare dintre cele cu abonament de cincisprezece dolari pe lună, cum sunt Ender's Universe, Middle Earth Quest şi Discworld Dungeons.

M-am conectat şi iată-mă acolo, imobil pe puntea corăbiei *Zombie Charger,* aşteptând pe cineva care să mă pornească. Detestam această parte a jocului.

> Hei!

Am tastat, adresându-mă unui pirat în trecere.

> Mă pornești?

El s-a oprit şi s-a uitat la mine.

> dc aş face-o?

> Suntem în aceeaşi echipă. Plus că primești puncte de experiență.

Ce nemernic.

> Unde te afli?

> San Francisco

Povestea asta începea să mi se pară cunoscută.

> Unde în San Francisco?

M-am deconectat. În joc se întâmpla ceva straniu. Am intrat pe LiveJournal şi am început să umblu din blog în blog. Am trecut printr-o jumătate de duzină până când am găsit ceva care mi-a îngheţat sângele în vene.

Tipii care ţin un LiveJournal adoră chestionarele. Ce fel de hobbit eşti? Eşti un amant extraordinar? Cu ce planetă te asemeni cel mai mult? Ce personaj de film eşti? Cărui tip emoţional îi aparţii? Le completează, le completează şi prietenii lor şi toţi îşi compară rezultatele. O distracţie inofensivă.

Dar chestionarul preluat de blogurile din Xnet în noaptea aia a fost ceea ce m-a îngrozit, pentru că era oricum, numai inofensiv nu:

> _ Care e sexul tău?

> _ în ce clasă eşti?

> _ La ce şcoală mergi?

> _ în ce zonă a oraşului locuieşti?

Cei care lansaseră chestionarul înscriseseră rezultatele pe o hartă, cu pioneze diferit colorate pentru şcoli şi cartiere şi recomandaseră fără convingere locuri de unde se puteau cumpăra pizza sau alte lucruri.

Dar uitaţi-vă la întrebări. Gândiţi-vă la răspunsurile mele:

> _ Masculin

> _ 17

> _ Chavez High

> _ Potrero Hill

În toată şcoala mea nu erau decât două persoane cărora li se potrivea acest profil. În majoritatea şcolilor era probabil la fel. Dacă voiai să afli cine erau Xneterii, puteai folosi chestionarul ăla ca să-i identifici pe toţi.

Era destul de urât, dar implicaţiile erau şi mai urâte: cineva de la DHS se folosea de Xnet ca să ajungă la noi. Xnetul era compromis de Securitatea Internă.

Aveau spioni în mijlocul nostru.

Dădusem discuri cu Xnet mai multor sute de oameni, iar ei făcuseră acelaşi lucru. Îi cunoşteam destul de bine pe cei cărora le dădusem discurile. Pe unii îi cunoşteam chiar foarte bine. Am locuit toată viaţa în aceeaşi casă şi mi-am făcut sute şi sute de prieteni în decursul anilor, începând cu oamenii care îmi purtaseră de grijă când erau părinţii la lucru şi terminând cu partenerii de joc de la fotbal şi de la LARP şi cu cunoscuţii de la

clubbing şi de la şcoală. Membrii echipei de la jocul de realitate alternativă îmi erau cei mai apropiaţi prieteni, însă existau destul de mulţi oameni pe care îi cunoşteam suficient de bine şi în care aveam suficient de multă încredere încât să le înmânez un disc cu Xnetul.

În momentul acela aveam nevoie de ei.

L-am trezit pe Jolu telefonându-i pe mobil, închizând după ce am lăsat telefonul să sune o dată, şi repetând asta de trei ori la rând. O clipă mai târziu era pe Xnet şi am putut sta de vorbă în siguranţă. I-am arătat articolul meu de blog despre camionetele cu antene radio şi el a revenit peste un minut, scos cu totul din fire.

> Eşti sigur că ne caută pe noi?

În loc de răspuns, i-am trimis chestionarul.

> OMG s-a zis cu noi

> Nu, nu e chiar atât de rău dar trebuie să ne dăm seama în cine putem avea încredere

> Cum?

> Asta voiam să te întreb pe tine – pentru cât de mulţi oameni garantezi că sunt de încredere până în pânzele albe?

> Ăă 20 sau 30 sau cam aşa ceva

> Vreau să alcătuiesc un grup de oameni pe care mă pot baza într-adevăr ca să facem un schimb de chei criptografice, gen reţea-de-încredere

Reţeaua-de-încredere e una dintre părţile super ale criptografiei despre care citisem, dar pe care nu le experimentasem niciodată. Era un mod aproape infailibil de a te asigura că puteai vorbi cu oamenii în care aveai încredere, fără să asculte nimeni altcineva. Problema este că trebuie să te întâlneşti cu oamenii de pe web în carne şi oase cel puţin o dată, tocmai ca să poţi începe.

> Înţeleg foarte bine. Nu e rău. Dar cum o s-aduni pe toată lumea laolaltă pentru atribuirea cheilor?

> Tocmai despre asta voiam să te-ntreb pe tine – cum putem s-o facem fără să fim arestaţi?

Jolu a scris câteva cuvinte şi le-a şters, apoi a scris altele şi le-a şters şi pe ele.

> Darryl ar fi ştiut

Am scris eu.

> Doamne, la chestiile astea era el nemaipomenit.

Jolu n-a scris nimic.

> Ce-ai zice de-o petrecere?

a tastat el.

> Ce-ar fi să ne adunăm undeva, ca și cum noi, adolescenții, am da o petrecere, și în felul ăsta să avem o scuză gata fabricată dacă apare cineva și ne-ntreabă ce facem acolo?

> Ar merge perfect! Jolu, ești un geniu.

> Știu. Și asta o să-ți placă: știu și unde o s-o facem.

> Unde?

> La Sutro Baths!

[21]Tâlharul cu Arc (n. tr.).

Capitolul 10

Ce-aţi face dacă aţi descoperi că aveţi un spion în mijlocul vostru? L-aţi putea demasca, pune la zid şi ucide. Însă apoi s-ar putea să sfârşiţi cu alt spion în locul lui, unul mult mai prevăzător decât cel dinainte şi pe care nu l-aţi putea prinde cu tot atâta uşurinţă.

Iată o idee mai bună: începeţi să interceptaţi comunicatele spionului şi alimentaţi-l, pe el şi pe stăpânii lui, cu date false. Să spunem că stăpânii lui i-au cerut să obţină informaţii despre mişcările voastre. Lăsaţi-l să vă urmărească şi să-şi noteze tot ce vrea, dar dezlipiţi cu abur plicurile pe care le trimite la cartierul său general şi înlocuiţi-i rapoartele cu unele fictive. Dacă doriţi, îl puteţi face să pară dezordonat şi nedemn de încredere, astfel încât să se descotorosească de acesta ei înşişi. Puteţi simula situaţii de criză care i-ar putea sili pe unii sau pe alţii să dezvăluie identităţile altor spioni. Pe scurt, îi puteţi domina.

Cele de mai sus sunt cunoscute sub numele de atacul omului-din-mijloc şi, dacă vă gândiţi bine, e de-a dreptul înspăimântător. Omul-din-mijloc, interpus pe traseul comunicaţiilor dumneavoastră, vă poate păcăli într-o mie de moduri.

Bineînţeles că există o metodă excelentă de a evita atacul omului-din-mijloc: folosiţi criptarea. Odată ce aţi codificat mesajele, nu contează dacă inamicul le poate vedea, pentru că nu le poate descifra, nu le poate schimba, nu le poate retrimite. Acesta e unul dintre principalele motive care justifică utilizarea criptografiei.

Dar nu uitaţi: criptografia dă rezultate numai dacă aveţi chei pentru oamenii cu care vreţi să comunicaţi. Voi şi partenerii voştri trebuie să

împărtăşiţi un secret sau două, să aveţi nişte chei cu care să puteţi codifica şi decodifica mesajele, astfel încât omul-din-mijloc să fie exclus.

Aici intervine ideea cheilor publice. E oarecum dificilă, dar e şi incredibil de elegantă.

În cazul criptografiei bazate pe cheile publice, fiecare utilizator primeşte două chei. Acestea sunt nişte şiruri lungi de păsărească matematică şi au o proprietate aproape magică. Orice încifraţi folosind una dintre ele va fi descifrat de cealaltă, şi viceversa. Mai mult decât atât, sunt *singurele* chei care pot face acest lucru – dacă puteţi descâlci un mesaj cu una dintre ele, *ştiţi* că a fost încâlcit cu ajutorul celeilalte (şi viceversa).

Aşa că luaţi una dintre aceste două chei (nu contează care) şi o faceţi pur şi simplu *publică.* O transformaţi într-un „non-secret" total. Vreţi să ştie toată lumea ce e cu ea. Din motive evidente, aceasta este numită cheia voastră *publică.*

Pe cea de a doua vi-o ascundeţi în cel mai întunecat cotlon al minţii. O apăraţi cu preţul vieţii. Nu lăsaţi pe nimeni, niciodată, să afle ce este. Aceasta este numită cheia voastră *privată.* (Evident!)

Acum să presupunem că sunteţi spioni şi vreţi să discutaţi cu şefii voştri. Cheia lor publică este cunoscută de toată lumea. Cheia voastră publică e şi ea cunoscută de toată lumea. Sunteţi singurul care cunoaşte cheia voastră privată. Şefii voştri sunt singurii care cunosc cheia lor privată.

Vreţi să le trimiteţi un mesaj. Începeţi prin a-l cripta cu cheia voastră privată. Pe urmă îl puteţi trimite pur şi simplu şi totul va funcţiona perfect, deoarece, atunci când va sosi mesajul, ei vor şti că a sosit de la voi. Cum? Fiindcă, dacă vor putea să-l decripteze cu cheia voastră publică, va însemna că nu a putut fi criptat *decât* cu cheia voastră privată. E echivalent cu a vă pune sigiliul sau semnătura la sfârşitul mesajului. Înseamnă „Eu am scris asta, şi

nimeni altcineva. Nimeni n-a putut să-mi deschidă sau să-mi modifice mesajul."

Din nefericire, prin această metodă mesajul vostru nu va rămâne secret, căci cheia voastră publică este într-adevăr bine cunoscută (trebuie să fie, fiindcă altfel nu le-aţi putea trimite mesaje decât celor câteva persoane care vă cunosc cheia publică). Oricine interceptează mesajul îl poate citi. Nu-l poate schimba şi nu poate crea impresia că a fost trimis de voi, dar, dacă nu vreţi să ştie toată lumea ce spuneţi, aveţi nevoie de o soluţie mai bună.

Aşa că, în loc să criptaţi mesajul numai cu cheia voastră privată, îl criptaţi, *pe deasupra,* şi cu cheia publică a şefului. Aşa are două lacăte. Primul lacăt – cheia publică a şefului – nu poate fi înlăturat decât prin asociere cu cheia lui privată. Al doilea – cheia voastră privată – nu se deschide decât cu cheia voastră publică. Când primesc mesajul, şefii voştri îl decriptează cu ambele chei, fiind acum siguri că: a) voi l-aţi scris b) numai ei îl pot citi.

E foarte mişto. În ziua când am descoperit eu asta, am făcut imediat schimb de chei cu Darryl şi am petrecut câteva luni râzând pe înfundate şi frecându-ne mâinile în timp ce ne trimiteam mesajele secrete, stabilind unde aveam să ne întâlnim după orele de şcoală sau întrebându-ne dacă Van avea să-l remarce vreodată.

Dar ca să înţelegeţi într-adevăr securitatea, trebuie să luaţi în considerare cele mai paranoice ipoteze. De exemplu, dacă eu vă duc de nas, făcându-vă să credeţi că propria *mea* cheie publică e a şefului vostru? Atunci criptaţi mesajul cu cheia voastră privată şi cu cheia mea publică. Eu îl decriptez, îl citesc, îl recriptez cu cheia *reală* a şefului şi i-l trimit. Din câte ştie el, nimeni în afară de voi n-ar fi putut să scrie mesajul şi nimeni în afară de el nu-l poate citi.

Iar eu stau la mijloc, ca un păianjen gras în plasa lui, şi toate secretele voastre îmi aparţin.

Cel mai simplu mod de a pune lucrurile la punct constă în a vă face cunoscută cheia publică pe o scară foarte largă. Dacă toată lumea poate afla, *într-adevăr* fără nicio dificultate, care este adevărata voastră cheie, omul din mijloc se descurcă din ce în ce mai greu. Dar ştiţi ceva? E dificil să faci un lucru foarte bine cunoscut, tot atât de dificil ca atunci când vrei să-l ţii secret. Gândiţi-vă la asta – câte miliarde de dolari se cheltuiesc cu reclamele pentru şampon şi pentru alte rahaturi numai pentru a avea certitudinea că numărul oamenilor care ştiu de existenţa unui anumit lucru e atât de mare pe cât îl doreşte cel care face reclama?

Există o modalitate mai ieftină de a scăpa de omul-din-mijloc: reţeaua de încredere. Să zicem că, înainte de a pleca de la cartierul general, voi şi şefii voştri staţi de vorbă la o cafea şi vă spuneţi unii altora care vă sunt cheile. Gata cu omul-din-mijloc! Ştiţi cât se poate de sigur ale cui sunt cheile pe care le deţineţi, fiindcă v-au fost încredinţate în propriile mâini.

Până acum, toate bune. Dar aici există nişte limite fireşti: cu cât de mulţi oameni vă puteţi întâlni efectiv, ca să faceţi schimb de chei? Câte ore pe zi vreţi să dedicaţi echivalentului scrierii propriei voastre cărţi de telefon? Şi câţi dintre acei oameni sunt dispuşi să vă dedice tot atât timp?

Gândiţi-vă la povestea asta considerând-o similară cu ajutorul oferit de cărţile de telefon. Lumea a fost cândva un loc plin cu aşa ceva şi ori de câte ori aveai nevoie de un număr puteai să-l cauţi în carte. Dar, în ceea ce privea multe dintre numerele de care aveaţi nevoie într-o zi, trebuia fie să le ştiţi pe dinafară, fie să aveţi posibilitatea de a întreba pe cineva. Chiar şi în zilele noastre, când nu-mi am celularul la îndemână, îi întreb pe Jolu sau pe Darryl dacă n-au cumva numărul pe care-l caut. E mai rapid şi mai simplu decât să caut online, iar ei sunt şi mult mai de încredere. Dacă

Jolu are un număr, am încredere în veridicitatea numărului, pentru că am încredere în Jolu. Asta se numeşte „încredere tranzitivă” – încredere care se deplasează de-a lungul reţelei noastre de relaţii.

O reţea de încredere este o versiune mai amplă a acestei situaţii. Să zicem că mă întâlnesc cu Jolu şi obţin cheia lui. O pot pune pe „inelul meu de chei” – lista cheilor pe care le-am asociat cu cheia mea privată. Înseamnă că mesajele mele pot fi decodificate cu cheia mea publică, având certitudinea că eu sau, oricum, cineva care deţine cheia mea poate spune: „Cheia asta îi aparţine tipului ăstuia”.

Aşa că eu vă-nmânez inelul meu de chei şi, dacă aveţi destul de multă încredere în mine ca să fiţi convins că m-am întâlnit cu toată lumea şi am verificat toate cheile pe care le cuprinde, îl puteţi lua şi adăuga la propriul vostru inel. După care vă întâlniţi cu altcineva şi îi daţi lui întregul inel. Astfel, inelul devine din ce în ce mai mare şi, dacă şi numai dacă aveţi încredere în următorul tip din lanţ, iar el are încredere în următorul şi aşa mai departe, sunteţi întru totul în siguranţă.

Ceea ce mă aduce la întrunirile de certificare a cheilor. Care sunt *exact* ceea ce par: întruniri unde toată lumea se strânge laolaltă ca să certifice cheile celorlalţi. Când făceam schimb de chei cu Darryl, era vorba de un soi de mini-întrunire de certificare, cu numai doi participanţi sobri, pasionaţi de computere. Dar cu mai mulţi oameni creaţi sămânţa unei reţele de încredere, care se poate extinde. Pe măsură ce toată lumea de pe inelul dumneavoastră de chei pleacă şi întâlneşte mai mulţi oameni, poate adăuga pe inele mult mai multe nume. Nu e nevoie să vă mai întâlniţi cu alţi oameni, nu trebuie decât să fiţi convins că sunt valide cheile certificate primite de la membrii reţelei.

Iată de ce reţelele-de-încredere şi petrecerile sunt o pereche potrivită, ca untul de arahide şi

ciocolata.

— Spune-le pur şi simplu că e o petrecere super-privată, numai pentru invitaţi, am zis eu. Spune-le că nu vor fi primiţi dacă mai aduc şi pe altcineva.

Jolu s-a uitat la mine peste cana cu cafea.

— Glumeşti, nu? Spune-le oamenilor asta şi vor aduce prieteni *în plus.*

— Of, am zis.

În perioada aceea îmi petreceam o noapte pe săptămână la Jolu, unde actualizam programele de pe indienet. Pigspleen mă plătea de-adevăratelea pentru asta, ceea ce era cu adevărat bizar. Nu mă gândisem niciodată c-o să fiu plătit ca să scriu un program.

— Atunci ce facem? Nu vrem decât oameni în care avem cu adevărat încredere şi nu vrem să spunem de ce înainte de a deţine cheile tuturor şi de a putea trimite mesaje secrete.

Jolu corecta greşelile din program şi eu mă uitam peste umărul lui. Înainte, treaba asta se numea „programare extremă”, ceea ce suna oarecum stânjenitor. Acum îi spunem pur şi simplu „programare”. Doi oameni sunt mult mai buni decât unul singur când e vorba să observe erorile de programare. După cum se spune, „cu cât ai mai mulţi ochi, cu atât mai multe greşeli îţi sar în ei”[23].

Înaintam rezolvând toate erorile raportate şi eram gata să scoatem la lumină noua revizie. Totul se actualiza în fundal, aşa că utilizatorii noştri nu trebuiau de fapt să facă nimic, pur şi simplu se trezeau, cam o dată pe săptămână, cu un program mai bun. Era destul de bizar şi de înspăimântător să ştiu că programul conceput de mine avea să fie utilizat, *mâine,* de sute de mii de oameni!

— Ce facem? Nu ştiu, omule. Cred că trebuie pur şi simplu să ne-obişnuim cu ideea asta.

M-am întors cu gândul în urmă, la zilele în care jucam Harajuku Fun Madness. Participarea la joc a unor grupuri mari de oameni implica o mulţime de provocări sociale.

— OK, ai dreptate. Dar hai măcar să-ncercăm să păstrăm secretul. Spune-le că pot aduce cel mult încă o persoană, şi că trebuie să fie cineva pe care îl cunosc de minimum cinci ani.

Jolu şi-a ridicat ochii de pe ecran.

— Hei, a spus. Hei, asta o să meargă perfect. Îmi dau foarte bine seama. Adică, dacă tu-mi spui mie să n-aduc pe nimeni, prin cap n-o să-mi treacă decât „cine naiba se crede ăsta?”. Dar, dacă o formulezi aşa, pare o chestie conspirativă, gen 007.

Eu am găsit o eroare. Am băut amândoi cafea. M-am întors acasă şi am jucat un pic de Clockwork Plunder, încercând să nu mă gândesc la tipii care-ţi puneau întrebări urâte înainte de a-ţi răsuci cheiţa, şi am dormit ca un bebeluş.

Sutro Baths e o autentică ruină romană contrafăcută din San Francisco. În 1896, când s-a deschis, era cea mai mare piscină acoperită din lume, un imens solariu de sticlă în stil victorian, plin cu bazine şi conducte şi având chiar şi unul dintre primele tobogane cu apă. În anii cincizeci a intrat în declin şi, în 1966, proprietarii au incendiat-o, ca să încaseze asigurarea. N-a mai rămas decât un labirint de piatră măcinată de intemperii, încrustat în suprafaţa aridă şi abruptă de stâncă de pe Ocean Beach, plaja care mărgineşte oraşul. În ochii tuturor arată ca o ruină romană, dărăpănată şi misterioasă, şi chiar sub ea se află o serie de grote care se deschid în mare. În timpul fluxurilor puternice, valurile dau năvală în grote şi trec pe deasupra ruinelor – uneori chiar îi mătură şi îi îneacă pe turiştii ocazionali.

Ocean Beach e la mare distanţă de parcul Golden Gate, o stâncă stearpă de-a lungul căreia se înşiră acoperişurile în formă de dom ale caselor

scumpe ce se înfig într-o plajă îngustă, plină de meduze şi de surfişti curajoşi (nesăbuiţi). Există o stâncă albă, uriaşă, proiectată în afara apei puţin adânci de lângă ţărm. Se numeşte Seal Rock şi era locul unde obişnuiau leii de mare să se adune până când au fost mutaţi la Fisherman's Wharf, un loc mult mai prietenos faţă de turişti.

După căderea serii abia dacă mai întâlneşti pe câte cineva acolo. Se lasă un frig puternic, cu o burã fină, sărată, care te udă până la oase dacă te laşi în voia ei. Bolovanii sunt ascuţiţi, sunt cioburi de sticlă şi, uneori, seringi aruncate de toxicomani.

E un loc de petrecere grozav.

Eu m-am gândit să aducem prelate şi mănuşi cu încălzire chimică. Jolu a descoperit de unde să facem rost de bere – fratele lui mai mare, Javier, avea un amic care conducea practic un întreg serviciu de aprovizionare cu băutură a minorilor: plăteşte-i destul de mult şi îţi asigură locul izolat de petrecere cu lăzi frigorifice şi cu oricât de multă bere îţi doreşti. Am făcut praf o mare parte din banii aduşi de programarea indienetului, şi tipul a apărut exact la timp – la opt seara, cu mai bine de o oră după apus – şi a descărcat din camionetă şase lăzi frigorifice pe care le-a cărat în ruinele băii. A adus până şi o ladă de rezervă pentru cutiile golite.

— Aveţi grijă acum, băieţi, a spus, atingându-şi pălăria de cowboy cu vârful degetului.

Era un samoan gras, cu un zâmbet imens şi cu o vestă oribilă, care îi lăsa la vedere subţiorile, şi pântecul, şi părul de pe umeri care scăpa de sub ea. Mi-am scos câteva bancnote de douăzeci din sulul de bani şi i le-am întins – profitul lui era de o sută cincizeci la sută. O afacere dubioasă nu tocmai rea.

S-a uitat la sulul de bani.

— Ştii, ţi l-aş putea lua pur şi simplu, a spus, încă zâmbind. La urma urmelor, sunt un infractor.

Mi-am pus banii la loc în buzunar şi l-am privit drept în ochi. Făcusem o prostie arătându-i ce

aveam asupra mea, dar ştiam că sunt momente când trebuie să fii ferm pe poziţie.

— N-am vrut decât să te sâcâi, a spus el, în cele din urmă. Dar ai grijă cu banii ăia. Nu-i arăta peste tot.

— Mulţumesc, am răspuns. DHS-ul o să-mi poarte de grijă.

Zâmbetul i s-a lăţit şi mai mult.

— Ha! Nici măcar nu-s poliţai adevăraţi. Pârliţii ăia habar n-au de nimic.

M-am uitat la camioneta lui. FasTrakul îi ieşea în evidenţă pe parbriz. M-am întrebat cât timp avea să se mai scurgă înainte de a fi arestat.

— Vin şi fete la noapte? De-aia aţi luat atâta bere?

I-am zâmbit şi i-am făcut cu mâna în vreme ce se-ntorcea la camionetă. În cele din urmă a-nţeles aluzia şi a plecat. Zâmbetul nu i-a dispărut nicio clipă.

Jolu m-a ajutat s-ascund lăzile frigorifice printre dărâmături, folosindu-ne de lanterne mici, cu LED-uri, fixate pe bentiţele din jurul capetelor. Odată ce le-am văzut la locurile lor, am aruncat în fiecare câteva brelocuri mici şi albe, cu LED-uri, care să lucească în momentul ridicării capacului de polistiren, ajutându-te să vezi ce făceai.

Era o noapte noroasă, fără lună, şi felinarele îndepărtate de pe stradă abia dacă reuşeau să ne contureze siluetele. Ştiam că ieşeam în evidenţă ca nişte vâlvătăi într-un vizor în infraroşu, dar n-aveam nicio şansă să adunăm un grup mare de oameni fără să fim remarcaţi. Speram că aveam să fim ignoraţi, trecând drept beţivi care petreceau pe plajă.

De fapt, nu beau mult. La toate petrecerile la care m-am dus, de la paisprezece ani, au fost bere, marijuana şi ecstasy, dar nu mi-a plăcut niciodată să fumez (cu toate că, din când în când, nu-mi displace o prăjitură cu marijuana), ecstasy îşi face

efectul după prea mult timp – cine are la dispoziţie un weekend întreg ca să se ameţească şi să-şi revină –, iar berea, ei bine, n-avea niciun cusur, dar nu-nţelegeam de ce trecea drept o mare scofală. Favoritele mele erau cocteilurile mari, sofisticate, genul de băutură servită în pahare de ceramică vulcanică, din şase straturi, aprinsă, cu o maimuţă de plastic pe buză, dar preferinţa asta se datora mai ales spectaculozităţii.

Adevărul e că-mi place să mă-mbăt. Dar nu-mi place mahmureala şi, Doamne, întotdeauna sunt mahmur. Deşi, repet, asta are probabil de-a face numai cu băuturile în cupe din ceramică vulcanică.

Însă nu poţi da o petrecere fără să pui la rece o ladă sau două de bere. E aşteptată. Relaxează. Oamenii fac tâmpenii după ce beau prea multă bere, dar oricum prietenii mei nu se încadrează în categoria posesorilor de maşini. Iar lumea face tâmpenii oricum – berea, sau iarba, sau ce-o mai fi, toate conduc pur şi simplu întâmplător către acest fapt esenţial.

Eu şi Jolu am deschis câte o bere – Anchor Stream pentru el, Bud Lite pentru mine – şi am ciocnit sticlele stând pe o piatră.

— Le-ai spus să vină la nouă seara?

— Da, a răspuns el.

— Şi eu.

Am băut în tăcere. Bud Lite era licoarea cu cel mai puţin alcool din lăzile frigorifice. Trebuia să am capul limpede mai târziu.

— Tu te sperii vreodată? am spus, în cele din urmă.

S-a întors spre mine.

— Nu, omule, eu nu mă sperii. Sunt speriat tot timpul. Sunt speriat încă din prima clipă a exploziei. Uneori mi-e atât de frică, încât nu-mi vine să mă dau jos din pat.

— Atunci de ce faci asta?

A zâmbit.

— Asta… a spus. Poate că n-o s-o mai fac, nu pentru prea multă vreme. Adică, e minunat să te-ajut. Minunat. De-a dreptul excelent. Nu ştiu dacam mai făcut vreodată ceva atât de important. Dar, Marcus, frate, trebuie să spun…

Vocea i s-a stins.

— Ce? am întrebat, deşi ştiam ce-avea să urmeze.

— Nu pot s-o fac la nesfârşit, a răspuns el, într-un târziu. Poate nici măcar încă o lună. Mă gândesc să termin. E prea riscant. Securitatea Internă, nu poţi duce un război împotriva lor. E-o nebunie. Nebunie curată, pe bune.

— Vorbeşti ca Van, am constatat.

Pe un ton mult mai amar decât aş fi vrut.

— Nu te dezaprob, omule. Mi se pare excelent că ai curajul să faci asta tot timpul. Dar eu nu-l am. Nu pot trăi într-o groază perpetuă.

— Ce tot spui?

— Spun că mă retrag. O să fiu unul dintre oamenii ăia care se poartă ca şi cum totul ar fi OK, ca şi cum totul ar urma să reintre în normal într-o bună zi. O să folosesc internetul, cum am făcut întotdeauna, şi o să intru pe Xnet numai pentru jocuri. Spun că am de gând să renunţ. N-o să mai iau parte la planurile tale.

Eu am păstrat tăcerea.

— Ştiu că asta te lasă pe cont propriu. Nu vreau să fie aşa, crede-mă. Aş prefera să renunţi şi tu, odată cu mine. Nu poţi declara război guvernului Statelor Unite. Nu e o luptă pe care-o poţi câştiga. Când îţi privesc strădaniile e ca şi cum m-aş uita la o vrabie care dă iarăşi şi iarăşi cu capul într-un geam.

Aştepta să spun eu ceva. Ceea ce voiam *eu* să spun era: *Iisuse, Jolu, să-ţi mulţumesc din suflet fiindcă mă abandonezi? Ai uitat cum a fost când ne-au ridicat? Ai uitat cum era ţara asta înainte de*

a o lua ei în stăpânire? Dar el nu aştepta să-i spun aşa ceva. Ceea ce voia să audă de la mine era:

— Înţeleg, Jolu. Îţi respect opţiunea.

El a băut ce-i mai rămăsese în sticlă, a scos alta şi i-a deşurubat capacul.

— Mai e ceva, a adăugat.

— Ce?

— N-aveam de gând s-o amintesc, dar vreau să-nţelegi de ce trebuie să procedez aşa.

— Iisuse, Jolu, *ce e?*

— Detest s-o spun, dar tu eşti *alb.* Eu nu sunt. Albii sunt prinşi cu cocaină şi stau o vreme într-un centru de dezintoxicare. Negrii sunt prinşi cu cocaină şi intră la închisoare pentru douăzeci de ani. Albii văd poliţai pe stradă şi se simt mai în siguranţă. Negrii văd poliţai pe stradă şi se-ntreabă dacă vor fi percheziţionaţi. Tratamentul pe care ţi l-a aplicat ţie DHS-ul? Aşa ne tratează pe noi oamenii legii din ţara asta dintotdeauna.

Era atât de nedrept. N-am cerut eu să fiu alb. Nu mă gândeam că sunt mai curajos pur şi simplu pentru că sunt alb. Dar ştiam ce voia să spună Jolu. Dacă poliţiştii opresc pe cineva în Mission şi îi cer un act de identitate, de obicei omul ăla nu e alb. Indiferent ce-aş fi riscat eu, Jolu risca mai mult. Indiferent ce pedeapsă aş fi primit eu, pedeapsa lui Jolu ar fi fost mai grea.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nu trebuie să spui nimic, a zis el. Am vrut doar să ştii, ca să mă poţi înţelege.

Am văzut oameni coborând către noi pe poteca de pe coastă. Erau prieteni de-ai lui Jolu, doi mexicani şi o fată pe care o ştiam de prin împrejurimi, scundă şi pasionată de computere, purtând întotdeauna ochelari negri, frumoşi, gen Buddy Holly, care-o făceau să semene cu eleva proscrisă de la şcoala de arte dintr-un film cu adolescenţi, revenit pe ecrane ca un mare succes.

Jolu m-a prezentat şi le-a dat bere. Fata n-a luat, dar a scos în schimb din geantă o sticlă cu votcă, mică, plată, argintie, şi m-a invitat să beau. Am luat o înghiţitură – era caldă, probabil e nevoie de timp ca să ajungi să savurezi aşa ceva – şi i-am făcut complimente pentru sticla împodobită cu un motiv repetitiv, înfăţişând personaje din jocul Parappa the Rapper.

— E japoneză, a spus ea, în timp ce plimbam pe deasupra sticlei un alt breloc cu LED-uri. Au o mulţime de ambalaje excelente pentru alcool, sticle-jucării, bazate pe personajele din jocurile pentru copii. Pe de-a-ntregul pervertite.

Mi-am spus numele şi şi l-a spus şi ea.

— Ange, a zis, şi ne-am strâns mâinile – a ei era uscată, caldă, cu unghii scurte.

Jolu mi i-a prezentat pe prietenii lui, pe care îi cunoscuse în clasa a patra, într-o tabără dedicată computerelor. Au mai apărut şi alţi invitaţi – cinci, apoi zece, apoi douăzeci. Mărimea grupului era acum considerabilă.

Le spuseserăm să vină la nouă şi jumătate fix, şi am aşteptat până la zece fără un sfert, să văd cine avea să mai apară. Cam trei sferturi erau prietenii lui Jolu. Eu invitasem numai oameni în care aveam cu adevărat încredere. Eram fie mai judicios, fie mai puţin popular. Acum, după ce îmi spusese că avea de gând să se retragă, mă gândeam că era mai puţin judicios. Mă simţeam cu adevărat supărat din cauza lui, dar încercam să n-o arăt, concentrându-mă asupra discuţiilor cu ceilalţi. Dar Jolu nu era prost. Ştia ce se petrece. Îmi dădeam seama că era într-adevăr deprimat. Bun.

— OK, am spus, cocoţându-mă pe o ruină. OK, hei, alo?

Câteva persoane din preajmă mi-au dat atenţie, dar cei din spate continuau să trăncănească. Mi-am ridicat braţele în aer, ca un arbitru, dar era prea întuneric. În cele din urmă, mi-a venit ideea să-mi aprind brelocul cu LED-uri şi să-l îndrept pe rând

către fiecare vorbăreţ, apoi către mine. Grupul a amuţit treptat.

Le-am urat bun-venit şi le-am mulţumit tuturor fiindcă acceptaseră invitaţia, apoi i-am rugat să se apropie, ca să le explic de ce ne aflam acolo. Puteam spune că înţeleseseră caracterul secret al întregii poveşti, că erau intrigaţi şi uşor înfierbântaţi de bere.

— Iată despre ce e vorba. Folosiţi cu toţii Xnetul. Faptul că a apărut imediat după ce Securitatea Internă a preluat controlul oraşului nu e o coincidenţă. Cei care l-au lansat sunt membrii unei organizaţii dedicate libertăţii individuale, au creat reţeaua ca să fim la adăpost faţă de spionii şi trupele DHS-ului.

Eu şi Jolu puseserăm totul la cale dinainte. Nu intenţionam să recunoaştem în faţa nimănui că ne aflam în spatele întregii poveşti. Era mult prea riscant. În schimb, am dat de înţeles că nu eram decât nişte simpli locotenenţi din armata lui M1k3y, care organizau rezistenţa locală.

— Xnetul nu e lipsit de intruşi. Poate fi folosit de tabăra cealaltă cu aceeaşi uşurinţă cu care o facem noi. Ştim că în prezent e utilizat şi de spionii Securităţii Interne. Apelează la ingineria socială, încercând să ne facă să ne demascăm, ca să ne poată aresta. Dacă vrem ca Xnetul să ne conducă la succes, trebuie să găsim o metodă care să-i împiedice să ne spioneze. Avem nevoie de o reţea în interiorul reţelei.

M-am oprit, ca să le las timp să rumege totul. Jolu sugerase că ar fi putut fi oarecum dificil să afli că eşti pe punctul de a fi cooptat într-o celulă revoluţionară.

— Eu n-am venit aici ca să vă cer să întreprindeţi vreo acţiune. Nu trebuie să ieşiţi în stradă ca să bruiaţi sau pentru altceva de genul ăsta. Aţi fost invitaţi aici fiindcă ştim că sunteţi extraordinari, că sunteţi demni de încredere. Prin această încredere vreau să vă aduceţi contribuţia în

seara asta. Unii dintre voi sunt deja familiarizaţi cu noţiunile de reţea-de-încredere şi de întrunire de certificare a cheilor, dar, pentru ceilalţi, o să prezint totul pe scurt…

Şi aşa am făcut.

— Ceea ce vreau de la voi în seara asta este să faceţi cunoştinţă cu oamenii de aici şi să vă daţi seama în ce măsură vă puteţi încrede în ei. O să v-ajutăm să generaţi perechi de chei şi să vi le-ncredinţaţi unii altora.

Partea asta era dificilă. N-ar fi mers să le cerem tuturor să-şi aducă laptopurile, dar aveam totuşi nevoie de ceva extrem de complicat, care nu ar fi ieşit tocmai bine folosind creionul şi hârtia.

Am ridicat în mâini un laptop pe care îl reconstruisem împreună cu Jolu cu o noapte înainte, în întregime.

— Am încredere în computerul ăsta. Am montat cu mâinile noastre fiecare componentă. Foloseşte o versiune nestandardizată de ParanoidLinux, bootat de pe DVD. Dacă-n toată lumea asta a mai rămas vreun computer demn de încredere, atunci e foarte posibil să fie acesta. Am încărcat pe el un generator de chei. Veniţi aici şi introduceţi la întâmplare ceva – apăsaţi la grămadă tastele, mişcaţi şerpuitor mouse-ul – ceva folosit apoi ca punct de plecare pentru crearea unei chei publice aleatoare şi a unei chei private pentru fiecare dintre voi, care va fi afişată pe ecran. Puteţi să vă fotografiaţi cheia privată cu telefonul, şi apoi să apăsaţi o tastă oarecare ca s-o faceţi să dispară pentru totdeauna. Nu este memorată pe disc, sub nicio formă. Apoi o să vă arate cheia publică. În acel moment, îi veţi chema, dintre cei aici de faţă, pe oamenii în care aveţi încredere şi care au încredere în voi, iar ei vor fotografia ecranul cu voi stând alături, ca să ştie cui îi aparţine cheia. Când ajungeţi acasă, trebuie să convertiţi fotografiile în chei. Mă tem c-o să fie nevoie de multă muncă, dar nu va trebui s-o faceţi decât o singură dată. Va

trebui să fiţi extrem de atenţi când o să tastaţi – o singură greşeală e de-ajuns ca să daţi chix. Din fericire, avem o metodă prin care vă puteţi verifica: sub cheie o să apară un număr mult mai scurt, numit „amprentă”. Odată ce aţi tastat cheia, puteţi porni de la ea ca să generaţi o amprentă pe care s-o comparaţi cu cea primită. Dacă se potrivesc înseamnă c-aţi generat codul corect.

S-au uitat cu toţii la mine ezitând. OK, vasăzică le cerusem să facă un lucru destul de straniu, e adevărat, şi totuşi…

[23] „Given enough eyeballs, all bugs are shallow” – aşa-numita Lege Linux, formulată de programatorul Eric Steven Raymond (n. 1957) (n. tr.).

Capitolul 11

Jolu s-a ridicat în picioare.

— De-aici începe totul. Aşa ne dăm seama de ce parte suntem. Poate că nu sunteţi dispuşi să ieşiţi pe străzi şi să fiţi arestaţi pentru convingerile voastre, dar, dacă *aveţi* convingeri, asta ne va permite s-o ştim. Va crea o reţea de încredere care o să ne spună cine e înăuntru şi cine rămâne afară. Dacă vrem să ne recăpătăm ţara, trebuie s-o facem. Avem nevoie de ceva de genul ăsta.

Cineva din auditoriu – era Ange – ridicase o mână, în care ţinea o sticlă de bere.

— N-aveţi decât să mă credeţi proastă, dar nu pricep povestea asta. De ce vreţi să facem aşa ceva?

Jolu s-a uitat la mine, iar eu i-am întors privirea. Totul păruse atât de evident în timp ce ne ocupam de organizare.

— Xnetul nu e doar un mod de a avea acces la jocuri gratuite. E ultima reţea liberă de comunicaţii din America. E ultima posibilitate de comunicare fără să fim spionaţi de DHS. Ca să funcţioneze, trebuie să fim siguri că omul cu care vorbim nu e un copoi. Adică trebuie să ştim că oamenii cărora le trimitem mesaje sunt cei cu care credem noi că ne aflăm în legătură. Aici intraţi în scenă voi. Sunteţi aici pentru c-avem încredere în voi. Suficient de multă ca să ne punem vieţile în mâinile voastre.

S-au auzit câteva mormăieli dezaprobatoare. Sunase melodramatic şi stupid.

M-am ridicat din nou în picioare.

— Când au explodat bombele… am spus, şi ceva mi-a erupt în piept, ceva dureros. Când au

explodat bombele, patru dintre noi am fost prinşi pe Market Street. Din indiferent ce motiv, Securitatea Internă a hotărât să ne transforme în suspecţi. Ne-au pus saci în cap, ne-au îmbarcat pe o navă şi ne-au interogat câteva zile. Ne-au umilit. S-au jucat cu minţile noastre. Pe urmă ne-au dat drumul. Cu excepţia unuia singur. A prietenului meu cel mai bun. Era cu noi când ne-au ridicat. Fusese rănit şi avea nevoie de îngrijire medicală. N-a mai apărut niciodată. Au pretins că nu l-au văzut niciodată. Au spus că, dacă vom povesti cuiva despre asta, ne vor aresta şi vor avea grijă să dispărem fără urmă. Pentru totdeauna.

Tremuram. De ruşine. Blestemata de ruşine. Jolu ţinea lanterna îndreptată spre mine.

— Hristoase, am spus. Sunteţi primii cărora le-am povestit. Dacă povestea se răspândeşte, puteţi face pariu că vor şti cine-a lăsat-o să transpire. Puteţi face pariu că vor veni să-mi bată la uşă. Am respirat de mai multe ori adânc. De asta activez ca voluntar pe Xnet. De asta, de acum înainte, viaţa mea e legată de lupta împotriva DHS-ului. Cu fiecare răsuflare. În fiecare zi. Până când vom fi din nou liberi. Acum oricare dintre voi mă poate băga la închisoare, dacă vrea s-o facă.

Ange a ridicat din nou mâna.

— Noi n-o să te trădăm, a spus. Sub nicio formă. Cunosc destul de bine pe toată lumea de-aici şi-ţi pot promite asta. Nu ştiu cum să aflu în cine pot avea încredere, dar ştiu în cine *nu* pot avea încredere: în vârstnici. În părinţii noştri. În oamenii maturi. Când se gândesc că e spionat cineva, se duc cu gândul la *altcineva,* la unul dintre băieţii răi. Când se gândesc că e arestat cineva şi trimis într-o închisoare secretă, e tot *altcineva* – un negru, un tânăr, un străin. Au uitat cum e când ai vârsta noastră. Cum e când eşti *mereu* obiectul suspiciunilor! De câte ori v-aţi urcat în autobuz şi toată lumea de acolo s-a uitat la voi de parcă aţi fi făcut gargară cu fecale şi aţi fi

jupuit căţeluşi? Mai rău decât atât, oamenii devin adulţi din ce în ce mai devreme. Pe vremuri se spunea: „Să nu ai niciodată încredere în cineva trecut de treizeci de ani”. Eu spun: „Nu vă-ncredeţi în niciun ticălos sărit de douăzeci şi cinci!”

S-au auzit râsete şi a râs şi ea. Era frumoasă, într-un mod bizar, ca un cal, cu faţa prelungă şi cu falca la fel.

— De fapt, nu glumesc, ştiţi? Adică, gândiţi-vă şi voi. Cine i-a votat pe caraghioşii ăştia? Cine i-a lăsat să ne invadeze oraşul? Cine a votat pentru instalarea camerelor de luat vederi în sălile noastre de clasă, pentru urmărirea cu cipuri-spion dubioase, montate în permisele noastre de călătorie şi pe maşini? N-au fost tipi de şaisprezece ani. Suntem tineri şi poate-om fi idioţi, dar nu suntem lepădături.

— Vreau chestia asta scrisă pe un tricou, am spus.

— Ar fi un tricou frumos, a răspuns ea.

Ne-am zâmbit unul altuia.

— De unde-mi iau cheile? a întrebat şi şi-a scos telefonul.

— O s-o facem acolo, în zona izolată de lângă grote. Te duc în locul ăla. Îţi deschid programul, faci ce-ai de făcut şi mergi cu laptopul la prietenii tăi, ca să-ţi fotografieze cheia publică şi să se poată-nregistra când ajung acasă. Mi-am ridicat vocea. Oh! Încă un singur lucru. Iisuse, nu-mi vine să cred c-am uitat asta. *Ştergeţi fotografiile după ce tastaţi cheile!* Ultimul lucru pe care ni-l dorim e un flux Flickr plin de fotografiile noastre conspirând împreună.

S-au auzit câteva chicoteli binevoitoare, nervoase, apoi Jolu a stins lanterna şi n-am mai putut să văd nimic în întunericul lăsat dintr-odată. Ochii mi s-au obişnuit treptat şi m-am uitat în jurul grotei. În spatele meu mergea cineva. Ange. M-am

întors şi i-am zâmbit, iar ea mi-a întors zâmbetul, dinţi luminoşi în întuneric.

— Îţi mulţumesc, am spus. Ai fost grozavă.

— Ai vorbit serios despre sacul pus în cap şi tot restul?

— Da, serios, am răspuns. S-a-ntâmplat. N-am mai povestit nimănui, niciodată, dar s-a întâmplat. M-am gândit la asta o clipă. Ştii, cu tot timpul care s-a scurs de atunci, fără să spun nimic, a-nceput să pară un vis urât. Dar a fost real. M-am întrerupt şi m-am îndreptat spre partea de sus a grotei. Mă bucur că le-am povestit oamenilor. Încă puţin şi aş fi început să mă-ndoiesc de sănătatea mea mintală.

Am pus laptopul pe o piatră uscată şi l-am bootat de pe DVD, sub ochii ei.

— Am de gând să-l rebootez pentru fiecare persoană. Discul e ParanoidLinux standard, deşi presupun că, în privinţa asta, trebuie să mă crezi pe cuvânt.

— La naiba, a zis ea. Toată povestea asta ţine de-ncredere, nu?

— Da, am răspuns. Încredere.

M-am retras la o oarecare distanţă cât a rulat ea generatorul de chei, ascultând-o tastând şi clicând în timp ce seta caracterul aleator, ascultând zgomotul de valuri sparte, ascultând larma petrecerii din locul unde se afla berea.

Ea a ieşit din grotă cu laptopul în braţe. Pe ecranul lui erau înscrise cheia ei publică, amprenta şi adresa de e-mail, cu litere mari, luminoase. Şi l-a ţinut lângă obraz şi a aşteptat până mi-am scos telefonul. A zâmbit.

Am fotografiat-o şi mi-am lăsat celularul să alunece la loc, în buzunar. Ea s-a îndreptat către petrecăreţi şi i-a lăsat pe toţi s-o fotografieze alături de ecran. Era festiv. Amuzant. Ange avea carismă din belşug – nu-ţi doreai să râzi de ea, ci să râzi *împreună* cu ea. Şi, ce naiba, *era* amuzant!

Declaram un război secret unei poliţii secrete. Cine dracu ne credeam?

Aşa că am continuat, încă o oră şi ceva, toată lumea făcând fotografii şi generând chei. M-am dus să fac cunoştinţă cu toţi. Îi ştiam pe foarte mulţi – unii erau invitaţii mei –, iar ceilalţi erau prietenii prietenilor mei sau ai prietenilor prietenilor mei. Trebuia să fim amici. Eram, la sfârşitul nopţii. Erau, cu toţii, oamenii de treabă.

Odată ce a terminat toată lumea, Jolu s-a dus să-şi genereze o cheie, apoi s-a întors spre mine, adresându-mi un zâmbet timid. Însă trecusem oricum peste furia împotriva lui. Făcea ceea ce trebuia să facă. Ştiam că, indiferent ce ar fi spus, avea să fie întotdeauna acolo pentru mine. Şi trecuserăm prin închisoarea DHS-ului împreună. Ca şi Van. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, asta ne lega pe vecie.

Mi-am generat cheia şi mi-am făcut turul, ca un suspect plimbat prin faţa reporterilor. Am lăsat pe toată lumea să mă fotografieze. Pe urmă m-am cocoţat în acelaşi loc înalt de unde vorbisem mai devreme şi am solicitat atenţia tuturor.

— Aşadar, foarte mulţi dintre voi au observat că această procedură are un punct slab, de importanţă critică: dacă nu se poate avea încredere în acest laptop? Dacă înregistrează în secret toate instrucţiunile noastre? Dacă ne spionează? Dacă în mine şi în Jose-Luis nu se poate avea încredere? Alte chicoteli pline de bună dispoziţie. Ceva mai prietenoase decât înainte, cu mai mult iz de bere. Vorbesc serios, am spus. Dacă noi suntem de partea cui nu trebuie, toate astea ne-ar putea aduce tuturor – vouă tuturor – o groază de necazuri. Poate arestarea. Chicotelile au devenit mai nervoase. Aşa că iată de ce fac asta, am continuat, şi am luat un ciocan pe care-l adusesem din trusa de scule a tatei.

Am pus laptopul jos, lângă mine, pe o piatră, şi am ridicat ciocanul în aer, Jolu urmărindu-mi

mişcarea cu lumina brelocului său. Trosc – visasem întotdeauna să distrug un laptop cu ciocanul şi, iată, o făceam. Mă simţeam pornografic de bine. Şi de rău.

Zdrang! Ecranul a căzut, împrăştiindu-se într-un milion de fărâme şi expunând vederii tastatura. Am continuat să lovesc până când s-a făcut praf şi ea, scoţând la lumină placa de bază şi hard diskul. Trosc! L-am ţintit direct pe cel din urmă, pocnindu-l cu toată forţa de care eram în stare. A fost nevoie de trei lovituri ca să se spargă carcasa, expunând fragilul suport de informaţii din interior. Am continuat să izbesc până când n-a mai rămas nimic mai mare decât o brichetă, apoi am pus totul într-un sac de gunoi. Mulţimea ovaţiona dezlănţuită – destul de tare ca să-mi fac realmente griji că, în ciuda zgomotului valurilor, cineva din casele de lângă stânci, aflate cu mult deasupra, ar fi putut să ne-audă şi să cheme poliţia.

— Perfect! am strigat. Acum, dacă vreţi să mă-nsoţiţi, am de gând să duc ăsta la ţărm şi să-l afund în apă sărată zece minute.

La început nu s-a arătat niciun amator, însă Ange a ieşit apoi în faţă şi m-a prins de braţ cu mâna ei caldă.

— A fost minunat, mi-a spus, la ureche, şi am pornit-o împreună către apă.

La ţărm, întunericul era deplin şi înşelător, chiar şi cu brelocurile aprinse. Pe stâncile ascuţite şi alunecoase era destul de greu să mergi, chiar şi dacă nu te străduiai să-ţi ţii echilibrul cărând aproape trei kilograme de piese electronice făcute ţăndări într-un sac de plastic. Am alunecat o dată şi am crezut c-aveam să fiu ciopârţit în bucăţi, dar ea m-a prins într-o strânsoare surprinzător de puternică şi m-a ţinut în picioare. Am fost tras mai aproape de ea, destul de aproape ca să-i simt parfumul, care semăna cu al maşinilor noi. Îmi plăcea mirosul ăla.

— Mulţumesc, am izbutit să spun, uitându-mă în ochii ei mari, pe care i-i măreau încă şi mai mult lentilele ochelarilor bărbăteşti, cu rame negre.

Nu le puteam desluşi culoarea în beznă, dar am ghicit că era întunecată, ţinând cont de părul ei negru şi de tenul măsliniu. Părea mediteraneană, poate grecoaică, sau spanioloaică, sau italiancă.

M-am lăsat pe vine şi am afundat sacul în mare, lăsându-l să se umple cu apă sărată. Am reuşit să alunec uşor şi mi-am murat pantoful, am înjurat şi ea a râs. Nu scoseserăm nicio vorbă de când o porniserăm spre ocean. Tăcerea noastră avea ceva magic.

Până în momentul acela, sărutasem în total trei fete, în toată viaţa mea, fără să pun la socoteală momentul când mă întorsesem la şcoală şi fusesem întâmpinat ca un erou. Nu e un număr imens, dar niciunul minuscul. Am un radar rezonabil în privinţa fetelor, şi cred că aş fi putut s-o sărut. Nu era f13rb1nt3 în sensul tradiţional, dar o fată, o noapte şi o plajă înseamnă ceva, plus că era inteligentă, pasionată şi hotărâtă.

Dar n-am sărutat-o, nici n-am luat-o de mână. Am trăit în schimb un moment pe care nu-l pot descrie decât drept spiritual. Zgomotul valurilor, noaptea, marea şi stâncile, şi răsuflările noastre. Clipa s-a prelungit. Am oftat. Fusese o cursă remarcabilă. Aveam o grămadă de tastat în noaptea aceea, trebuia să-mi pun toate cheile pe inel, să le certific şi să le public. Să-ncep reţeaua de încredere.

A oftat şi ea.

— Să mergem, am spus.

— Da, a zis ea.

Şi ne-am întors. A fost o noapte frumoasă, noaptea aia.

Jolu a aşteptat să vină prietenul fratelui său ca să-şi recupereze lăzile frigorifice. Eu am plecat

împreună cu toţi ceilalţi către cea mai apropiată staţie Muni şi m-am urcat în autobuz. Bineînţeles că niciunul dintre noi n-a folosit un permis de călătorie. La vremea respectivă, Xneterii clonau de obicei permisele altora de trei sau patru ori pe zi, asumându-şi câte o nouă identitate la fiecare călătorie.

Era greu să stai liniştit în autobuz. Eram cu toţii puţin cam beţi şi ni se părea oarecum ilar să ne privim feţele în lumina strălucitoare din interior. Am devenit destul de zgomotoşi şi şoferul s-a folosit de intercom ca să ne ceară de două ori să facem mai puţină gălăgie, apoi ne-a ameninţat cu poliţia dacă nu tăcem imediat.

Asta ne-a făcut să chicotim iarăşi, şi am coborât în grup înainte de a anunţa el poliţaii. Ajunseserăm în North Beach, unde erau o mulţime de autobuze, de taxiuri, staţia BART de pe Market Street, cluburi şi cafenele cu lumini puternice de neon, aşa că grupul nostru s-a spart, ne-am împrăştiat.

Am ajuns acasă, mi-am deschis Xboxul şi am început să introduc cheile de pe ecranul telefonului. Era o muncă monotonă, hipnotică. Eram puţin beat, aşa că am aţipit pe jumătate.

Aproape că adormisem de-a binelea, când pe ecran a apărut o nouă fereastră de IM.

> herro!

N-am recunoscut pseudonimul – spexgirl[25] –, dar aveam oarecum idee cine s-ar fi putut afla în spatele lui.

> salut

am tastat, prudent.

> sunt eu, din seara asta

Apoi a trântit, ca o bombă, un bloc de text criptat. Introdusesem deja cheia ei publică pe inelul meu, aşa că i-am cerut programului de

mesagerie instantanee să încerce s-o folosească pentru decodificare.

> sunt eu, din seara asta

Era ea!

> Ce chestie să te-ntâlnesc aici

am tastat, am criptat cu cheia mea publică şi i-am trimis replica.

> Mi-a făcut plăcere să te cunosc

am tastat eu.

> Şi mie. Nu întâlnesc prea mulţi băieţi inteligenţi care sunt şi drăguţi şi ştiu să se poarte în societate. Doamne Sfinte, omule, nu prea-i laşi de ales unei fete.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

> Alo? Cioc-cioc? Oameni buni, nu m-am născut aici, dar cu siguranţă c-o să mor aici. Nu uitaţi să-i daţi un bacşiş chelneriţei, fetele astea muncesc din greu. Mă găsiţi aici toată săptămâna.

Am râs zgomotos.

> Sunt aici, sunt aici. Râd prea tare ca să pot tasta, asta-i tot

> Bine, cel puţin talentul meu la comedie pe IM e încă tare

Ăă.

> Şi mie mi-a făcut plăcere să te cunosc

> Da, de obicei aşa este. Unde mă duci?

> Să te duc?

> În următoarea noastră aventură?

> Adevărul e că n-am niciun plan

> Oki – atunci te duc EU. Vineri. Parcul Dolores. Concert ilegal în aer liber. Eşti acolo sau eşti un dodecaedru.

> Pentru ce?

> Citeşti vreodată ceva pe Xnet? Scrie peste tot. Ai auzit vreodată de Speedwhores?

Aproape c-am chicotit. Era formaţia lui Trudy Doo – aceeaşi Trudy Doo care ne plătea pe mine şi pe Jolu ca să-i actualizăm programul de indienet.

> Da am auzit

> Dau un mare spectacol şi au făcut contract cu cincizeci de formaţii, se vor instala pe terenurile de tenis şi-şi vor aduce propriile camionete cu sisteme de amplificare şi vor cânta toată noaptea

M-am simţit de parcă aş fi trăit sub pământ. Cum de-mi scăpase asta? Pe Valencia era o librărie aflată în proprietatea unui anarhist, pe lângă care treceam în drum spre şcoală, şi unde se găsea un poster înfăţişând o revoluţionară de demult, Emma Goldmann[27], alături de mesajul: „Dacă nu pot dansa, nu vreau să iau parte la revoluţia voastră”. Eu îmi cheltuisem toată energia gândindu-mă cum să folosesc Xnetul pentru a-i organiza pe luptătorii hotărâţi, astfel încât să poată bloca şi bruia DHS-ul, dar asta era o chestie excepţională. Un mare concert – habar n-aveam cum se organiza aşa ceva, dar mă bucuram că ştiau alţii.

Şi, când mă gândeam la asta, eram al naibii de mândru că se foloseau de Xnet ca s-o facă.

A doua zi eram un zombi. Stătusem de vorbă – flirtasem – cu Ange până la patru dimineaţa. Spre norocul meu, era sâmbătă şi am putut să dorm până mai târziu decât de obicei, dar, între mahmureală şi somnul adânc, abia dacă reuşeam să-mi leg două gânduri unul de altul.

Pe la ora prânzului am reuşit să mă trezesc şi să-mi scot fundul din casă. Aşa că am pornit-o în mers împleticit către turc să-mi iau o cafea – în zilele acelea, mergeam întotdeauna la cafea acolo când eram singur, de parcă eu şi turcul am fi făcut parte dintr-un club secret.

Pe drum am trecut pe lângă o mulţime de graffitiuri proaspăt desenate. Îmi plăceau graffitiurile din Mission; de multe ori erau picturi murale imense, savuroase, sau stenciluri sarcastice ale elevilor de la arte plastice. Îmi plăcea că Mission îşi vedea de treabă, urmărindu-şi scopurile chiar sub nasul DHS-ului. Un alt soi de Xnet, am presupus – era nevoie de tot soiul de metode ca să afli ce se petrecea, de unde să faci rost de vopsea, ce camere de luat vederi funcţionau. Am observat că o parte dintre acestea din urmă fuseseră împroşcate cu vopsea.

Poate se foloseau de Xnet!

Pe gardul unui atelier auto scria, cu litere înalte de trei metri: *să n-ai încredere în nimeni sărit de 25 de ani*.

M-am oprit. Cineva plecase de la „petrecerea" mea din noaptea trecută şi venise acolo cu o cutie cu vopsea? O mare parte din invitaţi locuiau în cartier.

Mi-am luat cafeaua şi am hoinărit puţin prin oraş. Mă tot gândeam că ar fi trebuit să sun pe cineva, să văd dacă voia să mergem la un film, sau altceva de genul ăsta. Aşa se petreceau lucrurile într-o zi lenevoasă de sâmbătă, cum era aceea. Dar pe cine voiam să sun? Van nu vorbea cu mine, aveam impresia că nu eram pregătit să stau de vorbă cu Jolu, iar Darryl…

Ei bine, nu-l puteam suna pe Darryl.

Mi-am băut cafeaua, m-am dus acasă şi am căutat puţin pe blogurile de pe Xnet. Toate acele anonimbloguri nu conduceau către niciun autor – dacă nu-i aparţinea unei fete destul de proaste ca să-şi scrie numele în el – şi erau o grămadă. Majoritatea erau apolitice – dar multe nu erau. Vorbeau despre şcoli şi despre nedreptăţile din şcoli. Vorbeau despre poliţai. Etichetându-i.

S-a dovedit că pentru concertul din parc se făceau planuri de câteva săptămâni. Şi se răspândiseră dintr-un blog în altul, transformându-se într-o mişcare pe deplin conturată fără să-mi atragă atenţia. Iar concertul se numea *să n-ai încredere în nimeni sărit de 25 de ani*.

Ei, asta explica de unde-şi luase Ange sloganul. Era un slogan bun.

Luni dimineaţa m-am hotărât să trec din nou pe la librăria anarhistă, să văd dacă puteam lua unul dintre posterele cu Emma Goldmann. Aveam nevoie de un memento.

În drum pe şcoală, am făcut un ocol pe 16th şi prin Mission, apoi am urcat spre Valencia şi am străbătut-o. Magazinul era închis, dar am văzut orarul de pe uşă şi m-am asigurat că posterul mai era încă afişat.

Mergând pe Valencia, am fost uimit să văd că era plină de sloganuri *să n-ai încredere în nimeni sărit de 25 de ani*. Jumătate din magazine aveau în vitrine marfă *să n-ai încredere*: cutii pentru pachetul de la prânz, cămăşi de noapte, penare, pălării pentru şoferii de camion. Magazinele pentru puştanii la modă acţionau, fireşte, din ce în ce mai rapid. Pe măsură ce lucrurile la modă se răspândeau pe net, magazinele se descurcau mai bine, plasându-şi în vitrine marfă adecvată. Luni îţi ateriza în căsuţa de mail un filmuleţ caraghios de pe YouTube, cu un tip care se propulsa cu jeturi de apă carbogazoasă, şi marţi puteai să cumperi tricouri cu cadre din film.

Dar era uluitor să vezi că exista ceva care făcuse saltul de pe Xnet în magazinele specializate. Blugi creaţi de designeri înfometaţi, cu sloganul scris cu grijă de stilourile cu bilă folosite de liceeni. Plătcuţe brodate.

Veştile bune călătoresc repede.

Când am ajuns la ora de studii sociale a doamnei Galvez, sloganul era scris pe tablă. Stăteam cu toţii în băncile noastre, privindu-l cu zâmbetul pe buze. Un zâmbet pe care părea să ni-l întoarcă. Ideea că ne puteam încrede unii într-alţii, că duşmanul putea fi identificat, avea ceva profund încurajator. Ştiam că nu era pe-a-ntregul adevărată, dar nu era nici pe de-a-ntregul falsă.

Doamna Galvez a intrat, şi-a atins scurt părul cu mâna, şi-a aşezat ŞcolarCompul pe catedră şi l-a pornit. A luat creta în mână şi s-a întors spre tablă. Am râs cu toţii. Cu bună dispoziţie, dar am râs.

S-a răsucit spre noi, şi râdea şi ea.

— După cum s-ar părea, creatorii de sloganuri ai naţiunii au căzut victimă stilului bombastic. Câţi

dintre voi ştiu de unde vine propoziţia asta?

Ne-am uitat unii la alţii.

— De la hipioţi? a spus cineva, şi toată lumea a râs.

Hipioţii sunt răspândiţi în întregul San Francisco, atât cei care adoptă vechiul stil al drogaţilor, cu bărbi lungi, împuţite şi tricouri tie-dye[28], cât şi adepţii noului stil, care sunt mult mai interesaţi să se costumeze şi, poate, să joace hacky-sack[29], decât să organizeze vreun protest.

— Ei bine, da, de la hipioţi. Dar, în zilele noastre, când vorbim despre ei ne ducem cu gândul numai la haine şi la muzică, ce au fost un adaos ocazional şi neesenţial la elementul principal, important în anii şaizeci.

Aţi auzit despre mişcarea drepturilor civile, care urmărea să pună capăt segregaţiei, cu copii ca voi, albi şi negri, umblând prin autobuzele din sud ca să mobilizeze negri cu drept de vot şi să protesteze faţă de rasismul oficial din stat. California a fost unul dintre principalele locuri de origine ale liderilor mişcării. Noi am avut întotdeauna ceva mai multe înclinaţii către politică decât restul ţării, iar zona noastră era, de asemenea, unul dintre locurile unde oamenii de culoare puteau primi, în fabrici, aceleaşi posturi ca albii, aşa că o duceau ceva mai bine decât verii lor din sud.

Studenţii de la Berkeley au trimis în sud un flux constant de călători cu autobuzul, pe care îi recrutau de pe tabelele informative din campus, de la intersecţia Bancroft cu Telegraph Avenue. Probabil aţi văzut că acolo se mai află tabele şi acum.

Ei bine, conducerea campusului a încercat să-i oprească. Rectorul a interzis activitatea organizaţiilor politice din campus, dar copiii militanţi pentru drepturi civile nu s-au oprit. Poliţia a încercat să-l aresteze pe tipul care răspândea informaţiile de pe unul dintre aceste tabele, şi a

fost urcat într-o dubă, dar trei mii de studenţi au înconjurat-o şi au refuzat s-o lase să se clintească. Nu i-au lăsat să-l ducă pe puştiul ăla la închisoare. S-au cocoţat pe dubă şi au ţinut discursuri despre Primul Amendament şi despre Libertatea Cuvântului.

Asta a electrizat Mişcarea pentru Libertatea Cuvântului. A fost începutul mişcării hipiote, dar şi originea altor mişcări studenţeşti, mult mai radicale. A grupărilor de forţă ale negrilor, ca de exemplu Panterele Negre, şi mai târziu şi a unor grupări care luptau pentru drepturile homosexualilor, cum ar fi Panterele Roz. Originea grupărilor feministe radicale, chiar şi a „lesbienelor separatiste", care voiau să scape de absolut toţi bărbaţii! Şi originea mişcării yippie[30]. A auzit cineva vreodată de yippie?

— Nu sunt cei care au levitat Pentagonul? am întrebat, pentru că văzusem la un moment dat un documentar despre aşa ceva.

Ea a râs.

— Asta o uitasem, dar aşa e, ei au fost. Yippie semănau cu hipioţii foarte preocupaţi de politică, dar nu erau serioşi, nu în modul în care privim politica astăzi. Erau extrem de puşi pe şotii. Farsori. Au aruncat bani în Bursa de Valori din New York. Au înconjurat Pentagonul cu sute de protestatari şi au rostit o formulă magică având presupusa putere de a-l face să leviteze. Au inventat un soi imaginar de LSD, pe care îl puteai împroşca asupra oricui cu pistoale cu apă, s-au stropit unii pe alţii şi au făcut-o pe drogaţii. Aveau haz şi au dat naştere unor spectacole de televiziune excelente – unul dintre ei, un clovn pe nume Wavy Gravy, a adunat sute de protestatari în costume de Moş Crăciun, aşa că, la ştirile din noaptea aceea, camerele de luat vederi au arătat poliţişti care arestau Moşi Crăciuni şi trăgeau de ei ca să-i îndepărteze – şi au mobilizat o mulţime de oameni.

Clipa lor de glorie a fost Convenţia Naţională a Democraţilor din 1968, când au lansat chemarea la o demonstraţie de protest faţă de războiul din Vietnam. În Chicago au venit mii de demonstranţi, au dormit în parcuri şi au pichetat în fiecare zi. În anul acela au făcut o grămadă de isprăvi bizare, cum ar fi prezentarea candidaturii unui porc, pe nume Pigasus[31], la nominalizările pentru preşedinţie. Poliţia şi demonstranţii s-au luptat pe străzi – o mai făcuseră şi în multe alte dăţi, dar cea dintâi n-a dat dovadă de destulă inteligenţă ca să lase reporterii în pace. I-au bătut măr, iar ei şi-au luat revanşa arătând în final ceea ce se petrecea de fapt în timpul unor asemenea demonstraţii, aşa că întreaga ţară şi-a văzut copiii bătuţi cu sălbăticie de poliţia din Chicago. Au numit incidentul „exces poliţienesc”.

Yippioţilor le plăcea sloganul „Să nu ai niciodată încredere în cineva trecut de 30 de ani”. Voiau să spună că oamenii născuţi înainte de un anumit moment, în vremea când America se lupta cu duşmani cum au fost naziştii, nu puteau nicidecum să înţeleagă ce însemna să-ţi iubeşti ţara destul de mult ca să refuzi să te baţi cu vietnamezii. Se gândeau că, după ce împlineşti treizeci de ani, atitudinile tale sunt bătute în cuie şi nu eşti niciodată în stare să-nţelegi de ce puştanii din momentul respectiv ies în stradă, renunţă la şcoală şi se retrag în afara societăţii, îşi ies din fire.

În toată istoria asta, San Francisco a fost punctul de plecare. Aici au luat naştere armatele revoluţionare. O parte din participanţi au aruncat în aer clădiri sau au jefuit bănci pentru cauza lor. O mulţime dintre acei copii s-au maturizat ajungând mai mult sau mai puţin normali, în timp ce alţii au sfârşit-o în puşcărie. O serie dintre cei care au renunţat la facultate au realizat lucruri uimitoare – de exemplu, Steve Jobs şi Steve Wozniak, care au fondat compania Apple Computers şi au inventat PC-ul.

Povestea m-a captivat. Ştiam o mică parte, dar nu o mai auzisem niciodată redată astfel. Sau poate că niciodată nu avusese atâta importanţă cum avea atunci. Am avut dintr-odată impresia că demonstraţiile stradale neconvingătoare şi solemne ale adulţilor nu mai păreau, la urma urmelor, atât de neajutorate. Poate că şi în mişcarea Xnet era loc pentru o astfel de acţiune.

Am ridicat mâna.

— Au câştigat? Mişcarea yippie a avut câştig de cauză?

Doamna Galvez m-a privit lung, părând să mediteze la asta. Nimeni nu scotea niciun cuvânt. Toată lumea aştepta răspunsul.

— N-au pierdut, a spus ea. Într-un fel, au avut parte de o mică implozie. Unii au ajuns la închisoare pentru consum de droguri şi pentru alte lucruri. Alţii au schimbat placa, au devenit yuppie[32] şi au intrat într-un circuit de prelegeri, spunându-le tuturor ce stupid se purtaseră, ce lucru bun e setea de avere şi ce idioţi fuseseră. Dar au reuşit să schimbe lumea. Războiul din Vietnam s-a încheiat, iar acel gen de conformism şi de obedienţă fără rezerve care fusese numit patriotism a fost abandonat pe scară largă. Drepturile populaţiei de culoare, drepturile femeilor şi drepturile homosexualilor au făcut progrese remarcabile. Drepturile mexicanilor, drepturile handicapaţilor, întreaga tradiţie a libertăţilor civile a fost creată sau consolidată de aceşti oameni. Mişcarea de protest din zilele noastre e descendenta directă a luptelor de atunci.

— Nu-mi vine să cred că vorbiţi astfel despre ei, a spus Charles.

Se înclinase atât de mult în scaun încât stătea pe jumătate în picioare şi faţa lui ascuţită şi sfrijită se înroşise. Avea ochi mari şi umezi şi buze groase şi când era tulburat semăna cu un peşte.

Doamna Galvez s-a crispat uşor, apoi i s-a adresat:

— Continuă, Charles.

— Tocmai aţi descris terorişti. Terorişti adevăraţi. Au aruncat în aer clădiri, aşa aţi spus. Au încercat să distrugă bursa de valori. Au bătut poliţişti, i-au împiedicat să aresteze oameni care încălcau legea. Ne-au atacat!

Doamna Galvez a dat încet din cap. Vedeam că încerca să-şi dea seama cum să-l abordeze pe Charles, care arăta de parcă ar fi fost gata să explodeze.

— Charles a exprimat o opinie interesantă. Niciun yippie nu era agent străin, erau, cu toţii, cetăţeni americani. Când spui „ne-au atacat”, trebuie să înţelegi cine sunt „ei” şi cine suntem „noi”. Când este vorba de compatrioţii tăi…

— Prostii! a strigat el. Se ridicase în picioare. Atunci eram în război. Tipii ăştia ajutau inamicul, îl sprijineau. E uşor de spus cine suntem noi şi cine sunt ei: dacă susţii America, eşti *noi.* Dacă îi susţii pe oamenii care trag în americani, eşti *ei.*

— Mai vrea şi altcineva să comenteze?

S-au ridicat mai multe mâini. Doamna Galvez le-a dat cuvântul. Unii au subliniat că vietnamezii trăgeau în americani pentru că americanii se urcaseră în avioane, ajunseseră în Vietnam şi începuseră să alerge prin junglă cu puşti. Alţii erau de părere că dreptatea era de partea lui Charles, că oamenilor n-ar trebui să li se permită să facă lucruri ilegale.

Toată lumea participa la dezbatere în mod corect, cu excepţia lui Charles, care ţipa la vorbitori, întrerupându-i când încercau să-şi sublinieze punctele de vedere. Doamna Galvez a încercat de două ori să-l facă să-şi aştepte rândul la cuvânt, dar el n-a luat-o în seamă.

Eu căutam ceva pe ŞcolarCompul meu, ceva ce ştiam că citisem.

L-am găsit. M-am ridicat în picioare. Doamna Galvez s-a uitat la mine în expectativă. Ceilalţi i-au urmărit privirea şi au tăcut. Până şi Charles s-a întors spre mine după o vreme, cu ochii lui mari şi umezi arzând de ura pe care mi-o purta.

— Vreau să citesc ceva, am spus. E scurt. „Guvernele sunt instituite de oameni, dobândindu-şi puterea legală cu acordul celor guvernaţi, de aceea, ori de câte ori o formă de guvernământ devine distructivă pentru ţelurile acestora, populaţia are dreptul de a o modifica sau de a o aboli şi de a institui un nou guvern, ale cărui principii de bază şi formă de organizare a puterii par cele mai potrivite pentru a-i garanta protecţia şi fericirea.”

[25]Prescurtare de la „spectacles girl”, „fata cu ochelari” (n. tr.).

[27]Anarhistă (1867–1940) născută în Imperiul Rus şi emigrată în SUA (n. tr.).

[28]Stil vestimentar popular printre hipioţi, bazat pe împăturirea tricourilor, legarea unor părţi cu sfoară sau elastic şi vopsirea parţială, care duce la apariţia unui model specific (n. red.).

[29]Joc ce constă în ţinutul în aer al unei mingi, fără a se folosi mâinile (n. red.).

[30]Youth International Party, Partidul Internaţional al Tinerilor (n. red.).

[31]Stâlcire a numelui calului înaripat Pegas (Pegasus) prin combinaţia cu cuvântul porc (pig) (n. tr.).

[32]Prescurtare pentru „young urban professional”, un bun profesionist tânăr, între 20 şi 30 de ani, situat în partea de sus a clasei sociale de mijloc, cu o situaţie financiară sigură (n. tr.).

Capitolul 12

Zâmbetul doamnei Galvez era larg.

— Ştie cineva de unde e citatul?

Mai mulţi elevi au răspuns în cor:

— Din Declaraţia de Independenţă.

Eu am dat din cap.

— De ce ni l-ai citit, Marcus?

— Fiindcă, din câte înţeleg eu, fondatorii acestui stat au spus că guvernele nu trebuie să dureze decât atât timp cât suntem de părere că lucrează în folosul nostru şi că, dacă încetăm să mai credem în ele, trebuie să le răsturnăm. Despre asta e vorba, nu?

Charles a clătinat din cap.

— Asta a fost cu sute de ani în urmă! a exclamat. Lucrurile stau altfel acum!

— Ce e altfel?

— Păi, în primul rând, nu mai avem rege. Atunci vorbeau despre un guvern care exista pentru că stră-stră-străbunicul unui nemernic bătrân şi-a închipuit că Dumnezeu i-a dat puterea şi a ucis pe toată lumea care nu era de acord cu el. Noi avem un guvern democratic ales…

— Eu nu l-am votat, am spus.

— Şi asta-ţi dă dreptul s-arunci o clădire în aer?

— Poftim? Cine a spus ceva despre aruncarea clădirilor în aer? Mişcarea yippie, mişcarea hippie şi toţi acei oameni erau de părere că guvernul nu-şi mai apleca urechea către ei – uită-te cum au fost trataţi cei care au încercat să adune votanţi în Sud! Au fost bătuţi, arestaţi…

— Unii au fost ucişi, a spus doamna Galvez. Şi-a ridicat mâinile şi a aşteptat ca eu şi Charles să ne aşezăm. Astăzi aproape că nu mai avem timp, dar

vreau să vă laud pe toţi pentru una dintre cele mai interesante ore de curs pe care le-am ţinut vreodată. Discuţia a fost excelentă şi am învăţat multe, de la voi toţi. Sper că şi voi aţi învăţat unii de la alţii. Vă mulţumesc pentru toate contribuţiile. Am o temă suplimentară opţională pentru aceia dintre voi care doresc o mică provocare. Mi-ar plăcea să scrieţi o lucrare prin care să comparaţi reacţia politică faţă de mişcările anti-război şi pentru drepturile civice din Zona Golfului cu reacţiile mişcării pentru drepturi civice din zilele noastre faţă de Războiul împotriva Terorii. Minimum trei pagini, dar scrieţi cât de mult vreţi. Sunt interesată să văd cu ce idei veţi veni.

O clipă mai târziu a sunat clopoţelul şi toată lumea a părăsit pe rând sala de clasă. Eu am mai zăbovit şi am aşteptat să mă observe doamna Galvez.

— Da, Marcus?

— A fost uluitor, am spus. N-am ştiut niciodată toate astea despre anii şaizeci.

— Şi despre anii şaptezeci. A fost întotdeauna interesant să trăieşti în locurile astea în vremuri cu încărcătură politică. Mi-a plăcut referirea ta la Declaraţie – a fost foarte inteligentă.

— Mulţumesc. Acum mi-a venit ideea. Până astăzi n-am înţeles niciodată cu adevărat sensul tuturor acelor cuvinte.

— Ei bine, Marcus, oricărui profesor îi place să audă aşa ceva, a zis ea şi mi-a strâns mâna. Abia aştept să-ţi citesc lucrarea.

Am cumpărat posterul cu Emma Goldman în drum către casă şi mi l-am pus pe masa de lucru, fixându-l cu pioneze deasupra altuia, vechi, tipărit cu cerneală fosforescentă. Am cumpărat şi un tricou *să nu vă încredeţi* pe care apărea o imagine creată pe calculator cu Grover şi Elmo gonindu-i pe Gordon şi Susan cu lovituri de picior de pe Sesame Street. Mă făcea să râd. Mai târziu am

aflat că avuseseră loc vreo şase concursuri de creare a unei imagini asociate sloganului, desfăşurate online în locuri ca Fark şi Worth1000 şi B3ta şi că existau sute de desene care se perindau peste tot, gata să ajungă pe orice produs pe care îl realiza cineva.

Mama a înălţat dintr-o sprânceană la vederea tricoului, iar tata a clătinat din cap şi mi-a ţinut o prelegere, sfătuindu-mă să nu caut necazurile cu lumânarea. Reacţia lui m-a făcut să mă simt oarecum răzbunat.

Ange m-a găsit din nou online şi am flirtat iarăşi pe IM până noaptea târziu. Camioneta albă cu antene s-a întors şi mi-am oprit Xboxul până când a plecat. Ne obişnuiserăm cu toţii să facem asta.

Ange era într-adevăr entuziasmată de gândul la petrecere. Se părea că avea să fie colosală. Fuseseră angajate atât de multe formaţii încât se vorbea despre instalarea unei a doua scene pentru un set secundar de reprezentaţii.

> Cum de-au obţinut aprobare ca să cânte toată noaptea în parc? Împrejur sunt case, peste tot

> A-pro-ba-re? Ce-nseamnă a-pro-ba-re? Mai povesteşte-mi cum ai obţinut a-pro-ba-re ca să fii om.

> Stai o clipă, e ilegal?

> Ăă, alo? Tu îţi faci griji pentru încălcarea legii?

> Punct lovit

> LOL

Am simţit totuşi o anxietate prevestitoare. Adică, aveam o întâlnire cu fata asta pe de-a-ntregul uimitoare în weekendul următor şi o duceam – în fine, practic ea mă ducea pe mine – la o petrecere ilegală organizată în mijlocul unui cartier aglomerat.

Avea să fie cel puţin interesant.

Interesant.

Spectatorii au început să sosească în parcul Dolores de-a lungul după-amiezei de sâmbătă, făcându-şi apariţia printre jucătorii de frisbee şi printre oamenii ieşiţi să-şi plimbe câinii. Unii

jucau frisbee sau plimbau câini. Nu era clar cum avea să se desfăşoare concertul, iar locul era plin de poliţişti şi de agenţi sub acoperire. Pe cei din urmă îi puteai recunoaşte fiindcă, aidoma lui Coş şi Muc Uscat, erau tunşi în stil Castro şi aveau constituţii tip Nebraska: indivizi bondoci cu păr scurt şi mustaţă neîngrijită. Se foiau prin jur, părând stângaci şi stânjeniţi în şorturile lor uriaşe şi în cămăşile largi care le atârnau în jos, fără îndoială ca să ascundă candelabrul de echipamente probabil agăţate în jurul pântecelor.

Dolores e un parc frumos şi însorit, cu palmieri, cu terenuri de tenis, cu o mulţime de movile şi de copaci obişnuiţi, în jurul cărora să alergi, sau printre care să-ţi pierzi vremea. Vagabonzii dormeau acolo peste noapte, dar asta se-ntâmplă oriunde în San Francisco.

M-am întâlnit cu Ange în josul străzii, la librăria anarhistului. Fusese sugestia mea. Acum, când privesc în urmă, pare o mişcare total transparentă, cu scopul de a-i lăsa fetei impresia că eram extraordinar şi cutezător, dar la vremea respectivă aş fi putut să jur că nu făcusem altceva decât să aleg un loc de întâlnire convenabil. Când am ajuns acolo, ea citea o carte intitulată La Zid cu Tine, F__e-Mamă.[33]

— Drăguţ, am spus. Şi îţi pupi mama cu gura cu care spui asta?

— Mama ta nu se plânge, a ripostat ea. De fapt e povestea unui grup de oameni, un soi de yippie, dar din New York. Foloseau cu toţii cuvântul drept nume de familie, cum ar fi „Ben *F__e-Mamă*”. Ideea era să aibă un grup care să devină subiect de ştiri, dar cu un nume netipăribil. Doar ca să enerveze mass-media. Foarte amuzant, într-adevăr.

A pus cartea la loc, pe raft, şi eu m-am întrebat dacă ar fi trebuit s-o îmbrăţişez. Oamenii din California se îmbrăţişează tot timpul ca să-şi spună *salut* şi *la revedere.* Cu excepţia cazurilor când n-o fac. Şi uneori se sărută pe obraz. E foarte derutant.

Ea a rezolvat lucrurile în locul meu înşfăcându-mă ca să mă strângă în braţe şi trăgându-mi capul în jos, spre ea, ca să mă sărute pe obraz, după care mi-a suflat aerul pe gât, imitând zgomotul unui vânt. Am râs şi am îndepărtat-o.

— Vrei un burrito? am zis.

— E o întrebare sau afirmi o chestie evidentă?

— Nici, nici. E un ordin.

Am cumpărat nişte etichete caraghioase, pe care scria *telefon sub urmărire*, de dimensiuni potrivite pentru a fi lipite pe receptoarele telefoanelor publice încă înşirate pe străzile din Mission, un cartier unde dai peste oameni care nu-şi permit întotdeauna un celular.

Ne-am plimbat prin aerul nopţii. I-am descris lui Ange scena din parc, din momentul plecării mele.

— Fac pariu că au o sută de camioane din astea parcate în jurul cvartalului, a spus ea. Sunt cele mai potrivite pentru o arestare.

— Ăă.

M-am uitat în jur.

— Speram, cumva, c-o să spui ceva de genul: „Pfii, e imposibil să treacă la fapte."

— Nu cred că asta e de fapt ideea. Vor să pună o grămadă de civili în postura în care poliţaii trebuie să decidă, îi tratăm pe oamenii ăştia obişnuiţi ca pe terorişti? E, într-o mică măsură, ca şi cum ai bruia, dar cu muzică în loc de gadgeturi. Bruiezi, nu?

Uneori uit că nu toţi prietenii mei ştiu că Marcus şi M1k3y sunt aceeaşi persoană.

— Da, puţin, am răspuns.

— E ca şi cum ai bruia, doar că ai un grup de formaţii tari.

— Înţeleg.

În Mission, burritoul reprezintă o instituţie. E ieftin, uriaş şi delicios. Imaginaţi-vă un tub de dimensiunile ţevii unui aruncător de grenade, plin cu carne condimentată, friptă pe grătar, cu guacamole, cu sos picant, cu roşii, cu fasole prăjită

în grăsime, cu orez, cu ceapă şi cu coriandru. Se compară cu Taco Bell[34] cam aşa cum se compară un Lamborghini cu o jucărie de la Hot Wheels.

În Mission există în jur de două sute de spelunci unde poţi mânca un burrito. Toate sunt magnific de urâte, cu scaune incomode, cu decoraţiuni sumare – postere decolorate de la oficiile mexicane de turism şi holograme cu Iisus şi Maria în rame electrificate – şi muzică mariachi zgomotoasă. Ies în evidenţă, în cea mai mare măsură, datorită umpluturii de carne exotică a produselor. Localurile într-adevăr autentice au creier şi limbă, pe care nu le comand niciodată, dar e plăcut să ştii că se găsesc acolo.

Spelunca în care am fost avea şi una, şi alta, dar n-am cerut nici una, nici alta. Eu am luat carne asada[35], iar ea a preferat tocătura de pui, şi am comandat amândoi câte-o cană mare de horchata.

Imediat ce ne-am aşezat, Ange şi-a desfăcut burritoul şi a scos din geantă un recipient micuţ. Era un tub din oţel inoxidabil, cu aerosoli, pe care oricine l-ar fi luat drept un spray cu piper, pentru autoapărare. L-a îndreptat către măruntaiele expuse ale porţiei de burrito, pe care le-a împroşcat cu o ceaţă fină, roşie, uleioasă. O parte a adiat spre mine, şi mi s-a strâns gâtul, mi s-au umezit ochii.

— Ce naiba-i faci acestui biet burrito lipsit de apărare?

Mi-a adresat un zâmbet de copil răutăcios.

— Sunt dependentă de mâncarea condimentată, a răspuns. E ulei de capsaicină într-un pulverizator.

— Capsaicină…

— Da, chestia aia din spray-urile cu piper. Seamănă cu aşa ceva, dar e puţin mai diluat. Şi mult mai delicios. Dacă te-ajută, închipuie-ţi că sunt picături pentru ochi cu sos cajun picant.

Îmi ardeau ochii numai gândindu-mă la aşa ceva.

— Glumeşti, am spus. N-o să mănânci chestia asta.

I-au zvâcnit sprâncenele în sus.

— Asta sună a provocare, fiule. Priveşte-mă.

A rulat burritoul cu tot atâta grijă ca un drogat care-şi pregăteşte o ţigară de marijuana, îndesându-i capetele înăuntru, şi l-a reînfăşurat în staniol. L-a desfăcut la un capăt, apoi l-a dus la gură, plasându-l exact în faţa buzelor.

Până în clipa când a luat prima muşcătură nu mi-a venit să cred c-avea s-o facă. Adică, tocmai îşi întinsese peste porţia de la cină un strat gros din ceea ce era, de fapt, o armă antipersonal.

A muşcat. A mestecat. A înghiţit. A lăsat impresia că savura o masă delicioasă.

— Vrei o înghiţitură? m-a întrebat, cu inocenţă.

— Da, am răspuns.

Îmi place mâncarea condimentată. Aleg întotdeauna curry cu patru ardei iuţi din meniurile localurilor pakistaneze.

Am mai jupuit o parte din folie şi am muşcat o bucată zdravănă.

Mare greşeală.

Cunoaşteţi senzaţia pe care o ai când iei o înghiţitură serioasă de hrean sau de wasabi sau de altceva asemănător, şi e ca şi cum ţi s-ar înfunda sinusurile în acelaşi timp cu traheea, umplându-ţi capul cu aer captiv, fierbinte ca o explozie nucleară, care se străduieşte să dărâme totul în cale, croindu-şi drum prin ochii înlăcrimaţi şi prin nări? Senzaţia că o să vă iasă abur prin urechi, ca unui personaj de desene animate?

De data asta a fost mult mai rău.

A fost ca şi cum ţi-ai pune mâna pe o sobă încinsă, doar că nu e mâna, e tot interiorul capului, şi tot esofagul, şi aşa mai departe, până în stomac. Mi-a zvâcnit tot trupul, scăldat în sudoare, şi m-am sufocat, şi m-am tot sufocat.

Ea mi-a întins horchata fără să scoată nicio vorbă şi am reuşit să-mi pun paiul în gură şi să sorb cu putere, bând hulpav jumătate de cană dintr-o înghiţitură.

— Există o scară, scara Scoville, pe care-o folosesc amatorii de chili când discută despre iuţeala unui ardei. Capsaicina în stare pură are în jur de cincisprezece milioane de scovilli. Boiaua de ardei iute ajunge la vreo două mii cinci sute. Spray-ul cu piper are trei milioane bune. Chestia asta e destul de plăpândă, are numai o sută de mii, e probabil tot atât de iute ca ardeiul Scotch Bonnet. Am ajuns să mă obişnuiesc cu ea într-un an. Adevărata esenţă poate atinge în jur de o jumătate de milion, şi e de douăzeci de ori mai usturătoare decât boiaua. Te-ncinge al naibii de tare. La o asemenea temperatură Scoville, creierul ţi se goleşte pe de-a-ntregul de endorfine. E un paralizant mai bun decât haşişul. Şi îţi face bine.

Tocmai îmi recăpătasem sinusurile, puteam să respir fără să gâfâi.

— Bineînţeles c-o să simţi un inel cumplit de foc când o să te duci la toaletă, a adăugat, făcându-mi cu ochiul.

Aoleu.

— Nu eşti în toate minţile, am zis.

— Sună bine când o spune un tip al cărui hobby e construirea şi sfărâmarea laptopurilor.

— Touché, am zis, şi mi-am atins fruntea.

— Vrei un pic?

Mi-a întins pulverizatorul.

— Pas, am răspuns, destul de repede încât să izbucnim amândoi în râs.

Când am ieşit din restaurant şi ne-am îndreptat spre parcul Dolores, mi-a cuprins mijlocul cu braţul şi am descoperit că avea exact înălţimea potrivită ca să-l pun pe al meu în jurul umerilor ei. Era ceva nou. Nu sunt un tip înalt şi fetele cu care mă mai întâlnisem erau, toate, de înălţimea mea –

în adolescenţă, fetele cresc mai repede decât băieţii, ceea ce este una dintre farsele crude ale naturii. Era bine. Mă simţeam bine.

Am cotit, intrând pe 20th Street şi mergând în susul drumului, către Dolores. Am simţit zumzetul înainte de a apuca să facem un singur pas. Părea bâzâitul unui milion de albine. Către parc se scurgea o mulţime de oameni şi, când m-am uitat într-acolo, am văzut că era de o sută de ori mai aglomerat decât în momentul plecării mele la întâlnirea cu Ange.

Priveliştea mi-a înfierbântat sângele. Era o noapte minunată, răcoroasă, şi aveam să petrecem, să petrecem de-adevăratelea, să petrecem ca şi cum n-avea să mai existe o zi de mâine. „Beţi, mâncaţi şi vă veseliţi, pentru că mâine vom muri.”[36]

Fără să schimbăm niciun cuvânt, am luat-o amândoi la fugă. Erau o mulţime de poliţai, cu feţe încordate, dar ce naiba aveau să facă? În parc erau o *grămadă* de oameni. Nu mă pricep să număr mulţimea. Ziarele i-au citat ulterior pe organizatori, spunând că fuseseră douăzeci de mii de oameni; poliţia a anunţat că fuseseră cinci mii. Poate asta însemna că fuseseră douăsprezece mii cinci sute.

N-are importanţă. Nu mă mai aflasem niciodată printre atât de mulţi oameni, luând parte la un eveniment neplanificat, neaprobat şi *ilegal.*

Am ajuns în mijlocul lor într-o clipă. Nu pot să jur, dar nu cred că în înghesuiala aceea de trupuri se afla cineva care să fi avut mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Erau şi nişte copii, de zece sau doisprezece ani, şi asta mă ajuta să mă simt mai bine. Nimeni nu ar fi făcut nimic din cale-afară de stupid când în mulţime erau copii atât de mici. Nimeni nu voia să vadă copii răniţi. Totul n-avea să fie decât o serbare superbă, dintr-o noapte de primăvară.

M-am gândit că trebuia să ne facem loc prin înghesuială, mergând spre terenurile de tenis. Ne-am croit drum şerpuind prin mulţime şi, ca să nu ne pierdem unul de altul, ne-am luat de mână. Însă pentru asta nu era necesar să ne împletim degetele. Am făcut-o din pură plăcere. Şi era minunat.

Toate formaţiile erau pe terenurile de tenis, cu chitare, cu pupitre de mixaj, cu tastaturi şi chiar cu un set de tobe. Mai târziu am găsit pe Xnet un flux Flickr, care îi arăta aducând totul în parc pe furiş, bucată cu bucată, în saci de gimnastică şi sub haine. Alături de ele erau boxe imense, de genul celor pe care le vedeţi în magazinele cu piese de schimb pentru maşini, iar printre acestea, un morman de… baterii auto. Am râs. Genial! Aşa aveau să-şi alimenteze aparatura. De unde stăteam, am văzut că erau pile electrice pentru o maşină hibrid, Prius. Cineva eviscerase un automobil ecologic ca să alimenteze cu energie electrică spectacolul nocturn. Bateriile continuau să se înşiruie şi în afara terenurilor, legate de vraful principal cu sârme trecute prin gardul de plasă alături de care erau stivuite. Am numărat – două sute de baterii! Hristoase! Chestiile alea cântăreau o tonă.

Toate astea nu s-ar fi putut organiza fără e-mailuri, pagini wiki şi liste de mail. Şi nişte oameni atât de inteligenţi n-ar fi făcut asta pe internet, reţeaua publică. Totul se petrecuse pe Xnet, eram gata să pun pariu pe tot ce-aveam.

O vreme ne-am mulţumit să ne foim de colo-colo, în timp ce membrii formaţiilor îşi acordau instrumentele şi discutau între ei. Am zărit-o pe Trudy Doo de la distanţă, pe terenurile de tenis. Arăta de parcă s-ar fi aflat într-o cuşcă, precum un wrestler profesionist. Purta o cămaşă zdrenţuită, fără mâneci, şi avea părul împletit în cozi lungi, de un roz fosforescent, care-i ajungeau până la talie. Avea pantaloni militari de camuflaj şi cizme gotice uriaşe, cu întăriturile de oţel la vârfuri. În timp ce o

urmăream cu privirea, a luat o jachetă grea de motociclist, uzată ca mănuşa unui prinzător de baseball, şi a îmbrăcat-o ca pe o armură. Mi-am dat seama că probabil chiar era o armură.

Am încercat să-i fac cu mâna, presupun că din dorinţa de a o impresiona pe Ange, dar ea nu m-a văzut şi eu păream oarecum idiot, aşa că m-am oprit. Energia mulţimii era uimitoare. Auziţi oamenii vorbind despre „vibraţiile" şi „forţa" unor grupuri mari, dar, dacă nu aveţi ocazia unei asemenea experienţe, le consideraţi, probabil, nişte simple figuri de stil.

Nu e aşa. Sunt zâmbetele, molipsitoare şi mari cât nişte pepeni verzi, de pe fiecare chip. Toată lumea dansează câte puţin, după un ritm neauzit, unduindu-şi umerii. Mers legănat. Glume şi râsete. Tonul fiecărei voci apăsat şi entuziasmat, ca un foc gata să se aprindă. Şi nu te poţi abţine, nu poţi să nu fii o parte din asta. Pentru că eşti.

În momentul când formaţiile au început spectacolul, eram pe de-a-ntregul extaziat de vibraţia mulţimii. Prima melodie a fost un soi de turbo-folk sârbesc, pe care nu-mi dădeam seama cum să dansez. Nu ştiu cum se dansează decât pe exact două soiuri de muzică: trance (îţi târăşti picioarele şi laşi muzica să-ţi dicteze mişcările) şi punk (ţopăi şi te arunci în ceilalţi până când te loveşti sau oboseşti, sau şi una, şi alta). Următorii au fost nişte hip-hopperi din Oakland, acompaniaţi de o formaţie de thrash metal, ceea ce a ieşit mai bine decât pare. Apoi nişte pop uşurel. Pe urmă Speedwhores au luat în primire scena şi Trudy Doo s-a apropiat de microfon.

— Mă numesc Trudy Doo şi eşti un idiot dacă ai încredere în mine. Am treizeci şi doi de ani şi pentru mine e prea târziu. Sunt pierdută. Sunt blocată în vechiul mod de gândire. Încă mai cred că libertatea e garantată şi îi las pe alţii să mi-o ia. Voi sunteţi prima generaţie care se maturizează

într-o Americă Gulag şi ştiţi că libertatea voastră îşi merită preţul, până la ultimul cent!

Mulţimea a urlat. Ea îşi ciupea coardele chitarei cu mişcări scurte, iuţi şi imprevizibile, iar basista formaţiei, o fată grasă, imensă, cu o tunsoare de lesbiană, cu cizme încă şi mai mari şi cu un zâmbet care putea deschide sticle de bere, cânta deja din greu. Voiam să ţopăi. Am ţopăit. Ange a ţopăit împreună cu mine. Asudam în voie în aerul serii, care puţea a transpiraţie şi a fum de marijuana. Trupuri calde se striveau de noi din toate părţile. Şi ele ţopăiau.

— Să n-ai încredere în nimeni sărit de 25 de ani! a strigat ea.

Noi am urlat. Un singur gâtlej de animal imens, zbierând.

— Să n-ai încredere în nimeni sărit de 25 de ani!

— Să n-ai încredere în nimeni sărit de 25 de ani!

— Să n-ai încredere în nimeni sărit de 25 de ani!

— Să n-ai încredere în nimeni sărit de 25 de ani!

— Să n-ai încredere în nimeni sărit de 25 de ani!

— Să n-ai încredere în nimeni sărit de 25 de ani!

Ea a lovit câteva coarde grave ale chitarei, iar cealaltă chitaristă, un spiriduş mărunţel cu faţa plină de piercinguri, a intrat în forţă, scoţând un tremolo tot mai înalt din coardele ciupite dincolo de a douăsprezecea tastă.

— E oraşul nostru! E ţara noastră! Niciun terorist nu ne-o poate răpi atâta vreme cât suntem liberi. Odată ce ne pierdem libertatea, teroriştii câştigă! Luaţi-o înapoi! Luaţi-o înapoi! Sunteţi destul de tineri şi destul de proşti ca să nu ştiţi că nu puteţi câştiga, aşa că sunteţi singurii care ne pot conduce la victorie! *Luaţi-o înapoi!*

— *Luaţi-o înapoi!* am urlat cu toţii.

Ea a lovit cu putere chitara. Noi i-am răspuns urlând aceeaşi notă, care a răsunat într-adevăr, într-adevăr cu putere.

Am dansat până când am obosit atât de tare, încât nu mai puteam face niciun pas. Ange a dansat alături de mine. Ne-am frecat practic trupurile transpirate unul de altul vreme de mai multe ore, dar, mă credeţi sau nu, n-am simţit niciun strop de excitaţie sexuală. Dansam, pierduţi în ritm, în zvârcoleli şi urlete – *Luaţi-o înapoi! Luaţi-o înapoi!*

Când n-am mai putut dansa, i-am înşfăcat mâna, şi ea a strâns-o pe a mea de parcă aş fi ajutat-o să nu cadă de pe-o clădire. M-a tras către o extremitate a mulţimii, unde se rarefia şi se liniştea. Stăteam acolo, la marginea parcului Dolores, în aerul răcoros, şi transpiraţia de pe trupurile noastre a devenit dintr-odată rece ca gheaţa. Tremuram amândoi, şi ea şi-a aruncat braţele în jurul mijlocului meu.

— Încălzeşte-mă, a ordonat.

Eu n-aveam nevoie de nicio sugestie. Am răspuns îmbrăţişării ei. Inima îi bătea în ritmul grăbit al tobelor de pe scenă – bătăi acum sincopate, iuţi, furioase şi fără cuvinte.

Mirosea a transpiraţie, miros pătrunzător, care mi se părea excelent. Ştiam că şi eu miroseam a transpiraţie. Aveam nasul în creştetul ei, iar faţa ei era chiar în dreptul claviculei mele. Şi-a ridicat mâinile către gâtul meu şi m-a tras în jos.

— Apleacă-te, n-am la mine nicio scară – asta mi-a spus, şi eu am încercat să zâmbesc, dar e greu s-o faci în timpul unui sărut.

Aşa cum spuneam, în viaţa mea mai sărutasem trei fete. Două erau la primul lor sărut. Cealaltă mergea la întâlniri de la doisprezece ani. Avea probleme.

Niciuna dintre ele nu săruta ca Ange. Gura ei era pe de-ntregul catifelată, ca interiorul unui fruct copt, şi nu şi-a apăsat limba în gura mea, a lăsat-o să alunece înăuntru şi mi-a supt în acelaşi timp buza într-a ei, aşa că era ca şi cum gurile noastre s-

ar fi contopit. M-am auzit suspinând, i-am prins trupul în mâini şi am îmbrăţişat-o mai tare.

Ne-am lăsat pe iarbă, încet, cu blândeţe. Ne-am întins pe o parte şi ne-am strâns în braţe, sărutându-ne şi iar sărutându-ne. Lumea a dispărut şi n-a mai rămas decât sărutul.

Mâinile mele i-au găsit fesele, talia. Marginea tricoului. Pântecul cald, buricul catifelat. Au urcat încet. A suspinat şi ea.

— Nu aici, a spus. Să mergem acolo.

A arătat către biserica albă de vizavi, care dăduse numele său parcului Mission Dolores şi cartierului. Am traversat ţinându-ne de mână, cu paşi repezi. La intrarea bisericii erau coloane groase. M-a lipit cu spatele de una dintre ele şi mi-a tras din nou faţa în jos, către ea. Mâinile mi s-au întors la tricoul ei, grăbite şi curajoase. Mi le-am strecurat în sus, spre pieptul ei.

— Se desface la spate, a şoptit, în gura mea.

Aveam penisul atât de tare încât ar fi putut tăia sticlă. Mi-am mişcat mâinile în jurul spatelui ei puternic şi lat, şi degetele mele tremurânde au găsit copca. Am bâjbâit o vreme, gândindu-mă la toate bancurile despre modurile în care desfac băieţii răi sutienele. Eu nu mă pricepeam la aşa ceva. Pe urmă copca s-a desfăcut. Am simţit în gură răsuflarea ei gâfâită. Mâinile mi-au alunecat în jurul ei, simţindu-i umezeala din subţiori – care, dintr-un motiv anume, era sexy, nu scabroasă –, apoi i-am mângâiat în lateral sânii.

Atunci au început să sune sirenele.

Un sunet mai puternic decât orice auzisem vreodată. Un sunet ca o senzaţie fizică, ca un suflu puternic, care te dărâmă din picioare. Cel mai puternic sunet pe care-l puteau procesa urechile, apoi şi mai puternic.

— ÎMPRĂŞTIAŢI-VĂ IMEDIAT, a spus o voce, de parcă în ţeastă mi-ar fi răpăit vocea lui Dumnezeu.

— ACEASTA E O ADUNARE ILEGALĂ. ÎMPRĂŞTIAŢI-VĂ IMEDIAT.

Formaţia încetase să mai cânte. Zgomotul mulţimii de pe partea cealaltă a străzii s-a schimbat. Însemna spaimă. Furie.

Am auzit un clic când s-au cuplat la curent sistemul de amplificare al boxelor de maşină şi bateriile.

— LUAŢI-O ÎNAPOI!

Era un strigăt provocator, ca şi cum ai fi urlat la valuri sau ai fi ţipat de pe o stâncă.

— LUAŢI-O ÎNAPOI!

Mulţimea *a tunat,* un sunet care mi-a zbârlit părul de pe ceafă.

— *LUAŢI-O ÎNAPOI!* scanda. LUAŢI-O ÎNAPOI! LUAŢI-O ÎNAPOI!

Poliţia se apropia în şiruri, cu scuturi de plastic, cu feţele acoperite de coifuri stil Darth Vader. Fiecare avea un baston negru şi ochelari în infraroşu. Păreau soldaţi desprinşi dintr-un film de război futurist. Au făcut un pas înainte la unison şi fiecare a lovit cu bastonul în scut, un trosnet de parcă s-ar fi despicat pământul. Un alt pas, un alt trosnet.

Erau de jur împrejurul parcului şi se apropiau de el.

— ÎMPRĂŞTIAŢI-VĂ IMEDIAT, a repetat vocea lui Dumnezeu.

Deasupra capului erau acum elicoptere. Însă fără proiectoare. Ochelarii în infraroşu, corect. Bineînţeles. Şi cei din aer aveau vizoare în infraroşu. Am tras-o pe Ange înapoi, în uşa bisericii, îndepărtându-ne de poliţişti şi de elicoptere.

— LUAŢI-O ÎNAPOI! a tunat sistemul de amplificare.

Era strigătul rebel al lui Trudy Doo şi i-am auzit chitara scoţând câteva acorduri, apoi toba bătând, apoi basul puternic, profund.

— LUAŢI-O ÎNAPOI! a răspuns mulţimea şi s-a revărsat afară din parc, către poliţişti.

N-am luptat niciodată într-un război, dar cred că acum ştiu cum trebuie să fie. Trebuie să fie ca atunci când nişte copii speriaţi şarjează de-a latul câmpului către forţa adversă, ştiind ce urmează, dar alergând oricum, strigând, urlând.

— ÎMPRĂŞTIAŢI-VĂ IMEDIAT, a repetat vocea lui Dumnezeu.

Venea din camioanele parcate de jur împrejurul parcului, care îşi ocupaseră locurile în ultimele câteva secunde.

Atunci a căzut ceaţa. A venit din elicoptere şi noi am fost prinşi chiar la marginea ei. M-a făcut să mă simt de parcă creştetul capului ar fi fost gata să se desfacă în bucăţi. Mi-a creat senzaţia că sinusurile îmi erau străpunse de spărgătoare de gheaţă. Mi-a făcut ochii să se umfle şi să lăcrimeze şi gâtul să mi se strângă.

Spray cu piper. Nu o sută de scovilli. Un milion şi jumătate. Gazaseră mulţimea.

N-am văzut ce s-a întâmplat după aceea, dar am auzit, pe deasupra zgomotului pe care îl făceam eu şi Ange sufocându-ne şi agăţându-ne unul de altul. Mai întâi sunete scoase de oameni care se înăbuşeau, care vomau. Chitarele, tobele şi basul au tăcut brusc. Apoi tuse.

Apoi urlete.

Urletele au continuat multă vreme. Când am reuşit să văd din nou, poliţiştii îşi ridicaseră vizoarele pe frunte şi elicopterele inundau parcul Dolores cu atât de multă lumină încât părea să se fi făcut ziuă. Toată lumea se uita spre parc, ceea ce era bine, căci eu şi Ange devenisem perfect vizibili sub luminile aprinse.

— Ce facem? a spus Ange.

Avea vocea încordată, speriată. Pentru o clipă, nu m-am simţit în stare să vorbesc. Am înghiţit în sec de câteva ori.

— Plecăm, am răspuns. E tot ce putem face. Plecăm. Ca şi cum am fi trecut pur şi simplu pe aici. Coborâm pe Dolores, apoi o luăm la dreapta şi urcăm către 16th Street. Ca şi cum am fi în trecere. Ca şi cum tot ce se petrece nu ne-ar privi.

— N-o să meargă niciodată, a spus ea.

— E singura mea idee.

— Nu crezi c-ar fi mai bine dac-am încerca să scăpăm cu fuga?

— Nu, am spus. Dacă fugim, ne vor vâna. Dacă mergem liniştiţi, poate-şi vor închipui că n-am făcut nimic şi ne vor lăsa în pace. Se pregătesc pentru o droaie de arestări. Vor fi ocupaţi multă vreme.

Parcul unduia de trupuri, adolescenţi şi adulţi înfigându-şi degetele în ochi şi icnind, cu răsuflarea tăiată. Poliţiştii îi trăgeau de subţiori, apoi le legau încheieturile cu cătuşe de plastic şi îi aruncau în camioane ca pe nişte păpuşi de cârpă.

— OK? am întrebat.

— OK, a răspuns ea.

Şi exact asta am făcut. Am mers, ţinându-ne de mână, grăbiţi şi preocupaţi, ca doi oameni dornici să evite problemele de orice fel create de altcineva. Genul de mers pe care îl adopţi când vrei să pretinzi că n-ai cum să vezi un cerşetor, sau când nu vrei să fii implicat într-o luptă de stradă.

A ţinut.

Am ajuns la colţ, am trecut dincolo de el şi am mers mai departe. Niciunul dintre noi n-a îndrăznit să scoată vreun cuvânt pe o distanţă de două cvartale. Am expulzat o răsuflare pe care nu ştiam că mi-o ţinusem.

Am ajuns la 16th Street şi ne-am îndreptat spre Mission Street. Cartierul e de obicei de-a dreptul înspăimântător la ora două a unei nopţi de sâmbătă. În noaptea aceea a fost o uşurare – câţiva drogaţi bătrâni, curve, traficanţi şi beţivi. Niciun poliţist cu baston, nici vorbă de vreun gaz.

— Ăa, am spus, trăgând în piept aerul nopţii. O cafea?

— Acasă, a răspuns ea. Acum mă gândesc să merg acasă. Cafea mai târziu.

— Da, am încuviinţat.

Locuia în Hayes Valley. Am zărit un taxi trecând pe lângă noi şi l-am oprit. Era un mic miracol – în San Francisco, când ai nevoie de un taxi, găseşti cu mare greutate unul.

— Ai bani de taxi până acasă?

— Da, a spus ea.

Şoferul s-a uitat la noi prin fereastra lui. Am deschis portiera din spate ca să nu plece.

— Noapte bună, am zis.

Ange m-a prins cu mâinile de ceafă şi mi-a tras faţa către ea. M-a sărutat apăsat pe gură, un sărut fără nimic sexual, dar asta îl făcea cumva mai intim.

— Noapte bună, mi-a şoptit la ureche, şi s-a strecurat în taxi.

Cu capul învârtindu-mi-se, cu ochii alergând în toate părţile, ars de ruşine fiindcă îi lăsasem pe toţi acei Xneteri la mila firavă a Securităţii Interne şi a Poliţiei din San Francisco, am plecat către casă.

Luni dimineaţă, Fred Benson stătea în spatele catedrei doamnei Galvez.

— Doamna Galvez nu mai predă acest curs, a spus, odată ce ne-am ocupat locurile.

Avea în glas o notă de mulţumire de sine pe care am recunoscut-o imediat. Intuiţia m-a îndemnat să mă uit la Charles. Zâmbea de parcă ar fi fost ziua lui şi ar fi primit cel mai frumos cadou din lume.

Am ridicat mâna.

— De ce?

— Politica Consiliului nu permite discutarea problemelor legate de angajaţi cu nimeni altcineva în afara angajatului şi a comitetului disciplinar, a spus, fără a se osteni să ascundă plăcerea cu care o

spunea. Astăzi începem o nouă tematică, despre securitatea naţională. ŞcolarCompurile voastre conţin texte noi. Vă rog să le deschideţi şi să treceţi la primul ecran.

Ecranul de deschidere era împodobit cu sigla DHS-ului şi cu titlul: CE AR TREBUI SĂ ŞTIE FIECARE AMERICAN DESPRE SECURITATEA INTERNĂ.

Voiam să dau cu ŞcolarCompul de podea.

Stabilisem să mă-ntâlnesc cu Ange la o cafenea din cartierul ei după orele de şcoală. Am sărit în BART şi m-am pomenit stând în spatele a doi tipi în costume. Se uitau în *San Francisco Chronicle,* unde un reportaj despre „revolta tinerilor" din parcul Dolores Mission ocupa o pagină întreagă. Cei doi o citeau scoţând exclamaţii care le trădau indignarea şi interesul. Unul i s-a adresat celuilalt.

— E ca şi cum li s-ar fi spălat creierii sau cam aşa ceva. Hristoase, noi am fost vreodată atât de idioţi?

M-am ridicat şi m-am mutat pe alt scaun.

[33]*Up Against the Wall Motherfucker*, sloganul revoltei studenţeşti de la Universitatea Columbia, din aprilie 1968, preluat din poemul *Black People*! de Amiri Baraka (LeRoi Jones) (n. tr.).

[34]Lanţ de restaurante originar din California, specializat în mâncăruri mexicane (n. tr.).

[35]Specialitate care are drept ingredient principal carnea friptă de vită (n. tr.).

[36]Combinaţie între două citate biblice, Ecleziastul 8:15 şi Isaia 22:13 (n. tr.).

Capitolul 13

— Sunt nişte curve desăvârşite, a spus Ange, scuipând cuvântul. De fapt, asta e o insultă la adresa curvelor care muncesc din greu pretutindeni. Ei sunt, sunt *profitori.*

Ne uitam la teancul de ziare pe care le luaserăm şi le aduseserăm la cafenea. Toate conţineau reportaje despre petrecerea din Dolores Park şi, toate ca unul, o făceau să pară orgia unor puştani beţi şi drogaţi care îi atacaseră pe poliţişti. *USA Today* descria costurile revoltei şi includea costul îndepărtării resturilor de spray cu piper din bombele cu gaz, erupţia crizelor de astm care umpluseră până la refuz sălile secţiilor de urgenţă ale spitalelor din oraş şi costul îngrijirilor acordate celor opt sute de *cheflii* arestaţi.

Nimeni nu reda versiunea noastră.

— Ei, oricum, Xnetul a înţeles cum stau lucrurile, am zis.

Salvasem pe telefon o mână de articole de pe bloguri, de înregistrări video şi fluxuri foto, şi i le-am arătat. Erau relatări la prima mână ale unor oameni care fuseseră gazaţi, bătuţi. Imaginile video îi înfăţişau pe toţi dansând, distrându-se, redau discursurile politice paşnice şi lozinca „LUAŢI-O ÎNAPOI", şi pe Trudy Doo spunând că noi eram singura generaţie capabilă să creadă în lupta pentru libertăţile noastre.

— Trebuie să facem ceva ca să afle oamenii toate astea, a spus ea.

— Da, am ripostat, posomorât. E o teorie frumoasă.

— Păi, crezi că presa n-o să publice niciodată varianta noastră?

— Sunt nişte curve, tu ai spus-o.

— Da, dar curvele o fac pentru bani. Ar putea vinde mai multe ziare şi mai multe reclame dacă ar apărea o controversă. Acum n-au decât o infracţiune – controversa e mult mai importantă.

— OK, punct lovit. Atunci de ce nu o fac? Bine, reporterii abia dacă se uită prin blogurile obişnuite, ca să nu mai vorbim de urmărirea Xnetului. Nu e un loc prea prietenos pentru adulţi.

— Da, a recunoscut ea. Ei bine, asta o putem rezolva, nu?

— Poftim?

— Scrie totul. Pune-l într-un singur loc, cu toate legăturile. Un singur loc care poate fi accesat, menit să fie găsit de presă, ca să aibă întreaga imagine. Leagă-l de ghidurile pentru Xnet. Utilizatorii internetului pot intra pe Xnet dacă nu le pasă că DHS poate afla pe unde navighează.

— Crezi c-o să meargă?

— Păi, chiar dacă nu merge, faci ceva pozitiv.

— Oricum, de ce ne-ar asculta pe noi?

— Cine nu l-ar asculta pe M1k3y?

Am lăsat cafeaua jos. Mi-am luat telefonul şi mi l-am strecurat în buzunar. M-am ridicat, m-am răsucit pe călcâie şi am ieşit din cafenea. Am ales o direcţie la întâmplare şi am mers fără oprire. Îmi simţeam faţa crispată şi sângele năvălind în stomac, care se contracta.

Ştiu cine eşti, m-am gândit. *Ştiu cine e M1k3y.* Asta era. Dacă Ange îşi dăduse seama, îşi dăduse seama şi Departamentul de Securitate Internă. Eram condamnat. O ştiusem încă de când mă lăsaseră să plec din camionul lor, ştiusem că, într-o bună zi, aveau să vină să mă aresteze şi să mă închidă pentru totdeauna, să mă trimită acolo unde dispăruse Darryl.

Se terminase totul.

Ange aproape că m-a trântit la pământ când am ajuns pe Market Street. I se tăiase răsuflarea şi

părea furioasă.

— Care *naiba* e problema ta, domnule?

Am îndepărtat-o şi mi-am văzut de drum. Se terminase totul.

Ea m-a înşfăcat din nou.

— Opreşte-te, Marcus, mă sperii. Haide, spune-mi ceva.

M-am oprit şi m-am uitat la ea. Se înceţoşa înaintea ochilor mei. Nu-mi puteam focaliza privirea. Simţeam dorinţa nebună de a sări în faţa unui troleu Muni care trecea pe lângă noi, prin mijlocul drumului. Mai bine să mor decât să mă întorc.

— Marcus! Ange a făcut ceva pe care nu-l văzusem decât în filme. M-a plesnit, o palmă apăsată peste faţă. Spune ceva, dar-ar naiba!

M-am uitat la ea, mi-am dus mâna la obrazul care mă ustura cu putere.

— Nimeni n-ar trebui să ştie cine sunt. N-o pot spune mai simplu de-atât. Dacă tu ştii, s-a terminat totul. Odată ce află alţi oameni, s-a terminat totul.

— Oh, Doamne, îmi pare rău. Uite ce e, ştiu numai pentru că, ei bine, pentru că l-am şantajat pe Jolu. După petrecere te-am urmărit puţin, încercând să-mi dau seama dacă erai un tip de treabă, aşa cum păreai, sau unul care omoară-n secret cu securea. Îl cunosc pe Jolu de multă vreme, şi când l-am întrebat despre tine a izbucnit de parc-ai fi fost Hristos la a Doua Venire, sau cam pe-acolo, dar mi-am dat seama că nu-mi spunea totul. Îl ştiu de mult pe Jolu. Când era puştan, a fost prietenul surorii mele, într-o tabără de informatică. Ştiu despre el câteva lucruri într-adevăr murdare. L-am ameninţat că le fac publice dacă nu-mi spune.

— Aşa că ţi-a spus.

— Nu, a zis ea. Mi-a spus să mă duc dracului. Atunci i-am povestit ceva despre mine. Ceva ce n-am mai spus nimănui.

— Ce?

S-a uitat la mine. Apoi în jur. Apoi din nou la mine.

— OK. N-o să te pun să juri că păstrezi secretul, ce rost ar avea? Sau pot avea încredere în tine, sau nu pot. Anul trecut, am… S-a întrerupt. Anul trecut am furat testele standardizate şi le-am publicat pe net. N-a fost decât o şotie. S-a întâmplat să trec pe lângă biroul directorului şi le-am văzut în seiful lui, şi uşa era deschisă. M-am repezit înăuntru – avea şase seturi de exemplare, mi-am pus pur şi simplu unul în geantă şi am plecat. Când am ajuns acasă, le-am scanat pe toate şi le-am pus pe un server al Partidului Piraţilor din Danemarca.

— *Tu* ai fost? am exclamat.

A roşit.

— Ăă. Da.

— Sfinte Sisoe!

Fusese o ştire senzaţională. Consiliul Educaţiei afirmase că alcătuirea testelor No Child Left Behind[37] costase milioane de dolari şi că, după ce ajunseseră pe net, trebuiau cheltuiţi încă o dată. Numiseră gestul „edu-terorism”. Reporterii de la ştiri speculaseră la nesfârşit pe tema identităţii dezvăluitorului, întrebându-se dacă fusese vorba de un protest al profesorilor, de un elev, de un hoţ sau de un antreprenor guvernamental dezamăgit.

— TU ai fost?

— Eu am fost, a spus ea.

— Şi i-ai povestit lui Jolu…

— Pentru că voiam să fie sigur c-o să păstrez secretul. Dacă ştia secretul meu, avea ceva de care se putea folosi ca să mă bage în puşcărie dacă deschideam gura. Dai puţin, primeşti puţin. Quid pro quo, ca-n Tăcerea Mieilor.

— Şi el ţi-a spus.

— Nu, a zis ea. Nu mi-a spus.

— Dar…

— I-am mărturisit cât de nebună după tine eram. Că aveam de gând să mă port ca o idioată şi să mă arunc de gâtul tău. *Pe urmă* mi-a spus.

În momentul acela nu mi-a trecut prin cap ce-aş fi putut să zic. M-am uitat în jos, la vârfurile pantofilor. Ea mi-a luat mâinile şi mi le-a strâns.

— Îmi pare rău c-am stors asta de la el. Tu ar fi trebuit să hotărăşti dacă-mi spui sau nu. Nu era treaba mea…

— Nu, am zis. Acum, când mă lămurisem cum aflase, începeam să mă liniştesc. Nu, e bine că ştii. Că ştii *tu.*

— Eu. Eu, micuţa de mine.

— OK. Pot trăi cu asta. Dar mai e ceva.

— Ce?

— N-am cum s-o spun fără să par un nemernic, aşa c-o s-o spun pur şi simplu. Oamenii care se întâlnesc unii cu alţii – sau cum s-o fi chemând ceea ce facem noi acum – se despart. Când se despart, se înfurie unul pe altul. Uneori se urăsc. E de-a dreptul inuman să te gândeşti că asta s-ar putea întâmpla între noi, dar, ştii, trebuie s-o luăm în considerare.

— Îţi promit solemn că nimic din ce-ai putea face vreodată n-o să mă determine să-ţi trădez secretul. Nimic. Culcă-te cu o duzină de majorete în patul meu, sub ochii mamei. Pune-mă s-o ascult pe Britney Spears. Fă-mi laptopul bucăţi, zdrobeşte-l cu ciocanul şi afundă-l în apă sărată. Promit. Nimic. Niciodată.

Am scos un şuierat.

— Ăă.

— Acum ar fi un moment potrivit să mă săruţi, a spus ea, şi şi-a ridicat faţa spre mine.

Următorul mare proiect de pe Xnet al lui M1k3y a fost asamblarea celui mai important grupaj de relatări despre petrecerea SĂ N-AVEŢI ÎNCREDERE din parcul Dolores. Am făcut cel

mai mare şi mai tare site, cu secţiuni în care am evidenţiat acţiunile după loc, după momentul desfăşurării, după categorie – violenţa poliţiei, dansul, consecinţele, cântecele. Am încărcat întregul concert.

Am lucrat aproape numai la asta tot restul nopţii. Şi în noaptea următoare. Şi în următoarea.

Căsuţa mea de mail dădea pe-afară de sugestii primite de la oameni. Îmi trimiteau mormane de înregistrări de pe telefoanele şi de pe camerele lor video de buzunar. Pe urmă am primit un e-mail de la cineva căruia i-am recunoscut numele – Dr. Eeevil[38] (cu trei de „e"), unul dintre primii susţinători ai sistemului de operare ParanoidLinux.

> M1k3y

Îți urmăresc experimentul Xnet cu mare interes. Aici, în Germania, avem multă experiență în privința evenimentelor care se pot petrece când un guvern scapă de sub control.

Un lucru pe care trebuie să-l știi este că fiecare cameră foto are o amprentă unică a zgomotului de imagine, care poate fi folosită ulterior pentru a face legătura dintre o fotografie și un aparat. Ceea ce înseamnă că fotografiile publicate pe site-ul tău pot fi folosite pentru identificarea fotografilor, existând șansa să fie ridicați mai târziu, sub o altă acuzație.

Din fericire, nu e greu să înlături semnăturile, dacă vrei. Pachetul tău ParanoidLinux include un program utilitar pentru așa ceva – se numește photonomous și o să-l găsești în /usr/bin. Pentru documentare citește paginile din manualul programatorului. E simplu, oricum.

Baftă în ceea ce faci. Nu te lăsa prins. Rămâi liber. Rămâi paranoic.

Dr. Eeevil

Am şters toate fotografiile, le-am scos amprentele şi le-am reîncărcat, alături de o notiţă în care explicam tot ce îmi spusese doctorul Eeevil, avertizând pe toată lumea să facă acelaşi lucru. Aveam cu toţii instalat acelaşi ParanoidLinux de bază, aşa că fotografiile noastre puteau deveni anonime. Nu puteam face nimic în privinţa celor care fuseseră deja descărcate şi salvate pentru a fi utilizate mai târziu, dar începând din momentul acela deveneam mai ingenioşi.

La atât s-a rezumat toată atenţia pe care i-am acordat-o problemei în noaptea aceea, până când

am coborât la micul dejun în dimineaţa următoare şi mama avea deschis aparatul de radio, care difuza ştirile de la NPR[39].

— Agenţia arabă de ştiri Al-Jazeera difuzează fotografii, înregistrări video şi relatări la prima mână despre revolta tinerilor, desfăşurată săptămâna trecută în parcul Dolores din Mission, spunea crainica, în timp ce beam un pahar cu suc de portocale. Am reuşit să nu-l împroşc prin cameră, dar *zău* că m-am înecat puţin. Reporterii Al-Jazeera pretind că relatările au fost publicate pe aşa-numita „Xnet", o reţea clandestină folosită de elevi şi de simpatizanţii Al-Qaeda din Zona Golfului. Zvonurile despre existenţa acestei reţele circulă de multă vreme, dar astăzi a fost menţionată oficial pentru prima oară.

Mama a clătinat din cap.

— Exact asta ne mai lipsea, a spus. De parcă poliţia n-ar fi fost destul de afurisită. Puştani alergând de colo-colo, jucându-se de-a gherilele şi oferindu-le un pretext pentru mai multă stricteţe.

— Blogurile de pe Xnet cuprind sute de relatări şi de fişiere multimedia postate de tinerii care au luat parte la revoltă şi care susţin că adunarea a fost paşnică până când *i*-a atacat poliţia. Iată una dintre aceste relatări: „Nu făceam altceva decât să dansăm. Eu îmi adusesem frăţiorul. Formaţiile cântau şi vorbeau despre libertate, despre modul în care ne-o pierdem, răpită de aceşti nemernici care pretind că urăsc teroriştii, dar ne atacă pe noi, deşi nu suntem terorişti, suntem americani. Eu cred că urăsc libertatea, nu pe noi. Dansam şi formaţiile cântau şi totul era numai distracţie şi era minunat până când poliţiştii au început să strige la noi, cerându-ne să ne împrăştiem. Am strigat, cu toţii, luaţi-o înapoi! Adică luaţi America înapoi. Poliţaii ne-au gazat cu spray cu piper. Fratele meu mai mic are doisprezece ani. A lipsit trei zile de la şcoală. Părinţii mei idioţi spun că e vina mea. Dar cum rămâne cu poliţia? O plătim şi ar trebui să ne

protejeze, însă ne gazează fără niciun motiv, aşa cum gazează soldaţii duşmani.” Relatări similare, precum şi materiale audio şi video pot fi găsite pe site-ul Al-Jazeera şi pe Xnet. În pagina principală a site-ului NPR găsiţi instrucţiuni de accesare a Xnetului.

Tata s-a aşezat pe scaun.

— Foloseşti Xnetul? m-a întrebat.

Îmi fixa intens chipul. M-am simţit derutat.

— E pentru jocuri video, am răspuns. Pentru asta e folosit de obicei. Nu e decât o reţea wireless. Asta face toată lumea cu acele Xboxuri pe care ni le-au dat anul trecut.

Tata s-a încruntat la mine.

— Jocuri? Marcus, voi nu vă daţi seama, dar le oferiţi acoperire unor oameni care pun la cale atacarea şi distrugerea acestei ţări. Nu vreau să te văd folosind acest Xnet. Nu şi de-acum înainte. M-am făcut înţeles?

Voiam să aduc argumente. La naiba, voiam să-l scutur de umeri. Dar n-am făcut-o. Mi-am ferit privirea.

— Da, tată, am spus.

Am plecat la şcoală.

La început m-am simţit uşurat când am descoperit că n-aveau de gând să-l lase pe domnul Benson să ţină cursul de studii sociale. Dar femeia pe care o găsiseră ca înlocuitoare a fost cel mai cumplit dintre coşmarurile mele.

Era tânără, n-avea decât vreo douăzeci şi opt sau douăzeci şi nouă de ani, şi era frumoasă, într-un fel cuminte. Era blondă, s-a prezentat vorbind cu un accent moale, din sud, şi ne-a spus că se numea doamna Andersen. Asta a declanşat imediat o sonerie de alarmă. Nu mai cunoşteam *nicio* femeie sub şaizeci de ani care să-şi spună „doamnă”.

Dar eram pregătit să trec peste asta. Era tânără, drăguţă, părea de treabă. Avea să fie OK.

Nu era OK.

— În ce circumstanţe ar trebui să fie pregătit guvernul federal să suspende Declaraţia Drepturilor? a întrebat, întorcându-se către tablă şi scriind un şir de numere, de la unu la zece.

— În nicio împrejurare, am spus, fără să aştept să mi se dea cuvântul. Era o întrebare simplă. Drepturile constituţionale sunt absolute.

— Nu e un punct prea sofisticat de vedere. S-a uitat la planul clasei. Marcus. De exemplu, să spunem că un poliţist conduce o anchetă incorectă – îşi depăşeşte atribuţiile specificate în mandat. Descoperă dovezi covârşitoare, care dovedesc că un răufăcător ţi-a ucis tatăl. Sunt singurele dovezi existente. Răufăcătorul ar trebui să rămână în libertate?

Ştiam răspunsul, dar nu-i puteam da o explicaţie.

— Da, am răspuns, în final. Dar poliţia n-ar trebui să desfăşoare anchete incorecte…

— Greşit, a spus ea. Răspunsul corect faţă de comportamentul necorespunzător al poliţiei este o acţiune disciplinară împotriva poliţistului, nu pedepsirea întregii societăţi pentru greşeala lui. A scris „vinovăţie criminală” sub punctul unu de pe tablă şi a continuat: Alte cazuri în care poate fi suprimată Declaraţia Drepturilor?

Charles a ridicat mâna.

— Deschiderea focului într-un teatru aglomerat?

— Foarte bine – a consultat din nou planul clasei – Charles. Există multe cazuri în care Primul Amendament nu e absolut. Să trecem pe listă mai multe dintre ele.

Charles a ridicat iarăşi mâna.

— Punerea unui om al legii în pericol.

— Da, dezvăluirea identităţii unui poliţist sub acoperire sau a unui ofiţer de informaţii. Foarte bine. A scris pe tablă. Altele?

— Securitatea Naţională, a răspuns Charles, fără să mai aştepte să fie din nou invitat să vorbească. Calomnia. Obscenitatea. Coruperea minorilor. Pornografia infantilă. Instrucţiunile de fabricare a bombelor.

Doamna Andersen le-a scris repede pe toate, dar s-a oprit la pornografia infantilă.

— Pornografia infantilă nu e altceva decât o formă a obscenităţii.

Simţeam că mi se face greaţă. Nu asta învăţasem şi nu asta credeam despre ţara mea. Am ridicat mâna.

— Da, Marcus?

— Nu înţeleg. Lăsaţi impresia că Declaraţia Drepturilor e opţională. Face parte din Constituţie. Ar trebui s-o respectăm necondiţionat.

— Asta e o simplificare excesivă des întâlnită, a spus, adresându-mi un zâmbet prefăcut. Dar esenţa constă în faptul că autorii Constituţiei au intenţionat să creeze un document viu, revizuit în decursul timpului. Au înţeles că Republica nu poate dăinui pentru vecie dacă guvernul zilei nu poate conduce conform necesităţilor zilei. Nu s-au gândit nicio clipă că ar trebui să privim Constituţia ca pe o doctrină religioasă. La urma urmelor, au ajuns la ea fugind de doctrinele religioase.

Am clătinat din cap.

— Cum? Nu. Erau negustori şi meşteşugari, loiali regelui până când a instituit politici care contraveneau intereselor lor şi le impuneau legea cu brutalitate. Refugiaţii religioşi sosiseră aici cu mult înainte.

— O parte dintre autori erau descendenţii refugiaţilor religioşi, a spus ea.

— Şi Declaraţia Drepturilor nu trebuie să fie ceva din care selectezi şi alegi. Autorii săi urau tirania. Asta trebuie să prevină Declaraţia Drepturilor. Erau o armată revoluţionară şi voiau să stabilească un set de principii cu care să fie

toată lumea de acord. Viaţă, libertate şi urmărirea fericirii. Dreptul oamenilor de a scăpa de opresorii lor.

— Da, da, a spus ea, fluturându-şi mâna către mine. Credeau în dreptul oamenilor de a scăpa de regii lor, dar… Charles zâmbea cu toată gura şi, când a spus ea asta, zâmbetul i s-a lăţit şi mai mult. ... au scris această Declaraţie a Drepturilor fiindcă erau de părere că e mai bine să ai nişte drepturi absolute decât să rişti să te lase cineva fără ele. Ca şi Primul Amendament: e menit să ne protejeze, împiedicând guvernul să creeze două feluri de discursuri, discursul permis şi discursul criminal. N-au vrut să-şi asume riscul ca vreun nemernic să decidă că lucrurile care nu-i plac lui sunt ilegale.

S-a întors spre tablă şi a scris: „Viaţă, libertate şi urmărirea fericirii.”

— Ajungem cu puţin înaintea lecţiei, dar păreţi un grup avansat. Ceilalţi i-au primit spusele cu un râs nervos. Rolul guvernului este să le asigure cetăţenilor dreptul la viaţă, la libertate şi la urmărirea fericirii. În ordinea asta. E ca un filtru. Dacă guvernul vrea să întreprindă ceva care ne produce o uşoară nefericire sau să ne retragă o anumită libertate, e OK, dacă o face ca să ne salveze vieţile. De aceea poliţiştii te pot închide dacă ajung la concluzia că eşti un pericol pentru societate şi pentru tine însuţi. Îţi pierzi libertatea şi fericirea ca să protejezi viaţa. Dacă ţi se asigură viaţa, poţi dobândi mai târziu libertatea şi fericirea.

Unii dintre ceilalţi colegi ridicaseră mâinile.

— Asta nu înseamnă că pot face ce vor dacă spun că împiedică pe cineva să ne facă rău în viitor?

— Da, a spus un alt elev. Sună ca şi cum aţi susţine că securitatea naţională e mai importantă decât Constituţia.

Eram atât de mândru de colegii mei. Am spus:

— Cum puteţi proteja libertatea suspendând Declaraţia Drepturilor?

Ea ne-a privit clătinând din cap, de parcă am fi fost foarte proşti.

— Părinţii Fondatori „revoluţionari" împuşcau trădătorii şi spionii. Nu credeau în libertatea absolută, nu atunci când ameninţa Republica. Şi acum luaţi-i pe aceşti indivizi de pe Xnet…

M-am străduit din greu să nu încremenesc.

— …pe aceşti aşa-numiţi bruiatori despre care s-a vorbit la ştiri azi-dimineaţă. După ce oraşul nostru a fost atacat de oameni care i-au declarat război acestei ţări, ei s-au apucat să saboteze măsurile de securitate stabilite pentru a-i prinde pe băieţii răi şi a-i împiedica să acţioneze din nou. Au făcut asta punându-i în pericol şi stânjenindu-i pe concetăţenii lor…

— Au făcut-o ca să arate că drepturile ne sunt luate în numele protecţiei care ni se acordă! am spus.

OK, am strigat. Doamne, femeia aia mă înfuria atât de tare.

— Au făcut-o fiindcă guvernul tratează pe toată lumea ca pe suspecţii de terorism.

— Aşa că au vrut să demonstreze că ei nu sunt terorişti, a strigat Charles drept răspuns, şi de aceea au acţionat ca nişte terorişti? De aceea au săvârşit fapte de terorism?

Eu clocoteam.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Au săvârşit fapte de terorism? Au arătat că supravegherea universală e mai periculoasă decât terorismul. Uite ce s-a întâmplat în parc, săptămâna trecută. Oamenii ăia dansau şi ascultau muzică. Cum se poate numi *asta* terorism?

Profesoara a traversat încăperea şi a rămas în picioare, în faţa mea, privindu-mă ameninţător, de sus în jos, până când am tăcut.

— Marcus, după cum se pare, ai impresia că în ţara asta nu s-a schimbat nimic. Trebuie să înţelegi că bomba pusă pe Bay Bridge a schimbat totul. Prietenii şi rudele noastre zac cu miile, morţi, pe fundul Golfului. Acesta e un moment al unităţii naţionale în faţa insultei violente suferite de ţara noastră…

M-am ridicat în picioare. Mă săturasem de rahatul ăsta, de acest „totul s-a schimbat".

— Unitate naţională? Esenţa Americii constă în faptul că suntem ţara unde dizidenţa e bine-venită. Suntem o ţară de disidenţi, de luptători, de oameni care renunţă la cursurile universitare şi care au dreptul la libertatea cuvântului.

M-am gândit la ultima lecţie a doamnei Galvez şi la miile de studenţi de la Berkeley care înconjuraseră duba poliţiei când încercase să aresteze un tip pentru că distribuise materiale despre drepturile civile. Nimeni n-a încercat să oprească vreunul dintre camioane când au plecat cu toţi oamenii care dansaseră în parc. Eu n-am încercat. Am fugit.

Poate că totul chiar *se schimbase.*

— Cred că ştii unde e biroul domnului Benson, mi-a spus profesoara. Te prezinţi acolo imediat. Nu vreau să-mi fie întrerupte orele de comportamente lipsite de respect. Pentru cineva care pretinde că ţine la libertatea cuvântului, tu vrei cu siguranţă să-nchizi gura oricui nu e de părerea ta.

Mi-am luat ŞcolarCompul şi geanta şi am ieşti ca o furtună. Uşa avea amortizor, aşa că nu puteam s-o trântesc, altminteri aş fi făcut-o.

M-am îndreptat în grabă către biroul domnului Benson. Camerele mă filmau în tot acest timp. Arphid-urile din legitimaţia de elev îmi transmiteau identitatea către senzorii de pe coridor. Era ca la puşcărie.

— Închide uşa, Marcus, a spus domnul Benson.

Şi-a rotit monitorul ca să văd fluxul video din sala de studii sociale. Urmărise totul.

— Ce-ai de zis în apărarea ta?

— Asta n-a fost lecţie, a fost *propagandă.* Ne-a spus că n-are nicio importanţă Constituţia!

— Nu, a spus că nu e o doctrină religioasă. Iar tu ai atacat-o ca un soi de fundamentalist, demonstrând astfel că avea dreptate. Marcus, ar trebui să-nţelegi mai bine decât oricine altcineva că bomba de pe pod a schimbat totul. Prietenul tău Darryl…

— Să nu rostiţi niciun cuvânt despre el, am spus, clocotind de furie. Nu sunteţi destul de bun ca să vorbiţi despre Darryl. Da, înţeleg că s-a schimbat totul. Eram o ţară liberă. Acum nu mai suntem.

— Marcus, ştii ce se-nţelege prin „toleranţă zero”?

Am bătut în retragere. Putea să mă exmatriculeze pentru „comportament ameninţător”. Era de aşteptat ca un asemenea procedeu să se folosească împotriva copiilor din bande, care încercau să-şi intimideze profesorii. Dar bineînţeles că l-ar fi folosit în cazul meu, fără niciun scrupul.

— Da, am răspuns, ştiu ce-nseamnă.

— Cred că-mi datorezi nişte scuze, a zis.

M-am uitat la el. Abia dacă încerca să-şi ascundă zâmbetul sadic. O parte din mine voia să se umilească. Cu toată ruşinea, voiam să-l implor să mă ierte. Am strivit partea aceea şi am hotărât că preferam mai degrabă să fiu dat afară decât să-mi cer scuze.

— Guvernele sunt instituite de oameni, dobându-şi puterea legală cu acordul celor guvernaţi, de aceea, ori de câte ori o formă de guvernământ devine distructivă pentru ţelurile acestora, populaţia are dreptul de a o modifica sau de a o aboli şi de a institui un nou guvern, ale cărui

principii de bază şi formă de organizare a puterii par cele mai potrivite pentru a-i garanta protecţia şi fericirea.

Îmi aminteam citatul cuvânt cu cuvânt.

El a clătinat din cap.

— Fiule, a ţine minte un lucru nu e totuna cu a-l înţelege.

S-a aplecat către computer şi a dat câteva clicuri. Imprimanta a început să toarcă. Mi-a întins o coală de hârtie caldă, cu antetul Consiliului Educaţional, pe care scria că fusesem exmatriculat pentru două săptămâni.

— O să le trimit acum un e-mail părinţilor tăi. Dacă peste treizeci de minute te mai afli încă pe terenul şcolii, o să fii arestat pentru violarea proprietăţii. M-am uitat la el. Nu cred că vrei să-mi declari război în propria mea şcoală, a spus. Nu-l poţi câştiga. IEŞI!

Am plecat.

[37]Niciun Copil Lăsat în Urmă, program al guvernului SUA de reformă a învăţământului, având la bază teste standardizate (n. tr.).

[38]De la „evil”, însemnând rău, funest, demonic etc. (n. tr.).

[39]National Public Radio (n. tr.).

Capitolul 14

Pe Xnet nu era rost de prea multă distracţie la mijlocul unei zile de şcoală. Aveam bucata de hârtie împăturită în buzunarul din spate al blugilor şi am aruncat-o pe masa din bucătărie când am ajuns acasă. M-am instalat în camera de zi şi am deschis televizorul. Nu-i urmăream niciodată programele, dar ştiam că părinţii mei o făceau. Televizorul, radioul şi ziarele erau sursele ideilor lor despre lume.

Ştirile erau cumplite. Aveai atât de multe motive să fii îngrozit. Soldaţii americani mureau în întreaga lume. Şi nu numai soldaţii. Membrii Gărzii Naţionale, care credeau că plecaseră să salveze oamenii de uragane, stăteau dincolo de ocean ani şi ani de-a rândul, într-un lung război nesfârşit.

Am apăsat butoanele telecomenzii, urmărind un post de ştiri după altul, o paradă de oficialităţi spunându-ne de ce trebuia să ne temem. O paradă de fotografii ale bombelor explodate în întreaga lume.

Am continuat şi m-am pomenit uitându-mă la un chip familiar. Era tipul care se urcase în camion şi stătuse de vorbă cu femeia tunsă scurt, în timp ce eram în partea din spate. Purtând uniformă militară. Genericul îl identifica drept generalul-maior Graeme Sutherland, comandant regional al Departamentului de Securitate Internă.

— Am în mână materialele informative reale oferite la aşa-numitul concert din Dolores Park, de săptămâna trecută.

A ridicat un teanc de broşuri. Îmi aminteam că acolo fuseseră o mulţime de tipi care le împărţeau.

Ori de câte ori ajungi într-un grup de oameni din San Francisco, primeşti broşuri.

— Vreau să vă uitaţi o clipă la toate acestea. Îngăduiţi-mi să vă citesc titlurile: *Fără încuviinţarea guvernanţilor: un ghid al cetăţeanului pentru distrugerea statului*. Iată încă unul: *Atacurile din 11 septembrie s-au petrecut cu adevărat?* Şi un altul: *Cum să folosim propria lor securitate împotriva lor*. Aceste materiale indică adevăratul scop al adunării ilegale din noaptea de sâmbătă. N-a fost o simplă adunare a mii de oamenii în condiţii primejdioase, fără precauţiile cuvenite, fără existenţa toaletelor. A fost un miting de recrutare în slujba inamicului. A fost o încercare de a ne corupe copiii, făcându-i să îmbrăţişeze ideea că America n-ar trebui să se apere. Să luăm acest slogan, *să n-ai încredere în nimeni sărit de 25 de ani*. Ce altă metodă poate fi mai eficace pentru a te asigura că nicio expunere bine chibzuită şi echilibrată prezentată de un adult nu interferează niciodată cu mesajul tău pro-terorist, decât excluderea adulţilor, limitând grupul la tineri uşor influenţabili? Când a ajuns la faţa locului, poliţia a dat peste un miting de recrutare în sprijinul duşmanilor Americii. Adunarea stricase deja noaptea sutelor de rezidenţi în zonă, cărora nu li s-a cerut părerea când s-a pus la cale această petrecere delirantă. Li s-a ordonat participanţilor să se împrăştie – măcar atâta lucru se vede în toate relatările video –, iar în momentul când chefliii zgomotoşi s-au întors către ei, gata să-i atace, îmboldiţi de cântăreţii de pe scenă, poliţiştii i-au liniştit folosind tehnici neletale pentru controlul mulţimii. Persoanele arestate sunt instigatori şi provocatori care au condus mii de tineri uşor influenţabili într-o şarjă împotriva cordoanelor de poliţie. Opt sute douăzeci şi şapte dintre aceştia au fost luaţi în custodie. Mulţi dintre ei se mai făcuseră vinovaţi şi de alte agresiuni. Peste o sută primiseră sancţiuni neachitate. Încă se mai află în

custodie. Doamnelor şi domnilor, America poartă război pe multe fronturi, dar nicăieri nu se află într-un pericol mai mare decât pe cel de aici, de acasă. Indiferent dacă suntem atacaţi de terorişti sau de simpatizanţii lor.

Un reporter a ridicat mâna şi a spus:

— Domnule general Sutherland, cu siguranţă nu vreţi să spuneţi că aceşti copii sunt simpatizanţi ai teroriştilor fiindcă au luat parte la o petrecere organizată într-un parc!

— Sigur că nu. Dar atunci când tinerii sunt aduşi sub influenţa duşmanilor ţării noastre, e uşor s-o sfârşească făcând lucruri care le depăşesc puterea de înţelegere. Teroriştilor le-ar plăcea să recruteze o a cincea coloană, care să lupte pe frontul de acasă în folosul lor. Dac-ar fi fost vorba de copiii mei, aş fi fost extrem de îngrijorat.

L-a întrerupt un alt reporter.

— Domnule general, sunteţi sigur că n-a fost vorba de un simplu concert în aer liber? E greu de spus că făceau antrenamente cu puşti-mitraliere.

Generalul a scos un teanc de fotografii şi le-a ridicat în sus.

— Iată fotografii în infraroşu, făcute de poliţişti înainte de a pătrunde în parc.

Şi le-a plasat la înălţimea feţei şi le-a răsfoit, arătându-le pe rând. Înfăţişau oameni dansând cu o reală brutalitate, unii fiind striviţi sau călcaţi în picioare. Pe urmă treceau la sexul printre copaci, o fată cu trei băieţi, doi băieţi pipăindu-se cu pasiune.

— La acest eveniment au participat şi copii de zece ani. Un cocteil letal de droguri, propagandă şi muzică, având ca rezultat zeci de răniţi. E de mirare că n-a fost niciun mort.

Am închis televizorul. Crea impresia că fusese vorba de o revoltă. Dacă s-ar fi gândit că fusesem acolo, părinţii mei m-ar fi legat de pat pentru o

lună, după care nu m-ar mai fi lăsat să ies decât cu o zgardă de urmărire.

Fiindcă a venit vorba, aveau să se *înfurie la culme* aflând că fusesem exmatriculat.

N-au primit bine vestea. Tata a vrut să dea cu mine de pământ, dar, împreună cu mama, l-am făcut să se răzgândească.

— Ştii că directorul-adjunct se străduieşte să i-o coacă lui Marcus de ani de zile, a spus mama. După ce-am stat ultima oară de vorbă cu el, l-ai înjurat un ceas. Cred c-ai menţionat în mod repetat cuvântul „măgar”.

Tata a clătinat din cap.

— Subminarea unui curs cu argumente contra Departamentului de Securitate Internă…

— A fost un curs de studii sociale, tată, am spus.

Nu-mi mai păsa, dar simţeam că, dacă mama îmi lua apărarea, trebuia să fiu alături de ea.

— Vorbeam despre DHS. Nu se spune că dezbaterile sunt bine-venite?

— Uite ce e, fiule, a zis el.

Se obişnuise să-mi spună foarte des „fiule”. Mă simţeam de parcă ar fi încetat să se gândească la mine ca la o persoană, începând să mă considere un soi de larvă pe jumătate formată, care trebuia călăuzită către ieşirea din adolescenţă. Detestam asta.

— Trebuie să-nveţi să te obişnuieşti cu ideea că astăzi trăim într-o lume care s-a schimbat. Bineînţeles că ai dreptul să spui ce gândeşti, dar trebuie să fii pregătit să suporţi consecinţele. Trebuie să accepţi că există oameni care suferă, care nu sunt dispuşi să discute despre subtilităţile Constituţiei când sunt în joc vieţile lor. Acum ne aflăm într-o barcă de salvare şi, odată ajuns la bord, nimeni nu vrea să i se spună ce ticălos e căpitanul.

Abia m-am abţinut să nu-mi rostogolesc ochii.

— Mi-am propus două săptămâni de studiu independent, scriind câte o lucrare pentru fiecare materie pe care o studiez, folosind oraşul drept fundal – o lucrare despre istorie, una despre ştiinţele sociale, una despre limba engleză, una despre fizică. E mai bine decât să pierd vremea pe-acasă, cu ochii la televizor.

Tata s-a uitat la mine ca şi cum ar fi bănuit că puneam ceva la cale, apoi a dat din cap. Le-am spus noapte bună şi am urcat în camera mea. Mi-am pornit Xboxul, am deschis un procesor de texte şi am început să caut idei pentru lucrările mele. Şi de ce nu? Era oricum mai bine decât să tai frunză la câini acasă.

În noaptea aceea am sfârşit pe IM, stând de vorbă cu Ange pentru o bună bucată de vreme. A fost plină de înţelegere, pentru toate, şi mi-a spus că avea să mă ajute să-mi scriu lucrările dacă voiam să mă întâlnesc cu ea după cursuri, în seara următoare. Ştiam unde era şcoala ei – mergea la aceeaşi şcoală cu Van –, tocmai în East Bay, unde nu mai ajunsesem de când explodaseră bombele.

Perspectiva reîntâlnirii mă entuziasma cu adevărat. Adormisem cu gândul la două lucruri: priveliştea mulţimii şarjând către şirurile de poliţişti şi senzaţia atingerii părţilor laterale ale sânilor ei, pe sub cămaşă, când ne sprijineam de coloană. Ange era uimitoare. Până atunci nu mai fusesem niciodată cu o fată atât de… agresivă. Ea mă stârnise mereu şi apoi mă îndepărtase. Aveam impresia că era mult mai dornică de sex decât mine. O idee îmbietoare.

Am dormit buştean în noaptea aceea, cu vise excitante despre mine şi Ange şi despre ceea ce am fi făcut dacă ne-am fi pomenit singuri undeva, într-un loc izolat.

A doua zi m-am apucat de lucrări. San Francisco e un loc despre care ai ce scrie. Istorie? Sigur că da, e acolo, începând cu Goana după Aur şi

terminând cu şantierele navale din al Doilea Război Mondial, cu lagărele japoneze de prizonieri, cu inventarea PC-ului. Fizică? La Exploratorium se găsesc cele mai grozave colecţii, comparativ cu orice alt muzeu în care am intrat. Aveam o satisfacţie perversă văzând mostrele de sol lichefiat în timpul marilor cutremure. Limba engleză? Jack London, poeţii din generaţia Beat, scriitorii de science fiction, cum sunt Pat Murphy şi Rudy Rucker. Studii sociale? Mişcarea pentru Libertatea Cuvântului, César Chávez[40], drepturile homosexualilor, feminismul, demonstraţiile anti-război…

Mi-a plăcut întotdeauna să învăţ diverse lucruri numai de dragul de a le învăţa. Doar ca să fiu mai deştept decât cei din jurul meu. O puteam face pur şi simplu umblând prin oraş. M-am hotărât să scriu pentru limba engleză o lucrare despre primii poeţi Beat. Librăria City Lights avea o bibliotecă imensă într-o încăpere de la etaj, locul în care îşi scriseseră Allen Ginsberg[41] şi prietenii lui poeziile radicale despre droguri. Cea pe care o citiserăm la ora de engleză se numea *Urlet* şi n-o să-i uit niciodată primele versuri, care mi-au dat fiori pe şira spinării:

Am văzut cele mai strălucite minţi ale generaţiei mele distruse de nebunie, flămânzind dezgolite isteric,

târându-se în zorii zilei pe străzile din cartierele negrilor în căutarea unui leac pentru mânie,

drogaţi cu chipuri îngereşti mistuiţi de dorul străvechii legături paradiziace cu dinamul înstelat al maşinăriei nopţii…

Îmi plăcea cum sunau împreună cele trei cuvinte: „flămânzind dezgolite isteric”. Cunoşteam senzaţia asta. Şi expresia „cele mai strălucite minţi ale generaţiei mele” mă punea serios pe gânduri. Îmi aducea aminte de parc, de poliţie şi de gazul

căzut peste noi. Îl acuzaseră pe Ginsberg de obscenitate în *Urlet* – versul despre homosexuali care astăzi abia dacă ne mai face să clipim. Ceea ce mă făcea cumva fericit, ştiind că existase un oarecare progres. Că înainte restricţiile fuseseră mai numeroase decât în prezent.

M-am pierdut în bibliotecă, citind toate acele minunate ediţii vechi ale cărţilor. M-am pierdut în *Pe drum,* un roman de Jack Kerouac[42] pe care îmi pusesem de mult în gând să-l citesc, iar funcţionarul care a venit să-mi verifice legitimaţia a dat aprobator din cap şi mi-a găsit o ediţie ieftină, pe care mi-a vândut-o pentru şase dolari.

Am umblat prin Chinatown şi am mâncat chifle Dim Sum şi paste făinoase cu sos, pe care le considerasem până atunci extrem de picante, dar care n-aveau să mi se mai pară niciodată astfel, nu şi după ce gustasem o specialitate Ange.

Când ziua s-a apropiat de hotarul după-amiezei, m-am urcat în BART şi apoi într-un autobuz către podul San Mateo, care m-a dus în East Bay. Am citit exemplarul meu din *Pe drum* şi m-am afundat într-un carusel al decorurilor trecutului. *Pe drum* e un roman semi-autobiografic despre Jack Kerouac, un scriitor drogat, nărăvit la băutură, care străbate America făcând autostopul, luându-şi slujbe mizere, zbierând noaptea pe străzi, făcând cunoştinţe noi şi despărţindu-se de ele. Toxicomani, vagabonzi cu feţe triste, şarlatani, bandiţi, lepădături şi îngeri. Nu există o intrigă în adevăratul sens al cuvântului – se spune că ar fi fost scris pe un sul lung de hârtie, în trei săptămâni, timp în care Kerouac a fost cu minţile prăjite –, doar o grămadă de lucruri uimitoare petrecându-se unul după altul. Îşi face prieteni cu tendinţe autodistructive, ca Dean Moriarty, care îl implică în planuri bizare, ce nu merg niciodată cu adevărat, dar treaba merge totuşi, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Avea un ritm aparte al cuvintelor, era savuros, îl puteam auzi în minte citit cu voce tare. Îmi făcea poftă să mă lungesc în partea din spate a unei camionete şi să mă trezesc într-un orăşel prăfuit din Central Valley, pe drumul către Los Angeles, într-unul dintre acele locuri cu o staţie de benzină şi cu restaurant stil vagon, şi să ies pur şi simplu în câmp, să cunosc oameni, să văd tot felul de lucruri şi să fac tot felul de lucruri.

Călătoria cu autobuzul a fost lungă şi am aţipit puţin – să stau pe IM, vorbind până târziu cu Ange, nu se potrivea aproape de loc cu programul meu de somn, de vreme ce mama mă aştepta totuşi să cobor la micul dejun. M-am trezit, am schimbat autobuzul şi am ajuns în curând la şcoala lui Ange.

A ţâşnit pe poartă alergând în salturi, în uniformă – n-o mai văzusem niciodată îmbrăcată aşa, avea un soi de drăgălăşenie bizară, şi mi-a adus aminte de Van, în aceeaşi uniformă. M-a îmbrăţişat prelung şi m-a sărutat apăsat pe obraz.

— Bună! a spus.

— Salutare!

— Ce citeşti?

Mă aşteptasem la asta. Ţineam degetul pe pasajul ales.

— Ascultă: „Au dansat pe străzi ca nişte ţicniţi-ţăcăniţi, iar eu mi-am târşâit picioarele în urma lor, aşa cum am umblat toată viaţa după oamenii care mă interesează, fiindcă pentru mine singurii care există sunt nebunii, nebunii după viaţă, dorindu-şi cu ardoare să vorbească, să-şi găsească salvarea, râvnind totul în acelaşi timp, fără să caşte vreodată sau să rostească vreo banalitate, dar arzând, arzând, arzând aidoma unor artificii galbene fabuloase, explodând ca nişte păianjeni printre stele şi lăsându-te să vezi în mijloc lumina albastră şi toată lumea exclamă ”Vaaai!“

Ange mi-a luat cartea şi a recitit pasajul în gând.

— Uau, ţicniţi-ţăcăniţi! Îmi place la culme! Toată e aşa?

I-am povestit partea pe care o citisem în timp ce mergeam încet pe trotuar, către staţia de autobuz. Odată ce am ajuns dincolo de colţ, mi-a înconjurat mijlocul cu braţul, iar eu mi l-am aruncat pe al meu în jurul umerilor ei. Mergeam pe stradă cu o fată – cu prietena mea? Sigur, de ce nu? – vorbind despre cartea aia excelentă. Era ca-n rai. Mă făcea să-mi uit pentru scurtă vreme necazurile.

— Marcus?

M-am întors. Era Van. În subconştient, mă aşteptasem la asta. O ştiam, fiindcă partea conştientă a minţii mele nu era surprinsă. Nu era o şcoală mare şi toată lumea termina orele în acelaşi timp. Nu mai vorbisem cu Van de săptămâni întregi şi săptămânile acelea păreau luni. De obicei stăteam de vorbă în fiecare zi.

— Bună, Van, am spus.

Mi-am suprimat imboldul de a lua mâna de pe umerii lui Ange. Van părea surprinsă, dar nu furioasă; mai degrabă lividă, zguduită. Ne-a privit cu atenţie pe amândoi.

— Angela?

— Bună, Vanessa, a zis Ange.

— Ce-i cu tine aici?

— Am venit s-o iau pe Ange, am răspuns, străduindu-mă să-mi păstrez tonul indiferent.

Mă simţeam dintr-odată stânjenit fiindcă eram văzut cu o altă fată.

— Oh, a zis Van. Ei, mă bucur că v-am văzut.

— Şi mie mi-a făcut plăcere să te văd, Vanessa, a spus Ange, răsucindu-mă şi ducându-mă din nou către staţia de autobuz.

— O cunoşti? m-a întrebat.

— Da, dintotdeauna.

— A fost iubita ta?

— Cum? Nu! Nici gând! N-am fost decât prieteni.

— Aţi *fost* prieteni?

Simţeam că Van era chiar în spatele nostru, ascultându-ne, deşi, ţinând cont de ritmul în care mergeam, ar fi trebuit să alerge ca să ţină pasul. Am rezistat cât mai mult cu putinţă tentaţiei de a mă uita peste umăr, apoi am făcut-o. În urma noastră erau o mulţime de fete de la şcoală, dar nu şi Van.

— Era cu mine, cu Jose-Luis şi cu Darryl când am fost arestaţi. Făcea parte din echipa noastră la jocurile de realitate alternativă. Noi patru eram cei mai buni prieteni.

— Şi ce s-a-ntâmplat?

Mi-am coborât vocea.

— Nu i-a plăcut Xnetul, am spus. S-a gândit c-o să dăm de necaz. Că eu o să atrag necazurile pe capul altora.

— Şi de-asta nu mai sunteţi prieteni?

— Am întrerupt pur şi simplu legătura.

Am mai făcut câţiva paşi.

— Şi n-aţi fost, ştii tu, prieten şi prietenă?

— Nu! am exclamat.

Îmi ardea faţa. Aveam impresia că vocea îmi suna de parcă aş fi minţit, cu toate că spuneam adevărul.

Ange m-a oprit locului cu o smucitură şi mi-a studiat chipul.

— N-aţi fost?

— Nu! Serios! Doar simpli prieteni. Darryl şi ea – ei, nu tocmai, dar Darryl era interesat de ea. N-aveam cum…

— Dar, dacă nu l-ar fi interesat pe Darryl, te-ar fi interesat pe tine, eh?

— Nu, Ange, nu. Te rog, crede-mă şi las-o baltă. Eu şi Vanessa am fost prieteni foarte buni, şi nu mai suntem, şi asta mă deranjează, dar n-am fost niciodată interesat de ea în felul ăsta, bine?

Ea a lăsat-o ceva mai moale.

— OK. OK. Îmi pare rău. Adevărul e că nu mă înţeleg bine cu ea, asta-i tot. Nu ne-am înţeles niciodată, în toţi anii de când ne cunoaştem.

Oho, mi-am spus. Asta ar explica de ce o ştie Jolu de atâta vreme şi eu n-am întâlnit-o niciodată; avea ceva de împărţit cu Van şi el nu voia s-o aducă prin preajmă.

M-a îmbrăţişat îndelung şi ne-am sărutat, şi un grup de fete a trecut pe lângă noi strigând *uuu,* şi ne-am îndreptat de spate, apoi am luat-o spre staţia de autobuz. În faţa noastră mergea Van, care trecuse probabil pe lângă noi în timpul sărutului. M-am simţit ca un ticălos desăvârşit.

Bineînţeles că ea a fost în staţie şi în autobuz şi nu ne-am adresat niciun cuvânt, şi eu am încercat să fac conversaţie cu Ange tot timpul, dar eram stânjenit.

Planul era să ne oprim la o cafea şi să mergem apoi acasă la Ange, ca să ne pierdem vremea şi să „studiem", adică să folosim pe rând Xboxul ei ca să căutăm pe Xnet. Mama lui Ange se întorcea târziu acasă în zilele de marţi, în serile cărora se ducea la cursuri de yoga şi cina cu prietenele, iar sora ei ieşea cu prietenul său, aşa că locul era numai al nostru. Nutream gânduri perverse încă de când făcuserăm planul.

Am intrat în casă, ne-am dus drept în camera ei şi am închis uşa. Încăperea era un dezastru, acoperită cu straturi de haine, de caiete de notiţe şi de componente de PC, care îţi puteau pătrunde printre ciorapi ca nişte ţepuşe. Biroul ei arăta încă şi mai rău decât podeaua, plin cu teancuri înalte de cărţi şi de reviste cu benzi desenate, aşa că am sfârşit aşezaţi pe pat, ceea ce îmi convenea de minune.

Stânjeneala ivită când o văzusem pe Van dispăruse cumva, aşa că am luat Xboxul lui Ange şi l-am pornit. Era aşezat într-un cuib de cabluri, dintre care cele mai multe erau conectate la o antenă wireless la care cuplase Xboxul şi pe care o

fixase de fereastră, aşa că putea accesa reţeaua wireless a vecinilor. Altele mergeau la două ecrane de laptop pe care le transformase în monitoare independente, în echilibru pe suporturi şi gemând de componente electronice expuse vederii. Erau aşezate pe ambele noptiere, ceea ce reprezenta un aranjament excelent dacă voia să vadă filme sau să intre pe IM din pat – putea să întoarcă monitoarele pieziş şi să stea întinsă într-o rână, şi le avea corect orientate, indiferent pe ce parte s-ar fi lungit.

Ştiam amândoi de ce ne aflam de fapt acolo, stând unul lângă altul, rezemaţi de noptieră. Eu tremuram uşor şi eram mult prea conştient de căldura piciorului şi a umărului ei, lipite de ale mele, dar trebuia să pretind că voiam să mă conectez la Xnet, să văd ce e-mailuri primisem şi aşa mai departe.

Aveam un mesaj de la un puşti căruia îi plăcea să trimită clipuri video amuzante, filmate cu telefonul când DHS-ul se purta cu adevărat nebuneşte – în ultimul, agenţii demontau un cărucior de copil, faţă de care îşi arătase interesul un câine dresat să adulmece bombele. Se foloseau de şurubelniţe ca să-l facă bucăţi pe stradă, în Port, în timp ce toţi bogătaşii treceau pe lângă ei, holbându-se şi minunându-se de acel incident bizar.

Pusesem un link la clipul video şi fusese descărcat de o grămadă de lume. Era plasat pe oglinda Internet Archive din Alexandria, Egipt, unde găzduiau gratuit orice, cu condiţia să fie încărcat sub licenţa Creative Commons, care permitea oricui să remixeze şi să pună la dispoziţia altora rezultatul. Arhiva Statelor Unite – aflată în Presidio, la numai câteva minute distanţă – fusese obligată să elimine toate clipurile video, în numele securităţii naţionale, dar arhiva din Alexandria se separase, creându-şi propria organizaţie, şi găzduia tot ce stânjenea SUA.

Puştiul – pseudonimul lui era Kemeraspie – îmi trimisese de data asta un clip încă şi mai bun. Se desfăşura în Centrul Civic, la intrarea în Primărie, o clădire ca un tort de nuntă imens, acoperită cu statui adăpostite sub mici arcade, cu frunze aurite şi cu alte decoraţiuni. Departamentul de Securitate Internă stabilise un perimetru de siguranţă în jur, şi clipul lui Kameraspie era un film excelent, care le surprindea punctul de control începând din momentul când un bărbat în uniformă de ofiţer se apropia, îşi arăta legitimaţia şi îşi punea servieta pe banda detectorului cu raze X.

Totul era OK, până în clipa când detectorul le arăta tipilor de la DHS ceva care nu le plăcea. Îl luau la întrebări pe general, care îşi rostogolea ochii şi articula cuvinte inaudibile (clipul fusese filmat de vizavi, probabil cu un transfocator artizanal ascuns, aşa că sonorul reda în cea mai mare parte zgomotele făcute de oamenii care treceau prin apropiere şi de traficul rutier).

Generalul şi tipii de la Securitatea Internă se luau la ceartă şi, pe măsură ce neînţelegerea se prelungea, în jurul lor se adunau tot mai mulţi agenţi. În cele din urmă, generalul scutura furios din cap, îşi întindea degetul către pieptul tipului de la DHS, îşi lua servieta şi se îndepărta. Agenţii ţipau în urma lui, dar el nu se oprea. Limbajul trupului său afirma: „Sunt sictirit din cale-afară.”

Pe urmă se întâmpla. Agenţii fugeau după general. Kameraspie încetinea viteza de redare în porţiunea aceea, aşa că îl puteam vedea pe general răsucindu-se pe jumătate, cu încetinitorul, cadru cu cadru, cu expresia feţei spunând: „Nici să nu vă treacă prin cap să vă repeziţi la mine”, pentru a fi apoi înlocuită de groază când trei dintre paznicii uriaşi de la Securitatea Internă se năpusteau asupra lui, îl loveau din lateral, apoi îl prindeau la mijloc, ca pe un jucător de fotbal american la sfârşitul carierei. Generalul – de vârstă mijlocie, cu păr cărunt de culoarea oţelului, ridat, cu trăsături pline

de demnitate – cădea la pământ ca un sac cu cartofi şi tresălta de două ori, cu faţa izbindu-i-se de trotuar şi cu sângele ţâşnindu-i din nas.

Agenţii DHS îl imobilizau, legându-i cu curele gleznele şi încheieturile mâinilor. Generalul ţipa acum, urla cu adevărat, cu faţa purpurie sub sângele izvorât din nas. Picioarele lui şfichiuiau aerul în prim-plan. Pietonii în trecere se uitau la bărbatul în uniformă, legat fedeleş, şi pe faţa lui se putea vedea că asta era partea cea mai cumplită, umilirea rituală, suprimarea demnităţii. Filmul se încheia.

— Oh, Sfinte Buddha, am spus, cu ochii la ecranul care se înnegrea şi repornea clipul.

Am înghiontit-o pe Ange şi i l-am arătat. Ea s-a uitat în tăcere, cu bărbia în piept.

— Postează-l, a spus. Postează-l postează-l postează-l postează-l.

L-am postat. Abia dacă reuşeam să tastez în timp ce consemnam totul, descriind ceea ce văzusem şi adăugând o notiţă, ca să aflu dacă putea cineva să-l identifice pe tipul în uniformă din clip, dacă ştia cineva ceva despre toată povestea.

Am dat clic pe „publicare”.

Ne-am uitat la clip. Ne-am mai uitat încă o dată.

Am auzit ţiuitul care anunţa sosirea unui e-mail.

> Îl recunosc fără greş pe tip – îi găseşti biografia în Wikipedia. E generalul Claude Geist. A condus misiunea comună de menţinere a păcii în Haiti, coordonată de Naţiunile Unite.

Am citit biografia. Conţinea o fotografie a generalului, la o conferinţă de presă, şi specificaţii despre rolul lui în misiunea dificilă din Haiti. Era acelaşi tip, fără nicio îndoială.

Am actualizat articolul.

Seara aceea era, teoretic, şansa mea şi a lui Ange de a face dragoste, dar nu asta am ajuns să facem. Ne-am târât dintr-un blog de pe Xnet în altul, căutând mai multe relatări în care DHS-ul percheziţiona oamenii, îi dobora la pământ, dădea

buzna peste ei. Era o ocupaţie familiară, acelaşi lucru pe care-l făcusem cu toate înregistrările video şi cu toate relatările despre tulburările din parc. Pentru cele de acum am deschis pe blog o nouă categorie de articole, AbuzuriDeAutoritate, şi le-am postat pe toate. Ange venea întruna cu noi termeni după care să facem căutările şi, când a ajuns mama ei acasă, noua categorie a blogului meu conţinea şaptezeci de articole, având drept ştire principală doborârea generalului Geist la pământ, în faţa Primăriei.

A doua zi, acasă, m-am ocupat de lucrarea despre generaţia Beat, citindu-l pe Kerouac şi navigând pe Xnet. Plănuiam să mă întâlnesc cu Ange la şcoală, dar, la gândul că aveam să dau iarăşi ochii cu Van, am renunţat cu desăvârşire, aşa că i-am trimis un mesaj cu scuze, folosind lucrarea drept pretext.

Am primit tot felul de sugestii excelente pentru rubrica AbuzuriDeAutoritate: sute de incidente, atât minore, cât şi de importanţă majoră, fotografii şi înregistrări audio. Ideea se răspândea.

S-a răspândit. În dimineaţa următoare, sugestiile erau şi mai numeroase. Cineva a început un blog numit tot AbuzuriDeAutoritate şi a adunat alte câteva sute de filmuleţe. Mormanul creştea. Ne întreceam ca să găsim cele mai suculente relatări, cele mai nebuneşti fotografii.

Cu părinţii mă înţelesesem să iau micul dejun cu ei în fiecare dimineaţă şi să le povestesc despre proiectele la care lucram. Au fost încântaţi că-l citeam pe Kerouac. Fusese cartea preferată a amândurora şi s-a dovedit că exista deja un exemplar în biblioteca din dormitorul lor. Tata a adus-o şi am răsfoit-o. Avea pasaje însemnate cu pixul, pagini cu colţurile îndoite, notiţe pe margine. Îi plăcuse cu adevărat.

Mi-am adus aminte de vremuri mai bune, când eram în stare să stăm de vorbă vreme de cinci

minute fără să ţipăm unul la altul pe tema terorismului, şi am avut parte de un mic dejun excelent, discutând despre modul în care era conceput romanul şi despre aventurile nebuneşti pe care le descria.

Însă la micul dejun din dimineaţa următoare erau amândoi lipiţi de aparatul de radio.

— Abuzuri de Autoritate – titlul ultimei nebunii de pe notoriul Xnet din San Francisco. Numită A-D-A, mişcarea este alcătuită din „Little brothers" care supraveghează măsurile antiterorism luate de Departamentul de Securitate Internă, aducând dovezi despre eşecuri şi excese. Emblema cauzei lor este un clip viral popular, care îl înfăţişează pe un oarecare Claude Geist, general în rezervă cu trei stele, atacat de agenţii DHS-ului pe trotuarul din faţa Primăriei. Geist n-a dat nicio declaraţie referitoare la incident, dar comentariile tinerilor nemulţumiţi de modul în care sunt trataţi ei înşişi au apărut fără întârziere, pline de furie. Se remarcă mai ales atenţia acordată mişcării pe plan global. Stop-cadre din filmul cu Geist au apărut pe primele pagini ale ziarelor din Coreea, Marea Britanie, Germania, Egipt şi Japonia, iar posturile de televiziune din întreaga lume au difuzat clipul în emisiunile de ştiri de la orele de maximă audienţă. Apogeul a fost atins azi-noapte, când, în cadrul Ştirilor Serii de la BBC, a fost prezentat un raport special asupra faptului că niciun post de radio sau televiziune şi nicio agenţie de ştiri din America nu a menţionat acest subiect. Comentatorii de pe site-ul BBC au remarcat că relatarea nu există în versiunea americană a ştirilor BBC.

Au urmat câteva interviuri: cu activişti din mass-media britanică, cu un puştan din Partidul Piraţilor din Suedia, care a făcut remarci batjocoritoare la adresa presei corupte din America, cu un prezentator de ştiri american pensionar stabilit la Tokio, după care au difuzat un

scurt clip de la Al-Jazeera, care compara informaţiile din presa americană cu cele oferite de posturile naţionale de ştiri din Siria.

Am avut senzaţia că părinţii mei se uitau la mine, că ştiau ce fac. Dar, când mi-am luat farfuriile murdare de pe masă, am văzut că se uitau unul la altul.

Tata îşi strângea cana cu cafea cu atâta putere încât îi tremurau mâinile. Mama îl privea.

— Încearcă să ne discrediteze, a spus el într-un târziu. Încearcă să ne saboteze eforturile de a ne menţine în siguranţă.

Am deschis gura, dar mama mi-a întâlnit ochii şi a clătinat din cap. În schimb, am urcat în camera mea şi m-am ocupat de lucrarea despre Kerouac. Imediat ce am auzit uşa trântindu-se de două ori, mi-am deschis Xboxul şi am intrat online.

> Salut, M1k3y. Sunt Colin Brown. Sunt producătorul programului de ştiri The National al Corporaţiei Canadiene a Audiovizualului. Facem un reportaj despre Xnet şi am trimis la San Francisco un reporter care să transmită de acolo. Ai fi interesat de un interviu în care să discutăm despre gruparea ta şi despre acţiunile ei?

M-am holbat la ecran. Iisuse! Voiau să-mi ia un *interviu* despre „gruparea mea”?

> Ăă, nu, mulţumesc. Sunt adeptul intimităţii depline. Şi nu este „gruparea mea“. Dar vă mulţumesc pentru că faceţi reportajul!

Un minut mai târziu, un alt e-mail.

> Te putem masca, îţi putem asigura anonimatul. Ştii că DHS-ul ar fi încântat să ne trimită un purtător de cuvânt. Eu sunt interesat de versiunea ta.

Am salvat e-mailul. Avea dreptate, dar ar fi trebuit să fiu nebun ca s-accept. Din câte ştiam eu, el putea *să fie* DHS-ul.

Am mai citit din Kerouac. A sosit un alt e-mail. Aceeaşi cerere, o altă agenţie de ştiri: KQED voia să mă întâlnească şi să înregistreze un interviu pentru radiodifuziune. Un post din Brazilia. Corporaţia Australiană a Audiovizualului, Deutsche Welle. Solicitările presei au sosit pe tot

parcursul zilei. Pe tot parcursul zilei, le-am refuzat politicos pe toate.

N-am reuşit să citesc prea mult din Kerouac în ziua aceea.

— Ţine o conferinţă de presă.

Asta mi-a spus Ange, seara, în cafeneaua din apropierea casei ei. Nu eram dornic s-o mai aştept la şcoală, să fiu din nou blocat în acelaşi autobuz cu Van.

— Ce? Eşti nebună?

— Fă-o în Clockwork Plunder. Alege pur şi simplu un magazin pustiu, unde nu e acceptat PvP-ul, şi o anumită dată. Te poţi loga de acolo.

PvP[43] e o înfruntare jucător contra jucător. Anumite părţi din Clockwork Plunder erau teren neutru, ceea ce însemna că, teoretic, puteam aduce înăuntru o tonă de reporteri, în calitate de noi participanţi, fără să ne facem griji că aveau să fie ucişi de jucători în toiul conferinţei de presă.

— Nu ştiu nimic despre conferinţele de presă.

— Ei, e suficient să cauţi cu Google. Sunt sigură că trebuie să fi scris cineva un articol despre modul în care poţi ţine una cu succes. Adică, dacă se descurcă preşedintele, sunt sigură că te poţi descurca şi tu. El nu pare în stare să-şi lege şireturile fără ajutor.

Am comandat mai multă cafea.

— Eşti o femeie foarte inteligentă, am spus.

— Şi sunt frumoasă, a adăugat ea.

— Şi asta, am încuviinţat.

[40]César Chávez Estrada (1927–1993) cofondatorul Asociaţiei Naţionale a Lucrătorilor din Ferme, denumită ulterior Uniunea Americană a Lucrătorilor din Ferme (n. tr.).

[41]Irwin Allen Ginsberg (1926–1997), poet american, figura centrală a mişcării culturale „Beat Generation”, militant împotriva militarismului, materialismului şi opresiunii sociale (n. tr.).

[42]Scriitor, pictor şi poet american (1922-1969), considerat unul dintre pionierii curentului literar Beat (n. tr.).

[43]Player versus player (n. tr.).

Capitolul 15

Am anunţat conferinţa pe blog, chiar înainte de a trimite invitaţiile către presă. Îmi dădeam seama că toţi reporterii voiau să facă din mine un lider, sau un general, sau un comandant suprem de gherilă, şi m-am gândit că un mod de a rezolva problema ar fi fost existenţa unui grup de Xneteri care să se foiască prin jur, răspunzând şi ei la întrebări.

Pe urmă am trimis e-mailuri către mass-media. Răspunsurile au variat de la uimire la entuziasm – numai reportera de la Fox a fost „scandalizată" fiindcă am avut tupeul să-i cer să participe la un joc în schimbul apariţiei în emisiunea ei TV. Toţi ceilalţi au părut să creadă că rezultatul avea să fie un reportaj excelent, deşi mulţi dintre ei solicitau o grămadă de asistenţă tehnică pentru a se înregistra ca participanţi la joc.

Am ales ora opt seara, după cină. Mama mă sâcâise cu întrebări despre serile petrecute în afara casei până când îi dezvăluisem în sfârşit existenţa lui Ange, după care devenise pe de-a-ntregul sentimentală şi începuse să mă tot privească în stilul băieţelul-meu-a-crescut. Voia s-o cunoască pe Ange şi i-am folosit dorinţa drept pârghie, promiţându-i că aveam să i-o aduc în ziua următoare dacă puteam merge cu ea „la film" în seara aceea.

Mama şi sora lui Ange erau din nou plecate – nu se putea spune că erau genul legat-de-casă – ceea ce ne lăsa pe noi doi în camera ei, singuri cu Xboxul ei şi cu al meu. Am deconectat unul dintre ecranele de pe noptiere şi l-am cuplat la Xboxul meu, aşa că puteam intra amândoi pe Xnet, simultan.

Ambele Xboxuri erau inactive, logate la Clockwork Plunder. Eu măsuram încăperea cu pasul.

— O să fie bine, a spus Ange. A aruncat o privire către ecranul ei. În magazinul lui Patcheye Pete sunt deja şase sute de jucători!

Îl aleseserăm pentru că era magazinul cel mai apropiat de piaţa satului, unde erau creaţi jucătorii noi. Dacă reporterii nu mai jucaseră niciodată Clockwork Plunder – ha! – aveau să-şi facă apariţia acolo. În articolul de pe blog rugasem pe toată lumea să aştepte în general pe traseul dintre Patcheye Pete şi poarta novicilor şi să îndrume către magazin pe oricine arăta a reporter dezorientat.

— Ce naiba o să le spun?

— Răspunzi pur şi simplu la întrebări – şi, dacă vreuna dintre ele nu-ţi convine, o ignori. Poate răspunde altcineva. O să fie perfect.

— E o nebunie.

— E perfect, Marcus. Dacă vrei să înfrângi DHS-ul, trebuie să-l stânjeneşti. Nu poţi să-l distrugi. Singura ta armă e abilitatea cu care-i faci agenţii să pară idioţi.

M-am trântit în pat şi Ange mi-a tras capul în poala ei şi m-a mângâiat pe păr. Înainte de explozii, mă distrasem făcându-mi diferite tunsori şi vopsindu-mă în tot felul de culori bizare, însă de când ieşisem din închisoare nu mai acordam atenţie părului. Crescuse lung, anost şi ciufulit, aşa că mă dusesem în baie, îmi înşfăcasem maşina de tuns şi redusesem lungimea la un centimetru de jur împrejur, ceea ce însemna efort zero pentru îngrijire şi mă ajuta să devin invizibil când ieşeam să bruiez sau să clonez arphid-uri.

Mi-am ridicat pleoapele şi m-am uitat îndelung în ochii mari şi căprui din spatele ochelarilor. Erau rotunzi, umezi şi expresivi. Şi-i bulbuca uneori, când voia să mă amuze, sau îi făcea să fie blânzi şi

trişti, sau leneşi şi somnoroşi, într-un stil care mă topea, transformându-mă într-o băltoacă de pofte.

Şi asta făcea atunci.

M-am ridicat încet şi am luat-o în braţe. Ea a răspuns îmbrăţişării mele. Ne-am sărutat. Sărutul ei era uluitor. Ştiu c-am mai spus-o deja, dar e plăcut s-o repet. Ne sărutaserăm de foarte multe ori, dar, dintr-un motiv sau altul, ne opriserăm întotdeauna înainte ca totul să devină prea serios.

Acum voiam să merg mai departe. I-am găsit marginea tricoului şi am tras. Ea şi-a ridicat mâinile deasupra capului şi s-a lăsat cu câţiva centimetri mai pe spate. Ştiam că aşa avea să facă. O ştiam încă din noaptea aceea, din parc. Poate că de aceea ne opriserăm mereu – ştiam că n-avea să dea înapoi, că nu mă puteam baza pe ea pentru asta, ceea ce mă speria oarecum.

Dar în momentul acela nu eram speriat. Iminenţa conferinţei de presă, certurile cu părinţii, atenţia internaţională, sentimentul că exista o mişcare scăpată de sub control care înconjura oraşul ca bilele dintr-un joc frenetic de pinball – toate-mi dădeau furnicături şi-mi făceau sângele să cânte.

Iar ea era frumoasă, şi şmecheră, şi inteligentă, şi amuzantă, şi eu mă îndrăgosteam de ea.

Tricoul i-a alunecat alături, după ce şi-a arcuit spatele ca să mă ajute să i-l trec peste umeri. Şi-a dus mâinile la spate, a făcut ceva, şi i-a căzut sutienul. Am rămas cu ochii cât cepele, nemişcat şi cu răsuflarea tăiată, apoi ea a înhăţat tricoul *meu* şi mi l-a scos, înşfăcându-mă şi trăgându-mă spre ea, lipindu-mi pieptul gol de al ei.

Ne-am rostogolit pe pat şi ne-am atins unul pe altul, ne-am strivit trupurile unul de altul şi am gemut. M-a sărutat pe tot pieptul şi eu am făcut acelaşi lucru. Nu puteam respira, nu puteam gândi, nu puteam decât să mă mişc, să sărut, să ling şi să ating.

Ne-am provocat unul pe altul să mergem mai departe. I-am descheiat blugii. Ea i-a descheiat pe ai mei. I-am tras fermoarul, ea l-a lăsat în jos pe al meu şi mi-a scos blugii. I-am scos pe ai ei. O clipă mai târziu eram dezbrăcaţi amândoi, cu excepţia şosetelor mele, pe care mi le-am dat jos cu degetele de la picioare.

Atunci am zărit cu coada ochiului ceasul ei de pe noptieră, care se rostogolise de mult pe podea şi zăcea acolo, cu cadranul strălucitor în sus, către noi.

— Rahat! am strigat. Începe peste două minute!

Pur şi simplu nu-mi venea să cred că eram pe cale să mă opresc din ceea ce aveam de gând să mă opresc, când eram pe punctul s-o fac. Vreau să spun că, dacă m-aţi fi întrebat: „Marcus, când mai ai puţin şi faci sex pentru prima oară din TOATĂ viaţa ta, o să te opreşti dacă pun bomba asta nucleară în aceeaşi cameră cu tine?", răspunsul ar fi fost un „NU" răsunător şi lipsit de orice echivoc.

Şi totuşi ne-am oprit pentru asta.

Ange m-a înşfăcat, mi-a tras faţa către a ei şi m-a sărutat până când am crezut că aveam să leşin, apoi ne-am înhăţat amândoi hainele şi, mai mult sau mai puţin îmbrăcaţi, ne-am luat fiecare tastatura şi mouse-ul şi ne-am îndreptat spre magazinul lui Patcheye Pete.

Reporterii puteau fi identificaţi cu uşurinţă: erau novici şi personajele pe care şi le aleseseră păreau beţivi ce se clătinau pe picioare, legănându-se înainte şi înapoi şi aplecându-se şi ridicându-se, încercând să se deprindă cu jocul, apăsând din când în când câte o tastă greşită şi oferindu-le străinilor totul sau o parte din lucrurile lor, sau împărţind din greşeală îmbrăţişări şi sărutări.

Şi Xneterii erau uşor de remarcat: jucam cu toţii Clockwork Plunder ori de câte ori aveam un strop de timp liber (sau n-aveam chef să ne facem temele) şi personajele noastre purtau haine frumos

împodobite, aveau arme excelente şi cheiţele ce le ieşeau din spate erau prevăzute cu explozibili mascaţi, care ar fi făcut praf pe oricine ar fi încercat să le smulgă şi să ne lase cu arcurile detensionate.

Când mi-am făcut apariţia, mesajul de stare a sistemului a căpătat forma: m1k3y a intrat În magazinul patcheye pete – bine ai venit marinarule oferim *marfă de contrabandă la preţuri cinstite*. Toţi jucătorii de pe ecran au înlemnit, apoi s-au îngrămădit în jurul meu. Chatul a explodat. M-am gândit să-mi deschid sistemul de apel verbal şi am pus mâna pe-o cască, însă, văzând cât de mulţi oameni încercau să vorbească în acelaşi timp, mi-am dat seama cât de derutant ar fi fost. Textul era mult mai uşor de urmărit şi nu mi se puteau răstălmăci vorbele (he he).

Cercetasem locul mai înainte, cu Ange – era excelent să merg în campanie alături de ea, de vreme ce ne puteam păstra unul pe altul cu cheiţele întoarse. Exista un loc aflat la înălţime, pe o grămadă de cutii cu raţii de sare, unde puteam sta pentru a fi văzut din orice parte a magazinului.

> Bună seara, și vă mulțumesc tuturor că ați venit. Numele meu este M1k3y și nu sunt niciun fel de lider. Pretutindeni în jurul dumneavoastră sunt Xneteri care au de spus tot atât de multe ca mine despre motivul pentru care ne aflăm aici. Eu unul folosesc Xnetul deoarece cred în libertate și în Constituția Statelor Unite ale Americii. Folosesc Xnetul deoarece DHS-ul mi-a transformat orașul într-un stat polițienesc, unde suntem cu toții suspecți de terorism. Folosesc Xnetul deoarece sunt de părere că nu poți apăra libertatea rupând Declarația Drepturilor. Am învățat despre Constituție într-o școală din California și am fost crescut ca să-mi iubesc țara pentru libertatea ei. Dacă am o filozofie, atunci este acesta:

> Guvernele sunt instituite de oameni, dobându-şi puterea legală cu acordul celor guvernaţi, de aceea, ori de câte ori o formă de guvernământ devine distructivă pentru ţelurile acestora, populaţia are dreptul de a o modifica sau de a o aboli şi de a institui un nou guvern, ale cărui principii de bază şi formă de organizare a puterii par cele mai potrivite pentru a-i garanta protecţia şi fericirea.

> Nu am scris eu aceste cuvinte, dar cred în ele. Departamentul de Securitate Internă nu guvernează cu acordul meu.

> Vă mulţumesc.

Îmi scrisesem discursul cu o zi înainte, foind ciornele de la mine la Ange şi înapoi. Nu-mi luase

decât o secundă să-i dau *paste,* însă toţi cei intraţi în joc au avut nevoie de câteva momente ca să-l citească. O mulţime de Xneteri au ovaţionat, un „Ura" spectaculos, pirateresc, cu săbiile ridicate şi cu papagalii tuturor ţipând şi zburând pe deasupra capetelor.

Şi jurnaliştii au digerat treptat discursul. Chatul curgea cu viteză, atât de repede încât abia aveai timp să-l parcurgi, o mulţime de Xneteri spunând lucruri de genul „Tot înainte" şi „America, iubeşte-o sau părăseşte-o" şi „DHS, du-te acasă" şi „America afară din San Francisco", numai sloganuri care se bucuraseră de succes în blogosfera de pe Xnet.

> M1k3y, sunt Priya Rajneesh de la BBC. Spui că nu eşti liderul niciunei mişcări, dar crezi că există o mişcare? Se numeşte Xnet?

O grămadă de răspunsuri. Unii spuneau că nu era o mişcare, alţii că era, şi foarte mulţi aveau idei în privinţa numelui ei: Xnet, Fraţii cei Mici, Surorile cele Mici, şi Statele Unite ale Americii, varianta pe care o preferam.

Erau plini de energie. I-am lăsat să continue, gândindu-mă ce-aş fi putut spune. Când am ştiut, am tastat:

> Cred că asta răspunde într-un anume fel la întrebarea dumneavoastră, nu-i aşa?

> M1k3y, sunt Doug Christensen de la Washington Internet Daily. Ce crezi că ar trebui să facă Departamentul de Securitate Internă pentru a preveni un alt atac asupra oraşului San Francisco, dacă tot ce face acum n-are succes?

Mai multă vorbărie. O mulţime de oameni spuneau că teroriştii şi guvernul erau unul şi acelaşi lucru – fie literalmente, fie vrând să sugereze că erau la fel de răi. Unii spuneau că guvernul ştia cum să-i prindă pe terorişti, dar prefera să n-o facă pentru că preşedinţii din timpul războaielor erau realeşi.

> Nu ştiu.

am tastat în cele din urmă.

> Chiar nu știu. Îmi pun foarte des întrebarea asta, pentru că nu vreau să sar în aer și nu vreau să-mi fie aruncat în aer orașul. Iată totuși la ce m-am gândit: dacă misiunea DHS-ului e să ne garanteze siguranța, atunci nu reușește să și-o ducă la îndeplinire. Din toate rahaturile pe care le-au făcut, nimic n-ar fi oprit podul să explodeze iarăși. Ne urmăresc prin oraș? Ne iau libertatea? Ne fac să ne bănuim unii pe alții, să ne întoarcem unii împotriva altora? Îi numesc pe protestatari trădători? Scopul terorismului e să ne înspăimânte. Pe mine mă înspăimântă Departamentul de Securitate Internă.

> Teroriștii nu țin cont de părerea mea despre acțiunile lor, dar, dacă aceasta este o țară liberă, ar trebui măcar să-mi pot spune părerea despre ceea ce-mi fac propriii noștri polițiști. Ar trebui să-i pot împiedica să mă terorizeze.

> Știu că nu e un răspuns bun. Îmi pare rău.

> La ce te-ai referit când ai spus că Departamentul de Securitate Internă nu i-ar putea opri pe teroriști? De unde știi?

> Cine sunteți?

> Sunt de la Sydney Morning Herald.

> Eu am șaptesprezece ani. Nu sunt un elev de nota zece sau ceva de genul ăsta. Dar, chiar așa stând lucrurile, am descoperit cum să fac un internet pe care ei nu-l pot intercepta. Am descoperit cum să le bruiez aparatura de urmărire a persoanelor. Pot transforma inocenții în suspecți și vinovații în nevinovați chiar sub nasul lor. Aș putea duce obiecte metalice într-un avion și aș putea să-i vin de hac unei liste cu interdicții de zbor. Am descoperit totul numai uitându-mă pe web și gândindu-mă la asta. Dacă o pot face eu, o pot face și teroriștii. Ne-au spus că ne-au luat libertatea ca să ne simțim în siguranță. Vă simțiți în siguranță?

> În Australia? Sigur, eu da

Toţi piraţii au râs.

Alţi jurnalişti au pus întrebări. Unele pline de înţelegere, altele ostile. Când am obosit, i-am întins tastatura mea lui Ange şi am lăsat-o să fie ea M1k3y pentru o vreme. Oricum, nu mai aveam senzaţia că eu şi M1k3y eram aceeaşi persoană. M1k3y era genul de puştan care stă de vorbă cu reporteri internaţionali şi dă naştere unei mişcări. Marcus fusese exmatriculat, se certa cu tatăl lui şi se întreba dacă e destul de bun pentru prietena lui bestială.

Pe la unsprezece seara m-am săturat. În plus, părinţii mei se aşteptau să ajung acasă în curând. Am ieşit din joc, Ange a făcut acelaşi lucru şi am mai rămas întinşi acolo o vreme. I-am luat mâna şi ea m-a strâns cu putere. Ne-am îmbrăţişat.

M-a sărutat pe gât şi a murmurat ceva.

— Cum?

— Am spus că te iubesc, a răspuns ea. Ce, voiai să-ţi trimit o telegramă?

— Uau!

— Eşti chiar aşa surprins, eh?

— Nu. Ăă. Doar că – aveam de gând să-ţi spun acelaşi lucru.

— Sigur că da, a zis ea, şi m-a muşcat de vârful nasului.

— Numai că n-am mai spus-o niciodată, am adăugat. Aşa că mă gândeam cum s-o fac.

— Şi, ştii, de fapt n-ai spus-o încă. Noi, fetele, observăm lucrurile astea.

— Te iubesc, Ange Carvelli, am zis.

— Te iubesc şi eu, Marcus Yallow.

Ne-am sărutat, ne-am frecat nasurile unul de altul şi am început să respir greu, la fel ca ea. În momentul acela a bătut la uşă mama ei.

— Angela, a spus ea, cred că e timpul ca prietenul tău să plece acasă, nu?

— Da, mamă, a răspuns ea, şi a mimat învârtirea unei securi. Apoi a murmurat, în timp ce eu îmi puneam şosetele şi pantofii: Vor spune: Angela asta era o fată atât de cuminte, cine-ar fi crezut, stătea tot timpul în curtea din spate, îi era de mare ajutor mamei ei pentru că ascuţea toporişca aia.

Am râs.

— Nu ştii cât de uşor îţi e. Ai mei nu ne-ar fi lăsat sub nicio formă singuri în dormitorul meu până la unsprezece seara.

— Unsprezece patruzeci şi cinci, a zis ea, uitându-se la ceas.

— Rahat, am strigat, şi mi-am înnodat şireturile.

— Du-te, a spus Ange, fugi şi fii liber. Uită-te în ambele părţi înainte de a traversa strada! Scrie-mi dacă găseşti de lucru! Nu te opri nici măcar pentru o îmbrăţişare! Dacă nu ieşi de aici până număr la zece, o să dai de *belea,* musiu. Unu. Doi. Trei.

Am făcut-o să tacă sărind pe pat, aterizând peste ea şi sărutând-o până când n-a mai încercat să

numere. Mulţumit de victoria mea, am coborât treptele în pas ritmat, cu Xboxul sub braţ.

Mama ei era la baza scării. Nu ne mai întâlniserăm decât de două ori. Părea o versiune mai vârstnică şi mai înaltă a lui Ange – care spunea că tatăl ei fusese cel scund – cu lentile de contact în loc de ochelari. Se părea că mă clasificase, de probă, drept băiat bun, şi apreciam asta.

— Noapte bună, doamnă Carvelli, am spus,

— Noapte bună, domnule Yallow, a răspuns ea.

Era unul dintre micile noastre ritualuri, încă de când ne cunoscuserăm şi îi spusesem doamnă Carvelli.

M-am pomenit stând stângaci lângă uşă.

— Da? a făcut ea.

— Ăă, am zis. Vă mulţumesc fiindcă mă primiţi aici.

— Eşti întotdeauna bine-venit în casa noastră, tinere.

— Şi vă mulţumesc pentru Ange, am adăugat în cele din urmă, detestându-mi sunetul neconvingător al cuvintelor.

Dar ea mi-a adresat un zâmbet larg şi m-a îmbrăţişat scurt.

— Eşti cât se poate de bine-venit, a spus.

Pe toată durata drumului cu autobuzul m-am gândit la conferinţa de presă, la Ange dezbrăcată şi zvârcolindu-se împreună cu mine în patul ei, la mama ei zâmbindu-mi şi arătându-mi uşa.

Mama mă aştepta. M-a întrebat despre film şi i-am dat răspunsul pe care îl pregătisem dinainte, plagiind o prezentare pe care o găsisem în *Bay Guardian.*

În timp ce mă fura somnul, conferinţa de presă mi-a revenit în minte. Eram într-adevăr mândru de ea. Fusese atât de tare, îi făcusem pe toţi acei reporteri influenţi să-şi facă apariţia în joc, să mă asculte pe mine şi să-i asculte pe oamenii care

credeau în aceleaşi lucruri ca mine. Am adormit cu zâmbetul pe buze.

Ar fi trebuit să ştiu mai bine.

liderul xnet: Aş putea duce obiecte metalice într-un avion
Departamentul de Securitate Internă nu guvernează cu acordul meu.
puştanii de pe xnet: America afară din San Francisco

Astea erau titlurile „bune”. Toată lumea mi-a trimis articole pentru postare pe blog, dar era ultimul lucru pe care aveam chef să-l fac.

Reuşisem cumva să stric totul. Reporterii veniseră la conferinţa mea de presă şi trăseseră concluzia că eram terorişti sau prostiţi de terorişti. Cea mai rea era reportera de la Fox News, care, după toate aparenţele, fusese totuşi de faţă şi care ne-a dedicat un comentariu de zece minute, vorbind despre criminala noastră trădare de ţară. Replica ei dărâmătoare, inclusă în fiecare pachet de ştiri, suna astfel:

— Spun că nu au un nume. Am eu unul pentru ei. Să le spunem acestor copii corupţi Cal Qaeda. Fac munca teroriştilor pe frontul de acasă. Când – nu dacă, ci când – va fi din nou atacată California, aceşti mici derbedei şi casa Saud vor purta vina în aceeaşi măsură.

Liderii mişcării anti-război ne-au denunţat drept elemente extremiste. Un tip a apărut la televizor ca să susţină că eram o creaţie a Departamentului de Securitate Internă, menită să-i discrediteze.

DHS-ul şi-a ţinut propria conferinţă de presă, anunţând că aveau să dubleze măsurile de pază. Aveau un clonator de arphid-uri pe care-l găsiseră pe undeva, şi au demonstrat cum funcţionează, folosindu-l pentru înscenarea furtului unei maşini,

apoi au avertizat pe toată lumea să fie în alertă la apropierea tinerilor cu comportament dubios, mai ales a acelora care nu-şi ţineau mâinile la vedere.

Nu glumeau. Mi-am terminat lucrarea despre Kerouac şi am început o alta, despre Vara Iubirii, vara anului 1967, când mişcarea anti-război a hipioţilor a convers către San Francisco. Tipii care au fondat compania producătoare de îngheţată Ben and Jerry's – ei înşişi nişte hippy bătrâni – înfiinţaseră un muzeu hippy în Haight, şi în oraş erau de văzut şi alte arhive şi expoziţii.

Dar nu era uşor să circuli prin metropolă. La sfârşitul săptămânii, eram percheziţionat, în medie, de patru ori pe zi. Poliţaii îmi cereau actul de identitate şi mă întrebau ce căutam pe stradă, căscând cu mare atenţie ochii la scrisoarea de la Liceul „Chavez", care preciza că eram exmatriculat.

Am avut noroc. Nu m-a arestat nimeni. Dar alţi Xneteri n-au fost la fel de norocoşi. Departamentul de Securitate Internă anunţa în fiecare noapte noi arestări, ale „şefilor de bandă" şi ale „operatorilor" de pe Xnet, oameni pe care nu-i cunoşteam şi de care nu auzisem niciodată, puşi să defileze în emisiunile TV alături de identificatorii de arphid-uri şi de toate celelalte dispozitive pe care le avuseseră în buzunare. Anunţau că toţi aceştia „dădeau nume", compromiţând „reţeaua Xnet" şi că era de aşteptat să aibă loc în curând mai multe arestări. Numele „M1k3y" era auzit adesea.

Tatei îi plăcea asta. Ne uitam la ştiri împreună, el sorbindu-le din priviri, eu făcându-mă tot mai mic, speriindu-mă de moarte în tăcere.

— O să vezi ce metode vor folosi cu copiii ăştia, a spus tata. Eu am văzut cum funcţionează. Iau câţiva dintre ei şi le verifică lista prietenilor de pe IM şi numerele memorate pe telefoane, caută nume, care se înmulţesc din ce în ce mai mult, caută tipare, introducând mai mulţi copii. Vor descâlci lucrurile, aşa cum deşiri un pulover vechi.

Am anulat cina cu Ange la noi acasă şi am început să petrec tot mai mult timp la ea. Sora ei mai mică, Tina, a început să mă numească „musafirul permanent”, spunând, de exemplu: „Musafirul permanent ia cina cu mine în seara asta”. Îmi plăcea Tina. Singurul lucru care o interesa era să iasă în oraş, să meargă la petreceri şi să cunoască băieţi, dar îi era în mod bizar şi pe de-a-ntregul devotată lui Ange. Într-o seară, când spălam amândoi vasele, s-a şters pe mâini şi mi-a spus, pe tonul unei conversaţii banale:

— Ştii, Marcus, pari băiat bun. Sora mea e nebună după tine, şi eu te găsesc pe placul meu. Dar trebuie să-ţi spun ceva: dacă îi frângi inima, îţi dau de urmă şi-ţi pun scrotul în creştet. Nu e o privelişte plăcută.

Am asigurat-o că mai degrabă mi-aş fi pus singur scrotul în cap decât să frâng inima lui Ange şi ea a dat din cap.

— Cu condiţia ca asta să fie limpede.

— Sora ta e ţicnită, am spus, când stăteam din nou întins pe pat, alături de Ange, uitându-ne la blogurile de pe Xnet.

Cam asta era tot ce făceam: pierdeam vremea şi citeam pe Xnet.

— Ţi-a servit replica aia cu scrotul? Nu-mi place când o trânteşte. Ştii, pur şi simplu adoră cuvântul scrot. Nu e nimic personal.

Am sărutat-o. Am mai citit câte ceva.

— Ascultă asta, a spus ea. Poliţia a planificat patru până la şase *sute* de arestări în weekendul ăsta, în cadrul unui raid coordonat, despre care afirmă că va fi cel mai amplu de până acum, în ceea ce-i priveşte pe disidenţii de pe Xnet.

Am simţit că-mi vine să vărs.

— Trebuie să oprim povestea asta, am zis. Ştii că există unii care bruiază *mai mult* ca să demonstreze că nu se lasă intimidaţi? Nu e pur şi simplu o *nebunie?*

— Cred că e curaj, a ripostat ea. Nu-i putem lăsa să ne înfrângă prin înspăimântare.

— Cum? Nu, Ange, nu. Nu putem lăsa sute de oameni să ajungă la închisoare. Tu n-ai fost acolo. Eu am fost. E mai rău decât crezi. E mai rău decât îţi poţi imagina.

— Am o imaginaţie foarte bogată, a răspuns ea.

— Încetează, OK? Fii serioasă măcar o clipă. N-o să fac asta. N-o să-i trimit pe oamenii ăştia la închisoare. Fiindcă altfel înseamnă că sunt aşa cum mă crede Van.

— Marcus. Sunt serioasă. Crezi că oamenii ăştia nu-şi dau seama că pot ajunge la închisoare? Ei cred în cauză. Şi tu crezi. Acordă-le încredere, acceptă că ştiu în ce se bagă. N-ai căderea să decizi ce riscuri îşi pot asuma.

— E responsabilitatea mea, fiindcă, dacă le spun să se oprească, se vor opri.

— Credeam că nu eşti liderul lor.

— Nu sunt, sigur că nu. Dar n-am ce face dacă mi se adresează pentru îndrumări. Atât timp cât o fac, sunt dator să-i ajut să se afle în siguranţă. Înţelegi asta, da?

— Nu înţeleg decât că eşti gata să-ţi iei tălpăşiţa la primul semn de necaz. Cred că ţi-e teamă că vor afla cine eşti *tu.* Cred că te temi *pentru tine.*

— Nu e corect ce faci, am spus, ridicându-mă în şezut şi îndepărtându-mă de ea.

— Serios? Cine-i tipul ăla care era cât pe ce să facă atac de cord când a crezut că s-a zis cu secretul identităţii lui?

— Atunci a fost altceva, am spus. Acum nu e vorba de mine. Ştii că nu e. De ce te porţi aşa?

— De ce te porţi *tu* aşa? De ce nu vrei *să fii* omul destul de curajos ca să declanşeze toate astea?

— Ăsta nu e curaj, e sinucidere.

— Melodramă adolescentină ieftină, M1k3y.

— Nu-mi spune aşa!

— Cum, M1k3y? De ce nu, M1k3y?

Mi-am pus pantofii. Mi-am luat geanta. Am plecat acasă.> De ce nu mai bruiez

> De ce nu mai bruiez

> Nu vreau să spun nimănui altcuiva ce să facă, pentru că nu sunt şeful nimănui, indiferent ce-ar crede Fox News.

> Dar o să vă spun ce am eu de gând să fac. Dacă sunteţi de părere că aşa trebuie procedat, poate o veţi face şi voi.

> Nu bruiez. Nu săptămâna asta. Poate nici săptămâna viitoare. Nu fiindcă aş fi speriat. Fiindcă sunt suficient de inteligent ca să ştiu că e mai bine să fiu în libertate decât la închisoare. Au descoperit cum să pună capăt manevrelor noastre, aşa că trebuie să venim cu o nouă tactică. Nu-mi pasă care e aceasta, vreau doar să dea rezultate. E stupid să te laşi arestat. Nu e bruiaj dacă nu scăpaţi cu faţa curată.

> Mai există un alt motiv pentru care e bine să nu mai bruiaţi. Dacă sunteţi prinşi, s-ar putea folosi de voi ca să vă aresteze prietenii, şi prietenii prietenilor lor. Prietenii voştri ar putea ajunge la închisoare chiar dacă nu folosesc Xnetul, fiindcă DHS-ul e ca un taur înnebunit şi nu se poate spune că-şi face probleme dacă arestează pe cine n-ar trebui.

> Nu vă spun ce să faceţi.

> Dar agenţii DHS sunt bătuţi în cap, pe când noi suntem inteligenţi. Bruiajele dovedesc că nu sunt capabili să lupte împotriva terorismului, fiindcă arată că nu sunt în stare nici măcar să oprească un grup de copii. Dacă sunteţi prinşi, veţi crea impresia că ei sunt mai deştepţi decât noi.

> NU SUNT MAI DEŞTEPŢI DECÂT NOI! Noi suntem mai deştepţi decât ei. Să fim inteligenţi. Să descoperim cum să-i bruiem, indiferent cât de mulţi bătăuşi prostovani ar aduce pe străzile oraşului nostru.

Am postat mesajul. M-am dus la culcare.

Simţeam lipsa lui Ange.

N-am vorbit cu ea în următoarele patru zile, inclusiv în weekend, apoi a venit timpul să mă duc din nou la şcoală. Fusesem de un milion de ori pe punctul de a o suna, îi scrisesem mii de e-mailuri şi de mesaje neexpediate.

Eram din nou la cursul de studii sociale, şi domnişoara Andersen m-a întâmpinat cu o politeţe volubilă şi sarcastică, întrebându-mă cu dulceaţă cum fusese *vacanţa.* M-am aşezat şi nici măcar n-am bombănit ceva. L-am auzit pe Charles râzând pe înfundate.

Cursul a fost despre Destinul Evident, despre ideea că americanii erau destinaţi să ia în stăpânire întreaga lume (sau cel puţin ea a lăsat impresia

asta) şi mi s-a părut că încerca să mă provoace să spun ceva pentru care m-ar fi putut da afară.

Simţeam ochii întregii clase aţintiţi asupra mea, iar asta-mi aducea aminte de M1k3y şi de oamenii care-şi ridicau privirea spre el, în aşteptare. Eram sătul să fiu privit astfel. Îmi lipsea Ange.

Am trecut prin tot restul zilei fără să fac nimic care să mă scoată în evidenţă. Cred că n-am pronunţat nici măcar opt cuvinte.

În cele din urmă s-a terminat şi am dat buzna pe uşă, îndreptându-mă spre poartă, şi spre stupidul cartier Mission, şi spre casa mea fără niciun haz.

Abia ce ieşisem în stradă când a dat cineva peste mine. Era un vagabond tânăr, poate de vârsta mea, poate ceva mai mare. Purta un pardesiu lung, unsuros, o pereche de blugi lăbărţaţi şi tenişi putrezi, care păreau să fi trecut printr-o drujbă. Părul lung îi acoperea faţa şi avea o barbă, care i se întindea în josul gâtului, pătrunzând sub gulerul unui pulover împletit, de culoare incertă.

Am văzut toate astea în timp ce zăceam unul lângă altul pe trotuar, iar lumea trecea pe lângă noi aruncându-ne priviri ciudate. Se părea că dăduse peste mine în timp ce mergea în goană pe Valencia, gârbovit sub povara unui rucsac rupt, căzut alături de el şi acoperit cu forme geometrice compacte şi fără noimă, trasate cu carioca.

S-a săltat în genunchi şi s-a legănat înainte şi înapoi, de parcă ar fi fost beat sau lovit la cap.

— Îmi pare rău, amice, a spus. Nu te-am văzut. Eşti rănit?

M-am săltat şi eu în capul oaselor. Nu simţeam că aş fi avut vreo rană.

— Ăă. Nu, e OK.

S-a ridicat în picioare şi mi-a zâmbit. Avea dinţii surprinzător de albi şi de uniformi, ca dintr-o reclamă pentru o clinică ortodontică. Mi-a întins mâna şi a strâns-o pe a mea cu putere şi fermitate.

— Îmi pare într-adevăr rău.

Avea vocea atât de clară, de raţională. Mă aşteptasem să sune ca ale beţivilor care vorbeau singuri în timp ce hoinăreau prin Mission la orele târzii ale nopţii, însă a lui semăna cu a unui vânzător bine informat dintr-o librărie.

— Nicio problemă, am spus.

Mi-a întins din nou mâna.

— Zeb, a zis.

— Marcus, m-am prezentat eu.

— A fost o plăcere, Marcus, a adăugat. Sper să mai dau cândva din nou peste tine!

Şi-a ridicat rucsacul râzând, s-a răsucit pe călcâie şi s-a grăbit să se îndepărteze.

Am mers pe restul drumului spre casă ca printr-o ceaţă năucitoare. Mama era aşezată la masa din bucătărie şi am stat puţin de vorbă fără să discutăm despre ceva anume, aşa cum făceam de obicei, înainte de a se fi schimbat totul.

Am urcat scările către camera mea şi m-am lăsat să cad pe scaun. Era singura dată când n-aveam chef să intru pe Xnet. O făcusem dimineaţă, înainte de a pleca la şcoală, ca să descopăr că mesajul meu crease o controversă uriaşă între cei care erau de acord cu mine şi ceilalţi, care se simţeau pe bună dreptate călcaţi pe nervi fiindcă le spuneam să renunţe la sportul lor îndrăgit.

Când începuse totul, aveam trei mii de proiecte pe jumătate realizate. Construiam o stenopă[44] dintr-un set Lego, mă jucam cu un zmeu pentru fotografii aeriene, folosind o cameră digitală veche, cu un declanşator tăiat dintr-o bucată de silicon care se întindea în momentul lansării şi îşi revenea încet la forma iniţială, deschizând diafragma la intervale precise de timp. Aveam un amplificator cu vid, pe care-l construiam într-o cutie de tablă pentru ulei de măsline, veche, ruginită şi deformată, aducând a descoperire arheologică – plănuiam ca, după ce era gata, să

construiesc o carcasă pentru telefonul meu şi difuzoare stereo 5.1 din cutii de conserve de ton.

M-am uitat la bancul meu de lucru şi, în cele din urmă, am ales camera foto. Montarea metodică a setului Lego se potrivea exact cu ritmul mişcărilor mele.

Mi-am scos ceasul şi inelul butucănos de argint, lat de două degete, care înfăţişa o maimuţă şi un ninja, ambii în poziţie de luptă, gata de atac, şi le-am lăsat să cadă în cutiuţa pe care-o foloseam ca să-mi depozitez, înainte de a încheia ziua, toate rahaturile din buzunare şi din jurul gâtului: telefon, portofel, chei, wifinder, mărunţiş, baterii, cabluri retractabile… Am aruncat totul în cutie şi m-am pomenit în posesia unui obiect pe care nu-mi aminteam să-l fi pus acolo.

Era un petic de hârtie, cenuşiu şi moale ca flanelul, scămoşat pe margini, acolo unde fusese rupt dintr-o bucată mai mare. Era acoperit cu cel mai mărunt şi mai îngrijit scris pe care-l văzusem vreodată. L-am despăturit şi l-am ridicat în mână. Scrisul se întindea pe ambele părţi, curgând din colţul din stânga sus al unei feţe până la semnătura mâzgălită în colţul din dreapta jos al feţei opuse.

Semnătura era simplă: ZEB.

Am luat hârtia şi am început să citesc.

Dragă Marcus,

Nu mă cunoşti, dar eu te cunosc. În ultimele trei luni, de când a sărit în aer Bay Bridge, am fost închis pe Treasure Island. Eram în curte în ziua când ai vorbit cu fata aceea asiatică şi te-au încătuşat. Ai fost curajos. Bravo ţie.

A doua zi am avut o criză de apendicită şi am ajuns la infirmerie. În patul de alături era un tip pe nume Darryl. Am fost amândoi în refacere timp îndelungat şi, când ne-am

revenit, pentru ei ar fi fost prea complicat să ne dea drumul.

Aşa că au decis că trebuia să fim într-adevăr vinovaţi. Ne-au interogat în fiecare zi. Ştiu că ai trecut şi tu prin anchetele lor. Imaginează-ţi cum e când ţine câteva luni. Eu şi Darryl am sfârşit prin a fi colegi de celulă. Ştiam că erau microfoane, aşa că nu vorbeam decât despre lucruri lipsite de importanţă. Dar noaptea, când eram în pat, ne trimiteam mesaje bătându-le încet în alfabetul Morse (ştiam eu că zilele petrecute la clubul de radioamatori aveau să-mi fie cândva de folos).

La început, ne întrebau despre aceleaşi rahaturi ca întotdeauna, cine a făcut-o, cum a făcut-o. După o vreme, au trecut la întrebări despre Xnet. Bineînţeles că nu auziserăm niciodată despre aşa ceva. Ceea ce nu i-a împiedicat să continue cu întrebările.

Darryl mi-a spus că i-au adus clonatoare de arphid-uri, Xboxuri şi tot felul de dispozitive tehnologice şi i-au cerut să le spună cine erau cei care le foloseau şi unde învăţaseră să le folosească. Darryl mi-a povestit despre jocurile voastre şi despre lucrurile pe care le-aţi învăţat.

În special: DHS-ul ne-a întrebat despre prietenii noştri. Pe cine cunoaştem? Cum e fiecare dintre ei? Are opinii politice? Are probleme la şcoală? Probleme cu legea?

Noi numim închisoarea Gitmo din Golf. A trecut o săptămână de când am ieşit şi cred că oamenii habar n-au că fiii şi fiicele lor sunt închişi în mijlocul Golfului. Noaptea auzeam lumea râzând şi petrecând pe continent.

Eu am scăpat săptămâna trecută. N-o să-ţi spun cum, pentru cazul în care biletul meu cade în mâinile cui n-ar trebui. Poate că şi alţii vor urma acelaşi traseu.

Darryl mi-a spus unde te găsesc şi mi-a cerut să-i promit c-o să-ţi spun tot ce ştiu când ajung aici. Acum, că am făcut-o, dispar fără urmă, ca anul care-a trecut. Plec din ţară, într-un fel sau altul. La naiba cu America.

Fiţi puternici. Le e frică de voi. Daţi-le un şut din partea mea. Nu vă lăsaţi prinşi.

Zeb.

Când am terminat biletul, îmi înotau ochii în lacrimi. Undeva, pe masa de lucru, aveam o brichetă de unică folosinţă, pe care o întrebuinţam uneori ca să topesc izolaţia cablurilor, aşa că am scos-o la lumină şi am apropiat-o de bilet. Ştiam că datoria mea faţă de Zeb era să-l distrug şi să mă asigur că nimeni altcineva n-avea să-l vadă vreodată, ca nu cumva să-i poată conduce către el, indiferent unde ar fi plecat.

Am ridicat în mâini flacăra şi hârtia, dar n-am putut s-o fac.

Darryl.

Cu tot rahatul ăla cu Xnetul, cu Ange şi cu DHS-ul, uitasem de existenţa lui. Devenise o stafie, ca un vechi prieten care s-a mutat sau a plecat, fiind înscris într-un program de schimb de experienţă cu elevi din alte ţări. În tot acel timp îl interogaseră, îi ceruseră să mă trădeze, să le explice ce era cu Xnetul, cu bruiajele. Fusese tot timpul pe Treasure Island, unde se afla o bază militară abandonată, la jumătatea drumului până la ruinele Bay Bridge. Era atât de aproape încât aş fi putut înota până la el.

Am pus bricheta jos şi am recitit biletul. Când am terminat, plângeam cu sughiţuri. Totul îmi revenise în minte, femeia tunsă scurt şi întrebările pe care mi le punea, şi duhoarea de urină şi rigiditatea pantalonilor după ce se uscase pe ei, transformându-i într-un soi de prelată aspră.

— Marcus?

Uşa mea era întredeschisă şi mama stătea în dreptul ei, privindu-mă îngrijorată. Oare de când era acolo?

Mi-am şters lacrimile de pe faţă cu mâneca şi mi-am tras nasul.

— Mamă, am spus. Salut.

Ea a intrat şi m-a luat în braţe.

— Ce e? Simţi nevoia să povesteşti? Biletul zăcea pe masă. E de la prietena ta? E totul în ordine?

Îmi oferise o scăpare. Aş fi putut da vina pe problemele mele cu Ange, şi mama ar fi plecat din camera mea şi m-ar fi lăsat în pace. Asta am avut de gând atunci când am deschis gura, dar iată ce-am spus:

— Am stat la închisoare. După ce a sărit podul în aer. Am fost închis în tot timpul ăla.

Suspinele care au urmat nu aveau nimic în comun cu vocea mea. Păreau sunete scoase de un animal, poate de un măgar, sau de un soi de pisică uriaşă pe timp de noapte. Sughiţam atât de tare încât mă ustura şi mă durea gâtul, încât îmi tresălta pieptul.

Mama m-a luat în braţe, aşa cum făcea când nu eram decât un băieţel, şi m-a mângâiat pe păr, şi mi-a şoptit la ureche, şi m-a legănat, şi sughiţurile au dispărut, încet, treptat.

Am respirat adânc şi ea mi-a adus un pahar cu apă. M-am aşezat pe marginea patului, mama a stat pe scaunul biroului meu, şi i-am povestit totul.

Totul.

În fine, cea mai mare parte.

[44]Cea mai rudimentară formă a unui aparat de fotografiat: o cutie cu material fotosensibil înăuntru şi o gaură cât un vârf de ac (de unde şi denumirea pinhole, pin + hole, din limba engleză). Fenomenul a fost observat încă din Antichitate (secolul al V-lea î. Hr. în China, al IV-lea î. Hr. în Grecia). Principiul a fost pentru prima oară

publicat de Ibn al-Haytham (*Alhazen*) (965 Basra – cca 1039 Cairo) în *Kitab al-Manazir (Book of Optics)*, scrisă între 1011 şi 1021, unde vorbeşte despre *camera obscură* (n. red.).

Capitolul 16

La început, mama a părut şocată, apoi scandalizată, iar în final a cedat cu totul, i-a căzut falca şi a rămas pur şi simplu cu gura deschisă în timp ce îi povesteam despre interogatoriu, despre ziua când făcusem pe mine, despre sacul din cap, despre Darryl. I-am arătat biletul.

— De ce…?

În acele două silabe erau toate acuzaţiile pe care mi le aduceam noaptea, toate clipele în care îmi lipsise curajul de a-i spune lumii despre ce era de fapt vorba, de ce mă luptam de fapt, ce inspirase cu adevărat Xnetul.

Am tras aer în piept.

— Mi-au spus c-o să ajung la închisoare dacă vorbesc despre toate astea. Nu doar pentru câteva zile. Pentru totdeauna. Am fost – mi-a fost frică.

Mama a rămas cu mine vreme îndelungată, fără să spună nimic. Apoi:

— Şi tatăl lui Darryl?

Ar fi putut la fel de bine să îmi înfigă un ac în piept. Tatăl lui Darryl. Credea probabil că Darryl murise, că era mort de mult.

Şi nu era? Departamentul de Securitate Internă te mai elibera vreodată, după ce te ţinuse ilegal în închisoare vreme de trei luni?

Dar Zeb ieşise. Poate avea să iasă şi Darryl. Poate eu şi Xnetul eram în stare să-l ajutăm să scape.

— Nu i-am spus, am răspuns.

Acum plângea şi mama. Ea nu plângea cu uşurinţă. Asta ţinea de obârşia ei englezească, motiv pentru care sughiţurile ei mărunte sunau cu atât mai cumplit.

— O să-i spui, a reuşit să articuleze. O să-i spui.

— O să-i spun.

— Dar mai întâi trebuie să-i spunem tatălui tău.

Tata nu mai ajungea acasă la o oră fixă. Cu toate consultaţiile date clienţilor lui – care aveau o grămadă de lucru în perioada aceea, când DHS-ul cumpăra programe de procesare a informaţiilor din peninsulă – şi cu timpul îndelungat consumat de naveta la Berkeley, putea ajunge acasă la orice oră dintre şase după-amiaza şi miezul nopţii.

În seara aceea, mama i-a telefonat şi i-a cerut să vină *imediat.* El a spus ceva şi ea n-a făcut decât să repete: *imediat.*

Când a ajuns, eram aşezaţi în camera de zi, cu biletul între noi, pe măsuţa de cafea.

A doua oară a fost mai simplu de povestit. Secretul îşi pierdea greutatea. N-am înfrumuseţat nimic, n-am ascuns nimic. Am mărturisit totul, am rămas cu faţa curată.

Mai auzisem expresia asta până atunci, dar n-o înţelesesem niciodată cu adevărat, aşa cum am înţeles-o după ce am făcut-o. Păstrarea secretului mă murdărise, îmi pătase sufletul. Mă făcuse să mă tem, să-mi fie ruşine. Mă făcuse, în toate privinţele, aşa cum spusese Ange.

Tata a stat tot timpul ţeapăn, ca un băţ, cu faţa împietrită. Când i-am întins biletul, l-a citit de două ori, apoi l-a lăsat jos cu grijă.

A clătinat din cap, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşa din faţă.

— Unde te duci? a întrebat alarmată mama.

— Am nevoie de o plimbare, a reuşit el să bolborosească, cu vocea frângându-i-se.

Ne-am uitat stânjeniţi unul la altul, mama şi cu mine, şi l-am aşteptat să se-ntoarcă acasă. Am încercat să-mi imaginez ce se petrecea în mintea lui. Devenise un cu totul alt om după exploziile bombelor şi ştiam de la mama că se schimbase în

zilele în care mă crezuse mort. Ajunsese să creadă că teroriştii fuseseră cât pe ce să-i ucidă fiul, şi asta îl înnebunise.

Îl înnebunise destul de mult încât să facă orice ar fi cerut Departamentul de Securitate Internă, să intre în rând ca o oiţă cumsecade şi să-i lase să-l controleze, să-l călăuzească.

Acum ştia că DHS-ul mă întemniţase, că DHS-ul luase copii din San Francisco ostatici la Gitmo-din-Golf. Acum, când mă gândeam la asta, totul căpăta sens. Bineînţeles că mă ţinuseră pe Treasure Island. Unde altundeva puteai ajunge după un drum de zece minute cu vaporul, plecând din San Francisco?

Când s-a întors, tata părea mai furios decât fusese vreodată în toată viaţa lui.

— Ar fi trebuit să-mi spui! a strigat.

Mama s-a aşezat între el şi mine.

— Acuzi pe cine nu trebuie, i-a spus. Nu Marcus s-a făcut vinovat de răpire şi de ameninţare.

El a clătinat din cap şi a bătut din picior.

— Nu-l acuz pe Marcus. Ştiu cu exactitate cine e de vină. Eu. Eu şi idioţii de la DHS. Puneţi-vă pantofii şi luaţi-vă pardesiurile.

— Unde mergem?

— La tatăl lui Darryl. Şi pe urmă acasă la Barbara Stratford.

Barbara Stratford era un nume pe care-l ştiam de undeva, dar nu-mi aduceam aminte de unde. M-am gândit că poate era o veche prietenă a părinţilor mei, dar nu-mi dădeam seama exact de unde s-o iau.

Între timp, eram dus spre locuinţa tatălui lui Darryl. Nu mă simţisem niciodată în largul meu în preajma bătrânului, care fusese operator radio în marină şi îşi conducea gospodăria cu stricteţea unui căpitan de vas. Îl învăţase pe Darryl alfabetul

Morse când nu era decât un copilaş, ceea ce mi se părea extraordinar. Era unul dintre motivele pentru care aveam încredere în scrisoarea lui Zeb. Însă, pentru fiecare lucru extraordinar, ca alfabetul Morse, tatăl lui Darryl impunea o disciplină militară dementă, care părea să fie în propriul său interes, insistând în privinţa întinderii cearşafurilor şi a păturilor, cu colţurile sub saltea, şi a bărbieritului de două ori pe zi. Îl făcea pe Darryl să se urce pe pereţi.

Nici mamei lui Darryl nu-i plăcuse prea mult asta, şi plecase înapoi, la familia ei din Minnesota, când avea el zece ani – Darryl îşi petrecea acolo verile şi zilele de Crăciun.

Stăteam pe bancheta din spate a maşinii şi vedeam ceafa tatei, care conducea. Muşchii gâtului îi erau încordaţi şi tresăltau când scrâşnea din dinţi.

Mama îşi ţinea mâna pe braţul lui, dar eu n-aveam pe nimeni care să mă liniştească. Măcar de-aş fi putut s-o sun pe Ange. Sau pe Jolu. Sau pe Van. Poate c-aveam s-o fac la sfârşitul zilei.

— Probabil că şi-a îngropat fiul în adâncul minţii, a spus tata în timp ce şerpuiam în susul curbelor în ac de păr ce duceau spre Twin Peaks şi spre vila pe care o împărţeau Darryl şi tatăl lui.

Aşa cum se întâmplă adesea noaptea la San Francisco, pe Twin Peaks coborâse ceaţa, reflectând lumina farurilor. La fiecare viraj vedeam văile oraşului întinzându-se sub noi, ca tot atâtea cupe de lumini clipind în pâclă.

— Asta e?

Nu mai fusesem la Darryl de luni de zile, însă de-a lungul anilor îmi petrecusem acolo suficient de mult timp încât să recunosc imediat locul.

— Da, am spus. Asta e.

Am stat toţi trei în jurul maşinii preţ de o clipă nesfârşită, aşteptând să vedem cine-o să apese soneria. Spre surprinderea mea, am fost eu.

Am sunat şi am aşteptat toţi trei vreme de un minut, într-o tăcere ce te făcea să-ţi ţii răsuflarea. Am sunat din nou. Maşina tatălui lui Darryl era pe alee şi am văzut o lumină aprinzându-se în camera de zi. Uşa s-a deschis când eram pe punctul de a suna a treia oară.

— Marcus?

Tatăl lui Darryl nu mai arăta nicidecum aşa cum mi-l aminteam. Nebărbierit, în halat de casă şi desculţ, cu unghii lungi la degetele picioarelor şi cu ochii roşii. Câştigase în greutate şi sub falca fermă de militar îi tremura o bărbie suplimentară, flască. Firele subţiri ale părului său rar erau nepieptănate.

— Domnule Glover, am spus.

În spatele meu, mama şi tata s-au îngrămădit în cadrul uşii.

— Bună, Ron, a spus mama.

— Ron, a zis tata.

— Putem intra?

Camera lui de zi arăta aidoma secvenţelor de ştiri dedicate unor copii abandonaţi, care au petrecut o lună încuiaţi în casă înainte de a fi salvaţi de vecini: cutii de semipreparate, cutii goale de bere, sticle în care fusese suc, castroane mucegăite în care fuseseră cereale şi teancuri de ziare. Mirosea a pipi de pisică şi gunoiul trosnea sub picioarele noastre. Chiar şi fără urina animalului, mirosul era incredibil, ca în toaleta dintr-o autogară.

Îşi făcuse patul pe canapea, cu un cearşaf soios şi două perne unsuroase, iar adâncitura din suprafaţa tapiţată dovedea că acolo se dormise multă vreme.

Am rămas cu toţii în picioare, preţ de un lung moment de tăcere, stânjeniţi şi copleşiţi de emoţie. Tatăl lui Darryl arăta de parcă şi-ar fi dorit să moară.

A dat încet deoparte cearşaful de pe canapea şi a luat de pe două scaune teancurile de tăvi unsuroase, pe care le-a dus apoi în bucătărie, unde, judecând după zgomot, le-a aruncat pe podea.

Ne-am aşezat cu grijă pe locurile curăţate şi am aşteptat să se-ntoarcă şi să se-aşeze la rândul lui.

— Îmi cer scuze, a spus, cu voce pierdută. Nu vă pot oferi câte o cafea, chiar nu mai am deloc. Mâine o să mi se livreze produse de la băcănie, aşa că am rămas fără…

— Ron, i s-a adresat tata. Ascultă-ne. Avem să-ţi spunem ceva, şi n-o să-ţi vină uşor s-o afli.

A stat ca o statuie cât timp am vorbit. S-a uitat în jos, la bilet, l-a citit părând să nu-l înţeleagă, apoi l-a recitit. Mi l-a dat înapoi.

Tremura.

— E…

— E în viaţă, am spus. Darryl trăieşte şi e ţinut prizonier pe Treasure Island.

Şi-a îndesat pumnul în gură şi a scos un geamăt oribil.

— Avem o prietenă, a spus tata. Scrie la *Bay Guardian.* E reporter de investigaţii.

Iată de unde ştiam numele. Săptămânalul independent *Guardian* îşi pierdea adesea reporterii în favoarea cotidienelor de mai mare importanţă şi a internetului, dar Barbara Stratford fusese acolo dintotdeauna. Aveam amintirea vagă a unei cine luate împreună cu ea, când eram copil.

— Mergem acum acolo, a zis mama. Ne aşteaptă. Vrei să vii cu noi, Ron? Vrei să-i spui povestea lui Darryl?

Domnul Glover şi-a ascuns faţa în mâini şi a respirat adânc. Tata a încercat să-i pună mâna pe umăr, dar el s-a scuturat cu violenţă.

— Trebuie să mă spăl, a răspuns. Lăsaţi-mă un minut.

Când s-a întors la parter, era cu totul alt om. Se bărbierise, îşi pieptănase peste cap părul dat cu gel

şi avea un şir de decoraţii de război cu panglici pe pieptul uniformei militare apretate. A arătat spre ea după ce s-a oprit la piciorul scării.

— Pe moment, n-am prea multe lucruri curate atât de prezentabile. Şi asta mi se pare potrivită. Ştiţi, dacă o să vrea cumva să facă fotografii.

El şi tata s-au instalat pe scaunele din faţă ale maşinii, iar eu m-am aşezat pe bancheta din spate, în dreptul lui. De aproape răspândea un miros uşor de bere, ce părea să-i izvorască din toţi porii.

Când am ajuns pe aleea din faţa casei Barbarei Stratford, era trecut de miezul nopţii. Locuia în afara oraşului, jos, în Mountain View, şi, în timp ce acceleram pe 101, niciunul dintre noi n-a scos vreo vorbă. Clădirile moderne de pe marginea autostrăzii se scurgeau pe lângă noi.

Era o Zonă a Golfului diferită de cea în care locuiam eu, mult mai asemănătoare cu America suburbană pe care o vedeam uneori la televizor. O mulţime de străzi late, pentru trafic rapid, subdiviziuni cu case identice, localităţi unde nu vedeai niciun vagabond împingându-şi căruciorul de cumpărături pe trotuar – nici măcar nu existau trotuare!

Mama îi telefonase Barbarei Stratford în timp ce aşteptam să revină domnul Glover la parter. Ziarista dormea, dar mama era atât de tensionată încât uitase să fie englezoaică din creştet până-n tălpi şi să se simtă jenată fiindcă o trezise. În schimb, i-a spus pur şi simplu, cu încordare, că trebuia să-i vorbească despre ceva anume şi că n-o putea face la telefon.

Când urcam spre locuinţa Barbarei Stratford, primul meu gând s-a îndreptat spre casa din serialul *Brady Bunch* – o clădire scundă, cu un singur nivel, cu un deflector din cărămidă în faţă şi cu o peluză îngrijită, perfect pătrată. Cărămizile deflectorului alcătuiau un soi de model abstract, iar din spatele lui se înălţa o antenă TV de modă

veche, pentru UHF. Ne-am foit în jurul intrării şi am văzut că înăuntru erau deja lumini aprinse.

Jurnalista ne-a deschis uşa înainte de-a apuca să sunăm. Era cam de vârsta părinţilor mei, o femeie înaltă, zveltă, cu nas acvilin şi ochi ageri, cu o mulţime de riduri de expresie. Purta o pereche de blugi suficient de moderni ca să poată fi văzuţi într-un butic de pe Valencia Street şi o bluză largă, de bumbac indian, care îi ajungea până la coapse. Avea ochelari mici, rotunzi, care licăreau în lumina de pe coridor.

Ne-a adresat un mic zâmbet crispat.

— Văd că ai adus întregul clan, a spus.

Mama a dat din cap.

— O să înţelegi într-un minut, a ripostat ea.

Domnul Glover a făcut un pas înainte, ieşind din spatele tatei.

— Şi-ai chemat şi Marina?

— Toate la timpul lor.

I-am fost prezentaţi pe rând. Avea o strângere de mână fermă şi degete lungi.

Locuinţa era mobilată în stil minimalist japonez, doar câteva mobile joase, riguros proporţionate, vase largi de argilă cu bambus care mătura tavanul şi ceva care semăna cu o piesă mare şi ruginită dintr-un motor diesel, cocoţată pe un soclu din marmură lustruită. Am decis că-mi plăcea. Podelele erau din lemn vechi, geluit şi băiţuit, dar cu golurile neastupate, aşa că puteai să vezi crăpături şi adâncituri sub lac. Mi-au plăcut *mult,* mai ales când am mers pe ele numai în şosete.

— Am cafeaua gata, a spus ea. Cine vrea?

Am ridicat cu toţii mâinile. Eu le-am aruncat părinţilor o privire sfidătoare.

— Bun, a zis gazda.

A dispărut într-o altă încăpere şi s-a întors o clipă mai târziu, aducând o tavă de bambus cu un termos de doi litri şi cu şase ceşti cu un design

migălos, dar împodobite cu un model nefinisat, neglijent. Mi-au plăcut şi ele.

— Ei, a spus ea, după ce a turnat cafeaua şi ne-a servit. Îmi face plăcere să vă revăd. Marcus, când te-am văzut ultima dată aveai probabil şapte ani. Din câte-mi aduc aminte, erai foarte încântat de noile tale jocuri video, pe care mi le-ai arătat.

Nu-mi aminteam nimic, dar descrierea i se potrivea celui care fusesem la vremea respectivă. Am bănuit că era vorba despre consola mea Sega Dreamcast.

Barbara a scos un reportofon, un blocnotes galben şi un creion, pe care l-a răsucit între degete.

— Sunt aici ca s-ascult orice vreţi să-mi povestiţi şi vă promit că voi considera totul confidenţial. Dar nu vă pot promite că o să folosesc la ceva povestea voastră sau că o să fie publicată.

Felul în care a spus-o m-a făcut să înţeleg că mama solicitase o mare favoare scoţând-o din pat pe această femeie, prietenă sau nu. Meseria de reporter de investigaţii trebuie să fie foarte sâcâitoare când eşti o persoană influentă. Existau probabil un milion de oameni care şi-ar fi dorit să le preia ea cauza.

Mama a dat din cap către mine. Cu toate că mai spusesem povestea de trei ori în aceeaşi noapte, m-am pomenit cu limba legată. Nu era acelaşi lucru cu a le-o spune părinţilor mei. Nu era acelaşi lucru cu a i-o spune tatălui lui Darryl. Era – era iniţierea unei noi mutări în joc.

Am început fără grabă şi am urmărit-o pe Barbara luând notiţe. Am băut o ceaşcă întreagă de cafea numai explicând ce era ARG-ul şi cum am plecat de la şcoală ca să iau parte la joc. Mama, tata şi domnul Glover au ascultat partea asta cu atenţie. Mi-am mai turnat o ceaşcă şi am băut-o în timp ce povesteam cum fuseserăm ridicaţi. Când am terminat întreaga poveste, golisem cana şi simţeam o nevoie nebună să urinez.

Baia era la fel de golaşă precum camera de primire, cu un săpun maroniu, organic, care mirosea a mâl purificat. M-am întors şi i-am găsit pe adulţi urmărindu-mă cu privirea în tăcere.

Pe urmă şi-a spus povestea domnul Glover. N-avea nimic de zis despre cele întâmplate, dar a explicat că el era veteran şi că băiatul lui era un copil bun. A povestit cum se simţise când crezuse că îi murise fiul, cum avusese fosta lui soţie o cădere nervoasă la aflarea veştii, ajungând apoi la spital. A plâns puţin, fără să se ruşineze, cu lacrimile curgându-i în josul feţei ridate şi întunecându-i culoarea gulerului uniformei festive.

Când s-a terminat totul, Barbara s-a dus într-o altă cameră şi s-a întors cu o sticlă de whisky irlandez.

— E un Bushmills de cincisprezece ani, lăsat să se învechească într-un fost butoi de rom, a spus, punând pe masă patru pahare mici. Niciunul pentru mine. N-a fost scos la vânzare vreme de zece ani. Cred că ăsta e, probabil, momentul potrivit pentru a fi desfăcut.

A umplut câte un păhărel pentru fiecare, apoi l-a ridicat pe al ei şi a sorbit jumătate. Ceilalţi adulţi i-au urmat exemplul. Au băut din nou, golind paharele. Ea le-a umplut din nou.

— Bun, a zis. Iată ce vă pot spune în momentul de faţă. Vă cred. Nu numai fiindcă te cunosc, Lillian. Povestea sună veridic şi se leagă cu alte zvonuri pe care le-am auzit. Dar nu mă pot baza pur şi simplu pe cuvântul vostru. Va trebui să cercetez fiecare aspect, fiecare amănunt din vieţile şi din relatările voastre. Trebuie să ştiu dacă există ceva ce nu mi-aţi spus, ceva care ar putea fi folosit ca să vă discrediteze după ce vor ieşi toate astea la lumină. Ar putea trece câteva săptămâni înainte de a fi gata să public. Trebuie să mă gândesc şi la siguranţa voastră şi la a lui Darryl. Dacă e într-adevăr o „non-persoană”, presiunile asupra DHS-ului i-ar putea determina să-l mute altundeva, mult

mai departe. Gândiţi-vă la Siria. Ar putea face chiar şi ceva mult mai rău. Şi-a lăsat vorbele să atârne în aer. Am înţeles că voia să spună c-ar fi putut fi ucis. Acum o să iau scrisoarea asta şi-o s-o scanez. Vreau fotografii cu voi doi, acum şi mai târziu – vă putem trimite un fotograf, dar vreau şi să adun în noaptea asta toată documentaţia posibilă.

Eu am însoţit-o în biroul ei, pentru scanare. Mă aşteptam la un computer elegant, de mică putere, care să se încadreze în decor, dar, în loc de asta, în dormitorul de rezervă/birou se înghesuiau PC-uri de cea mai bună calitate, monitoare plate imense şi un scaner destul de mare ca să cuprindă o întreagă pagină de ziar. Şi lucra foarte repede cu toate. Am remarcat, cu o oarecare mulţumire, că folosea ParanoidLinux. Femeia asta îşi lua munca în serios.

Ventilatoarele computerelor ofereau un paravan eficient de zgomot alb, dar am închis totuşi uşa şi m-am apropiat mai mult de ea.

— Ăă, Barbara?

— Da?

— În legătură cu ceea ce ai spus… despre lucruri care ar putea fi folosite ca să mă discrediteze?

— Da?

— Nu poţi fi silită să le spui altora ceea ce îţi povestesc eu, nu?

— Teoretic nu. Dar să formulez altfel. Am preferat de două ori să ajung la închisoare în loc să dezvălui o sursă.

— OK, OK. Bun. Uau. Închisoare. Uau. Am respirat adânc. Ai auzit de Xnet? De M1k3y?

— Da!

— Eu sunt M1k3y.

— Oh, a făcut ea.

A folosit scanerul, apoi a întors biletul pe verso, ca să obţină şi a doua pagină. Lucra cu o rezoluţie

incredibilă, 10.000 de puncte pe inch sau chiar mai mult, şi imaginea de pe ecran părea privită printr-un microscop electronic.

— Ei, asta dă un alt aspect întregii poveşti.

— Da, am spus, cred că da.

— Părinţii tăi nu ştiu.

— Nu. Şi nu ştiu dacă vreau să afle.

— E o problemă pe care va trebui s-o rezolvi. Iar eu trebuie să mă gândesc. Poţi să-mi faci o vizită la birou? Aş vrea să stăm de vorbă despre tot ce presupune asta, cu exactitate.

— Ai un Xbox Universal? Aş putea aduce un kit de instalare.

— Da, sunt sigură că se poate rezolva. Când ajungi, spune-i recepţionerei că eşti domnul Brown şi că vrei să vorbeşti cu mine. Toată lumea ştie ce înseamnă asta. Sosirea ta n-o să fie consemnată, tot filmul înregistrat de camera de supraveghere în ziua respectivă o să fie şters automat şi toate camerele vor fi dezactivate până la plecarea ta.

— Uau, am spus. Gândeşti la fel ca mine.

A zâmbit mi-a tras un pumn în umăr.

— Puştiule, eu am intrat în jocul ăsta de-al naibii de multă vreme. Până acum am reuşit să petrec mai mult timp în libertate decât dincolo de gratii. Paranoia e prietena mea.

A doua zi, la şcoală, am fost ca un zombi. Dormisem în total vreo trei ore şi nici măcar trei ceşti din cafeaua-nămol a turcului n-au fost un şoc suficient ca să-mi repună creierul în funcţiune. În ceea ce priveşte cafeina, problema e că te obişnuieşti prea repede cu ea, aşa că ai nevoie de doze din ce în ce mai mari pur şi simplu ca să treci dincolo de normal.

Când s-au terminat orele, tot ce-mi doream era să ajung acasă şi să mă târăsc în pat. Dar aveam o întâlnire la *Bay Guardian,* pe faleză. Am ieşit pe poartă împleticindu-mă, cu ochii în jos, şi, când

am ajuns pe 24th Street, în ritmul meu a intrat o altă pereche de picioare. Am recunoscut pantofii şi m-am oprit.

— Ange?

Arăta aşa cum mă simţeam eu. Nedormită, cu ochi ca de raton, cu colţurile gurii încreţite a întristare.

— Salut, a spus. Surpriză. Mi-am permis s-o şterg de la şcoală. Oricum nu mă puteam concentra.

— Ăă, am spus.

— Taci şi ia-mă în braţe, idiotule.

Am făcut-o. Era bine. Mai mult decât bine. Mă simţeam de parcă mi s-ar fi reataşat o parte amputată a corpului.

— Te iubesc, Marcus Yallow.

— Te iubesc, Angela Carvelli.

— OK, a zis ea, desprinzându-se de mine. Mi-a plăcut articolul tău despre motivele pentru care nu trebuie să mai bruiem. Îţi pot respecta părerea. Ai reuşit să descoperi un mod de a-i bruia fără să fim prinşi?

— Acum mă duc la întâlnire cu o ziaristă de investigaţii; o să publice un articol despre modul în care-am fost arestat, despre modul în care-am început Xnetul şi despre Darryl, care e reţinut ilegal într-o închisoare secretă de pe Treasure Island.

— Oh. Ea s-a uitat o clipă în jur. Nu te-ai putut gândi la nimic, ştii tu, ambiţios?

— Vrei să vii cu mine?

— Vin, da. Şi, dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să-mi explici totul în amănunt.

După toate celelalte repovestiri, asta, desfăşurată în timp ce mergeam spre Potrero Avenue şi pe 15th Street, a fost cea mai simplă. Ange îmi ţinea mâna într-a ei şi mi-o strângea des.

Am urcat scările către sediul ziarului *Bay Guardian* două câte două. Inima îmi bătea să-mi

spargă pieptul. M-am apropiat de biroul de la recepţie şi i-am spus fetei plictisite din spatele lui:

— Am venit pentru o discuţie cu Barbara Stratford. Mă numesc Green.

— Să presupun c-aţi vrut să spuneţi Brown?

— Da, am răspuns, roşind. Brown.

Ea a făcut ceva la computer, apoi ni s-a adresat:

— Luaţi loc. Barbara va sosi într-un minut. Vă pot servi cu ceva?

— Cafea, am răspuns amândoi într-un glas.

Un alt motiv pentru care-o iubesc pe Ange: suntem dependenţi de acelaşi drog.

Recepţionera – o latino-americană frumoasă, cu numai câţiva ani mai vârstnică decât noi, îmbrăcată într-un stil Gap atât de vechi încă era de-a dreptul modern-retro – a dat din cap şi s-a întors cu două ceşti împodobite cu numele ziarului.

Am băut în tăcere, uitându-ne la reporterii şi la vizitatorii care intrau şi ieşeau. În cele din urmă, Barbara a venit să ne ia. Era îmbrăcată aproape la fel ca în noaptea precedentă. I se potrivea. Când a văzut că-mi adusesem o prietenă, m-a privit arcuindu-şi o sprânceană.

— Bună, am spus. Ăă, ea este…

— Doamna Brown, a intervenit Ange, întinzând mâna.

Oh, da, exact, identităţile noastre trebuiau să rămână secrete.

— Colaborez cu domnul Brown.

M-a înghiontit uşor cu cotul.

— Atunci să mergem, a spus Barbara, şi ne-a condus într-o sală de şedinţe cu pereţi din panouri lungi de sticlă cu jaluzelele trase. A pus pe masă o tavă cu prăjiturele Oreo organice clonate de Whole Foods, un reportofon digital şi un alt blocnotes galben.

— Vrei să-nregistrăm şi asta? a întrebat.

Adevărul era că nu-mi pusesem problema. Îmi dădeam seama că ar fi fost totuşi util dacă voiam

să contest ce tipărea Barbara. Însă, dacă nu puteam avea încredere că urma să se poarte corect faţă de mine, eram oricum pierdut.

— Nu, e OK, am spus.

— Bine, să-i dăm drumul. Domnişoară, numele meu e Barbara Stratford şi sunt reporter de investigaţii. Deduc că ştii de ce mă aflu aici şi sunt curioasă să ştiu de ce te afli aici dumneata.

— Lucrez împreună cu Marcus pe Xnet, a răspuns ea. E necesar să-mi ştii numele?

— Nu. În clipa asta nu, a zis Barbara. Dacă preferi, îţi poţi păstra anonimatul. Marcus, te-am rugat să-mi spui povestea asta fiindcă trebuie să ştiu cum se leagă de cealaltă, despre prietenul tău Darryl şi despre biletul pe care mi l-ai arătat. Îmi dau seama că ar fi o completare bună; aş putea plasa asta la originea Xnetului. „Şi-au făcut un duşman pe care nu-l vor uita niciodată", genul ăsta de lucruri. Dar, ca să fiu sinceră, aş prefera să nu spun a doua istorie dacă nu e necesar. Aş prefera să scriu un articol frumos şi curat despre închisoarea secretă de dincolo de pragul nostru, fără să fie nevoie să aduc argumente, analizând dacă deţinuţii sunt sau nu genul de oameni de la care te poţi aştepta să scape şi să dea naştere unei mişcări subterane capabile să destabilizeze guvernul federal. Sunt sigură că-nţelegi asta.

Înţelegeam. Dacă Xnetul era inclus în articol, unii ar fi putut spune: Vedeţi, e necesar să-i bage pe indivizii de soiul ăsta la închisoare, fiindcă altminteri vor stârni o revoltă.

— E spectacolul tău, am zis. Cred că e necesar să-i spui lumii despre Darryl. Când o vei face, Departamentul de Securitate Internă va şti c-am făcut dezvăluiri şi agenţii săi vor veni după mine. Poate vor deduce că sunt implicat în Xnet. Poate vor face legătura dintre mine şi M1k3y. De fapt, vreau să spun că, odată ce scrii despre Darryl, pentru mine oricum se termină totul. M-am împăcat cu gândul.

— Adică e tot un drac, a spus ea. Corect. Ei, asta s-a stabilit. Vreau să-mi spuneţi amândoi tot ce puteţi despre înfiinţarea Xnetului şi despre modul de operare, după care vreau o demonstraţie. Pentru ce-l folosiţi? Cine-l mai foloseşte? Cum s-a răspândit? Cine-a creat softul? Totul.

— O să ia ceva timp, a subliniat Ange.

— Am timpul necesar, a precizat Barbara. A luat câteva înghiţituri de cafea şi a mâncat un Oreo contrafăcut. Ăsta ar putea fi cel mai important articol despre războiul împotriva terorii. Ar putea fi articolul care răstoarnă guvernul. Când ai un asemenea articol, îl abordezi cu foarte mare atenţie.

Capitolul 17

Aşa că i-am povestit. De fapt, mi s-a părut de-a dreptul distractiv. E întotdeauna plăcut să-i înveţi pe alţii cum se foloseşte tehnologia. E minunat să-i vezi înţelegând cum o pot folosi ca să-şi îmbunătăţească viaţa. Şi Ange a fost extraordinară – eram o echipă excelentă. Am făcut cu schimbul, explicând cum funcţiona totul. În plus, şi Barbara se pricepea foarte bine la genul ăsta de lucruri.

Am aflat că ea scrisese despre războaiele criptografiei, perioada de la începutul anilor nouăzeci când grupurile susţinătoare ale libertăţilor civile, de genul Electronic Frontier Foundation, luptau pentru dreptul americanilor de a folosi metode de criptografie puternice. Ştiam foarte puţine lucruri despre perioada respectivă, dar Barbara mi-a dat explicaţii care mi-au făcut pielea ca de găină.

Astăzi pare de necrezut, dar a existat o vreme când guvernul a încadrat criptografia în categoria muniţiilor şi a decretat că e ilegal să fie exportată sau folosită, sub pretextul securităţii naţionale. Vă daţi seama? În ţara asta am avut *matematică* ilegală.

Adevăratul instigator din spatele interdicţiei era NSA. Avea un sistem standardizat de criptografie, despre care susţinea că era destul de puternic pentru a fi folosit de bănci şi de clienţii lor, dar nu destul de puternic pentru ca Mafia să-şi poată păstra registrele secrete. Despre sistemul standard, DES-56, se spunea că este practic imposibil de spart. Pe urmă unul dintre cofondatorii milionari ai EFF a investit două sute cincizeci de mii de dolari pentru realizarea unui program de decriptare care putea sparge cifrul în două ore.

NSA a continuat să susţină că avea dreptul de a-i împiedica pe cetăţenii americani să deţină secrete inaccesibile agenţilor săi. După aceea Electronic Frontier Foundation a dat lovitura fatală. În 1995, l-a reprezentat în faţa instanţei pe Dan Bernstein, care îşi făcea studiile postuniversitare la Facultatea de matematică din cadrul Universităţii Berkeley. Bernstein crease un set de instrucţiuni de criptografiere în care era inclus un program de computer capabil să creeze un cifru mai puternic decât DES-56. De milioane de ori mai puternic. Din punctul de vedere al NSA, acest fapt transforma articolul lui într-o armă, motiv pentru care era nepublicabil.

Ei, s-ar putea să fie dificil să-l faci pe un judecător să înţeleagă criptografia şi semnificaţia ei, dar s-a dovedit că, în general, judecătorii de la Curtea de Apel nu sunt cuprinşi de entuziasm când e vorba să le spună masteranzilor ce articole au sau nu au voie să scrie. Războaiele criptografiei s-au încheiat cu victoria băieţilor buni când Curtea de Apel din Circumscripţia 9 a decretat că orice tip de codificare este o formă de expresie protejată de Primul Amendament – „Congresul nu va adopta nicio lege care limitează libertatea cuvântului”. Dacă aţi cumpărat vreodată ceva pe internet, sau aţi trimis un mesaj secret, sau v-aţi verificat contul bancar, aţi folosit criptografia legalizată de Electronic Frontier Foundation. Şi ar mai fi ceva: NSA nu dă dovadă de chiar atât de multă inteligenţă: orice cifru pe care-l pot sparge agenţii săi poate fi spart, cu siguranţă, şi de terorişti sau de mafioţi.

Barbara fusese unul dintre reporterii care îşi câştigaseră reputaţia scriind despre această problemă. Îşi făcuse ucenicia relatând finalul mişcării pentru drepturi civile din San Francisco şi recunoştea similitudinile dintre lupta din lumea reală pentru apărarea Constituţiei şi cea din ciberspaţiu.

Aşa că a înţeles. Nu cred că le-aş fi putut explica toată povestea asta părinţilor mei, dar cu Barbara a fost simplu. A pus întrebări inteligente despre protocoalele noastre de criptografie şi despre procedurile de securitate, printre care şi unele la care n-am ştiut să răspund – subliniind uneori acele părţi ale metodei noastre care ar fi permis o eventuală spargere.

Am băgat în priză Xboxul şi am intrat online. Existau patru noduri WiFi vizibile din sala de şedinţe şi i-am spus consolei să treacă de la unul la altul, la intervale aleatoare de timp. A înţeles şi asta – odată ce te-ai cuplat efectiv la Xnet, e ca şi cum ai fi pe internet, numai că uneori merge mai încet şi totul e anonim, ferit de iscoade.

— Şi acum? am întrebat, în timp ce încheiam.

Vorbisem până mi se uscase gura şi aveam o senzaţie cumplită de aciditate din cauza cafelei. În plus, Ange îmi tot strângea mâna pe sub masă, făcându-mă să-mi doresc să plec cât mai repede şi să găsesc un loc intim, unde să închei împăcarea după prima noastră ceartă.

— Acum mă ocup de jurnalism. Voi plecaţi, iar eu fac cercetări în privinţa tuturor lucrurilor pe care mi le-ai povestit şi încerc să obţin confirmări, în măsura în care e cu putinţă. O să-ţi arăt ce am de gând să public şi o să te-anunţ când o să fie difuzat. Aş prefera să *nu* mai vorbeşti acum cu nimeni altcineva despre asta, fiindcă vreau să fiu sigură că reuşesc să scriu articolul înainte de a fi totul împroşcat cu noroi de speculaţiile presei şi de răstălmăcirile DHS-ului. Voi *fi* nevoită să iau legătura cu Securitatea Internă înainte de a trimite articolul la tipar, dar o s-o fac astfel încât să te protejez în cea mai mare măsură posibilă. Şi o să m-asigur că eşti înştiinţat înainte de asta. Acum trebuie să lămuresc lucrurile într-o singură privinţă: povestea nu-ţi mai aparţine. E a mea. Ai fost foarte generos oferindu-mi-o şi am să încerc să-ţi întorc darul, dar nu ai dreptul de a elimina

nimic, de a modifica sau de a mă opri. Lucrurile s-a pus acum în mişcare şi nu se vor opri. Înţelegi?

Nu mă gândisem la toată istoria în aceşti termeni, dar, odată ce i-a menţionat, mi s-au părut evidenţi. Însemna că lansasem o rachetă şi n-o puteam aduce înapoi. Avea să cadă asupra ţintei alese sau să-şi devieze cursul, dar se afla în aer şi asta nu se mai putea schimba acum. Cândva, în viitorul apropiat, n-aveam să mai fiu Marcus – ci o persoană publică. Aveam să devin tipul care a dat de gol DHS-ul.

Mortul care umblă.

Cred că Ange se gândea la acelaşi lucru, fiindcă tenul ei a căpătat o culoare între alb şi verde.

— Să plecăm de-aici, a spus.

Mama şi sora ei lipseau din nou de acasă, ceea ce ne-a ajutat să hotărâm cu uşurinţă unde aveam să ne petrecem seara. Trecuse de ora cinei, dar părinţii mei ştiau de întâlnirea mea cu Barbara şi n-aveau să mă certe fiindcă mă întorceam târziu.

Când am ajuns la Ange, n-am simţit nicidecum imboldul de a-mi deschide Xboxul. Avusesem parte de destul Xnet pentru o singură zi. Nu mă puteam gândi decât la Ange, Ange, Ange. Viaţa fără Ange. Certitudinea că Ange e supărată pe mine. Ange care n-o să-mi mai vorbească niciodată. Ange care n-o să mă mai sărute niciodată.

Prin capul ei treceau aceleaşi gânduri. I le-am văzut în ochi când am închis uşa dormitorului ei şi ne-am uitat unul la altul. Îmi era foame de ea, ca foamea cu care aştepţi cina după ce n-ai mâncat zile întregi. Ca setea care te trimite spre paharul cu apă după ce-ai jucat fotbal trei ore de-a rândul.

Ca nimic din toate astea. Era mai mult. Era ceva pe care nu-l mai simţisem niciodată. Voiam s-o mănânc pe de-a-ntregul, s-o devorez.

În relaţia noastră de până atunci, ea fusese cea însetată de sex. O lăsasem pe ea să controleze ritmul. Era uimitor de erotic s-o las pe *ea* să *mă* înşface şi să-mi scoată cămaşa, să-mi tragă faţa către a ei.

Dar în seara aceea nu puteam să mă reţin. N-aveam să mă reţin.

Uşa s-a închis cu un pocnet şi eu am întins mâna spre tivul tricoului ei şi i l-am smuls, abia lăsându-i timp să-şi ridice mâinile ca să i-l scot. Mi-am rupt propria cămaşă când mi-am tras-o peste cap, ascultând pârâitul bumbacului când s-au desfăcut cusăturile.

Ochii ei străluceau, avea gura deschisă şi respiraţia grăbită, superficială. Întocmai ca a mea; răsuflarea, inima şi sângele îmi bubuiau deopotrivă în urechi.

Am scos restul hainelor noastre cu aceeaşi însufleţire, aruncându-le peste mormanele de rufărie murdară şi curată de pe podea. Pe pat erau împrăştiate cărţi şi hârtii, de care am scăpat măturându-le cu braţul. O secundă mai târziu, am aterizat amândoi pe aşternuturile în dezordine, cuprinzându-ne în braţe şi strângându-ne de parcă am fi vrut să trecem unul prin altul. Ea gemea în gura mea şi eu îi trimiteam înapoi sunetul, îi simţeam vocea vibrând în coardele mele vocale, o senzaţie mai intimă decât oricare alta pe care o trăisem vreodată.

Ea s-a desprins şi a întins mâna spre noptieră. A tras sertarul cu o smucitură şi-a aruncat pe pat, în faţa mea, o pungă albă de la farmacie. M-am uitat înăuntru. Prezervative. Prezervative Trojan[47]. O duzină, cu spermicid. Încă sigilate. I-am zâmbit, ea mi-a întors zâmbetul, şi am deschis cutia.

Mă gândisem ani de-a rândul cum avea să fie. Îmi imaginasem asta de o sută de ori pe zi. În

unele zile nu avusesem practic în gând nimic altceva.

N-a fost deloc aşa cum mă aşteptasem. Unele părţi au fost mai bune. Altele au fost mult mai rele. În timp ce se desfăşura, am avut impresia că se scurgea o eternitate. Pe urmă mi s-a părut că se terminase cât ai clipi.

După aceea m-am simţit acelaşi. Dar în acelaşi timp m-am simţit altfel. Între noi se schimbase ceva.

Era bizar. Ne-am îmbrăcat amândoi cu timiditate şi ne-am foit prin cameră ferindu-ne ochii, fără să ne întâlnim privirile. Am înfăşurat prezervativul într-un serveţel din cutia de lângă pat, l-am dus în baie, l-am împachetat în hârtie igienică şi l-am îndesat adânc în coşul de hârtii.

Când m-am întors, Ange stătea pe pat şi îşi făcea de lucru cu Xboxul ei. M-am aşezat cu grijă alături de ea şi i-am luat mâna. S-a întors spre mine şi a zâmbit. Eram amândoi epuizaţi, tremuram.

— Mulţumesc, am spus.

Ea a păstrat tăcerea. Şi-a ridicat ochii spre mine. Zâmbea larg, dar pe obraji i se rostogoleau lacrimi mari.

Am îmbrăţişat-o şi ea m-a strâns cu putere, lipindu-se de mine.

— Eşti un om bun, Marcus Yallow, a şoptit. Mulţumesc.

N-am ştiut ce să răspund, dar am strâns-o şi mai tare. În cele din urmă, ne-am dezlipit unul de celălalt. Ea nu mai plângea, dar continua să zâmbească.

A arătat către Xboxul meu, aflat pe podea, alături de pat. Am înţeles aluzia. L-am luat, l-am deschis şi m-am conectat.

Vechea poveste. O mulţime de e-mailuri. Articolele noi de pe blogurile pe care le citeam au început să se încarce. Spam. Doamne, chiar primisem o grămadă de spam. Adresa mea de mail

din Suedia devenise în repetate rânduri ţinta „joe-job”-ului – fusese folosită ca adresă de răspuns pentru spamurile trimise dintr-o sută de milioane de conturi de internet, aşa că toate înştiinţările care se întorceau automat şi toate mesajele furioase ajungeau la mine. Nu ştiam cine era în spatele acestui bombardament. Poate că DHS-ul încerca să-mi umple căsuţa ca s-o blocheze. Poate că nu erau decât nişte indivizi puşi pe farse. Însă serverul Partidului Piraţilor avea filtre foarte bune şi le oferea tuturor doritorilor un spaţiu de stocare de cinci sute de gigaocteţi, aşa că nu era posibil să fiu sufocat prea curând.

Am scăpat de toate, apăsând de zor pe *Delete.* Aveam o căsuţă de mail separată pentru mesajele criptate cu cheia mea publică, de vreme ce era mult mai probabil că aceasta să fie corelată cu Xnetul şi probabil aleasă pentru mesaje confidenţiale. Spamerii nu-şi dăduseră seama că folosirea cheilor publice avea să le facă mesajele bune de aruncat mai plauzibile, aşa că deocamdată rezultatele erau bune.

Am găsit vreo două duzini de mesaje criptate de la oameni din reţeaua de încredere. Le-am răsfoit – legături la înregistrări video şi la fotografii despre noile abuzuri ale DHS-ului, poveşti de groază despre evadări eşuate, comentarii bombastice despre ceea ce scrisesem pe blog. Lucrurile obişnuite.

Pe urmă am ajuns la un mesaj care nu fusese criptat decât cu cheia mea publică. Prin urmare nimeni altcineva nu-l putea citi, dar eu n-aveam idee cine îl scrisese. Apărea ca fiind trimis de Masha, ceea ce ar fi putut reprezenta fie o poreclă, fie un nume – nu puteam spune care era adevărul.

> M1k3y

> Tu nu mă cunoşti, dar eu te cunosc.

> Am fost arestată în ziua în care a sărit în aer podul. M-au interogat. Au decis că eram nevinovată. Mi-au oferit o slujbă: să-i ajut să-i prindă pe teroriştii care-mi omorâseră vecinii.

> Mi s-a părut o afacere bună. Nu mi-am dat seama că slujba mea actuală avea să se transforme în spionarea unor copii cărora nu le plăcea că oraşul lor se transformase într-un stat poliţienesc.

> M-am infiltrat în Xnet din ziua în care s-a lansat. Fac parte din reţeaua ta de încredere. Dacă aş vrea să-mi dezvălui identitatea, ţi-aş trimite un e-mail de la o adresă în care ai avea încredere. De fapt, de la trei adrese. Am pătruns întru totul în reţeaua ta, aşa cum nu o poate face decât cineva care are şaptesprezece ani. Câteva dintre e-mailurile pe care le-ai primit au fost dezinformări alese cu grijă de mine şi de către cei care mă manipulează.

> Încă n-au aflat cine eşti, dar sunt foarte aproape. Continuă să pervertească oamenii, să-i compromită. Minează site-urile de networking social şi se folosesc de ameninţări ca să-i transforme pe puştani în informatori. Pe Xnet sunt, chiar în clipa asta, sute de oameni care lucrează pentru DHS. Am numele lor, poreclele şi cheile. Private şi publice.

> La câteva zile după lansarea Xnetului, am început să lucrăm la studiul sistemului ParanoidLinux. Până acum, succesele noastre au fost mărunte şi lipsite de substanţă, dar o spargere e inevitabilă. În ziua-zero a spargerii, eşti mort.

> Cred că pot să-ţi spun că, dacă manipulatorii mei ar şti că-ţi scriu mesajul ăsta, aş înfunda puşcăria la Gitmo-din-Golf până la optzeci şi cinci de ani.

> Chiar dacă nu vor sparge ParanoidLinux, s-au pus în circulaţie distribuţii otrăvite de ParanoidXbox. Checksumurile nu se potrivesc, dar câţi oameni le verifică? În afară de tine şi de mine? O mulţime de puşti sunt deja morţi, deşi ei habar n-au.

> Manipulatorilor mei nu le mai rămâne nimic altceva de făcut în afară de a alege cel mai potrivit moment în care să te zdrobească, pentru ca impactul din mass-media să fie maxim. Iar momentul acela va sosi mai curând, nu mai târziu. Crede-mă.

> Probabil te-ntrebi de ce-ţi spun toate astea.

> Şi eu.

> Iată de unde am pornit. M-am angajat să lupt împotriva teroriştilor. În loc de asta, îi spionez pe americanii ale căror păreri nu sunt pe placul DHS-ului. Nu pe oameni care plănuiesc să arunce în aer poduri, ci pe protestatari. Nu mai pot continua.

> Dar nici tu nu mai poţi, indiferent dacă o ştii sau nu. Cum spuneam, apariţia ta pe Treasure Island, în lanţuri, e numai o chestiune de timp. Întrebarea nu e dacă, e când.

> Aşa că eu am terminat aici. În Los Angeles sunt nişte oameni. Spun că mă pot ascunde în siguranţă dacă vreau să plec.

> Vreau să plec.

> Te iau cu mine, dacă vrei să vii. E mai bine să fii luptător decât martir. Dacă vii cu mine, putem găsi o cale de a învinge împreună. Sunt tot atât de inteligentă ca tine. Crede-mă.

> Ce spui?

> Aici e cheia mea publică.

> Masha

Când eşti în dubiu şi-n belea, aleargă, ţipă, fă ceva.

Aţi auzit vreodată versurile astea? Nu e un sfat bun, dar măcar e uşor de urmat. Am sărit din pat şi am început să merg încoace şi încolo. Inima îmi bubuia şi sângele îmi cânta, într-o parodie plină de cruzime a senzaţiilor pe care le avusesem când ne întorseserăm acasă. Acum nu mai era excitaţie sexuală, era groază în stare pură.

— Ce e? a întrebat Ange. Ce e?

I-am arătat ecranul din partea mea. Ea s-a rostogolit în pat, mi-a înşfăcat tastatura şi şi-a plimbat vârful degetului pe touchpad. A citit în tăcere.

Eu am măsurat camera cu pasul.

— Trebuie să fie minciuni, a spus. DHS-ul se joacă cu mintea ta.

M-am uitat la ea. Îşi muşca buza. Nu părea convinsă de ceea ce citise.

— Crezi?

— Bineînţeles. Nu te pot înfrânge, aşa că vin după tine folosindu-se de Xnet.

— Da.

M-am aşezat la loc, pe pat. Respiraţia mi se accelerase iarăşi.

— Linişteşte-te, a zis ea. Nu sunt decât nişte idei iluzorii. Uite.

Nu-mi mai luase niciodată tastatura din mâini, dar între noi exista acum o nouă intimitate. A apăsat pe *reply* şi a tastat:

> Frumoasă încercare.

Acum scria de parcă ar fi fost M1k3y. Eram împreună cu totul altfel decât fuseserăm înainte.

— Dă-i drumul şi semnează. O să vedem ce mai spune.

Nu ştiam dacă era cea mai bună idee, dar nu aveam altele mai bune. Am semnat şi am criptat textul cu cheia mea privată şi cu cheia publică pe care mi-o dăduse Masha.

Răspunsul a sosit instantaneu.

> Mi-am închipuit c-o să spui ceva de genul ăsta.

> Uite un truc la care nu te-ai gândit. Pot tunela, anonim, înregistrări video prin DNS. Ai aici câteva link-uri către clipuri pe care s-ar putea să vrei să le vezi înainte de a decide dacă spun gogoşi.

> Masha

La mesaj era ataşat codul-sursă pentru un programel care făcea exact ce pretinsese Masha: trimitea fişiere video prin protocolul Domain Name Service.

Îngăduiţi-mi să zăbovesc o clipă aici şi să vă explic ceva. La sfârşitul zilei, fiecare protocol de internet nu e decât o secvenţă de text trimisă şi retrimisă într-o ordine prescrisă. Într-un fel, e ca şi cum ai lua un camion, ai pune în el o maşină, apoi ai pune o motocicletă în portbagajul maşinii, apoi ai ataşa o bicicletă în spatele motocicletei, după care ai agăţa în spatele bicicletei o pereche de patine cu rotile. Cu excepţia faptului că, dacă vrei, poţi ataşa camionul la patinele cu rotile.

Ca exemplu, să luăm Simple Mail Transport Protocol, sau SMTP, care este folosit pentru trimiterea e-mailurilor.

Iată o mostră de conversaţie între mine şi serverul meu, care îmi trimite un mesaj:

> SALUT littlebrother.com.se

250 mail.partidulpiratilor.org.se Salut mail.partidulpiratilor.org.se, încântat să te cunosc

> MAIL DE LA :m1k3y@littlebrother.com.se

250 2.1.0 m1k3y@littlebrother.com.se... Expeditor ok

> DEST: m1k3y@ littlebrother.com.se

250 2.1.5 m1k3y@ littlebrother.com.se… Destinatar ok

> DATA

354 Introdu mesaj, termină cu „.“ pe o altă linie, singur

> Când eşti în dubiu şi-n belea, aleargă, ţipă, fă ceva.

> .

250 2.0.0 k5SMW0xQ006174 Mesaj acceptat pentru trimitere

RENUNŢĂ

221 2.0.0 mail.partidulpiratilor.org.se închide conexiunea

Conexiunea închisă de hostul extern.

Sintaxa acestei conversaţii a fost definită în 1982 de Jon Postel, unul dintre precursorii grandioşi ai internetului, care coordona literalmente cele mai importante servere din reţea sub biroul lui, aflat la Universitatea din California de Sud, în era paleolitică.

Acum imaginaţi-vă că aţi conecta un server de e-mail la o sesiune de mesagerie instantanee. Îi puteţi trimite un IM serverului, spunând „SALUT littlebrother.com.se", iar el va răspunde cu „250 mail.partidulpiratilor.org.se Salut mail.partidulpiratilor.org.se, încântat să te cunosc". Cu alte cuvinte, puteţi purta în IM aceeaşi conversaţie pe care aţi purta-o în SMTP. Făcând ajustările de fineţe necesare, întreaga poveste cu serverul de e-mail se poate desfăşura într-un chat. Sau într-o sesiune web. Sau oriunde altundeva.

Asta se numeşte „tunelare". Puneţi SMTP-ul într-un „tunel" chat. Apoi, dacă vreţi să fie într-adevăr straniu, puteţi pune chatul înapoi, într-un tunel SMTP, tunelând tunelul în alt tunel.

De fapt, orice protocol de internet se pretează la acest proces. E extraordinar, fiindcă-nseamnă că, dacă vă aflaţi într-o reţea care nu permite decât accesul web, vă puteţi tunela e-mailul în ea. Vă puteţi tunela în ea P2P-ul preferat. Puteţi tunela în ea chiar şi Xnetul, care este, el însuşi, un tunel pentru zeci de protocoale.

Domain Name Service este un protocol de internet interesant şi foarte vechi, datând din 1983. Reprezintă modul în care converteşte computerul dumneavoastră un nume de computer – cum ar fi partidulpiratilor.org.se – în numărul IP, de exemplu 204.11.50.136, pe care-l folosesc în prezent computerele ca să vorbească unul cu altul în reţea. În general funcţionează ca prin farmec, cu toate că e alcătuit dintr-un milion de componente în mişcare – fiecare ISP controlează un server DNS, aşa cum cele mai multe guverne apelează la serviciile unei multitudini de operatori particulari.

Calculatoarele DNS vorbesc între ele tot timpul, iniţiind şi răspunzând cererilor, aşa că indiferent cât de obscur e numele pe care i-l atribuiţi computerului dumneavoastră, acesta se va putea transforma într-un număr.

Înainte de DNS exista fişierul HOSTS. Credeţi sau nu, acesta era un singur document care cuprindea lista cu numele şi adresa *oricărui computer* conectat la internet. Fiecare computer avea o copie a acestei liste. Fişierul a ajuns în final prea mare ca să poată fi transferat, aşa că s-a inventat protocolul DNS şi a rulat pe un server care se afla sub biroul lui Jon Postel. Dacă femeile de serviciu îl scoteau din priză, întregul internet îşi pierdea capacitatea de a se găsi pe sine însuşi. Vorbesc serios.

Şpilul protocolului DNS constă în faptul că se află pretutindeni. Orice reţea include un server DNS şi toate aceste servere sunt configurate ca să poată discuta între ele şi cu orice utilizator al internetului ales la întâmplare.

Masha nu a făcut altceva decât să descopere un mod de a tunela prin DNS un sistem de transmitere a fluxului de date video. A spart fişierul video în miliarde de bucăţi şi a ascuns-o pe fiecare în câte un mesaj obişnuit către un server DNS. Rulând programul ei, am reuşit să extrag cu o viteză incredibilă fişierul video din toate aceste DNS-uri, răspândite în întregul internet. Pe histograma reţelei, totul trebuie să fi arătat bizar, ca şi cum aş fi căutat adresele tuturor computerelor din lume.

Dar procedeul avea două avantaje, pe care le-am apreciat imediat: am reuşit să obţin fişierul video cu o viteză ameţitoare – imediat ce am dat un clic pe primul link, am început să primesc imagini de dimensiunea întregului ecran, fără niciun fel de fluctuaţii sau întreruperi – şi n-am avut idee unde-a fost găzduit. Era cu desăvârşire anonim.

La început, nici măcar n-am verificat care era durata înregistrării vizuale. Abilitatea trucului mă

dăduse gata cu desăvârşire. Un flux video transmis prin DNS? Era atât de ingenios şi de straniu, era practic o *perversiune.*

Ceea ce vedeam a început treptat să capete înţeles.

În imagine apărea o masă de şedinţe, dintr-o încăpere de dimensiuni reduse, cu o oglindă pe unul dintre pereţi. O încăpere care îmi era cunoscută. Stătusem în încăperea aceea, în timp ce femeia tunsă scurt mă obliga să-mi rostesc parola cu voce tare. În jurul mesei se aflau cinci scaune confortabile şi pe fiecare stătea comod câte o persoană. I-am recunoscut pe generalul-maior Graeme Sutherland, comandantul DHS din Zona Golfului, şi pe femeia tunsă scurt. Figurile celorlalţi erau noi pentru mine. Se uitau cu toţii la un ecran video din capătul mesei, pe care am văzut o faţă infinit mai familiară.

Kurt Rooney era cunoscut de întreaga naţiune drept strategul-şef al preşedintelui, omul care readusese partidul la putere pentru un al treilea mandat şi care îl conducea către un al patrulea. I se spunea „Neîndurătorul" şi văzusem cândva un raport de ştiri despre stricteţea cu care îşi strunea oamenii din statul-major, sunându-i, apelându-i pe IM, urmărindu-le fiecare mişcare, controlându-le fiecare pas. Era bătrân, cu tenul ridat, ochii de un cenuşiu spălăcit şi nasul turtit, cu nări largi şi buze subţiri, un om care arăta de parcă ar fi simţit tot timpul un miros neplăcut.

El era bărbatul de pe ecran. Vorbea, şi atenţia tuturor celorlalţi era concentrată asupra lui, luau cu toţii notiţe, cu viteza cu care puteau tasta, străduindu-se să pară inteligenţi.

— …spun că sunt furioşi din cauza autorităţilor, şi e necesar să demonstrăm întregii ţări că teroriştii, nu guvernul, sunt cei care trebuie învinuiţi. Mă înţelegeţi? Naţiunii nu-i place oraşul ăsta. Din punctul de vedere al populaţiei, e Sodoma şi Gomora poponarilor şi ateilor, care

merită să ardă în focul iadului. Singurul motiv pentru care se sinchiseşte ţara de ceea ce gândesc indivizii din San Francisco e faptul c-au avut norocul să fie aruncaţi în aer de bombele unor terorişti islamici. Aceşti copii de pe Xnet se apropie de un punct în care ne pot fi de folos. Cu cât devin mai radicali, cu atât mai bine înţelege restul naţiunii că reprezintă pretutindeni o ameninţare.

Audienţa a terminat de tastat.

— Cred că putem ţine asta sub control, a spus femeia tunsă scurt. Oamenii noştri din Xnet au câştigat foarte multă influenţă. Bloggerii manciurieni ţin, fiecare, nu mai puţin de cincizeci de bloguri, inundând canalele de chat, punând linkuri de la unii la alţii şi respectând, în cea mai mare parte, politica de grup stabilită de acest M1k3y. Dar au demonstrat deja că pot instiga la acţiuni radicale, chiar şi atunci când M1k3y o lasă mai moale.

Generalul-maior Sutherland a dat din cap.

— Am plănuit să-i lăsăm să acţioneze clandestin până cu vreo lună înainte de jumătatea acestei perioade.

Am presupus că se referea la jumătatea perioadei electorale, nu la examenele mele de la jumătatea trimestrului.

— Asta conform planului original. Dar se pare că…

— Avem un alt plan pentru jumătatea perioadei electorale, a subliniat Rooney. Numai cei care trebuie neapărat să se implice vor afla în ce constă, firește, dar aş sugera ca niciunul dintre dumneavoastră să nu-şi facă planuri de călătorie pentru luna dinainte. Scăpaţi de Xnet acum, cât mai curând cu putinţă. Atâta vreme cât sunt moderaţi, sunt o belea. Aveţi grijă să fie radicali.

Înregistrarea video s-a întrerupt.

Eu şi Ange am rămas pe marginea patului, uitându-ne la ecran. Ea a întins mâna şi a repornit clipul. Ne-am uitat din nou. A fost mai rău decât prima dată.

Am aruncat tastatura într-o parte şi m-am ridicat.

— *M-am săturat* să tot fiu speriat, am spus. Să ducem înregistrarea asta la Barbara şi să-i cerem să publice tot. Să pună totul pe net. Lasă-i să mă ridice. Pe urmă măcar o să ştiu ce se-ntâmplă. Măcar o să aduc un strop de *certitudine* în viaţa mea.

Ange m-a înşfăcat şi m-a strâns în braţe, m-a calmat.

— Ştiu, iubitule, ştiu. E cumplit. Dar te concentrezi asupra părţii rele şi o ignori pe cea bună. Ai creat o mişcare. Ai fost mai deştept decât nemernicii de la Casa Albă, decât escrocii în uniformă DHS. Te-ai plasat pe o poziţie de unde ai putea da în vileag toată putreziciunea din DHS. Sigur că vor să pună mâna pe tine. Bineînţeles că şi-o doresc. Te-ai îndoit vreodată, măcar pentru o singură clipă? Eu mi-am închipuit întotdeauna că e aşa. Dar, Marcus, *ei nu ştiu cine eşti.* Gândeşte-te la asta. Toţi oamenii ăştia, atâţia bani, atâtea arme şi atâţia spioni, şi tu, un elev de liceu de şaptesprezece ani – încă eşti mai tare decât ei. Ei nu ştiu despre Barbara. Nu ştiu despre Zeb. Tu i-ai bruiat pe străzile din San Francisco şi i-ai umilit în faţa lumii. Aşa că lasă descurajarea deoparte, da? Tu eşti cel care câştigă.

— Cu toate astea, vin după mine. Vezi că e aşa. Mă vor băga la închisoare pentru totdeauna. Nici măcar la închisoare. O să dispar, ca Darryl. Poate o să fie şi mai rău. Poate o s-ajung în Siria. De ce m-ar lăsa în San Francisco? Atâta vreme cât mă aflu în SUA sunt o belea.

Ange s-a aşezat pe pat, alături de mine.

— Da, a zis. Asta aşa e.

— Aşa e.

— Ei, ştii ce-ai de făcut, nu?

— Ce?

Ea se uita fix la tastatură. Îi vedeam lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji.

— Nu! Ţi-ai pierdut minţile. Crezi c-am de gând să fug împreună cu o ţicnită de pe internet? Cu o spioană?

— Ai o idee mai bună?

Am dat cu piciorul într-un morman din lenjeria ei, aruncându-l în aer.

— Oricum. Bine. O să mai vorbesc cu ea.

— Vorbeşte cu ea, a zis Ange. Spune-i că tu şi prietena ta vreţi să plecaţi.

— Poftim?

— Taci, prostule. Crezi că eşti în pericol? Eu sunt într-un pericol tot atât de mare, Marcus. Se numeşte vină prin asociere. Când pleci tu, plec şi eu. I-am văzut falca proiectându-se în afară, sub un unghi rebel. Tu şi cu mine – noi doi suntem acum împreună. Trebuie să-nţelegi asta. Ne-am aşezat pe pat, unul lângă altul. În afara cazului în care nu mă vrei, a adăugat ea, în cele din urmă, cu voce pierită.

— Glumeşti, nu?

— Ţi se pare că glumesc?

— Sub nicio formă n-aş pleca de bunăvoie fără tine, Ange. N-aş fi putut niciodată să-ţi cer să mă-nsoţeşti, dar sunt extaziat fiindcă te-ai oferit.

Ea a zâmbit şi mi-a aruncat în braţe tastatura.

— Trimite-i un e-mail acestei Masha. Să vedem ce poate face puicuţa asta pentru noi.

I-am scris, am criptat mesajul, am rămas în aşteptarea răspunsului. Ange şi-a frecat nasul de mine, eu am sărutat-o şi ne-am luat în braţe. Pericolul şi înţelegerea de a pleca împreună avea ceva aparte – mă făceau să uit orice stânjeneală în privinţa sexului, mă excitau ca naiba.

Eram din nou pe jumătate dezbrăcaţi când a sosit răspunsul Mashei.

> Sunteţi doi? Iisuse, ca şi cum n-ar fi deja destul de complicat.

> Nu pot pleca decât ca să fac spionaj pe teren după o lovitură puternică dată de Xnet. Înțelegi? Manipulatorii îmi urmăresc fiecare mișcare, dar scap din lesă atunci când se întâmplă ceva important cu Xneterii. Atunci sunt trimisă pe teren.

> Fă ceva important. Eu o să fiu trimisă la fața locului. Și plecăm amândoi. Toți trei, dacă insiști.

> Însă fă-o repede. Nu-ți pot trimite o droaie de e-mailuri, înțelegi? Mă supraveghează. Și se apropie tot mai mult de tine. N-ai o groază de timp. Câteva săptămâni? Poate doar câteva zile.

> Am nevoie de tine ca să mă scoți de-aici. E motivul pentru care fac asta, în caz că ți-ai pus întrebarea. Nu pot evada pe cont propriu. Am nevoie de o diversiune importantă, creată de Xnet. Ăsta-i departamentul tău. Nu mă lăsa baltă, M1k3y, altfel suntem morţi amândoi. Plus iubita ta.

> Masha

Telefonul meu a sunat, făcându-ne pe amândoi să sărim în sus. Era mama, voia să ştie când mă-ntorc acasă. I-am spus că eram pe drum. N-a pomenit de Barbara. Căzusem de acord să nu vorbim la telefon despre nimic din toată istoria asta. Fusese ideea tatei. Putea să fie tot atât de paranoic ca mine.

— Trebuie să plec, am spus.

— Părinţii tăi vor fi…

— Ştiu, am spus. Am văzut ce li s-a-ntâmplat când au crezut că sunt mort. N-o să le fie mai bine ştiindu-mă fugar. Dar e mai bine fugar decât deţinut. Aşa cred. Oricum, odată ce dispărem, Barbara poate publica totul fără să se teamă că ne face necazuri.

Ne-am sărutat în uşa camerei ei. N-a fost una dintre sărutările fierbinţi, exuberante, cu care ne despărţeam de obicei. De data asta a fost un sărut tandru. Lent. Un fel de sărut de rămas-bun.

Călătoriile în BART sunt introspective. Când vagonul se leagănă într-o parte şi-ntr-alta, iar tu cauţi să eviţi contactul vizual cu ceilalţi călători, să nu citeşti reclamele pentru chirurgie plastică, agenţii de cauţiune şi teste SIDA, să ignori orice graffiti şi să nu te uiţi cu prea multă atenţie la toate

chestiile de pe mochetă. Atunci gândurile tale încep într-adevăr să se învolbureze şi să se învârtejească.

Te laşi legănat într-o parte şi într-alta şi mintea ta trece în revistă toate lucrurile pe care le-ai scăpat din vedere şi derulează toate filmele vieţii tale în care n-ai fost un erou, ci doar un tont şi un fraier.

Creierul tău încropeşte teorii, ca aceasta:

> Dacă DHS-ul vrea să-l prindă pe M1k3y, ce metodă ar putea fi mai bună decât să-l momească, făcându-l să se dea în vileag, să intre într-o asemenea panică încât să pună la cale un eveniment Xnet public, de mare importanţă? Pentru asta n-ar merita să însceneze o scurgere compromiţătoare de informaţii video?

Creierul tău vine cu asemenea chestii chiar şi atunci când călătoria nu durează decât două sau trei staţii. După ce cobori şi începi să mergi, sângele ţi se pune în mişcare şi creierul te ajută uneori din nou.

Creierul îţi oferă uneori soluţii care li se adaugă problemelor.

[47]Cea mai bine cunoscută şi mai vândută marcă de prezervative din Statele Unite, produse încă din 1927 (n. red.).

Capitolul 18

A fost o vreme când distracţia mea favorită era să-mi pun o pelerină şi să-mi pierd timpul în hoteluri, pretinzând că eram un vampir invizibil, la care se holba toată lumea.

E complicat, dar nici pe departe atât de bizar cum pare. O scenă pentru Live Action Role Playing combină cele mai frumoase aspecte ale jocului D&D[49] cu cele ale clubului de teatru şi ale participării la convenţiile SF.

Îmi dau seama că e posibil ca toate astea să nu pară tot atât de atrăgătoare cum mi se păreau mie la paisprezece ani.

Cele mai frumoase jocuri erau cele desfăşurate în tabăra de cercetaşi din afara oraşului: o sută de adolescenţi, băieţi şi fete, luptându-se să răzbată prin traficul din noaptea de vineri, făcând schimb de poveşti, distrându-se cu jocuri pe consolă, etalându-se cu fală vreme de ore întregi. Apoi debarcând şi stând pe iarbă, în faţa unor bărbaţi şi femei mai vârstnici, în armuri artizanale, cu aspect beligerant, lovite, cu cicatrice adânci, aşa cum trebuie să fi arătat pe vremuri, nu cum sunt înfăţişate în filme, ci ca uniforma unui soldat care şi-a petrecut o lună în tufişuri.

Oamenii ăştia sunt plătiţi oficial ca să ia parte la jocuri, dar nu primeşti slujba decât dacă eşti genul de om care ar face-o fără plată. Eram deja împărţiţi în două echipe, în funcţie de chestionarele pe care le completam anterior, şi aşteptam să ni se comunice îndatoririle din echipa respectivă, ca atunci când eşti chemat ca să ţi se repartizeze locul din echipa de baseball.

După care ne primeam pachetele de instrucţiuni. Semănau cu instructajele spionilor din filme: iată care e identitatea ta, care e misiunea ta, ce secrete cunoşti despre grup.

Apoi era momentul să cinăm: focuri vuind, carne la frigare, tofu sfârâind în tigăi (suntem în California de Nord, opţiunea vegetariană nu e opţională) şi un stil de a mânca şi de a bea care nu poate fi descris decât drept hulpav.

Copiii isteţi intrau deja în rol. În primul meu joc, am fost vrăjitor. Aveam o pungă cu săculeţe cu boabe de fasole, care reprezentau vrăjile – când aruncam unul, trebuia să strig numele vrăjii pe care o făceam – globul de foc, proiectilul magic, conul de lumină –, iar jucătorul sau „monstrul" asupra căruia o aruncam cădea la pământ dacă îl nimeream. Sau nu – uneori trebuia să chemăm un arbitru ca mediator, dar în majoritatea cazurilor jucam cu toţii cinstit. Nimănui nu-i plăcea să aibă zarurile drept avocat.

La ora culcării, intraserăm cu toţii în pielea personajelor. La paisprezece ani, nu ştiam cu foarte mare exactitate cum trebuie să fie un vrăjitor, dar puteam aduna indicii din filme şi romane. Vorbeam în tonuri joase, bine cumpănite, păstrându-mi pe chip o expresie acceptabil de mistică şi gândindu-mă la lucruri mistice.

Misiunea era complicată, trebuia să recuperăm o relicvă sacră, furată de un căpcăun care îşi pusese-n cap să subjuge oamenii din ţinut, supunându-i voinţei sale. Dar asta n-avea cine ştie ce importanţă. Important era că aveam o misiune personală, trebuia să capturez un anumit soi de drăcuşor, care să-mi servească drept asistent, şi că aveam un duşman tainic şi foarte puternic, un alt jucător din echipă care luase parte la atacul în care îmi fuseseră ucişi părinţii, în copilărie, iar acesta nu ştia că mă întorsesem, hotărât să mă răzbun. Bineînţeles că undeva se afla un alt jucător, care îmi purta o duşmănie similară, aşa că, deşi mă

bucuram de camaraderia echipei, trebuia să fiu întotdeauna cu ochii în patru, ferindu-mă de un cuţit în spate sau de otrava din mâncare.

Am derulat jocul în următoarele două zile. Anumite părţi ale weekendului au fost ca un joc de-a v-aţi ascunselea, altele au semănat cu exerciţiile de supravieţuire în sălbăticie, iar altele cu rezolvarea unor careuri de cuvinte încrucişate. Realizatorii jocului făcuseră o treabă excelentă. Şi trebuia neapărat să te-mprieteneşti cu ceilalţi participanţi la misiune. Darryl era ţinta primei mele crime şi, tot pândindu-l pe întreaga durată a sfârşitului de săptămână, am ajuns să-l cunosc foarte bine. Bun băiat. Era păcat că trebuia să-l ucid.

L-am lovit cu globul de foc în timp ce căuta comoara, după ce şterseserăm de pe suprafaţa pământului o bandă de orci, jucând rock-papers-scissors[50] cu fiecare dintre ei, ca să hotărâm cine câştigă lupta. E mult mai palpitant decât pare.

Era ca un soi de tabără de vară pentru împătimiţii teatrului. Stăteam de vorbă în corturi până noaptea târziu, ne uitam la stele, săream în râuri când ne încălzeam, scăpam de ţânţari plesnindu-i. Deveneam cei mai buni prieteni sau duşmani pe viaţă.

Nu ştiu de ce l-au trimis părinţii pe Charles să ia parte la LARP. Nu era genul de copil căruia îi plac cu adevărat asemenea lucruri. Era tipul care preferă să smulgă aripile muştelor. Oh, sau poate că nu. Dar nu era făcut să umble costumat prin pădure. Îşi petrecea timpul foindu-se de colo-colo, luând în râs pe oricine şi orice, încercând să ne convingă pe toţi că nu ne simţeam atât de bine cum aveam noi impresia. Probabil că aţi întâlnit soiul ăsta de oameni, hotărâţi să se asigure că toţi ceilalţi se simt mizerabil.

Cealaltă problemă a lui Charles era că nu reuşea să se deprindă cu lupta simulată. Odată ce începi să alergi prin pădure jucând aceste jocuri

complicate, semimilitare, e uşor ca năvala adrenalinei să te aducă în punctul în care eşti gata să tai gâtul cuiva. E o stare în care nu e bine să te afli când ai asupra ta arme de recuzită, fie ele săbii, bâte, suliţe sau alte ustensile. De aceea nimănui nu îi este permis să lovească pe nimeni, în nicio împrejurare din jocul nostru. În schimb, când ajungi destul de aproape de cineva ca să aibă loc o luptă, joci repede două runde de rock-paper-scissors, modificate în funcţie de experienţă, armament şi condiţii. Arbitrii mediază disputele. E cât se poate de civilizat şi puţin cam bizar. Alergi după cineva prin pădure, îl ajungi din urmă arătându-ţi colţii, apoi vă aşezaţi jos şi începeţi jocul. Dar dă rezultate – şi totul e lipsit de pericole şi amuzant.

Charles n-a putut să accepte asta. Cred că era perfect capabil să-nţeleagă că regulile interziceau orice contact, dar era în acelaşi timp capabil şi să decidă că aceste reguli n-aveau importanţă şi că le putea nesocoti. Arbitrii i-au atras atenţia de o grămadă de ori în weekendul acela, iar el a promis întruna c-avea să ţină cont de asta, dar a continuat să nu-şi respecte promisiunea. Deja era unul dintre cei mai voinici copii de acolo şi îi plăcea grozav să te trântească „din greşeală” la sfârşitul urmăririi. Nu e amuzant să fii trântit pe solul stâncos al pădurii.

Tocmai obţinusem o victorie zdrobitoare asupra lui Darryl în micul luminiş unde căutase comori şi râdeam amândoi pe seama vicleniei mele duse la extrem. El avea să se transforme în monstru – jucătorii ucişi îşi puteau schimba rolul, adoptându-l pe al unui monstru, ceea ce însemna că, pe măsură ce avansa jocul, erai urmărit de tot mai mulţi, că toată lumea continua să joace şi că luptele erau din ce în ce mai eroice.

În momentul acela, Charles a ieşit dintre copacii din spatele meu şi s-a aruncat asupra mea,

trântindu-mă la pământ atât de tare încât mi-am pierdut pentru o clipă răsuflarea.

— Te-am prins! a strigat.

Până atunci abia dacă îl cunoşteam şi nu mă gândisem niciodată prea mult la el, dar în clipa aceea eram în stare să-l ucid. M-am ridicat încet în picioare şi m-m uitat la el, la pieptul pe care şi-l umfla, la rânjetul lui…

— Eşti mort de-a binelea, a zis. Te-am făcut praf.

Am zâmbit şi am simţit că se întâmplase ceva rău cu faţa mea, că mă durea. Mi-am atins buza de sus. Era plină de sânge. Nasul îmi sângera şi buza era spartă, tăiată într-o rădăcină peste care căzusem când se năpustise asupra mea.

Mi-am şters sângele de cracul pantalonului şi am zâmbit. Am lăsat impresia că totul era amuzant. Am râs uşor. M-am apropiat de el.

Charles nu s-a lăsat păcălit. Dădea deja înapoi, încercând să dispară în pădure. Darryl s-a îndreptat spre el prin flanc. Eu l-am încolţit din flancul celălalt. S-a întors brusc şi a luat-o la fugă. Piciorul lui Darryl i-a agăţat glezna şi l-a trimis la pământ cu braţele şi picioarele răsfirate. Am sărit amândoi pe el, exact la timp ca s-auzim fluierul unui arbitru.

Arbitrul nu-l văzuse pe Charles faultându-mă, dar îl văzuse jucând în weekendul acela. L-a trimis înapoi, la intrarea în tabără, şi i-a spus că era scos din joc. El a protestat vehement, dar, spre satisfacţia noastră, arbitrul nu l-a luat în seamă. Însă, după plecarea lui Charles, ne-a ţinut şi *nouă* o prelegere, spunându-ne că răzbunarea noastră nu fusese câtuşi de puţin mai justificată decât atacul lui.

Era OK. În seara aceea, după încheierea jocului, am făcut cu toţii câte un duş fierbinte în căminul cercetaşilor. Eu şi Darryl am furat hainele şi prosopul lui Charles. Eu le-am făcut mai multe

noduri şi le-am aruncat în pisoar. O mulţime de băieţi au fost încântaţi să contribuie la efortul de a le uda leoarcă. Charles trântise pe toată lumea cu mare entuziasm.

Mi-aş fi dorit să-l pot vedea când a ieşit de la duş şi şi-a descoperit hainele. E o decizie grea: traversezi tabăra alergând în pielea goală sau îţi desfaci hainele înnodate, mustind de urină, şi le îmbraci după aceea?

El a ales nuditatea. Probabil că şi eu aş fi făcut la fel. Eram aliniaţi cu toţii de-a lungul drumului dintre duşuri şi baraca unde erau depozitate rucsacurile şi l-am aplaudat. Eu stăteam în faţa şirului, conducând aplauzele.

Weekendurile petrecute în tabără de cercetaşi nu erau decât trei sau patru pe an, ceea ce ne lăsa pe Darryl şi pe mine – precum şi pe mulţi alţi amatori – cu o deficienţă serioasă de LARP în vieţile noastre.

Din fericire existau şi jocurile Wretched Daylight[51], din hotelurile oraşului. Wretched Daylight este un alt LARP, cu clanuri de vampiri rivale şi vânători de vampiri, şi are propriile sale reguli ciudate. Jucătorii primesc cărţi de joc, ca ajutor pentru rezolvarea disputelor ce conduc la luptă, aşa că fiecare dintre aceste dispute implică o scurtă etapă a unui joc de cărţi strategic. Vampirii pot deveni invizibili înfăşurându-se în mantii şi încrucişându-şi braţele pe piept, iar toţi ceilalţi jucători trebuie să pretindă că nu-i văd, continuând conversaţiile despre planurile lor şi aşa mai departe. Adevăratul test care arată că eşti un bun jucător constă în a demonstra că eşti destul de corect ca să continui să-ţi dezvălui secretele în faţa unui rival „invizibil”, fără să te porţi ca şi cum ai şti că e acolo.

În fiecare lună se organizau câte două jocuri Wretched Daylight importante. Organizatorii erau în bune relaţii cu hotelurile din oraş şi anunţau că

în noaptea de vineri închiriază zece camere care nu fuseseră rezervate şi le umpleau cu jucători, urmând ca aceştia să alerge prin hotel, jucând un Wretched Daylight fără pretenţii pe coridoare, în jurul piscinei şi aşa mai departe, mâncând la restaurantul hotelului şi plătind pentru accesul la reţeaua WiFi a acestuia. Închideau înscrierile în după-amiaza zilei de vineri, ne trimiteau e-mailuri şi noi plecam de la şcoală direct la hotelul respectiv, aducându-ne rucsacurile, dormind câte şase sau opt într-o cameră în timpul weekendului, mâncând alimente cu valoare nutriţională scăzută şi jucând până la ora trei dimineaţa. Era o distracţie de bună calitate şi lipsită de pericole, pe care părinţii noştri o susţineau.

Organizatorii erau societăţi de caritate cu specific literar bine cunoscute, care ajutau atelierele de creaţie literară şi artă dramatică ale copiilor şi aşa mai departe. Conduceau jocurile de zece ani fără niciun fel de incidente. Băuturile alcoolice şi drogurile erau strict interzise, pentru ca organizatorii să nu fie învinuiţi şi arestaţi sub vreun soi de acuzaţie minoră. Numărul jucătorilor adunaţi era între zece şi o sută, variind de la un weekend la altul şi, în schimbul costului a două bilete la film, aveam două zile şi jumătate de distracţie continuă.

Totuşi, într-o bună zi, au închiriat un grup de camere la Monaco, un hotel din Tenderloin care găzduia turişti în vârstă, pasionaţi de artă, genul de loc în care în fiecare cameră e un bol cu peştişori aurii şi unde holul e plin de bătrâni frumoşi, în haine de bună calitate, expunându-şi rezultatele operaţiilor estetice.

Bineînţeles că banalii – numele pe care li-l dădeam nejucătorilor – ne ignorau pur şi simplu, considerându-ne doar nişte copii zgomotoşi. Dar în weekendul acela la hotel se afla, întâmplător, editorul unei reviste italiene de călătorii, care s-a arătat interesat de noi. M-a încolţit când stăteam la

pândă pe coridor, sperând să-l zăresc pe şeful clanului rival, să sar la el şi să-i sug sângele. Stăteam rezemat de perete, cu braţele încrucişate la piept, fiind invizibil, când redactorul s-a apropiat şi m-a întrebat, într-o engleză cu accent puternic, ce făceam eu şi prietenii mei în hotel în weekendul respectiv.

Am încercat să-l alung, dar nu s-a dat dus. Aşa că mi-am închipuit că era suficient să inventez ceva ca să plece.

Nu mi-am imaginat c-o să tipărească totul. Şi pur şi simplu nu mi-am imaginat că articolul avea să fie preluat de presa americană.

— Ne aflăm aici din cauză că prinţul nostru a murit şi suntem în căutarea unui nou conducător.

— Un prinţ?

— Da, am spus, intrându-mi în rol. Noi suntem Oamenii Vechi. Am venit în America din secolul al şaisprezecelea şi încă de atunci avem propria noastră familie regală, în zona sălbatică a Pennsylvaniei. Ducem un trai simplu, în pădure. Nu folosim tehnologia modernă. Dar prinţul era ultimul din neamul lui şi-a murit săptămâna trecută. O boală cumplită i-a supt treptat puterea şi l-a luat dintre noi. Bărbaţii tineri din clanul meu au plecat în căutarea descendenţilor străunchiului său, care a plecat să li se alăture oamenilor moderni, pe vremea bunicului meu. Se spune c-a avut urmaşi, aşa că îi vom găsi pe ultimii săi descendenţi şi îi vom aduce înapoi, acolo unde e adevăratul lor cămin.

Citisem o mulţime de romane fantastice. Astfel de lucruri îmi veneau în minte cu uşurinţă.

— Am găsit o femeie care ştie cine sunt aceşti descendenţi. Ne-a spus că unul dintre ei stă în acest hotel şi am venit să-l găsim. Dar am fost urmăriţi până aici de un clan rival, care vrea să ne-mpiedice să ne aducem prinţul acasă, ca să fim nevolnici şi uşor de dominat. De aceea e vital să evităm compania străinilor. Nu stăm de vorbă cu

oamenii noi dacă îi putem evita. Mă simt foarte, foarte rău acum, fiindcă vorbesc cu tine.

El mă urmărea cu o privire ageră. Îmi desfăcusem braţele, ceea ce însemna că acum eram „vizibil" pentru vampirii rivali, dintre care una se apropia încet, furişându-se. M-am întors şi am văzut-o în ultima clipă, cu braţele deschise, şuierând la noi, atacându-ne în cel mai reuşit stil vampiresc.

Mi-am desfăcut larg braţele şi i-am răspuns şuierând la rândul meu, apoi am rupt-o la fugă pe culoar, sărind peste o canapea de piele, şi am derutat-o, învârtindu-mă în jurul unei plante în ghiveci şi făcând-o să alerge după mine. Am căutat o cale de scăpare şi am găsit-o în josul scărilor către clubul de la subsol, spre care am fugit, reuşind să scap de ea.

Pe editor nu l-am mai văzut în weekendul respectiv, dar *le-am spus* povestea unor prieteni de-ai mei, tot LARPeri, care au înflorit-o şi au găsit multiple ocazii de a o răspândi în zilele acelea.

Revista italiană avea o angajată care îşi luase masteratul cu o lucrare despre comunităţile antitehnologice Amish din Pennsylvania rurală şi căreia povestea noastră i s-a părut extraordinar de interesantă. S-a bazat pe notiţele şefului ei şi pe înregistrările interviurilor luate de el şi a scris un articol fascinant, care-ţi frângea inima, despre ciudaţii sectanţi juvenili care traversau America în căutarea prinţului lor. La naiba, în zilele noastre oamenii tipăresc orice.

Dar chestia este că astfel de poveşti sunt preluate şi republicate. Mai întâi a făcut-o un blogger italian, urmat de câţiva americani. Au început să fie raportate „apariţii" ale Oamenilor Vechi, cu toate că erau inventate, sau poate că mai jucau şi alţii acelaşi joc, n-aveam de unde s-o ştiu.

Povestea s-a strecurat de-a lungul lanţului trofic al mass-mediei până la *New York Times,* unde, din

nefericire, există un apetit nesănătos pentru verificarea faptelor. Reporterul pe care l-au pus să se ocupe de articol a ajuns, în cele din urmă, până la hotelul Monaco, unde a fost pus în legătură cu organizatorii LARP, care au spulberat râzând toată povestea.

Ei, în momentul acela, LARP-ul a devenit mult mai puţin atrăgător. Am ajuns să fim cunoscuţi drept cei mai mari farsori ai naţiunii, drept nişte mincinoşi ciudaţi, patologici. Presa pe care o păcăliserăm fără să ştim, făcând-o să preia povestea Oamenilor Vechi, era acum interesată să se reabiliteze povestind cât de incredibil de mincinoşi erau jucătorii de LARP, şi în momentul acela a avut Charles grijă să afle toată şcoala că eu şi Darryl eram cei mai mari amatori de LARP din ţară.

N-a fost un sezon bun. În gaşca noastră erau unii cărora nu le păsa, dar noi nu ne număram printre ei. Bătaia de joc era fără milă. Charles o conducea. Am găsit colţi de plastic în geantă şi, când treceam de coridor, copiii făceau „bleh, bleh”, ca vampirii din desenele animate, sau vorbeau cu un fals accent transilvănean când mă aflam în apropierea lor.

La scurt timp după aceea, am schimbat jocul, trecând la ARG. Era mult mai amuzant, în multe feluri, şi mult mai puţin bizar. Totuşi, din când în când simţeam lipsa pelerinei şi a weekendurilor petrecute la hotel.

Opusul spiritului scării e modul în care se întorc să ne bântuie momentele stânjenitoare, chiar şi după ce ajung să-i aparţină unui trecut îndepărtat. Puteam să-mi aduc aminte fiecare prostie pe care o făcusem sau o spusesem, le revedeam cu claritatea unei fotografii perfecte. De fiecare dată când mă simţeam la pământ, începeam să-mi aduc aminte de alte dăţi în care mă simţisem la fel, o paradă a

celor mai urâte umilinţe, revenite în mintea mea una după alta.

Când încercam să mă concentrez asupra Mashei şi a condamnării mele iminente, incidentul cu Oamenii Vechi continua să mă bântuie. Atunci avusesem un sentiment similar, de boală, de scufundare în osândă, din ce în ce mai puternic pe măsură ce tot mai multe articole din presă preluau povestea şi era din ce în ce mai probabil să-şi dea cineva seama că eu fusesem cel care i-o trântisem editorului italian idiot în blugi ultramoderni, cu cusături asimetrice, cu cămaşă apretată, fără guler, şi ochelari supradimensionaţi, cu rame metalice.

Amintirea stăruitoare a greşelilor are o alternativă. Poţi învăţa din ele.

E o idee bună, cel puţin în teorie. Poate că motivul pentru care subconştientul readuce la suprafaţă toate aceste stafii mizerabile este nevoia lor de a li se pune punct înainte de a trece în viaţa de apoi, odihnindu-se împăcate în umilinţă. Subconştientul meu continua să-mi trimită în vizită stafii cu speranţa că aş fi putut face ceva care să le îngăduie să se odihnească în pace.

Pe toată durata drumului spre casă, am întors pe toate părţile această amintire şi m-am tot gândit ce-aş fi putut face în privinţa Mashei, dacă se juca cu mine. Aveam nevoie de o asigurare.

În momentul când am ajuns acasă – pentru a fi prins în îmbrăţişările melancolice ale mamei şi ale tatei – aveam soluţia.

Ideea era să trec la fapte după un timp destul de scurt pentru ca DHS-ul să nu apuce să facă pregătiri, dar oferind un avans suficient de lung pentru ca Xnetul să se mobilizeze în forţă.

Ideea era să pun totul în scenă astfel încât să fim prea mulţi pentru ca poliţia să ne poată aresta, dar să găsesc un loc în care totul să fie văzut de presă şi de adulţi, astfel încât DHS-ul să nu ne poată gaza pur şi simplu încă o dată.

Ideea era să găsesc ceva legat de bunăvoinţa presei faţă de levitaţia de la Pentagon. Ideea era să pun în scenă ceva la care să ne putem ralia, aşa cum făcuseră cei trei mii de studenţi de la Berkeley când nu îngăduiseră ca unul dintre ei să fie ridicat de o dubă a poliţiei.

Ideea era să aduc acolo presa, gata să relateze ce făcea poliţia, aşa cum o făcuse în 1968, la Chicago.

Era o problemă delicată, asta era ideea.

În ziua următoare am plecat de la şcoală cu o oră mai devreme, folosindu-mi tehnicile obişnuite pentru a părăsi clădirea, fără să-mi pese dacă asta avea să declanşeze vreun nou sistem de verificare al DHS-ului, care să aibă ca rezultat un bilet către părinţii mei.

Într-un fel sau altul, problemele mele de la liceu erau ultima dintre grijile lor.

M-am întâlnit cu Ange la ea acasă. Ea fusese nevoită să plece de la şcoală încă şi mai devreme, dar făcuse mare caz de crampele ei şi pretinsese că avea să pice lată dacă n-o trimiteau acasă.

Am început să răspândim vestea pe Xnet. Le-am trimis e-mailuri prietenilor de încredere, am luat legătura pe IM cu toţi cei pe care-i aveam pe listă. Am cutreierat docurile şi oraşele din Clockwork Plunder şi am vorbit cu colegii noştri de echipă. Era dificil să le dai tuturor destule informaţii ca să-i convingi să-şi facă apariţia, dar nu suficient de multe ca să fim daţi de gol faţă de DHS, însă eram de părere că găsisem o soluţie echilibrată:

> VAMPMOB – MÂINE

> Dacă sunteţi goth, îmbrăcaţi-vă ca să faceţi impresie. Dacă nu sunteţi goth, găsiţi unul şi împrumutaţi nişte haine. Gândiţi „vampir“.

> Jocul începe dimineaţă, la 8 fix. FIX. Să fiţi acolo şi să fiţi gata să vă împărţiţi în echipe. Jocul durează 30 de minute, aşa că veţi avea timp berechet să ajungeţi la şcoală după aceea.

> Locul va fi anunţat mâine. Trimiteţi cheia voastră publică la m1k3y@littlebrother.partidulpiratilor.org şi verificaţi-vă mesajele mâine dimineaţă la şapte, pentru actualizare. Dacă e prea devreme pentru voi, rămâneţi treji toată noaptea. Noi asta vom face.

> Va fi cea mai reuşită distracţie de care aţi avut parte tot anul, garantat.

> Credeţi-mă.

> M1k3y

I-am trimis şi Mashei un mesaj scurt.

> Mâine.

> M1k3y

Răspunsul ei a sosit un minut mai târziu:

> Mi-am închipuit eu. VampMob, eh? Te mişti repede. Să porţi o pălărie roşie. Fără bagaje multe.

Ce iei cu tine când eşti fugar? Cărasem destule rucsacuri grele ca să ştiu că fiecare gram pe care-l adaugi ţi se înfige în umeri cu forţa zdrobitoare a gravitaţiei la fiecare alt pas – nu e doar un gram, e un gram pe care-l porţi pe o distanţă de un milion de paşi. E o tonă.

— Exact, a spus Ange. Inteligent. Şi nici nu lua mai multe haine decât îţi trebuie pentru trei zile. Îţi poţi spăla lucrurile într-o chiuvetă. Mai bine să ai o pată pe tricou decât o valiză prea mare şi prea grea ca s-o ascunzi sub scaunul unui avion.

A scos o geantă de curier, aerodinamică, din nailon, care se petrecea peste piept, printre sâni – asta m-a făcut să transpir puţin – şi atârna pe spate, în diagonală. Era loc berechet în interior, şi ea a aşezat-o pe pat. Apoi s-a apucat să stivuiască haine alături.

— Cred că trei tricouri, o pereche de pantaloni, un şort, trei schimburi de lenjerie intimă, trei perechi de şosete şi un pulover vor fi de ajuns. Şi-a răsturnat geanta de gimnastică şi şi-a ales obiectele de toaletă. Va trebui să ţin minte să-mi iau periuţa de dinţi mâine, înainte de a pleca spre Centrul Civic.

Era impresionant s-o urmăresc împachetând. Privea totul cu sânge rece. Era atât de bizar – mă făcea să-mi dau seama că a doua zi urma să plec. Poate pentru mult timp. Poate pentru totdeauna.

— Să-mi iau Xboxul? a întrebat. Am o tonă de chestii pe hard disk, notiţe, ciorne şi e-mailuri. N-aş vrea să-ncapă pe mâini nepotrivite.

— Totul e criptat, am spus. E un procedeu standard pentru ParanoidXbox. Lasă-ţi Xboxul acasă, vor fi destule în L.A. Fă-ţi doar un cont la Partidul Piraţilor şi trimite-ţi un e-mail cu o copie a hard diskului. Aşa o să procedez şi eu când ajung acasă.

M-a ascultat, a scris e-mailul şi l-a lăsat în aşteptare. Avea să fie nevoie de vreo două ore ca toate datele să pătrundă în conexiunea WiFi a vecinului ei şi să-şi ia zborul spre Suedia.

Pe urmă şi-a închis clapeta genţii şi a strâns chingile. Acum avea agăţat de spate ceva de dimensiunea unei mingi de fotbal, la care m-am holbat cu admiraţie. Putea merge pe stradă cu chestia aia sub braţ fără să-i arunce nimeni o a doua privire – arăta de parcă ar fi fost în drum spre şcoală.

— Încă ceva, a spus, s-a dus la noptieră şi a scos prezervativele.

Le-a luat din cutie, şi-a deschis geanta şi le-a îndesat înăuntru, apoi mi-a tras o palmă peste fund.

— Şi acum? am întrebat.

— Acum mergem la tine acasă şi facem bagajul tău. E timpul să-ţi cunosc părinţii, nu?

Şi-a lăsat geanta în mijlocul grămezilor de haine şi vechituri care acopereau podeaua. Era gata să le întoarcă spatele tuturor acestora, să plece, pur şi simplu ca să fie cu mine. Pur şi simplu ca să susţină cauza. Mă făcea să mă simt la fel de curajos.

Când am ajuns, mama era deja acasă. Avea laptopul deschis pe masa din bucătărie şi vorbea într-un set de căşti conectat la el, ajutând un biet nativ din Yorkshire şi familia lui să se aclimatizeze în Louisiana.

Am trecut pragul şi Ange m-a urmat, cu un zâmbet demenţial, dar strângându-mă de mână atât de tare încât simţeam cum ni se striveau oasele. Nu

ştiam de ce-şi făcea atâtea griji. Nu urma să sfârşească petrecându-şi o groază de timp în compania părinţilor mei, chiar dacă totul se termina prost.

Când am intrat, mama a întrerupt convorbirea cu tipul din Yorkshire.

— Bună, Marcus, a spus, sărutându-mă pe obraz. Pe cine-ai adus?

— Mamă, fă cunoştinţă cu Ange. Ange, ea e mama, Lillian.

Mama s-a ridicat şi a-mbrăţişat-o pe Ange.

— Mă bucur să te cunosc, draga mea, a spus, măsurând-o din cap până-n picioare.

Cred că Ange arăta cât se poate de acceptabil. Bine îmbrăcată, într-un stil discret, şi era de-ajuns s-o priveşti ca să-ţi dai seama cât de inteligentă e.

— E o plăcere să vă cunosc, doamnă Yallow, a răspuns.

Părea foarte sigură de ea. Se descurca mult mai bine decât o făcusem eu, când o cunoscusem pe mama ei.

— Spune-mi Lillian, scumpo, a îndemnat-o mama. Studia toate detaliile. Rămâi la cină?

— Mi-ar face plăcere, a răspuns Ange.

— Mănânci carne?

Mama s-a aclimatizat extrem de bine în California.

— Mănânc orice nu mă mănâncă mai întâi.

— E dependentă de sosurile picante, am spus eu. Poţi s-o serveşti cu nişte cauciucuri vechi şi-o să le mănânce dacă le poate afunda în salsa.

Ange m-a pocnit uşor peste umăr.

— Aveam de gând să comand mâncare thailandeză, a zis mama. O să adaug şi două porţii din specialităţile lor cu cinci chili.

Ange i-a mulţumit politicos şi mama a început să se agite prin bucătărie, aducându-ne pahare cu suc şi o farfurie cu biscuiţi şi întrebându-ne de trei

ori dacă voiam ceai. Eu m-am foit cu o uşoară stânjeneală.

— Mulţumesc, mamă. Noi o să urcăm puţin sus.

Ochii mamei s-au îngustat pentru o clipă, apoi a zâmbit iarăşi.

— Sigur că da, a spus. Tatăl tău ajunge acasă peste o oră, mâncăm atunci.

Aveam costumaţia mea de vampir ascunsă în fundul dulapului. Am lăsat-o pe Ange să se ocupe de ea, în timp ce mă ocupam de haine. Nu mă duceam decât până în L.A. Acolo aveau magazine, găseam toate hainele pe care mi le-aş fi putut dori. Nu trebuia să-mi iau decât trei sau patru dintre tricourile preferate şi perechea favorită de blugi, un deodorant şi nişte aţă dentară.

— Bani! am exclamat.

— Da, a zis ea. Aveam de gând să-mi golesc contul bancar în drum spre casă, la un bancomat. Cred c-am economisit cam o mie cinci sute.

— Serios?

— Pe ce era să-i cheltuiesc? De când cu Xnetul, nu trebuie să mai plătesc taxe pentru servicii.

— Cred că am şi eu vreo trei sute.

— Ei, e perfect. Înşfacă-i mâine dimineaţă, în drum spre Centrul Civic.

Aveam o geantă mare, pentru cărţi, pe care o foloseam când trebuia să car multe lucruri prin oraş. Era mai puţin bătătoare la ochi decât rucsacul. Ange mi-a inspectat fără milă teancurile de haine şi le-a redus la preferatele ei.

Odată ce totul a fost împachetat şi ascuns sub patul meu, ne-am aşezat amândoi.

— Mâine va trebui să ne trezim într-adevăr foarte devreme, a spus ea.

— Da, e o zi mare.

Planul era să trimitem a doua zi mesaje cu un set de adrese false pentru VampMob, trimiţând lumea în locuri izolate, aflate la cinci minute de mers pe jos de Centrul Civic. Pregătiserăm un şablon

pentru un mesaj simplu: vampmob În centrul civic —> —>, pe care urma să-l imprimăm cu vopsea în locurile respective, cam pe la cinci dimineaţa, ca să împiedicăm DHS-ul să blocheze Centrul Civic înainte de sosirea noastră acolo. Aveam e-mailurile setate pentru a fi expediate la şapte dimineaţa – nu trebuia decât să-mi las Xboxul deschis când plecam.

— Cât de mult…

Vocea ei s-a stins.

— Asta mă-ntrebam şi eu, am spus. Presupun că ar putea fi vorba de un timp îndelungat. Dar cine ştie? Cu articolul Barbarei, care urmează să apară… – programasem şi un e-mail pentru ea în dimineaţa următoare – şi cu tot restul, poate-o să fim eroi în două săptămâni.

— Poate, a oftat ea.

Am cuprins-o cu braţul. Umerii îi tremurau.

— Sunt îngrozit, am spus. Cred c-ar fi o nebunie dacă nu mi-ar fi groază.

— Da, a încuviinţat ea. Da.

Mama ne-a chemat la masă. Tata a strâns mâna lui Ange. Era nebărbierit şi părea îngrijorat, aşa cum arăta de când ne duseserăm s-o vedem pe Barbara, dar, când a făcut cunoştinţă cu Ange, o parte din el, cel dinainte, s-a întors. Ea l-a sărutat pe obraz şi el a insistat să-i spună Drew.

Cina a ieşit într-adevăr foarte bine. Gheaţa s-a spart când Ange şi-a scos pulverizatorul de sos picant şi şi-a garnisit farfuria, dând explicaţii despre unităţile Scoville. Tata a gustat o furculiţă întreagă din mâncarea ei şi s-a dus clătinându-se în bucătărie, să bea trei litri de lapte. Credeţi sau nu, mama a făcut totuşi o încercare după asta şi a lăsat impresia că i-a plăcut. S-a dovedit că era o amatoare nedescoperită de mâncăruri picante, un miracol natural.

Înainte de plecare, Ange i-a dat mamei pulverizatorul de sos picant.

— Am unul de rezervă acasă, a spus. O văzusem punându-şi-l în rucsac. Păreţi genul de femeie care ar trebui să aibă aşa ceva.

[49]Dungeons & Dragons, joc role playing fantasy, în care fiecare jucător controlează un personaj (n. red.).

[50]Piatră-hârtie-foarfecă, joc la care pot lua parte doi sau mai mulţi jucători şi care se bazează pe gesturi ale mâinilor (n. tr.).

[51]Lumina Mizerabilă (n. tr.).

Capitolul 19

Iată e-mailul care a plecat a doua zi, la şapte dimineaţa, în timp ce eu şi Ange ne foloseam spray-urile cu vopsea ca să scriem vampmob în centrul civic ——> ——>, în locuri strategic alese din oraş.

> REGULI PENTRU VAMPMOB

> Faci parte dintr-un clan de vampiri care suportă lumina zilei. Aţi descoperit secretul supravieţuirii sub lumina cumplită a soarelui, iar acest secret e canibalismul: sângele unui alt vampir vă poate da puterea de a umbla printre cei vii.

> Ca să rămâi în joc trebuie să muşti cât mai mulţi alţi vampiri cu putinţă. Dacă trece un minut fără o muşcătură, ai ieşit. Odată ce-ai fost eliminat, întoarce-ţi cămaşa pe dos şi transformă-te în arbitru – urmăreşte alţi doi sau trei vampiri ca să vezi dacă mușcă.

> Ca să muşti un alt vampir, trebuie să strigi de cinci ori „Mușcă!“, înainte de a o face el. Deci alergi către un vampir, îl priveşti în ochi, strigi „mușcă mușcă mușcă mușcă mușcă!“ şi, dacă o faci înaintea celuilalt, tu trăieşti şi el se spulberă, preschimbat în praf.

> Tu şi ceilalţi vampiri cu care te întâlneşti într-un punct stabilit sunteţi o echipă. Faceţi parte din acelaşi clan. Sângele lor nu ţi-e de niciun folos.

> Poţi deveni invizibil stând nemişcat şi încrucişându-ţi braţele pe piept. Nu poţi mușca vampirii invizibili, dar nici ei nu te pot mușca.

> Jocul se bazează pe onestitate. Scopul e să vă distraţi şi să rămâneţi în continuare vampiri, nu să câştigaţi.

> Există o ultimă etapă a jocului, care va fi anunţată prin viu grai, imediat ce vor începe s-apară învingătorii. Organizatorii jocului vor iniţia printre jucători o campanie de şoapte, la momentul potrivit. Răspândiţi şoaptele cât mai repede cu putinţă şi fiţi cu ochii-n patru în aşteptarea semnului.

> M1k3y

> mușcă mușcă mușcă mușcă mușcă!

Speram c-aveau să apară o sută de oameni dornici să joace vampmob. Trimiseserăm, fiecare, în jur de două sute de invitaţii. Dar, la patru dimineaţa, când am sărit în picioare şi mi-am înhăţat Xboxul, acolo erau *400* de răspunsuri. Patru *sute.*

Am încărcat adresele în programul automat de expediere şi m-am furişat afară din casă. Am

coborât scările ascultând cum sforăia tata şi cum se foia mama în pat. Am încuiat uşa în urma mea.

La patru şi un sfert dimineaţa, pe Potrero Hill era tot atât de linişte ca într-un sat. Se auzea huruitul îndepărtat al unui oarecare trafic şi, la un moment dat, pe lângă mine s-a târât o maşină. M-am oprit la un bancomat şi-am scos trei sute douăzeci de dolari, în bancnote de câte douăzeci, i-am rulat, i-am înconjurat cu o bandă de cauciuc şi am îndesat sulul în buzunarul cu fermoar aflat în partea de jos a coapsei pantalonilor mei de vampir.

Purtam din nou mantia, şi o cămaşă cu volănaşe, şi pantaloni pentru smoching modificaţi, astfel încât aveau suficiente buzunare ca să-mi car toată averea. Îmi pusesem ghete cu vârful ascuţit, cu catarame de forma unor cranii de argint, şi îmi tapasem părul, care-mi înconjura capul ca o păpădie neagră. Ange aducea fond de ten alb şi promisese că avea să-mi contureze ochii şi să mă dea cu ojă neagră. Şi de ce naiba nu? Cât de curând urma să mai am ocazia de a lua parte la un asemenea joc cu costume?

Ange mă aştepta în faţa casei ei. Avea şi ea rucsacul, ciorapi de plasă, o rochie gen Lolita gotică, cu volănaşe, ochii machiaţi cu minuţiozitate în stil kabuki şi degetele şi gâtul pline de bijuterii de argint.

— Arăţi *extraordinar!* ne-am spus unul altuia, într-un glas, apoi am râs pe înfundate şi ne-am furişat pe străzi, cu spray-urile cu vopsea în buzunare.

Când am inspectat Centrul Civic, m-am întrebat cum avea să arate când aveau să apară acolo patru sute de amatori de VampMob. Îi aşteptam să apară în zece minute, în faţa Primăriei. Imensa piaţă mişuna deja de navetişti care ocoleau cu grijă cerşetorii.

Am detestat întotdeauna Centrul Civic. E o colecţie de clădiri care par torturi uriaşe de nuntă:

tribunale, muzee şi clădiri civice, ca Primăria. Trotuarele sunt largi, clădirile sunt albe. Pentru ghidurile turistice reuşesc să-l fotografieze astfel încât seamănă cu Epcot Center[53], e futurist şi auster.

Dar pavajul e soios şi scabros. Pe toate băncile dorm vagabonzi. În afara beţivilor şi a drogaţilor, la ora şase după-amiaza cartierul e pustiu, fiindcă, neexistând decât un singur tip de clădire, nimeni nu are vreun motiv care să-i justifice prezenţa acolo după apusul soarelui. E mai degrabă un mall decât un cartier, şi singurele afaceri din zonă sunt agenţiile de cauţiune, magazinele de băuturi alcoolice şi locurile care le oferă hrană familiilor infractorilor judecaţi şi vagabonzilor care o consideră căminul lor la vreme de noapte.

Am ajuns să înţeleg cu adevărat toate astea după ce-am citit un interviu cu o arhitectă urbană uimitor de bătrână, pe nume Jane Jacobs, prima persoană care-a reuşit într-adevăr să explice de ce e greşit să construieşti autostrăzi care împart oraşele în felii, să perseverezi în includerea tuturor săracilor în proiecte de asigurare a unui adăpost comun şi să foloseşti legi zonale pentru un control riguros.

Jacobs a explicat că oraşele adevărate sunt organice şi includ o mare diversitate – bogaţi şi săraci, albi şi negri, anglo-saxoni şi mexicani, magazine cu amănuntul şi reşedinţe, ba chiar şi întreprinderi industriale. Un asemenea cartier e străbătut de tot felul de oameni, la orice oră din zi şi din noapte, aşa că se dezvoltă afaceri care se ocupă de toate necesităţile, ai tot timpul oameni în jur, acţionând pe străzi ca nişte ochi.

Aţi mai întâlnit asta. Vă plimbaţi prin unele părţi ale aceluiaşi oraş şi descoperiţi că sunt pline de magazine cu aspect extraordinar, de tipi în costume sau în zdrenţe la modă, de restaurante de lux şi de cafenele murdare, că există, poate, câte un mic cinematograf şi case cu zugrăveli

complicate. Bineînţeles că e posibil să daţi şi peste cafenele Starbucks, dar există şi o piaţă cu fructe, bine întreţinută, şi o florărească care pare să taie de trei sute de ani cu foarfeca florile expuse în vitrină. E opusul unui spaţiu planificat, de tipul unui mall. Creează senzaţia de grădină sălbatică sau chiar de pădure: e ca şi cum ar fi „crescut”.

În Centrul Civic nu mai găseşti aşa ceva. Am citit un interviu dat de Jacobs, în care povestea despre minunatul cartier vechi demolat pentru a-l construi. Fusese exact genul acela de cartier, genul de loc care ia fiinţă fără permisiune, fără sens şi fără raţiune.

Jacobs a prezis că, peste câţiva ani, Centrul Civic o să fie unul dintre cele mai rele cartiere din metropolă, un oraş-fantomă în timpul nopţii, un loc care susţine o recoltă anemică de cârciumi şi de moteluri vechi, murdare. În interviu, nu părea foarte încântată că avusese dreptate; descria ce devenise Centrul Civic părând mai degrabă să vorbească despre un prieten care murise.

Ne aflam la o oră de vârf şi locul era atât de aglomerat cât putea să fie. Staţia BART din zonă serveşte şi drept nod pentru troleele Muni şi, dacă vrei să schimbi un mijloc de transport cu altul, acela e locul unde-o poţi face. La ora opt, erau mii de oameni care mergeau în susul şi în josul scărilor, care se urcau în taxiuri şi autobuze sau coborau din ele. Se înghesuiau la punctele de control ale DHS-ului din diversele clădiri publice şi ocoleau cerşetorii agresivi. Îşi purtau cu toţii mirosurile şampoanelor şi ale coloniilor, proaspăt ieşiţi de sub duş şi având drept armuri costumele de lucru, legănându-şi genţile cu laptopuri şi servietele. La ora opt, Centrul Civic era un centru al afacerilor.

Şi acolo au venit vampirii. Două duzini de pe Van Ness, două de pe Market. Alţii, tot de pe Market, dar din partea opusă. Încă unii de pe Van Ness. S-au strecurat înconjurând clădirile, cu feţele

vopsite în alb şi ochii conturaţi cu negru, cu haine negre, jachete de piele, cizme uriaşe, greoaie. Mănuşi de plasă fără degete.

Au început să umple piaţa. Câţiva oameni de afaceri le-au aruncat în treacăt priviri fugare şi apoi şi-au ferit ochii, nedorind să-i primească pe aceşti ţicniţi în realităţile lor personale în timp ce se gândeau la cine ştie ce rahat prin care erau nevoiţi să-şi croiască drum cu greutate în următoarele opt ore. Vampirii se foiau încolo şi încoace, neştiind sigur când începe jocul. Se scurgeau în grupuri mari, ca o revărsare de ţiţei în sens invers, toată mulţimea în negru adunându-se într-un singur loc. Mulţi afişau pălării de modă veche, meloane şi jobenuri. Multe fete erau îmbrăcate complet în costume de Lolite gotice, cu tălpile pantofilor de o grosime imensă.

Am încercat să le apreciez numărul. Două sute. Apoi, cinci minute mai târziu, erau trei sute. Patru sute. Şi continuau să se scurgă în piaţă. Vampirii îşi aduseseră prieteni.

Cineva mi-a pus mâna pe fund. M-am întors şi am văzut-o pe Ange, râzând cu atâta poftă încât trebuia să stea aplecată, ţinându-se cu mâinile de coapse.

— Uită-te la ei, omule, uită-te la ei, a spus, cu răsuflarea întretăiată.

Locul era de două ori mai aglomerat decât fusese cu două minute înainte. N-aveam idee câţi Xneteri erau acolo, dar cel puţin o mie tocmai îşi făcuseră apariţia la mica mea petrecere. Hristoase.

Agenţii DHS şi poliţiştii au început să mişune, vorbind în staţiile radio şi adunându-se laolaltă. Am auzit o sirenă îndepărtată.

— Bun, am spus, scuturând-o pe Ange de braţ. Bun, să *mergem.*

Ne-am strecurat amândoi în mulţime şi, imediat ce am întâlnit primul nostru vampir, am spus amândoi, cu voce sonoră:

— Muşcă muşcă muşcă muşcă muşcă!

Victima mea era o fată năucită – dar drăgălaşă – cu pânze de păianjen desenate pe mâini şi cu pete de rimel scurgându-i-se pe obraji.

— Rahat, a spus, şi s-a îndepărtat, recunoscând c-o învinsesem.

Strigătul „muşcă muşcă muşcă muşcă muşcă" a fost preluat cu grabă de alţi vampiri din apropiere. Unii s-au atacat reciproc, alţii au căutat adăpost, ascunzându-se. Eu avusesem o victimă pentru primul minut, aşa că m-am îndepărtat pe furiş, folosind banalii ca acoperire. De jur împrejurul meu, doar strigăte de „muşcă muşcă muşcă muşcă muşcă!" şi ţipete, şi râsete, şi înjurături.

Sunetul s-a răspândit în mulţime ca un virus. Toţi vampirii ştiau acum că jocul începuse, iar cei care erau îngrămădiţi laolaltă cădeau ca muştele. Râdeau, înjurau şi se îndepărtau, spunându-le celor încă-vampiri că jocul era în toi. Şi în fiecare secundă soseau tot mai mulţi jucători.

Opt şi şaisprezece. Era timpul să dobor un alt vampir. M-am ghemuit şi m-am pus în mişcare trecând printre picioarele oamenilor neimplicaţi în joc care se îndreptau spre scările staţiei BART. Au sărit înapoi, surprinşi, şi s-au grăbit să se îndepărteze, evitându-mă. Aveam ochii aţintiţi cu o precizie de laser asupra unei perechi de cizme cu tălpi negre şi dragoni de oţel deasupra degetelor, aşa că am fost luat prin surprindere când am ajuns faţă în faţă cu un alt vampir, un tip de vreo cincisprezece sau şaisprezece ani, cu părul uns cu gel şi dat peste cap şi cu o jachetă Marilyn Manson neagră, din PVC, împodobită cu şiraguri de colţi de elefant falşi, gravaţi cu simboluri complicate.

— Muşcă muşcă muşcă… a început să spună, când un banal a dat peste el şi au căzut amândoi, cu braţele şi picioarele răsfirate.

— Muşcă muşcă muşcă muşcă muşcă, am strigat, sărind peste tip înainte de a reuşi să se descâlcească din învălmăşeală.

Soseau tot mai mulţi vampiri. Costumele erau într-adevăr trăsnite. Jocul a potopit trotuarul şi s-a deplasat pe Van Ness, propagându-se către Market Street. Şoferii claxonau, troleele emiteau zgomote furioase. Am auzit mai multe sirene, dar traficul era acum încâlcit în toate direcţiile.

Era al naibii de *splendid.*

MUŞCĂ MUŞCĂ MUŞCĂ MUŞCĂ MUŞCĂ!

Sunetul venea de pretutindeni. Vampirii erau atât de mulţi, jucau cu atâta furie, încât răsuna ca un tunet. Am riscat să mă ridic şi să mă uit în jur şi am văzut că mă aflam chiar în mijlocul unei mulţimi imense de vampiri care se întindea în toate părţile, cât vedeam cu ochii.

MUŞCĂ MUŞCĂ MUŞCĂ MUŞCĂ MUŞCĂ!

Era chiar mai bine decât în Dolores Park. Acolo fusese furie şi rock, dar asta era – ei bine, era pur şi simplu distracţie. Era ca şi cum ne-am fi întors pe terenul de joacă, la jocurile epice tematice pe care le jucam în recreaţia mare, când soarele era în nori, sute de oameni urmărindu-se unii pe alţii. Adulţii şi maşinile făceau totul mai caraghios, mai amuzant.

Asta era: era *amuzant.* Acum râdeam cu toţii.

Dar poliţia se mobiliza cu adevărat. Am auzit elicoptere. Totul se putea încheia acum în orice clipă. Venise timpul ultimei etape.

Am înşfăcat un vampir.

— Ultima etapă: când ne ordonă poliţia să ne împrăştiem, prefă-te că te-au gazat. Spune mai departe. Ce-am zis adineauri?

Vampirul era o fată, micuţă, atât de scundă încât am crezut că avea mai puţini ani, dar, după faţă şi după zâmbet, trebuie să fi avut şaptesprezece sau optsprezece.

— Oh, e extraordinar, a comentat.

— Ce-am spus?

— Ultima etapă: când ne ordonă poliţia să ne împrăştiem, prefă-te că te-au gazat. Spune mai

departe. Ce-am zis adineauri?

— Corect, am încuviinţat. Spune mai departe.

Fata a dispărut în mulţime. Am înşfăcat un alt vampir. I-am transmis mesajul. El a plecat să-l spună mai departe.

Ştiam că undeva, în mulţime, Ange făcea acelaşi lucru. Undeva, în mulţime, erau probabil intruşi, falşi Xneteri, dar la ce folosea această informaţie? Nu se putea spune că poliţaii ar fi avut de ales. Urmau să ne ordone să ne-mprăştiem. Garantat.

Trebuia să ajung la Ange. Planul era să ne-ntâlnim la Statuia Fondatorilor din piaţă, dar avea să-mi fie greu s-ajung acolo. Mulţimea nu se mai mişca, tălăzuia, ca gloata care coborâse în staţia BART în ziua detonării bombelor. M-am luptat să-mi fac loc tocmai când a intrat în funcţiune staţia de amplificare de sub elicopter.

— AICI DEPARTAMENTUL DE SECURITATE INTERNĂ. VI SE ORDONĂ SĂ VĂ ÎMPRĂŞTIAŢI IMEDIAT.

În jurul meu, sute de vampiri s-au aruncat la pământ, ţinându-se cu mâinile de gât, înfigându-şi degetele în ochi, icnind cu răsuflarea tăiată. Era simplu s-o faci pe gazatul. Avusesem cu toţii destul timp să studiem imaginile filmate ale participanţilor la petrecerea din parcul Mission Dolores, prăbuşiţi sub norii de spray cu piper.

ÎMPRĂŞTIAŢI-VĂ IMEDIAT.

Am căzut la pământ, protejându-mi rucsacul şi întinzând mâna către şapca roşie de baseball împăturită sub betelia pantalonilor. Mi-am turtit-o pe cap, apoi mi-am apucat gâtul în mâini şi-am început să scot zgomote îngrozitoare, de parcă aş fi fost gata să vărs.

Singurii oameni încă în picioare erau banalii, salariaţii care încercau pur şi simplu să ajungă la lucru. M-am uitat în jur, scrutându-i cât mai bine cu putinţă în vreme ce mă sufocam şi icneam.

— AICI DEPARTAMENTUL DE SECURITATE INTERNĂ. VI SE ORDONĂ SĂ VĂ ÎMPRĂŞTIAŢI IMEDIAT. ÎMPRĂŞTIAŢI-VĂ IMEDIAT.

Vocea lui Dumnezeu îmi îndurera măruntaiele. O simţeam în molari, în femururi şi în şira spinării.

Funcţionarii erau speriaţi. Se mişcau cât de repede erau în stare, dar nu într-o direcţie anume. Elicopterele păreau să ţi se afle exact deasupra capului, indiferent unde-ai fi stat. Poliţiştii înaintau acum, făcându-şi loc cu greutate prin mulţime, şi îşi puseseră căştile. Unii aveau măşti de gaze. Am icnit mai tare.

Funcţionarii alergau. În locul lor, probabil că aş fi fugit şi eu. M-am uitat la un tip care şi-a scos haina de cinci sute de euro şi şi-a înfăşurat-o în jurul feţei înainte de se îndrepta spre Mission, numai ca să se împiedice apoi şi să cadă lat. Înjurăturile lui s-au alăturat icnetelor sugrumate.

Asta n-ar fi trebuit să se întâmple – sufocarea nu trebuia decât să creeze o stare de surescitare, năucind oamenii, nu să-i facă să intre în panică şi să fugă cuprinşi de streche.

Acum se auzeau ţipete, ţipete pe care le recunoşteam prea bine din noaptea din parc. Erau sunetele scoase de oameni cu gura uscată de spaimă, ciocnindu-se în fugă unii de alţii de parcă s-ar fi străduit nebuneşte să scape.

Pe urmă au început să urle sirenele antiaeriene.

Nu mai auzisem sunetul acela de când explodaseră bombele, dar n-aveam să-l uit niciodată. M-a spintecat, ajungându-mi până în testicule şi transformându-mi între timp picioarele în peltea. Îmi insufla dorinţa de a alerga, cuprins de panică. M-am ridicat, cu şapca roşie pe cap, având în minte un singur gând: Ange. Ange şi Statuia Fondatorilor.

Toată lumea era acum în picioare, alergând în toate direcţiile, urlând. Am împins oamenii, dându-

i la o parte din faţa mea, ţinându-mă bine de geantă şi de şapcă şi îndreptându-mă spre Statuia Fondatorilor. Masha mă căuta. Eu o căutam pe Ange. Ange era acolo.

Am împins şi am înjurat. I-am tras cuiva un cot. Cineva m-a călcat pe picior cu atâta putere, încât am simţit ceva scrâşnind şi l-am îmbrâncit, aşa că a căzut. A încercat să se ridice şi cineva a călcat pe el. Am îmbrâncit şi am împins.

Pe urmă m-am întins să-mping pe altcineva şi nişte mâini puternice mi-au înşfăcat încheietura şi cotul şi mi-au sucit braţul la spate. Am avut impresia că era pe cale să-mi fie smuls din umăr şi m-am încovoiat instantaneu, urlând, dar sunetul abia dacă s-a auzit peste larma mulţimii, peste huruitul elicopterelor, peste şuierul sirenelor.

Am fost readus în poziţie verticală de mâinile puternice din spatele meu, care mă conduceau ca pe o marionetă. Strânsoarea era atât de perfectă încât nici măcar nu mă puteam gândi să mă zbat. Nu mă puteam gândi la zgomot, la elicopter sau la Ange. Singurul lucru la care mă puteam gândi era să mă mişc aşa cum voia persoana care mă ţinea. Am fost răsucit, astfel încât să ne privim faţă în faţă.

Era o fată cu chipul ascuţit, de rozător, pe jumătate ascuns de o pereche imensă de ochelari de soare. Deasupra ochelarilor, un pămătuf de păr roz, strălucitor, răvăşit în toate direcţiile.

— Tu! am exclamat.

O cunoşteam. Ea îmi făcuse o fotografie şi mă ameninţase că mă toarnă la supravegherea chiulangiilor. Şi asta se petrecuse cu cinci minute înainte de a începe să sune alarmele. Ea fusese aceea, nemiloasă şi ingenioasă. Fugiserăm amândoi din locul ăla din Tenderloin când sunase claxonul în spatele nostru şi amândoi fuseserăm ridicaţi de poliţişti. Eu fusesem ostil şi ei hotărâseră că eram unul dintre duşmani.

Ea – Masha – devenise aliata lor.

— Salut, M1k3y, mi-a şuierat ea în ureche, aproape ca o iubită.

Mi-a trecut un fior pe şira spinării. Ea mi-a eliberat braţul şi eu mi l-am retras scuturându-l.

— Hristoase, am zis. Tu!

— Da, eu, a spus ea. Gazul o s-apară în vreo două minute. Să ne urnim fundurile.

— Ange – prietena mea – e lângă Statuia Fondatorilor.

Masha s-a uitat pe deasupra mulţimii.

— Nicio şansă. Dacă-ncercăm s-ajungem acolo, suntem pierduţi. Gazul o s-apară în două minute, în caz că nu m-ai auzit prima dată.

M-am oprit locului.

— Nu plec fără Ange.

Ea a ridicat din umeri.

— Treaba ta, mi-a strigat în ureche. Înmormântarea ta.

A început să-şi facă loc prin mulţime, îndepărtându-se către nord, către centrul oraşului. Eu am continuat să mă-ndes către Statuia Fondatorilor. O clipă mai târziu, braţul meu era din nou în strânsoarea cumplită, iar eu eram răsucit şi împins înainte.

— Ştii prea multe, labagiule, a spus ea. Mi-ai văzut faţa. Vii cu mine.

Am ţipat la ea, m-am împotrivit până când am simţit că braţul era gata să mi se rupă, dar ea a continuat să mă-mpingă. Piciorul umflat îmi transforma fiecare pas într-o agonie, umărul părea gata să mi se facă ţăndări.

Cu Masha folosindu-mă drept berbece, am înaintat destul de mult prin mulţime. Huruitul elicopterelor s-a schimbat şi ea m-a împins mai tare.

— FUGI! a strigat. Vine gazul!

Şi zgomotul mulţimii s-a schimbat. Icnetele şi ţipetele au devenit mult, mult mai puternice. Recunoşteam înălţimea sunetului, îl mai auzisem.

Eram din nou în parc. Gazul cădea asupra noastră. Mi-am ţinut respiraţia şi am *fugit.*

Am ieşit din înghesuială şi ea mi-a dat drumul. Mi-am scuturat braţul. Şchiopătam pe trotuar cât de repede eram în stare, în vreme ce mulţimea se tot subţia întruna. Mergeam drept către un grup de poliţai de la DHS, cu scuturi anti-revoltă, căşti şi măşti. Când ne-am apropiat, au vrut să ne taie calea, dar Masha le-a arătat o insignă şi au dispărut imediat, de parcă ea ar fi fost Obi Wan Kenobi şi ar fi spus: „Aceştia nu sunt droizii pe care-i căutaţi".

— Căţea afurisită, am zis, în timp ce grăbeam pasul, urcând pe Market Street. Trebuie să ne-ntoarcem după Ange.

Ea şi-a ţuguiat buzele şi a clătinat din cap.

— Ştiu ce simţi, amice. Nu mi-am văzut prietenul de luni de zile. Probabil mă crede moartă. Victimă în vreme de război. Dacă ne-ntoarcem după Ange, suntem morţi. Dacă mergem mai departe, avem o şansă. Atât timp cât avem noi o şansă, are şi ea o şansă. Nu toţi copiii ăia vor ajunge la Gitmo. Probabil vor lua vreo sută pentru interogatorii şi-i vor trimite pe ceilalţi acasă.

Acum mergeam pe Market Street, pe lângă cluburile de striptease, alături de care se aflau micile tabere ale vagabonzilor şi ale drogaţilor, duhnind ca nişte latrine în aer liber. Masha m-a condus spre intrarea unuia dintre cluburi, în mica firidă de sub cadrul uşii închise. Şi-a scos jacheta şi a întors-o pe dos – dublura era într-un model discret, cu dungi şi, având cusăturile inversate, jacheta cădea altfel. Şi-a extras dintr-un buzunar o pălărie de lână şi şi-a tras-o peste păr, lăsând-o să ia forma stilată a unui pisc descentrat. Pe urmă a scos un demachiant şi s-a ocupat de faţă şi de unghii. Într-un minut, s-a transformat într-o altă femeie.

— Schimbare de garderobă, a spus. Acum tu. Scapă de pantofi, scapă de haină, scapă de şapcă.

Îmi dădeam seama ce urmărea. Poliţia avea să acorde o foarte mare atenţie oricui arăta ca şi cum ar fi luat parte la VampMob. Am aruncat şapca – nu mi-au plăcut niciodată şepcile de baseball. Pe urmă mi-am îndesat haina în rucsac, am scos din el un tricou cu mâneci lungi, cu poza Rosei Luxembourg, şi l-am tras peste tricoul meu negru. Am lăsat-o pe Masha să-mi şteargă machiajul şi unghiile şi, un minut mai târziu, eram curat.

— Închide-ţi telefonul, mi-a spus ea. Ai arphid-uri?

Aveam legitimaţia de elev, cardul de bancomat, Fast Passul. Au intrat toate într-o punguţă argintată pe care-a scos-o ea, şi pe care-am recunoscut-o drept pungă Faraday, ecranată faţă de undele radio. Dar, când şi le-a pus în buzunar, mi-am dat seama că tocmai îi dezvăluisem identitatea mea. Dacă era de partea cealaltă…

Am început să percep importanţa faptelor abia petrecute. Mi-am imaginat cum ar fi fost s-o am pe Ange cu mine în acel moment. Cu Ange, am fi fost doi contra una. Ange m-ar fi ajutat să-mi dau seama dacă lucrurile nu mergeau cum trebuia. Dacă Masha nu era tot ce pretindea că este.

— Pune-ţi pietricelele astea-n pantofi înainte de a-i încălţa.

— E OK. Mi-am luxat glezna. Niciun program de identificare a mersului nu m-ar recunoaşte acum.

Ea a dat scurt din cap, ca de la un profesionist la altul, şi şi-a aruncat geanta pe spate. Eu am luat-o pe a mea şi ne-am pus în mişcare. Timpul total al preschimbării noastre n-a depăşit un minut. Arătam şi mergeam ca doi oameni total diferiţi.

Ea s-a uitat la ceas şi-a clătinat din cap.

— Haide, a spus. Trebuie s-ajungem la locul de întâlnire. Şi nu te gândi să fugi. Acum ai două opţiuni. Eu sau puşcăria. Vor analiza filmul acestei adunări zile de-a rândul, dar, când vor termina,

fiecare figură va intra într-o bază de date. Plecarea noastră va fi remarcată. Acum suntem amândoi infractori căutaţi.

Am urmat-o, ieşind de pe Market Street în următorul cvartal şi revenind în Tenderloin. Cunoşteam cartierul. Era locul unde căutasem un punct de acces WiFi, în ziua când jucam Harajuku Fun Madness.

— Unde mergem? am întrebat.

— Trebuie să prindem un mijloc de transport, a spus ea. Taci şi lasă-mă să mă concentrez.

Mergeam repede şi transpiraţia îmi izvora de sub păr, îmi şiroia pe faţă, îmi aluneca în josul spatelui şi apoi printre fese şi pe coapse. Piciorul mă durea *rău* şi poate că vedeam pentru ultima oară în viaţa mea străzile din San Francisco pe care le străbăteam în goană.

Nu-mi era de niciun ajutor faptul că ne croiam drum drept în susul dealului, îndreptându-ne către zona unde sordidul Tenderloin îşi cedează locul proprietăţilor imobiliare de pe culmea Nob Hill. Răsuflarea îmi ieşea din piept în icnete zdrenţuite. Masha mă conducea mai ales pe alei înguste, folosind străzile largi numai ca să treacă de pe una pe alta.

Tocmai intram pe o asemenea alee, Sabin Place, când cineva a apărut în spatele nostru, spunând:

— Opriţi-vă imediat.

Vocea era plină de o bucurie drăcească. Ne-am oprit şi ne-am întors.

La intrarea aleii stătea Charles, purtând un costum de vampir încropit de mântuială, dintr-un tricou negru, blugi de aceeaşi culoare şi fond de ten alb.

— Salut, Marcus, a zis. Pleci undeva? A afişat un zâmbet larg, bălos. Cine e prietena ta?

— Ce vrei, Charles?

— Păi, îmi pierd vremea pe perfidul Xnet încă de când te-am văzut împărţind DVD-uri la şcoală. Când am auzit de acest VampMob, m-am gândit să merg şi să stau pe margine, ca să văd dacă apari şi ce faci. Şi ştii ce-am văzut?

N-am răspuns. Îşi ţinea telefonul în mână, îndreptat către noi. Înregistra. Poate era gata să formeze 911. În spatele meu, Masha înţepenise ca o scândură.

— Te-am văzut *conducând* toată blestemăţia. Şi am *înregistrat,* Marcus. Aşa că o să chem poliţia şi tu o s-o aştepţi chiar aici. Şi pe urmă o să mergi în închisoarea trage-mi-o-n-fund, pentru multă, multă vreme.

Masha a făcut un pas înainte.

— Opreşte-te, păpuşico, a zis el. Te-am văzut scoţându-l de-acolo. Am văzut totul…

Ea a făcut încă un pas şi i-a smuls telefonul din mână, ducându-şi între timp cealaltă mână la spate şi scoţând un portofel deschis.

— DHS, dobitocule, a spus. Sunt de la DHS. Duceam javra asta înapoi, la stăpânii ei, ca să văd unde-ajunge. Asta *făceam* eu. Şi tu ai stricat totul. Avem un nume pentru aşa ceva. Îi spunem Obstrucţionarea Securităţii Naţionale. O să mai auzi expresia asta de foarte multe ori.

Charles a făcut un pas înapoi, ridicându-şi mâinile în faţă. A pălit încă şi mai mult sub machiaj.

— Cum? Nu! Adică – n-am ştiut! Încercam să fiu *de folos.*

— Ultimul lucru de care avem nevoie e o şleahtă de elevi de liceu pe post de agenţi guvernamentali juniori, gata să fie *de folos.* Îi poţi spune asta judecătorului.

El a dat să se retragă cu încă un pas, dar Masha a fost mai iute. L-a înhăţat de încheietură şi l-a răsucit, prinzându-l în aceeaşi strânsoare de judocan de care avusem eu parte la Centrul Civic.

Şi-a afundat mâna în buzunar şi a scos o fâşie de plastic, o pereche de cătuşe pe care i le-a înfăşurat cu repeziciune în jurul încheieturilor.

A fost ultimul lucru pe care l-am văzut înainte de-a o rupe la fugă.

N-am reuşit să ajung decât până în capătul opus al aleii înainte ca ea să mă prindă, sărindu-mi în spate şi trântindu-mă lat la pământ. Nu mă puteam mişca prea repede, cu piciorul rănit şi cu geanta grea. Am căzut cu faţa în jos şi am alunecat, răzuindu-mi pielea de pe obraz de asfaltul murdar.

— Iisuse, a zis ea. Eşti un idiot. Doar n-ai crezut *povestea* aia, nu-i aşa?

Inima îmi bubuia în piept. Masha stătea deasupra mea şi s-a retras încet, lăsându-mă să mă ridic.

— Trebuie să-ţi pun cătuşe, Marcus?

M-am săltat în picioare. Mă durea tot trupul. Voiam să mor.

— Haide, m-a îndemnat ea. Nu mai avem mult.

Destinaţia s-a dovedit a fi un autocamion pentru transport de mobilă parcat pe o stradă laterală de pe Nob Hill, unul cu şaisprezece roţi, de dimensiunile omniprezentelor trailere ale DHS-ului, încă vizibile la colţurile străzilor din San Francisco, năpădite de antene.

Însă pe una dintre laturile acestuia scria „Trei Tipi şi un Camion – Mutări”, iar cei trei tipi ieşeau foarte bine în evidenţă, făcând naveta între camion şi o clădire înaltă, cu copertină verde la intrare. Cărau mobilă ambalată în lăzi etichetate cu meticulozitate, încărcându-le pe rând în camion şi stivuindu-le cu grijă înăuntru.

Am urmat-o pe Masha, care a ocolit o dată cvartalul, aparent nemulţumită de ceva, apoi, la următoarea trecere, a schimbat o privire cu tipul care supraveghea camionul, un negru în vârstă, cu

o centură de protecţie lombară şi cu mănuşi groase. Avea o figură bonomă şi ne-a zâmbit când ea a deschis grăbită drumul, urcând cu nepăsare cele trei trepte ale camionului şi pătrunzând în interiorul său.

— Sub masa cea mare, a spus bărbatul. V-am lăsat ceva loc acolo.

Camionul era plin mai mult de jumătate, dar exista un culoar îngust, care înconjura o masă enormă, acoperită cu o cuvertură matlasată şi cu picioarele înfăşurate în folie de plastic cu bule.

Masha m-a împins sub masă. Acolo, dedesubt, aerul era înăbuşitor, stătut şi prăfos, şi mi-am reţinut un strănut în timp ce ne ghemuiam printre lăzi. Spaţiul era atât de îngust încât stăteam unul peste altul. Nu credeam c-ar fi fost loc şi pentru Ange.

— Căţea, am spus, cu ochii la Masha.

— Ţine-ţi gura. Ar trebui să-mi mulţumeşti lingându-mi tălpile. Ai fi ajuns în puşcărie într-o săptămână, cel mult două. Nu la Gitmo-din-Golf. În Siria, probabil. Cred că acolo sunt trimişi ăia pe care vor să-i facă să dispară.

Mi-am sprijinit capul pe genunchi şi-am încercat să respir adânc.

— Oricum, de ce-ai făcut ceva atât de idiot ca războiul declarat împotriva DHS-ului?

I-am spus. I-am povestit că fusesem arestat şi i-am povestit despre Darryl.

S-a bătut cu palma peste buzunare şi a scos un telefon. Era al lui Charles.

— Nu e ăsta.

A scos altul. L-a deschis şi strălucirea ecranului a umplut micul nostru fort. După ce l-a butonat o clipă, mi l-a arătat.

Era fotografia pe care ne-o făcuse, chiar înainte de explozia bombei. O fotografie cu Jolu, Van, eu şi…

Darryl.

Ţineam în mână dovada că Darryl fusese cu noi cu câteva minute înainte de a intra cu toţii în custodia DHS-ului. Dovada că se aflase alături de noi, viu şi nevătămat.

— Trebuie să-mi dai o copie a pozei ăsteia, am spus. Am nevoie de ea.

— Când ajungem în L.A., a spus ea, smulgându-mi telefonul. După ce-o să fii instruit, ca să-nveţi cum poţi fi fugar fără să fim amândoi prinşi din cauza ta şi expediaţi în Siria. Nu vreau să-ţi imaginezi că l-ai putea salva pe tipul ăsta. E destul de în siguranţă acolo unde e – pentru moment.

M-am gândit să-ncerc să i-l iau cu forţa, dar îşi demonstrase deja abilităţile fizice. Probabil că avea centura neagră, sau ceva de genul ăsta.

Am rămas amândoi acolo, în întuneric, ascultând cum încărcau cei trei tipi camionul, ladă după ladă, ancorându-le de podea şi gemând din cauza efortului. Am încercat să dorm, dar n-am putut. Masha n-avea o asemenea problemă. Sforăia.

Pe culoarul îngust şi blocat care ducea spre aerul curat de afară era încă lumină. Am urmărit-o din întuneric cu privirea şi m-am gândit la Ange.

Ange a mea. Părul măturându-i umerii când îşi întorcea capul dintr-o parte într-alta, râzând de ceva ce făcusem. Chipul ei, când i-l văzusem ultima oară, pierzându-se în mulţimea de la VampMob. Toţi acei oameni din vălmăşag, ca şi aceia din parc, căzuţi la pământ şi zvârcolindu-se, DHS-ul pătrunzând printre ei cu bastoane. Cei care dispăruseră.

Darryl. Închis pe Treasure Island, cu rana din coastă cusută, scos din celula lui pentru runde interminabile de interogatoriu despre terorişti.

Tatăl lui Darryl, dărâmat şi beat, nebărbierit. Spălat şi în uniformă, „pentru fotografii”. Plângând ca un băieţel.

Tatăl meu, modul în care se schimbase după dispariţia mea pe Treasure Island. Fusese tot atât de zdrobit ca tatăl lui Darryl, dar în felul său. Şi chipul lui, când i-am povestit unde fusesem.

Atunci am ştiut că nu puteam să fug.

Atunci am ştiut că trebuia să rămân şi să lupt.

Masha respira adânc şi uniform, dar, când mi-am întins mâna, cu o încetineală calculată cu sânge rece, încercând să i-o strecor în buzunar ca să-i iau telefonul, a fornăit uşor şi s-a mişcat. Am înlemnit şi n-am mai îndrăznit nici măcar să respir timp de două minute întregi, numărând: un hipopotam, doi hipopotami.

Încet-încet, respiraţia ei a devenit din nou profundă. I-am scos telefonul din buzunarul jachetei milimetru cu milimetru, cu degetele şi cu braţul tremurându-mi din cauza efortului de a le mişca atât de încet.

Pe urmă l-am avut, un obiect mic, de forma unui baton de ciocolată.

M-am întors cu faţa spre lumină, şi în clipa ceea mi-am amintit ceva, într-o străfulgerare: Charles, cu telefonul în mâna întinsă, agitându-l înspre noi, batjocorindu-ne. Fusese un telefon în formă de baton de ciocolată, argintiu, acoperit cu siglele unei duzini de companii care subvenţionaseră preţul microaparatului prin intermediul companiei de telefonie. Era genul de telefon la care trebuia să asculţi o reclamă de fiecare dată când voiai să suni pe cineva.

În camion era prea întuneric ca să pot vedea clar telefonul, dar îl puteam pipăi. Avea toate acele abţibilduri în lateral? Da? Da. Tocmai furasem de la Masha telefonul *lui Charles.*

M-am răsucit înapoi, încet, încet, şi tot încet, încet, *încet,* am întins din nou mâna către buzunarul Mashei. Telefonul ei era mai mare şi

mai voluminos, cu o cameră mai bună şi cine mai ştie cu ce altceva?

Mai trecusem o dată prin asta – motiv pentru care mi-a fost ceva mai uşor. Din nou milimetru cu milimetru, i l-am tras din buzunar, oprindu-mă de două ori, când a fornăit şi a tresărit.

I-l luasem şi începeam să mă retrag de-a-ndăratelea când mâna ei a zvâcnit, iute ca un şarpe, şi m-a prins de încheietură, strâns, hârjâindu-mi cu unghiile oasele mici, delicate, de sub baza palmei.

Am icnit şi am rămas cu ochii în ochii ei larg deschişi, care mă fixau.

— Eşti atât de idiot, a spus, pe tonul unei conversaţii banale, luându-mi telefonul şi apăsându-i tastele cu degetele celeilalte mâini. Cum aveai de gând să-l deblochezi?

Am înghiţit în sec. Mi-am simţit oasele încheieturii frecându-se unul de altul. Mi-am muşcat buza ca să nu ţip.

Ea a continuat să tasteze cu mâna liberă.

— Cu chestia asta voiai să fugi? Mi-a arătat fotografia în care eram cu toţii, Darryl şi Jolu, Van şi eu. Cu poza asta?

N-am răspuns. Încheietura mea părea gata să se sfărâme.

— Poate ar trebui s-o şterg pur şi simplu, să te scap de ispită.

Mâna liberă a continuat să i se agite. Telefonul a întrebat-o dacă era sigură şi a fost nevoită să se uite, ca să găsească butonul potrivit.

Atunci m-am clintit. Încă mai aveam telefonul lui Charles în mâna cealaltă şi l-am repezit peste mâna cu care mă zdrobea, cu toată puterea de care eram în stare, lovindu-mă cu încheieturile degetelor de masa de deasupra. Am pocnit-o cu atâta forţă încât telefonul s-a făcut praf, iar ea a ţipat şi mâna i s-a desfăcut, fără vlagă. Eu am rămas în mişcare, întinzându-mă către mâna

cealaltă, către telefonul ei acum deblocat, cu degetul mare încă deasupra butonului OK.

Am pornit-o pe coridorul îngust în patru labe, îndreptându-mă către lumină. Am simţit de două ori mâinile ei plesnindu-mă peste labele picioarelor şi peste glezne şi am fost nevoit să împing într-o parte câteva dintre lăzile care ne zideau ca pe un faraon în mormânt. Câteva s-au prăbuşit în spatele meu şi am auzit-o pe Masha mormăind din nou.

Uşa glisantă a camionului era întredeschisă şi m-am aruncat într-acolo, târându-mă pe sub ea. Scara fusese îndepărtată şi m-am pomenit atârnând deasupra drumului, alunecând către el cu capul înainte, dând cu capul de asfalt cu o bufnitură înfundată, care mi-a răsunat în urechi ca un gong. M-am ridicat cu greu în picioare, ţinându-mă de bara de protecţie şi trăgând cu disperare în jos de mânerul uşii, pe care-am reuşit s-o închid brusc. Masha a ţipat înăuntru – probabil îi prinsesem vârfurile degetelor. Mi-a venit să vărs, însă n-am făcut-o.

În schimb am încuiat uşa cu lacătul.

[53]Parc tematic din Walt Disney World (n. tr.).

Capitolul 20

Pe moment, niciunul dintre cei trei tipi nu era prin preajmă, aşa că am plecat. Capul mă durea atât de tare încât am crezut că sângera, dar mâinile duse la locul dureros mi-au rămas uscate. Glezna sucită îmi înţepenise în camion, aşa că alergam ca o marionetă dezarticulată, dar nu m-am oprit decât o singură dată, ca să anulez ştergerea fotografiei de pe telefonul Mashei. I-am închis staţia radio – atât ca să-i economisesc bateria cât şi ca să nu poată fi folosit ca să mi se ia urma – şi i-am fixat temporizatorul de intrare în modul economic la două ore, cel mai lung interval disponibil. Am încercat să-l setez astfel încât să nu ceară parolă la ieşirea din această stare, dar şi pentru aşa ceva era nevoie de o parolă. Trebuia pur şi simplu să apăs câte o tastă măcar o dată la fiecare două ore până când descopeream o metodă de a descărca fotografia din telefon. Ceea ce însemna că aveam nevoie de-un încărcător.

Nu-mi făcusem niciun plan. Îmi trebuia unul. Trebuia să mă aşez, să intru online – să-mi dau seama ce era de făcut în continuare. Mă săturasem să-i tot las pe alţii să facă planuri în locul meu. Nu mai voiam să acţionez ţinând cont de ceea ce făceau Masha, sau DHS-ul, sau tata. Sau Ange? Ei, poate că aveam să acţionez ţinând cont de Ange. De fapt, aşa ar fi fost minunat.

Mă furişam pur şi simplu în josul dealului, luând-o pe alei ori de câte ori puteam, amestecându-mă în gloata din Tenderloin. N-aveam în gând nicio destinaţie. La fiecare câteva minute îmi duceam mâna în buzunar şi apăsam pe una dintre tastele telefonului Mashei, ca să nu-l las să intre în modul economic. Era o proeminenţă

stânjenitoare aşa cum stătea, desfăcut, în buzunarul jachetei.

M-am oprit şi m-am sprijinit de zidul unei clădiri. Glezna mă ucidea. Oricum, unde mă aflam?

O'Farrel, pe Hyde Street. În faţa unui salon de masaj asiatic dubios. Picioarele mele trădătoare mă aduseseră înapoi, acolo unde începuse totul – acolo unde fusese făcută fotografia de pe telefonul Mashei, cu câteva secunde înainte ca Bay Bridge să sară în aer şi ca viaţa să mi se schimbe pentru totdeauna.

Îmi doream să mă aşez pe bordură şi să mă strâng ghem, dar asta nu mi-ar fi rezolvat problemele. Trebuia s-o sun pe Barbara Stratford, să-i spun ce se-ntâmplase. Să-i arăt fotografia lui Darryl.

Ce era în capul meu? Trebuia să-i arăt clipul video, cel pe care mi-l trimisese Masha – cel în care şeful Statului Major era încântat de atacurile din San Francisco şi recunoştea că ştie când şi unde vor avea loc următoarele, şi că el n-avea să le oprească, fiindcă-l ajutau pe candidatul lui să fie reales.

Ei, atunci aveam un plan: să intru în legătură cu Barbara, să-i dau documentele, să fie tipărite. Probabil că VampMob scosese oamenii din fire, îi făcuse să creadă că eram într-adevăr o şleahtă de terorişti. Bineînţeles că, în momentul când îl pusesem la cale, nu mă gândisem decât ce metodă bună de distragere a atenţiei avea să fie, nu cum avea să i se pară vreunui tată de familie fan NASCAR[54] din Nebraska.

Aveam s-o sun pe Barbara, şi aveam s-o fac la modul inteligent, de la un telefon public, punându-mi gluga, astfel încât inevitabila cameră de televiziune cu circuit închis să nu-mi poată obţine fotografia. Am căutat o monedă de un sfert de

dolar în fundul buzunarului şi am frecat-o cu poala cămăşii ca să-i şterg amprentele.

Am luat-o în josul dealului, coborând tot mai mult şi mai mult, către telefoanele publice din staţia BART. Am ajuns într-o staţie de troleu şi am zărit coperta săptămânalului *Bay Guardian,* în vârful mormanului înalt de exemplare de lângă un vagabond negru, care mi-a zâmbit.

— Vino să citeşti coperta, e gratis – dar o să te coste totuşi cincizeci de cenţi dacă vrei să te uiţi înăuntru.

Titlul era tipărit cu cele mai mari caractere de care le văzusem de la 11 septembrie încoace:

din Gitmo-din-Golf

Iar dedesubt, cu litere ceva mai mici:

„Cum ne-a ţinut DHS copiii şi prietenii în închisori secrete, dincolo de pragul nostru

De Barbara Stratford, în exclusivitate pentru Bay Guardian.“

Vânzătorul de ziare a clătinat din cap.

— Îţi vine să crezi? m-a întrebat. Chiar aici, în San Francisco. Omule, guvernul *pute.*

Guardian era teoretic gratuit, dar tipul părea să deţină controlul asupra pieţei locale a exemplarelor sale. Aveam un sfert de dolar în mână. L-am aruncat în bolul lui şi am căutat încă o monedă. De data asta nu m-am mai ostenit să şterg amprentele.

„Ni se spune că lumea s-a schimbat pentru totdeauna în ziua când Bay Bridge a fost aruncat în aer de o grupare necunoscută. Mii dintre prietenii şi vecinii noştri au murit în ziua aceea. Aproape niciunul dintre ei n-a mai fost găsit, se presupune că rămăşiţele se odihnesc în portul oraşului.

Dar o poveste extraordinară, istorisită reporterului care semnează acest articol de un

tânăr arestat de DHS la câteva minute după explozie, sugerează că propriul nostru guvern i-a ridicat pe mulţi dintre cei crezuţi morţi, reţinându-i în mod ilegal pe Treasure Island, care a fost evacuată şi declarată zonă interzisă la scurt timp după explozia bombelor…“

M-am aşezat pe o bancă – am remarcat, cuprins de furnicături care mi-au zbârlit părul de pe ceafă, că era aceeaşi bancă pe care-l aşezasem pe Darryl să se odihnească după ce scăpaserăm din staţia BART – şi am citit articolul de la un capăt la altul. A fost nevoie de un efort imens ca să nu izbucnesc în plâns chiar acolo. Barbara găsise nişte fotografii cu mine şi Darryl pierzându-ne vremea împreună şi erau înşiruite alături de text. Niciuna nu era mai veche de douăsprezece luni, dar arătam cu mult *mai tânăr* în ele, de parcă aş fi avut zece sau unsprezece ani. Mă maturizasem foarte mult în ultimele două luni.

Articolul era foarte frumos scris. Mă simţeam ultragiat în numele sărmanilor copii despre care povestea, pentru a-mi aminti apoi că era vorba chiar despre *mine*. Biletul lui Zeb era acolo, cu scrisul lui neciteţ reprodus într-o versiune mai mare, pe o jumătate de coală de ziar. Barbara scosese la lumină mai multe informaţii despre copii care lipseau şi erau crezuţi morţi, o listă lungă, şi se întreba câţi fuseseră închişi acolo, pe insulă, la numai câţiva kilometri de casele părinţilor lor.

Am căutat o altă monedă de un sfert de dolar în buzunar, apoi m-am răzgândit. Care erau şansele ca telefonul Barbarei să nu fie urmărit? N-aveam cum s-o sun în momentul acela, nu direct. Aveam nevoie de un intermediar care să intre în legătură cu ea şi să-i spună să ne-ntâlnim undeva, în sud. Cam atât în privinţa planurilor.

Ceea ce îmi trebuia, îmi trebuia cu adevărat, era Xnetul.

Cum naiba aş fi putut intra online? Wifinderul telefonului meu clipea nebuneşte – eram înconjurat de reţele wireless, dar n-aveam un Xbox, un televizor şi un DVD cu ParanoidLinux pentru bootare. WiFi, WiFi pretutindeni…

Atunci i-am observat. Doi puştani, cam de vârsta mea, în mijlocul mulţimii din vârful scărilor care coborau către BART.

Ceea ce mi-a atras atenţia a fost felul în care mergeau, oarecum cu stângăcie, dând peste navetişti şi peste turişti. Fiecare ţinea câte o mână în buzunar şi chicoteau ori de câte ori li se întâlneau privirile. Nimic n-ar fi putut spune mai clar că bruiau, dar mulţimea nu le dădea atenţie. Când eşti în cartierul ăla, e de aşteptat să eviţi vagabonzii şi ţicniţii, aşa că nu te uiţi în ochii nimănui, nu te uiţi deloc în jur, dacă te poţi abţine.

M-am apropiat de unul dintre ei. Părea foarte tânăr, dar nu putea fi mai tânăr decât mine.

— Hei, am spus. Hei, băieţi, puteţi veni încoace pentru o clipă?

S-a prefăcut că nu mă aude. S-a uitat exact prin mine, aşa cum procedezi cu un vagabond.

— Haideţi, am adăugat. N-am o grămadă de timp. Apoi l-am apucat de umăr şi i-am şuierat la ureche: Mă urmăreşte poliţia. Sunt de pe Xnet.

Acum părea speriat, de parcă ar fi vrut s-o ia la fugă, iar prietenul lui se apropia de noi.

— Vorbesc serios, am adăugat. Nu vă rog decât să m-ascultaţi.

Prietenul lui a ajuns lângă noi. Era mai înalt şi mai vânjos – ca Darryl.

— Hei, a zis. S-a-ntâmplat ceva?

Celălalt i-a şoptit ceva la ureche. Arătau amândoi de parcă ar fi avut de gând s-o ia la fugă.

Mi-am smuls de sub braţ exemplarul din *Bay Guardian,* care a foşnit când l-am fluturat în faţa lor.

— Deschideţi-l la pagina cinci, OK?

L-au deschis. S-au uitat la titlu. La fotografie. La mine.

— Oh, tipule, a zis primul. Suntem *atât* de nedemni.

Mi-a zâmbit ca un nebun, iar cel voinic m-a bătut pe spate.

— Nu se *poate*... Eşti M…

I-am astupat gura cu palma.

— Veniţi aici, OK?

I-am dus pe banca mea. Am observat că dedesubt, pe trotuar, era o pată veche, maronie. Sângele lui Darryl? Mi s-a făcut pielea ca de găină. Ne-am aşezat.

— Mă numesc Marcus, am spus, înghiţind în sec, cu greutate, în timp ce le dezvăluiam numele meu adevărat celor doi, care mă ştiau deja drept M1k3y. Îmi aruncam în aer acoperirea, dar *Bay Guardian* făcuse deja legătura în locul meu.

— Nate, a spus cel mai scund.

— Liam, a spus cel voinic. Tipule, e o *asemenea* onoare să te cunoaştem. Eşti eroul nostru fără egal…

— Nu spune asta, am zis. Nu spune asta. Voi doi sunteţi ca o reclamă sclipitoare care spune: „Eu bruiez, vă rog să mă puneţi după gratii, la Gitmo-din-Golf.” N-aţi fi putut sări în ochi mai mult de-atât.

Liam părea gata să plângă.

— Nu-ţi face griji, n-o să fiţi arestaţi. O să vă dau câteva sfaturi, mai târziu.

A reînceput să radieze. Era bizar de evident că amândoi îl idolatrizau pe M1k3y, şi că erau gata să facă tot ce aveam să le cer. Zâmbeau ca nişte idioţi. Mă făceau să mă simt stânjenit, să am o senzaţie neplăcută în stomac.

— Ascultaţi-mă. Trebuie să intru pe Xnet, acum, fără să mă duc acasă sau în orice loc din apropierea casei. Voi doi locuiţi pe-aici?

— Eu da, a răspuns Nate. Pe California Street, în capătul de sus. E ceva de mers – pe dealuri abrupte.

Pe care abia le coborâsem. Masha era undeva, acolo sus. Cu toate astea, lucrurile stăteau mai bine decât aveam dreptul să sper.

— Să mergem, am spus.

Nate mi-a împrumutat şapca lui de baseball şi am făcut schimb de jachete. Nu mă îngrijora posibilitatea recunoaşterii mersului, nu cu glezna care îmi zvâcnea aşa cum o făcea – şchiopătam ca un figurant din filmele cu cowboy.

Nate locuia într-un apartament imens, cu patru dormitoare, de pe culmea Nob Hill. Clădirea avea un portar în haină roşie împodobită cu brocart auriu, care şi-a dus mâna la chipiu, i-a spus „domnule Nate" şi ne-a urat tuturor bun-venit. Apartamentul era imaculat şi mirosea a lac pentru mobilă. Am încercat să nu privesc cu gura căscată locuinţa care valora, probabil, două milioane de dolari.

— Tata, mi-a explicat el. A lucrat la o bancă de investiţii. O mulţime de asigurări de viaţă. A murit când aveam paisprezece ani şi noi am primit totul. Erau divorţaţi de ani de zile, dar a trecut-o pe mama ca beneficiară.

Fereastra înaltă cât peretele oferea o privelişte uluitoare a celeilalte coaste a dealului, până jos, la Fisherman's Wharf, la ciotul urât al Bay Bridge, la aglomerarea de macarale şi camioane. Prin ceaţă, am reuşit să desluşesc cu greu Treasure Island. Uitându-mă astfel în jos, simţeam imboldul nebunesc de a sări în gol.

Am intrat online folosind Xboxul lui şi un ecran uriaş cu plasmă din camera de zi. El mi-a arătat cât de multe reţele WiFi deschise erau vizibile din acel punct avantajos – vreo douăzeci–treizeci. Era un loc foarte bun pentru un Xneter.

În contul meu M1k3y erau o *grămadă* de e-mailuri. 20.000 de mesaje noi de când eu şi Ange plecaserăm de la ea de acasă, în dimineaţa aceea. Foarte multe erau din partea presei, cereri de interviuri revelatoare pentru viitor, dar grosul provenea de la Xneteri, oameni care citiseră povestea din *Guardian* şi voiau să-mi spună că erau gata să facă orice ca să m-ajute, orice aş fi avut nevoie.

De aici a pornit. Lacrimile au început să mi se rostogolească pe obraji.

Liam şi Nate au schimbat o privire. Am încercat să mă opresc, dar fără niciun rezultat. Nate s-a îndreptat spre o bibliotecă din lemn de stejar de pe perete şi a basculat un raft, deschizând astfel un bar şi expunând vederii şiruri strălucitoare de sticle. A umplut un pahar cu ceva maro-auriu şi mi l-a adus.

— Un whisky irlandez excelent, a spus. Favoritul mamei.

Avea gust de foc, şi de aur. Am sorbit, încercând să nu mă sufoc. Băuturile tari nu-mi prea plăceau, dar asta era altceva. Am respirat de mai multe ori, adânc.

— Mulţumesc, Nate.

El arăta de parcă tocmai i-aş fi oferit o medalie. Era băiat bun.

— În regulă, am spus, şi am luat tastatura.

Cei doi m-au urmărit fascinaţi în timp ce-mi răsfoiam e-mailurile pe ecranul gigantic.

Ceea ce căutam în primul rând era un mesaj de la Ange. Era posibil să fi scăpat. Întotdeauna există o şansă.

Eram un idiot fiindcă speram. Nu primisem nimic de la ea. Am început să trec mesajele în revistă cât mai repede cu putinţă, separând solicitările presei, mesajele de la fani, pe cele agresive, spamurile…

Şi în momentul acela am găsit-o: o scrisoare de la Zeb.

> N-a fost plăcut să mă trezesc în dimineaţa asta şi să găsesc în paginile unui ziar scrisoarea pe care am crezut c-o vei distruge. N-a fost plăcut deloc. M-a făcut să mă simt… vânat.

> Dar acum înţeleg de ce ai făcut-o. Nu ştiu dacă pot să-ţi aprob tacticile, dar e uşor de înţeles că ai avut motive întemeiate.

> Dacă citeşti asta, înseamnă că e extrem de posibil să fii într-o ascunzătoare. Nu e simplu. Am învăţat asta. Am învăţat multe altele.

> Te pot ajuta. Trebuie să fac asta pentru tine. Tu faci tot ce poţi pentru mine. (Chiar dac-o faci fără permisiunea mea.)

> Răspunde-mi dacă primeşti mesajul, dacă eşti fugar şi singur. Sau răspunde-mi dacă eşti prizonier, dacă eşti în puterea prietenilor noştri de la Gitmo, dacă acum cauţi o cale de a pune punct durerii. Dacă eşti în mâinile lor, o să faci ceea ce-ţi spun ei. Ştiu asta. Îmi asum riscul.

> Pentru tine, M1k3y.

— Uaaau, a făcut Liam. Tiiipule.

Am vrut să-l pocnesc. M-am întors, gata să spun ceva cumplit, să-l jignesc, dar se uita la mine cu nişte ochi cât farfuriile, părând gata să cadă în genunchi şi să mă venereze.

— Pot să spun, a întrebat Nate, pot să spun că ocazia de a te ajuta e cea mai mare onoare care mi s-a făcut în viaţa mea? Pot s-o spun?

De data asta am roşit. Nu era nimic de făcut. Cei doi erau genul fascinat de staruri, cu toate că eu nu eram un star, cel puţin nu în viziunea mea.

— Băieţi, se poate… am înghiţit în sec. Pot avea un strop de intimitate?

S-au furişat afară din încăpere ca nişte căţeluşi răi, iar eu m-am simţit ca un manipulator. Am tastat repede.

> Am plecat, Zeb. Şi sunt fugar. Am nevoie de tot ajutorul pe care-l pot găsi. Vreau să termin acum cu asta.

Mi-am adus aminte să scot telefonul Mashei din buzunar şi să-l îmboldesc ca să-l împiedic să intre în modul economic.

Băieţii m-au lăsat să folosesc duşul, mi-au dat haine de schimb şi un rucsac nou, încărcat cu jumătate din trusa lor în caz de cutremur – batoane

energizante, medicamente, plasturi calzi şi reci şi un sac de dormit vechi. Au strecurat înăuntru chiar şi un Xbox Universal de rezervă, cu ParanoidLinux gata încărcat. Era un gest frumos. A trebuit să refuz un pistol de semnalizare.

Am continuat să-mi verific e-mailurile, să văd dacă îmi răspunsese Zeb. Am răspuns la mesajele fanilor. Am răspuns la mesajele presei. Am şters mesajele jignitoare. Mă aşteptam, în mare măsură, să găsesc ceva de la Masha, dar probabil că se afla acum la jumătatea drumului spre L.A., cu degetele rănite, nevând cum să tasteze. I-am îmboldit din nou telefonul.

Cei doi m-au încurajat să trag un pui de somn şi, pentru un scurt moment ruşinos, am devenit pe de-a-ntregul paranoic, gândindu-mă că poate intenţionau să mă trădeze imediat ce aş fi adormit. Ceea ce era o idioţenie – ar fi putut s-o facă la fel de uşor când eram treaz. Pur şi simplu nu reuşeam să procesez faptul că se gândeau *atât de mult* la mine. Ştiusem, teoretic, că existau oameni gata să-l urmeze pe M1k3y. Îi întâlnisem pe unii în dimineaţa aceea, strigând MUŞCĂ MUŞCĂ MUŞCĂ şi făcând-o pe vampirii în Centrul Civic. Dar cu aceştia doi totul era mai individualizat. Erau pur şi simplu nişte tipi de treabă, prostuţi. Mi-ar fi putut fi prieteni în zilele dinaintea Xnetului, pur şi simplu doi camarazi alături de care aş fi putut trăi aventurile adolescenţei. Se înrolaseră voluntari în armată, în armata mea. Aveam o responsabilitate faţă de ei. Lăsaţi de capul lor, ar fi fost prinşi, nu era decât o chestiune de timp. Erau prea încrezători.

— Băieţi, ascultaţi-mă o clipă. Trebuie să vorbim despre ceva serios.

Aproape c-au luat poziţia de drepţi. Ar fi fost amuzant dacă n-ar fi fost atât de înfricoşător.

— Iată care e problema. Acum, după ce m-aţi ajutat, e de-a dreptul periculos. Dacă sunteţi prinşi, sunt prins şi eu. Vor scoate de la voi tot ce ştiţi…

Am ridicat mâna ca să le previn protestele. Nu, staţi. Voi n-aţi trecut prin asta. Toată lumea vorbeşte. Toată lumea cedează. Dacă sunteţi vreodată prinşi, spuneţi-le totul, imediat, cât de repede puteţi, cât de mult puteţi. În final vor afla oricum. Aşa lucrează ei. Dar n-o să fiţi prinşi, şi iată de ce: nu mai bruiaţi. Sunteţi retraşi din serviciul activ. Sunteţi o… mi-am sondat memoria, în căutarea unor cuvinte din vocabularul thrillerelor de spionaj …sunteţi o celulă adormită. Suspendaţi totul. Întoarceţi-vă la vieţile voastre de copii normali. Într-un fel sau altul, o să distrug chestia asta, o să dau totul în vileag, o să-i pun capăt. Sau în cele din urmă mă vor prinde, mă vor lichida. Dacă nu primiţi nicio veste de la mine în şaptezeci şi două de ore, presupuneţi că m-au înhăţat. Pe urmă faceţi ce vreţi. Dar în aceste trei zile – şi întotdeauna, dacă fac ceea ce încerc să fac – întrerupeţi orice ofensivă. Îmi promiteţi?

Mi-au făgăduit solemn. M-am lăsat convins să dorm, dar i-am pus să jure că mă vor trezi o dată pe oră. Trebuia să împung telefonul Mashei şi voiam să aflu imediat dacă Zeb reintra în legătură cu mine.

A ales drept loc de întâlnire un vagon BART, fapt pentru care eram nervos. Sunt pline de camere de luat vederi. Dar Zeb ştia ce face. Mi-a dat întâlnire în ultimul vagon al unui anumit tren care pleca din Powell Street Station, la o oră când era plin cu trupuri înghesuite. El s-a apropiat de mine prin înghesuială, şi bunii navetişti din San Francisco i-au făcut loc, au creat golul care-i înconjoară întotdeauna pe vagabonzi.

— Mă bucur să te revăd, a murmurat, cu faţa către uşă.

Privind în geamul întunecat, am văzut că nu era nimeni destul de aproape ca să tragă cu urechea – nu fără un soi de microfon de captare foarte

eficient şi, dacă ştiau destul de multe ca să vină acolo cu aşa ceva, atunci eram morţi oricum.

— Şi eu, frate, am răspuns. Îmi… îmi pare rău, ştii?

— Taci. Să nu-ţi pară rău. Eşti mai curajos decât mine. Acum eşti gata să te-ascunzi? Să dispari?

— În legătură cu asta…

— Da?

— Nu e ăsta planul.

— Oh, a făcut el.

— Ascultă-mă, OK? Am – am fotografii, clipuri video. Chestii care *dovedesc* într-adevăr ceva. Mi-am dus mâna la buzunar şi am îmboldit telefonul Mashei. Pe drum, îi cumpărasem un încărcător din Union Square, mă oprisem şi îl pusesem în priză într-o cafenea, destul de mult pentru ca pe indicatorul bateriei să apară patru din cele cinci bare. Trebuie să ajung la Barbara Stratford, reportera de la *Guardian,* am continuat. Dar probabil c-o urmăresc – ca să vadă dacă nu apar eu.

— Şi nu crezi că mă pândesc şi pe mine? Dacă planul tău presupune că trebuie s-ajung la o distanţă mai mică de un kilometru de casa sau de biroul acestei femei…

— Vreau s-o convingi pe Van să vină la o-ntâlnire cu mine. Darryl ţi-a povestit despre Van? Fata…

— Mi-a povestit. Da, mi-a povestit. Nu crezi că e supravegheată şi ea? Că sunteţi supravegheaţi cu toţii, voi, cei care-aţi fost arestaţi?

— Cred că e. Dar nu cu atât de mare atenţie. Şi Van are mâinile cu desăvârşire curate. N-a colaborat niciodată la niciunul dintre… Am înghiţit în sec. La proiectele mele. Aşa că s-ar putea să se agite mai puţin în privinţa ei. Dacă sună la *Bay Guardian* şi solicită o întrevedere ca să explice că eu spun prostii, poate c-o vor lăsa să menţină legătura.

El s-a holbat la uşă timp îndelungat.

— Ştii ce se-ntâmplă când ne prind din nou.

Nu era o întrebare.

Am dat din cap.

— Eşti sigur? O parte dintre oamenii care erau cu noi pe Treasure Island au fost luaţi de-acolo în elicoptere. Au fost duşi „în larg". Există ţări la ale căror servicii în materie de tortură poate apela America. Ţări unde putrezeşti pe vecie. Ţări în care îţi doreşti pur şi simplu să se termine totul, să te pună să sapi un şanţ şi să te-mpuşte în ceafă când stai pe marginea lui. Am înghiţit în sec şi-am dat din cap. Merită să rişti? Te-ai putea ascunde pentru foarte, foarte mult timp. S-ar putea ca într-o bună zi să ne recăpătăm ţara. Putem aştepta până atunci.

Am clătinat din cap.

— Nu poţi aranja să se rezolve ceva fără să faci nimic. E *ţara* noastră. Ne-au luat-o. Teroriştii care ne-au atacat sunt încă în libertate – dar *noi nu suntem.* Nu pot să mă ascund un an, zece ani, toată viaţa mea, aşteptând să-mi fie înmânată libertatea. Libertatea e un lucru pe care trebuie să ţi-l iei singur.

În după-amiaza aceea, Van a plecat de la şcoală ca de obicei, stând în spatele autobuzului, cu un grup compact de prietene, râzând şi glumind cum făcea întotdeauna. Toţi ceilalţi pasageri au remarcat-o în mod special, era atât de gălăgioasă şi, pe deasupra, mai purta şi pălăria aia stupidă, imensă, cu borurile căzute, parcă luată din recuzita unei piese de teatru, puse în scenă la liceu, despre spadasinii din Renaştere.

Nimeni nu i-a dat atenţie fetiţei asiatice timide care a coborât cu câteva staţii înainte de BART. Era îmbrăcată într-o simplă uniformă veche de şcoală şi mergea privind sfioasă în jos. În plus, în momentul acela, zgomotoasa fată coreeană a scos

un chiot şi prietenele ei i s-au alăturat, râzând atât de tare încât până şi şoferul a încetinit, s-a răsucit în scaun şi le-a aruncat o privire urâtă.

Van s-a grăbit s-o ia în josul străzii, mergând cu capul plecat, cu părul legat la spate şi lăsat să cadă pe gulerul demodatei ei jachete matlasate. Îşi strecurase în pantofi ştaifuri care o făceau să se împleticească, stânjenită de cei câţiva centimetri adăugaţi înălţimii sale, şi îşi scosese lentilele de contact, înlocuindu-le cu ochelarii care îi plăceau cel mai puţin, cei cu lentile imense, ce îi ascundeau jumătate din faţă. Deşi o aşteptam în adăpostul din staţia de autobuz şi ştiam când trebuia să sosească, abia am recunoscut-o. M-am ridicat şi am mers în spatele ei, traversând strada şi urmărind-o pe întinderea unei jumătăţi de cvartal.

Oamenii care treceau pe lângă mine se grăbeau să se uite în altă parte. Arătam ca un puşti vagabond, cu o pancartă soioasă de carton, cu un pardesiu murdar, cu un rucsac imens, plin până la refuz, cu bandă adezivă peste rupturi. Nimeni nu vrea să se uite la un copil al străzii, fiindcă, dacă îi întâlneşti privirea, s-ar putea să-ţi ceară nişte mărunţiş. Mă plimbasem toată după-amiaza prin Oakland şi singurele persoane care îmi vorbiseră fuseseră un martor al lui Iehova şi un scientolog, amândoi încercând să mă convertească. Mi se păruse scabros, ca avansurile unui pervers.

Van urmărise instrucţiunile pe care i le scrisesem cu grijă. Zeb i le dăduse în acelaşi mod în care îmi dăduse mie biletul în faţa şcolii – ciocnindu-se cu ea când aştepta autobuzul şi scuzându-se din abundenţă. Îi scrisesem biletul cu simplitate, explicându-i detaliat totul: Ştiu că nu eşti de acord. Te înţeleg. Dar asta e, asta e cea mai importantă favoare pe care ţi-am cerut-o vreodată. Te rog. Te rog.

Ea venise. Ştiam că avea să vină. Ne lega un trecut îndelungat, pe Van şi pe mine. Şi nici ei nu-i plăcea ce se întâmplase în lume. În plus – o voce

diabolică îmi chicotise în minte – acum, după apariţia articolului Barbarei, devenise suspectă.

Am mers aşa de-a lungul a şase sau şapte cvartale, uitându-ne cine se afla în apropierea noastră, ce maşini treceau pe lângă noi. Zeb îmi vorbise despre cinci urmăritori, erau cinci persoane diferite, sub acoperire, care te urmăreau cu schimbul, fiind aproape imposibil să le remarci. Trebuia să te duci într-un loc pe de-a-ntregul pustiu, unde oricine altcineva ar fi ieşit în evidenţă, ca o muscă-n lapte.

Pasajul superior de acces către 880 era doar la câteva cvartale de staţia BART Coliseum şi, cu tot ocolul pe care-l făcusem eu şi Van, n-a durat mult să ajungem acolo. Zgomotul de deasupra capetelor noastre era pur şi simplu asurzitor. Din câte îmi puteam da seama, în jur nu se afla nimeni altcineva. Vizitasem locul înainte de a i-l sugera lui Van în bilet, având grijă să verific dacă nu existau ascunzători. Nu era niciuna.

Odată ce s-a oprit la locul întâlnirii, am mărit pasul ca s-o ajung din urmă. M-a privit clipind ca o bufniţă în spatele ochelarilor.

— Marcus, a spus, şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

Am descoperit că plângeam şi eu. Eram un fugar de-a dreptul lamentabil. Prea sentimental.

M-a îmbrăţişat cu atâta putere încât mi s-a tăiat răsuflarea. I-am răspuns strângând-o în braţe încă şi mai tare.

Apoi m-a sărutat.

Nu pe obraz, nu ca o soră. De-a dreptul pe buze, un sărut fierbinte, umed, plin de dorinţă, care-a părut să dureze o veşnicie. Am fost atât de copleşit de emoţie…

Nu, astea-s baliverne. Ştiam foarte bine ce fac. I-am răspuns la sărut.

Pe urmă m-am oprit şi am îndepărtat-o, aproape împingând-o.

— Van, am spus, cu răsuflarea tăiată.

— Ups, a zis ea.

— Van, am repetat.

— Îmi cer scuze, a spus ea. Eu…

Ceva mi-a trecut prin minte chiar atunci, ceva de care ar fi trebuit să-mi dau seama cu mult, mult timp în urmă.

— Îţi *plac,* nu-i aşa?

Ea a dat din cap, cu un aer mizerabil.

— De ani de zile, a răspuns.

Oh, Doamne. Şi Darryl, în toţi aceşti ani, atât de îndrăgostit de ea, şi ea nu avusese tot timpul ochi decât pentru mine, dorindu-mă pe ascuns. Şi eu sfârşisem împreună cu Ange. Ange spunea că nu se-nţelesese niciodată cu Van. Şi eu alergam încoace şi încolo, intrând în atât de multe necazuri.

— Van, am spus. Van, îmi pare atât de rău.

— Las-o baltă, a zis ea, uitându-se în altă parte. Ştiu că nu se poate. Am vrut pur şi simplu s-o fac acum, în caz că niciodată…

Şi-a înghiţit cuvintele.

— Van. Am nevoie să faci ceva pentru mine. Ceva important. Trebuie să te întâlneşti cu ziarista de la *Bay Guardian,* Barbara Stratford, cea care-a scris articolul. Trebuie să-i dai ceva.

I-am explicat ce era cu telefonul Mashei, i-am povestit despre clipul video pe care mi-l trimisese ea.

— La ce vor ajuta toate astea, Marcus? Care e scopul?

— Van, ai dreptate, cel puţin în parte. Nu putem îndrepta lumea riscând vieţile altora. Trebuie să rezolv problema spunând ceea ce ştiu. Ar fi trebuit s-o fac de la bun început. Când am ieşit din închisoare, ar fi trebuit să mă duc direct acasă la tatăl lui Darryl şi să-i povestesc tot ce ştiam. Acum am totuşi dovada. Chestia asta – ar putea schimba lumea. E ultima mea speranţă. Singura speranţă de a-l elibera pe Darryl, de a avea o viaţă pe care să

nu mi-o petrec în ilegalitate, ascunzându-mă de poliţişti. Iar tu eşti singura persoană în care mă pot încrede, singura căreia îi pot cere să facă asta.

— De ce eu?

— Glumeşti, nu? Uită-te ce bine te-ai descurcat ca s-ajungi aici. Eşti o profesionistă. În privinţa asta, eşti cea mai bună dintre noi. Eşti singura în care pot avea încredere. De aceea te-am ales pe tine.

— De ce nu prietena ta, Ange?

I-a rostit numele fără nicio inflexiune, făcând cuvântul să pară un bloc de ciment.

M-am uitat în jos.

— Credeam că ştii. Au arestat-o. E la Gitmo – pe Treasure Island. E deja acolo de câteva zile.

Încercasem să nu mă gândesc la asta, să nu mă gândesc ce i s-ar fi putut întâmpla. Acum nu m-am putut opri şi am început să suspin. Am simţit o durere în stomac, ca şi cum aş fi primit o lovitură de picior, şi mi-am dus mâinile la mijloc ca să mă stăpânesc. M-am încovoiat acolo, şi următorul lucru pe care-l ştiu e că stăteam pe o parte, încovrigat pe prundişul de sub autostradă, cu braţele înfăşurate în jurul trunchiului, plângând.

Van a îngenuncheat lângă mine.

— Dă-mi telefonul, a spus, cu vocea ca un şuier de furie.

L-am pescuit din buzunar şi i l-am întins.

M-am oprit jenat din plâns şi m-am ridicat în capul oaselor. Ştiam că mucii mi se scurgeau pe obraz. Van mă privea pur şi simplu dezgustată.

— Trebuie să nu-l laşi să intre în modul economic, am spus. Am aici un încărcător.

Am scotocit în rucsac. De când îl aveam, nu mai dormisem pe durata unei nopţi întregi. Programasem telefonul să sune din nouăzeci în nouăzeci de minute, ca să mă trezesc şi să-l împiedic să adoarmă.

— Să nu-i închizi nici capacul.

— Şi clipul video?

— E mai complicat, am răspuns. Mi-am trimis singur o copie, dar nu mai pot intra pe Xnet.

La nevoie, m-aş fi putut întoarce la Nate şi Liam, ca să folosesc iarăşi Xboxul lor, dar nu voiam să risc.

— Uite, o să-ţi dau numele meu de utilizator şi parola pentru server-ul de mail al Partidului Piraţilor. Va trebui să foloseşti TOR ca să-l accesezi – Securitatea Internă e hotărâtă să descopere toate persoanele care se conectează la serverul ăla.

— Numele tău de utilizator şi parola, a repetat ea, uşor surprinsă.

— Am încredere în tine, Van. Ştiu că pot avea încredere în tine.

Ea a clătinat din cap.

— Tu nu-ţi dai *niciodată* parolele, Marcus.

— Cred că nu mai are nicio importanţă. Sau reuşeşti, sau eu… sau ăsta e sfârşitul lui Marcus Yallow. Poate sunt în stare să-mi fac rost de o nouă identitate, dar nu cred. Cred că mă vor prinde. Cred c-am ştiut tot timpul că mă vor prinde într-o bună zi.

S-a uitat la mine, acum furioasă.

— Ce irosire. Oricum, ce rost au avut toate astea?

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune, nimic nu m-ar fi durut mai mult. Era un alt şut în stomac. Ce irosire, de la un capăt la altul, totul inutil. Darryl şi Ange dispăruţi. Şi era cu putinţă să nu-mi mai revăd familia niciodată. Iar Departamentul de Securitate Internă continua să-mi ţină oraşul şi ţara captive în lumea ţipetelor prelungi ale unui iraţional delir halucinogen, în care totul era acceptabil, în numele stopării terorismului.

Van mă privea ca şi cum s-ar fi aşteptat să spun ceva, dar la asta n-aveam niciun răspuns. M-a lăsat

acolo.

Zeb mă aştepta cu o pizza când m-am întors „acasă” – sub un pasaj de acces către o autostradă din Mission pe care-l luase în stăpânire pentru noapte. Avea un cort triunghiular, din rezervele armatei, cu inscripţia comitetul local de coordonare *pentru protecţia persoanelor fără adăpost San Francisco*.

Pizza era de la Domino’s, rece şi acrită, dar cu toate astea delicioasă.

— Îţi place pizza cu ananas?

Zeb mi-a adresat un zâmbet condescendent.

— Gratisrienii nu-şi pot permite să facă mofturi, a răspuns.

— Gratisrienii?

— Ca vegetarienii, însă noi nu mâncăm decât hrană gratuită.

— Hrană gratuită?

A rânjit din nou.

— Ştii tu – mâncare *gratis.* De la magazinul alimentar gratuit.

— Ai furat-o?

— Nu, prostule. E de la celălalt magazin. Cel mic, de afară, din spatele localului. Din oţel albastru. Cu un miros oarecum neplăcut.

— Ai luat-o din gunoi?

Şi-a lăsat capul pe ceafă şi a râs pe înfundate.

— Da, fireşte. Ar fi trebuit să-ţi *vezi* mutra. Omule, e OK. Nu e stricată. Au aruncat-o cu cutie cu tot. La ora închiderii pulverizează otravă de şobolani peste toate, dar dacă ajungi acolo repede, e OK. Ar trebui să vezi ce-aruncă băcăniile! Aşteaptă până la micul dejun. O să-ţi fac o salată de fructe de n-o să-ţi vină să crezi. Imediat ce o singură căpşună din cutie se face verde şi pufoasă, totul ajunge la gunoi…

Nu l-am mai ascultat. Pizza era foarte bună. Nu se putea spune că se stricase stând în containerul

de gunoi, sau altceva de genul ăsta. Dacă era de proastă calitate, era din cauza faptului că provenea de la Domino's – unde făceau cea mai rea pizza din oraş. Mâncarea lor nu-mi plăcuse niciodată şi renunţasem la ea cu totul după ce aflasem că finanţau o gaşcă de politicieni din cale-afară de ţicniţi, după părerea cărora încălzirea globală şi evoluţia erau comploturi sataniste.

Era totuşi greu să scapi de scârbă.

Însă *puteai* privi totul sub un alt unghi. Zeb îmi dezvăluise un secret, ceva pe care nu-l anticipasem: existenţa unei întregi lumi ascunse, a unui mod de a te descurca fără să faci parte din sistem.

— Gratisrieni, eh?

— Şi iaurt, a adăugat el, dând din cap cu vigoare. Pentru salata de fructe. Îl aruncă în ziua următoare celei în care iese din garanţie, dar nu se poate spune că se face verde peste noapte. E iaurt, adică lapte stricat, în esenţă.

Mi-am înghiţit îmbucătura. Pizza avea un gust ciudat. Otravă de şobolani. Iaurt stricat. Căpşuni cu puf. Era nevoie de ceva timp ca să te obişnuieşti cu toate astea.

Am muşcat încă o bucată. La urma urmelor, pizza de la Domino's era mai puţin rea la gust când o mâncai gratis.

Sacul de dormit primit de la Liam era călduros şi primitor după o zi lungă, plină de emoţii istovitoare. Probabil că Van luase deja legătura cu Barbara. Probabil că Barbara avea clipul video şi fotografia. Intenţionam s-o sun în dimineaţa următoare, să aflu ce credea că aveam de făcut mai departe. Era necesar să intru în scenă odată ce ea publicase totul, ca să susţin povestea.

Mă gândeam la asta când am închis ochii, mă gândeam cum ar fi fost să-mi fac apariţia, cu toate camerele de filmare urmărindu-mă, urmându-l pe

infamul M1k3y în interiorul uneia dintre clădirile imense, cu coloane, ale Centrului Civic.

Când m-a furat somnul, zgomotul maşinilor de pe şoseaua de deasupra s-a transformat într-un soi de vuiet al oceanului. În apropiere mai erau şi alte corturi, cu oameni fără adăpost. Îi cunoscusem pe câţiva în după-amiaza aceea, înainte de a se întuneca şi de a ne retrage să ne ghemuim lângă propriile corturi. Toţi erau mai vârstnici decât mine, morocănoşi, cu înfăţişare grosolană. Însă niciunul nu părea nebun sau violent. Doar oameni care avuseseră ghinion sau luaseră decizii greşite, sau şi una, şi alta.

Probabil c-am adormit, fiindcă nu-mi amintesc nimic altceva până în clipa când mi-a strălucit în faţă o lumină puternică, orbitor de puternică.

— El e, a spus o voce din spatele luminii.

— Puneţi-i sacul, a spus o altă voce, una pe care o mai auzisem, pe care o auzeam iarăşi şi iarăşi în vise, mustrându-mă, cerându-mi parolele.

Vocea femeii tunse scurt.

Sacul mi-a coborât pe cap cu repeziciune şi mi-a fost legat atât de strâns în jurul gâtului încât m-am sufocat şi am vărsat pizza gratisriană. În timp ce mă înăbuşeam, cuprins de spasme, degete puternice mi-au legat încheieturile mâinilor, apoi gleznele. Am fost rostogolit pe o targă şi ridicat, apoi cărat într-un vehicul, în susul a două trepte zăngănitoare de metal. M-au aruncat pe o podea capitonată. Odată uşile închise, în spatele vehiculului nu mai pătrundea niciun sunet. Capitonarea amortiza totul, cu excepţia propriilor mele icnete.

— Ei, te salut încă o dată, a spus ea.

Am simţit duba legănându-se când s-a strecurat înăuntru, alături de mine. Continuam să icnesc, străduindu-mă să inspir. Voma îmi umplea gura şi mi se prelingea pe trahee.

— N-o să te lăsăm să mori, a continuat ea. Dacă ţi se întrerupe respiraţia, o să ne-asigurăm că-ncepi să răsufli din nou. Aşa că nu-ţi face griji pentru asta.

Am icnit mai tare. Am luat o gură de aer. O parte a pătruns înăuntru. O tuse adâncă, violentă, mi-a zguduit pieptul şi spatele, dislocând mai multă vomă. Am reuşit din nou să respir.

— Vezi? a spus ea. Nu-i chiar atât de rău. Bine-ai venit acasă, M1k3y. Te vom duce într-un loc foarte special.

M-am relaxat, întins pe spate, simţind legănarea dubei. Mirosul de pizza vomată a fost copleşitor la început, dar, aşa cum se întâmplă cu toţi stimulii puternici, creierul meu s-a obişnuit cu el, l-a filtrat până când n-a mai rămas decât o aromă vagă. Legănarea dubei era aproape liniştitoare.

Atunci s-a întâmplat. M-a cuprins un calm profund, incredibil, pe parcă aş fi fost întins pe plajă şi oceanul ar fi măturat-o şi m-ar fi săltat cu blândeţea unui părinte, m-ar fi ţinut deasupra şi m-ar fi purtat pe valurile calde, sub soarele cald. După tot ce se întâmplase, fusesem prins, dar n-avea importanţă. Îi dădusem Barbarei informaţiile. Organizasem Xnetul. Câştigasem. Iar dacă nu câştigasem, atunci făcusem tot ce puteam face. Mai mult decât m-aş fi crezut vreodată în stare să fac. În timp ce călătoream, am făcut inventarul, gândindu-mă la tot ce realizasem, la tot ce realizaserăm. Oraşul, ţara, lumea erau pline de oameni care nu doreau să trăiască aşa cum voia DHS-ul. Aveam să luptăm la nesfârşit. Nu ne puteau întemniţa pe toţi.

Am oftat şi am zâmbit.

Mi-am dat seama că ea vorbise tot timpul. Mă aflasem atât de departe, în locul meu plin de fericire, încât ea dispăruse pur şi simplu.

— …un puşti isteţ, ca tine. Credeam că ştii că nu e cazul să te pui cu noi. Am stat cu ochii pe tine încă din ziua când te-am eliberat. Te-am fi prins şi

dacă nu te-ai fi dus plângând la ziarista aia lesbiană trădătoare. Pur şi simplu nu înţeleg; noi doi, tu şi cu mine, am avut o înţelegere…

Am pătruns hodorogind pe o suprafaţă metalică, cu amortizoarele dubei oscilând, apoi oscilaţiile s-au schimbat. Eram pe apă. În drum spre Treasure Island. Hei, acolo se afla Ange. Şi Darryl. Poate.

Gluga nu mi-a fost scoasă înainte de a ajunge în celulă. Nu s-au obosit să-mi descătuşeze mâinile şi gleznele, m-au rostogolit pur şi simplu de pe targă pe podea. Era întuneric, dar în lumina lunii care pătrundea prin singura fereastră îngustă şi înaltă am văzut că salteaua fusese luată de pe pat. În încăpere nu eram decât eu, o toaletă, un cadru de pat, o chiuvetă şi nimic altceva.

Am închis ochii şi am lăsat oceanul să mă ridice. Mă îndepărtam plutind. Undeva, departe, sub mine, era trupul meu. Puteam spune ce urma să se întâmple. Fusesem lăsat să fac pe mine. Din nou. Ştiam cum era. Mai făcusem pe mine. Mirosea urât. Îţi dădea mâncărimi. Era umilitor, te simţeai ca un bebeluş.

Dar supravieţuisem.

Am râs. Sunetul era straniu şi m-a tras înapoi, în trupul meu, în prezent. Am râs şi am tot râs. Trecusem prin cele mai rele lucruri pe care mi le putuseră face, şi supravieţuisem, şi îi *înfrânsesem,* îi înfrânsesem luni de-a rândul, îi demascasem, arătând că erau neghiobi şi tirani. *Câştigasem.*

Mi-am golit vezica. Oricum era dureroasă şi plină, şi nu e bine să laşi pe mâine ce poţi face azi.

Oceanul m-a ridicat iarăşi.

Când a venit dimineaţa, doi paznici eficienţi şi impersonali mi-au tăiat legăturile de la încheieturile mâinilor şi de la glezne. Totuşi nu puteam să merg – când m-am ridicat, picioarele mi-au cedat precum cele ale unei marionete fără

sfori. Prea mult timp în aceeaşi poziţie. Paznicii mi-au trecut braţele pe după umerii lor şi m-au purtat de-a lungul coridorului familiar, pe jumătate târându-mă şi pe jumătate cărându-mă. Etichetele cu coduri de bare de pe uşi erau acum rulate în sus şi se legănau, atacate de aerul sărat.

Mi-a venit o idee.

— Ange! am urlat. Darryl! am urlat iarăşi.

Paznicii m-au smucit, târându-mă mai repede, evident deranjaţi, dar neştiind sigur ce aveau de făcut.

— Băieţi, sunt eu, Marcus! Rămâneţi liberi!

În spatele uşilor, cineva a suspinat. Altcineva a strigat ceva într-o limbă care părea să fie arabă. Pe urmă s-a dezlănţuit o cacofonie, strigăte pe o mie de voci diferite.

M-au dus într-o încăpere nouă pentru mine. Era o sală veche de duşuri, cu capetele acestora încă fixate pe plăcile de faianţă mucegăite.

— Salut, M1k3y, mi s-a adresat femeia tunsă scurt. Se pare c-ai avut o dimineaţă plină de evenimente.

A strâmbat ostentativ din nas.

— M-am pişat pe mine, am răspuns, vesel. Ar trebui să-ncerci şi tu.

— Atunci poate-ar trebui să-ţi facem o baie, a spus ea.

A dat din cap, şi cei doi paznici m-au cărat spre o altă targă. Asta avea curele de imobilizare înşirate pe toată lungimea. M-au lăsat să cad pe ea şi am simţit-o rece ca gheaţa şi udă leoarcă. Până să-mi dau seama, mi-au şi trecut curelele peste umeri, peste şolduri şi peste glezne. Un minut mai târziu, legaseră încă trei. Mâinile unui bărbat au înşfăcat barele din dreptul capului meu, au îndepărtat nişte opritoare, şi o clipă mai târziu stăteam într-o poziţie înclinată, cu capul mai jos decât picioarele.

— Să-ncepem cu ceva simplu, a spus ea.

Mi-am întins gâtul ca s-o pot vedea. S-a întors către un birou pe care se afla un Xbox, conectat la un ecran TV plat şi, după aspect, costisitor.

— Aş vrea să-mi spui numele de utilizator şi parola pentru e-mailul tău de la Partidul Piraţilor, te rog.

Am închis ochii şi am lăsat oceanul să mă ia de pe plajă.

— Ştii ce e waterboardingul, M1k3y? Vocea ei m-a readus înapoi. Tu eşti legat aşa şi noi îţi turnăm apă pe cap, îţi pătrunde în nări şi ţi se scurge în gură. Nu-ţi poţi anula reflexul vomei. Se numeşte execuţie simulată şi, din câte mi-am dat eu seama din partea asta a camerei, e o apreciere corectă. N-o să te poţi lupta cu senzaţia că eşti pe moarte.

Am încercat să mă îndepărtez. Auzisem de waterboarding. Asta era, tortura apei, tortură adevărată. Şi nu era decât începutul.

Nu m-am putut îndepărta. Oceanul n-a venit să mă mături şi să mă ridice. Simţeam o gheară în piept, pleoapele mi se zbăteau. Îmi simţeam urina cleioasă de pe picioare şi sudoarea cleioasă din păr. Pielea mă mânca din cauza vomei uscate.

Ea mi-a apărut în câmpul vizual, plutind deasupra mea.

— Să-ncepem cu numele de utilizator, a zis.

Am închis ochii, mi-am strâns pleoapele cu putere.

— Dă-i o duşcă, a spus ea.

Am auzit oameni mişcându-se. Am inspirat adânc şi mi-am ţinut răsuflarea.

Apa a început ca un firişor, un polonic de apă turnată încet pe bărbia mea, pe buzele mele. În nările mele întoarse în sus. Mi-a coborât în gât, începând să mă gâdile, dar n-aveam de gând să tuşesc, să icnesc şi s-o trag în plămâni. Mi-am ţinut răsuflarea şi am strâns din ochi mai tare.

Din afara încăperii s-au auzit zgomote, răsunetul haotic al unor cizme călcând apăsat, ţipete furioase, ultragiate. Apa din polonic mi-a fost răsturnată pe faţă.

Am auzit-o pe ea murmurând ceva către altcineva din sală, apoi vorbindu-mi mie:

— Numai numele de utilizator, Marcus. E o cerere simplă. Şi, oricum, ce-aş putea face cu numele tău de utilizator?

De data asta a fost o găleată de apă, turnată toată odată, un potop care nu se mai termina, probabil era colosal. Nu m-am putut împiedica. Am icnit şi am aspirat apă în plămâni, am tuşit şi am înghiţit mai multă apă. Ştiam că n-aveau de gând să mă ucidă, dar nu-mi puteam convinge trupul că era aşa. Fiecare fibră a fiinţei mele ştia că urma să mor. N-am putut nici măcar să ţip – apa continua să curgă peste mine.

Pe urmă s-a oprit. Am tuşit şi am tuşit şi am tot tuşit, dar, în poziţia în care stăteam, apa expulzată îmi pătrundea din nou în nări, scurgându-mi-se usturătoare pe sinusuri.

Tusea era atât de profundă încât mă durea, mă dureau coastele şi mă dureau şoldurile când mă contorsionam în legături. Detestam modul în care mă trăda trupul meu, modul în care mintea mea nu reuşea să-l controleze, dar nu era nimic de făcut.

În cele din urmă, tusea s-a domolit destul de mult ca să-mi pot da seama ce se petrecea în jurul meu. Oamenii ţipau şi zgomotele erau ale unei încăierări, ale unei trânte. Am deschis ochii şi am clipit în lumina puternică, apoi mi-am întins gâtul, încă tuşind uşor.

În încăpere erau mai mulţi oameni decât la început. Nou-veniţii păreau să poarte veste antiglonţ, aveau căşti şi vizoare din plastic fumuriu. Ţipau la paznicii de pe Treasure Island, care le răspundeau ţipând la rândul lor, cu venele gâtului încordate.

— Încetaţi! a spus unul dintre bărbaţii cu vestă antiglonţ. Gata! Mâinile sus! Sunteţi arestaţi!

Femeia cu părul scurt vorbea la telefon. Unul dintre tipii cu vestă antiglonţ a văzut-o, s-a apropiat în grabă de ea şi i-a aruncat mobilul cu o lovitură a mâinii înmănuşate. Toată lumea a amuţit în timp ce aparatul a descris un arc, navigând prin aer pe întreaga lungime a micii încăperi, şi s-a desfăcut în bucăţi care au zăngănit lovind în ploaie podeaua.

Tăcerea s-a spart şi tipii cu veste antiglonţ s-au pus în mişcare. Doi i-au înşfăcat pe torţionarii mei. Aproape c-am reuşit să zâmbesc la vederea privirii de pe faţa femeii tunse scurt din momentul când alţi doi bărbaţi au prins-o de umeri, au răsucit-o şi, cu o mişcare bruscă, i-au pus cătuşe de plastic în jurul încheieturilor.

Unul dintre bărbaţii cu vestă antiglonţ s-a desprins din cadrul uşii şi a înaintat. Avea o cameră video pe umăr, un aparat de bună calitate, cu o lumină albă, orbitoare. A filmat toată încăperea, plimbând camera de două ori în jurul meu. M-am pomenit stând perfect nemişcat, de parcă mi s-ar fi făcut un portret.

Era ridicol.

— Nu v-aţi gândit că m-aţi putea scoate de pe chestia asta? am reuşit să articulez, tuşind foarte puţin.

Doi s-au apropiat de mine, un bărbat şi o femeie, şi au început să mă dezlege. Şi-au ridicat vizoarele şi mi-au zâmbit. Aveau cruci roşii pe umeri şi pe căşti.

Sub crucile roşii era o altă emblemă: Patrula de Autostradă din California. Erau din Poliţia Statală.

Am dat să-ntreb ce căutau acolo, şi atunci am văzut-o pe Barbara Stratford. Era evident că fusese ţinută pe coridor, dar acum intra împingând şi îmbrâncind.

— Aici erai, a spus, cuprinzându-mă în cea mai îndelungată şi mai puternică îmbrăţişare din viaţa mea.

Atunci am ştiut – Guantanamo-din-Golf căzuse în mâinile duşmanilor săi. Eram salvat.

[54]NASCAR Dad, termen apărut în 2004, în timpul campaniei electorale din Statele Unite, folosit pentru a defini bărbaţii de peste 25 de ani din extremitatea de jos a clasei mijlocii (lower middle class), locuitori ai statelor din sudul şi centrul SUA, mai degrabă conservatori, creştini practicanţi, împotriva avorturilor şi a diversităţii şi, bineînţeles, fani ai curselor auto NASCAR. Deşi convingerile lor îi plasează între votanţii republicanilor, faptul că au un risc ridicat de pierdere a slujbelor îi poate determina să voteze cu democraţii (n. red.).

Capitolul 21

Pe urmă ne-au lăsat pe mine şi pe Barbara singuri în încăpere şi am folosit duşul care funcţiona ca să mă spăl – îmi era dintr-odată ruşine să fiu plin de urină şi de vomă. Când am terminat, Barbara plângea.

— Părinţii tăi… a început ea.

Am avut senzaţia că aveam să vărs din nou. Doamne, sărmanii mei părinţi. Prin ce trebuie să fi trecut.

— Sunt aici?

— Nu, a răspuns ea. E complicat, a adăugat.

— Ce?

— Eşti încă arestat, Marcus. Toţi cei de aici sunt. Poliţia nu poate intra pur şi simplu, deschizând toate uşile. Toată lumea de aici va trece prin sistemul de justiţie infracţională. Ar putea dura, ei bine, ar putea dura câteva luni.

— Va trebui să stau aici câteva *luni?*

Barbara mi-a luat mâinile.

— Nu, cred că vom reuşi să obţinem să fii judecat şi eliberat pe cauţiune destul de repede. Dar destul de repede e un termen relativ. Nu mă aştept să se întâmple nimic azi. Şi nu se va mai proceda aşa cum au făcut oamenii ăştia până acum. Totul va fi uman. Va fi mâncare adevărată. Fără interogatorii. Vizite din partea familiei. Nu înseamnă că puteţi pleca, pur şi simplu, numai fiindcă s-a terminat cu DHS-ul. În momentul de faţă, aici n-am făcut altceva decât să scăpăm de versiunea bolnavă a sistemului de justiţie pe care o instauraseră şi să o înlocuim cu vechiul sistem. Cel cu judecători, procese publice şi avocaţi. Am putea încerca să-ţi obţinem transferul într-o casă de

corecţie de pe continent, dar, Marcus, locurile alea pot fi cu adevărat dure. Foarte, foarte dure. Ăsta ar putea fi cel mai bun loc pentru tine, până în momentul când te scoatem pe cauţiune.

Scos pe cauţiune. Sigur că da. Eram un infractor – încă nu fusesem acuzat, dar bineînţeles că existau o mulţime de învinuiri la care s-ar fi putut gândi. Simplele gânduri murdare la adresa guvernului erau practic ilegale.

Ea mi-a strâns din nou mâinile.

— E detestabil, dar aşa trebuie să fie. Important e că s-a terminat. Guvernatorul a expulzat DHS-ul din stat, a desfiinţat toate punctele de verificare. Procurorul general a emis mandate de arestare pentru toţi oamenii legii implicaţi în „interogatoriile sub constrângere" şi în arestările secrete. Vor ajunge la închisoare, Marcus, şi asta datorită ţie.

Eram amorţit. Auzeam cuvintele, dar abia dacă aveau sens. Cumva, se terminase, dar nu se terminase.

— Uite ce e, a spus ea. Avem probabil la dispoziţie o oră sau două până când se pun toate astea la punct, până când se vor întoarce să te-nchidă din nou. Ce vrei să faci? Să te plimbi pe plajă? Să mănânci? Oamenii ăştia au o sală de mese impresionantă – am făcut o incursiune, traseul nostru a trecut pe acolo. Un adevărat restaurant gourmet.

În sfârşit o întrebare la care ştiam să răspund.

— Vreau s-o găsesc pe Ange. Şi vreau să-l găsesc pe Darryl.

Am încercat să folosesc computerul ca să aflu numerele celulelor lor, dar mi-a cerut o parolă, aşa că a trebuit să ne limităm la a merge pe coridoare, strigându-le numele. Din spatele uşilor, prizonierii ne răspundeau cu alte strigăte, sau plângeau, sau ne implorau să le dăm drumul. Nu înţelegeau ce se

întâmplase, nu-i putuseră vedea pe foştii lor paznici conduşi către docuri cu mâinile în cătuşe de plastic şi luaţi de pe insulă de echipele SWAT ale statului California.

— Ange! am strigat, acoperind larma, Ange Carvelli! Darryl Glover! Sunt Marcus!

Parcurseserăm întreaga lungime a blocului de celule şi ei nu răspunseseră. Îmi venea să plâng. Fuseseră trimişi dincolo de ocean – erau în Siria, sau mai rău. N-aveam să-i mai revăd niciodată.

M-a aşezat jos, m-am sprijinit de peretele coridorului şi mi-am prins obrajii în mâini. Am văzut faţa femeii tunse scurt, i-am văzut zâmbetul atotcunoscător din momentul când mi-a cerut numele de utilizator. Ea făcuse asta. Şi pentru asta avea să zacă în închisoare, dar nu era de-ajuns. M-am gândit că, atunci când aveam s-o mai văd, aş fi putut s-o ucid. O merita.

— Haide, a spus Barbara. Haide, Marcus. Nu te da bătut. Mai sunt şi alte celule, haide.

Avea dreptate. Toate uşile pe lângă care trecuserăm în acel corp al închisorii erau vechi şi ruginite, datând din vremea când fusese construită baza. Dar la capătul coridorului era întredeschisă o altă uşă de înaltă securitate, groasă ca un dicţionar. Am împins-o, am deschis-o larg şi ne-am aventurat pe coridorul întunecat de dincolo de ea.

Acolo erau alte patru uşi de celule, uşi fără coduri de bare. Pe fiecare era montată câte o mică tastatură electronică.

— Darryl? am strigat. Ange?

— Marcus?

Era Ange, strigând din spatele celei mai îndepărtate uşi. Ange, Ange a mea, îngerul meu.

— Ange! am ţipat. Sunt eu, sunt eu!

— Oh, Doamne, Marcus, a răspuns ea, cu voce sugrumată, după care n-au mai urmat decât suspine.

Am bătut în celelalte uşi.

— Darryl! Darryl, eşti aici?

— Sunt aici. Vocea era firavă şi foarte răguşită. Sunt aici. Îmi pare foarte, foarte rău. Vă rog. Îmi pare rău.

Părea… dărâmat. Zdrobit.

— Sunt eu, D, am spus, sprijinindu-mă de uşa lui. Sunt Marcus. S-a terminat – i-au arestat pe paznici. Au dat afară Departamentul de Securitate Internă. O să avem procese, procese publice. Şi o să depunem mărturie împotriva *lor*.

— Îmi pare rău, a spus el. Vă rog, îmi pare atât de rău.

Atunci au ajuns la uşă tipii din Patrula Statului California. Încă mai aveau camera de filmare în funcţiune.

— Domnişoara Stratford? a spus unul dintre ei.

Avea vizorul ridicat şi arăta ca orice alt poliţist, nu ca salvatorul meu. Ca un gardian venit să mă închidă.

— Domnule căpitan Sanchez, a răspuns ea. Am localizat aici doi dintre deţinuţii care mă interesează. Vreau să fie eliberaţi şi să-i văd cu ochii mei.

— Doamnă, încă nu avem codurile de acces pentru aceste uşi.

Ea a ridicat mâna.

— Nu aşa a fost înţelegerea. Trebuia să am acces complet în clădirea asta. Dispoziţia vine direct de la guvernator, domnule. Nu ne clintim de aici până când nu deschideţi aceste celule.

Faţa ei era complet netedă, fără nimic care să indice că ar fi fost dispusă să cedeze, fără niciun muşchi contractat. Vorbea foarte serios.

Căpitanul arăta de parcă ar fi avut nevoie de ajutor. S-a strâmbat.

— O să văd ce pot face.

În cele din urmă au reuşit să deschidă celulele, cu vreun sfert de oră mai târziu. A fost nevoie de

trei încercări, dar în final au introdus codurile corecte, corelându-le cu arphid-urile de pe ecusoanele luate de la paznicii arestaţi.

Au intrat mai întâi în celula lui Ange. Era îmbrăcată într-o cămaşă de spital, desfăcută la spate, iar celula ei era încă şi mai goală decât fusese a mea – totul capitonat, nicio chiuvetă şi niciun pat, nicio lumină. A ieşit orbeşte pe coridor şi camera poliţiei era îndreptată spre ea, cu luminile strălucitoare pe faţa ei. Barbara a făcut un pas, aşezându-se, protectoare, între noi şi cameră. Ange a ieşit cu prudenţă din celulă, târşâindu-şi uşor picioarele. Era ceva în neregulă cu ochii ei, cu faţa ei. Plângea, dar nu era asta.

— M-au drogat, a spus. Fiindcă ţipam întruna după un avocat.

Atunci am luat-o în braţe. S-a sprijinit de mine, dar m-a strâns şi ea. Mirosea a urină şi a transpiraţie, dar nici eu nu miroseam mai bine.

În momentul acela au deschis celula lui Darryl.

Îşi rupsese cămaşa de spital, din hârtie. Era ghemuit, gol, în fundul celulei, ferindu-se de luminile camerei şi de privirile noastre. Am alergat la el.

— D, i-am şoptit la ureche. D, sunt eu, Marcus. S-a terminat. Paznicii au fost arestaţi. O să ieşim pe cauţiune, o să mergem acasă.

A început să tremure şi a închis ochii, strângându-i cu putere.

— Îmi pare rău, a spus, şi şi-a întors faţa în altă parte.

Pe urmă m-au luat, un poliţist cu vestă antiglonţ şi Barbara, m-au dus înapoi în celula mea şi au încuiat uşa, şi acolo mi-am petrecut noaptea.

Nu-mi amintesc prea multe despre drumul până la tribunal. M-au înlănţuit alături de alţi cinci prizonieri, care fuseseră închişi, cu toţii, mai mult decât mine. Numai unul vorbea în arabă – era un

bărbat în vârstă, şi tremura. Toţi ceilalţi erau tineri. Eu eram singurul alb. Odată ce ne-am adunat pe puntea feribotului, am văzut că aproape toată lumea care fusese pe Treasure Island avea pielea de o nuanţă cafenie.

Nu stătusem în închisoare decât o singură noapte, dar fusese prea mult. Asupra noastră cădea o burniţă uşoară, genul de ploaie care mă făcea de obicei să-mi gârbovesc umerii şi să mă uit în jos, dar în ziua aceea m-am alăturat tuturor celorlalţi, dându-mi capul pe spate şi privind cenuşiul fără sfârşit al cerului, savurând umezeala biciuitoare în timp ce traversam golful, către docul feriboturilor.

Ne-au încărcat în autobuze. Urcam cu neîndemânare, stânjeniţi de cătuşe, şi a fost nevoie de mult timp ca să ne îmbarcăm cu toţii. Nimănui nu i-a păsat. Nu ne străduiam să rezolvăm problema de geometrie ridicată de şase oameni, un lanţ şi spaţiul îngust dintre scaunele autobuzului, ne uitam pur şi simplu la oraşul din jurul nostru, la clădirile din susul dealului.

Singurul lucru la care mă puteam gândi era să-i găsesc pe Darryl şi Ange, dar nu erau nicăieri la vedere. Mulţimea era numeroasă şi nu ni se îngăduia să ne mişcăm după bunul plac în mijlocul ei. Poliţiştii statali se purtau cu destulă blândeţe, dar erau totuşi voinici, cu veste antiglonţ şi arme. Aveam mereu impresia că-l zăresc pe Darryl în înghesuială, dar era întotdeauna altcineva, cu aceeaşi privire învinsă, bănuitoare pe care-o avusese el în celulă. Nu era singurul care ajunsese la pământ.

La tribunal ne-au dus în camere de interogatoriu, în grup, aşa cum eram înlănţuiţi. O avocată de la ACLU a cerut informaţii despre noi şi ne-a pus câteva întrebări – când a ajuns la mine, mi-a zâmbit şi m-a salutat spunându-mi pe nume – apoi ne-a condus în sala tribunalului, în faţa judecătorului.

Părea să se fi stabilit că oricine avea o rudă care să depună cauţiunea putea să plece, pe când toţi ceilalţi erau trimişi la închisoare. Avocata de la ACLU a vorbit foarte mult cu judecătorul, cerând o amânare de mai multe ore, pentru ca familiile deţinuţilor să poată fi găsite şi aduse la tribunal. Judecătorul a fost foarte îngăduitor în această privinţă, însă apoi mi-am dat seama că unii dintre acei oameni fuseseră închişi încă de când sărise podul în aer, fuseseră consideraţi morţi de familiile lor, fuseseră întemniţaţi fără judecată, supuşi interogatoriilor, izolării şi torturii – voiam pur şi simplu să rup eu însumi lanţurile şi să eliberez pe toată lumea.

Când am fost adus în faţa lui, judecătorul şi-a coborât privirea spre mine şi şi-a scos ochelarii. Părea obosit. Avocata de la ACLU părea obosită. Aprozii păreau obosiţi. Am auzit murmurul conversaţiilor stârnite brusc în spatele meu după ce aprodul mi-a strigat numele. Judecătorul a lovit o singură dată cu ciocănelul, fără să-şi desprindă privirea de pe mine. S-a frecat la ochi.

— Domnule Yallow, a spus, acuzarea v-a identificat drept o persoană cu risc de evadare. Şi are un motiv. E sigur că aveţi o, să-i spunem *istorie,* mai bogată decât alte persoane de aici. Sunt tentat să vă reţin până la proces, indiferent cât de mare ar fi cauţiunea pregătită de părinţii dumneavoastră.

Avocata mea a început să spună ceva, dar judecătorul a redus-o la tăcere cu o privire. S-a frecat la ochi.

— Aveţi ceva de spus?

— Am avut o şansă să fug, am răspuns. Săptămâna trecută. Cineva s-a oferit să mă ia de aici, să mă scoată din oraş, să-mi ofere o nouă identitate. În schimb, i-am furat telefonul, am scăpat din camionul care ne transporta şi am fugit. I-am încredinţat telefonul ei – pe care se găsea o

dovadă legată de prietenul meu, Darryl Glover – unei ziariste şi m-am ascuns aici, în oraş.

— Aţi furat un telefon?

— Am hotărât că nu puteam să fug. Că trebuia să înfrunt justiţia – că libertatea mea nu valora nimic dacă eram un infractor căutat, sau dacă oraşul continua să se afle sub conducerea DHS-ului. Dacă prietenii mei erau încă închişi. Libertatea mea nu era atât de importantă ca o ţară liberă.

— Dar aţi furat un telefon.

Am dat din cap.

— L-am furat. Am de gând să-l restitui, dacă o mai găsesc vreodată pe tânăra căreia îi aparţine.

— Ei bine, vă mulţumesc pentru discurs, domnule Yallow. Sunteţi un tânăr cu talent oratoric. A aruncat o privire aspră spre procuror. Unii ar spune că sunteţi şi un om curajos. La ştirile din dimineaţa asta, am văzut un anumit clip video. Presupun că aţi avut un motiv întemeiat pentru a fugi de autorităţi. În lumina acestui fapt şi a micului dumneavoastră discurs de aici, voi autoriza eliberarea pe cauţiune, dar îi voi cere totodată procurorului să adauge la capetele de acuzare şi delictul de furt minor, în ceea ce priveşte telefonul. Pentru aceasta, aştept o cauţiune suplimentară de cincizeci de mii de dolari.

A lovit din nou cu ciocănelul şi avocata mea mi-a strâns mâna.

Judecătorul s-a uitat din nou la mine, potrivindu-şi ochelarii. Avea mătreaţă, îi căzuse pe umerii robei. Când ochelarii i-au atins părul sârmos şi buclat, s-a scuturat mai multă.

— Acum poţi pleca, tinere. Ai grijă să nu mai intri în bucluc.

M-am întors să plec, şi cineva a dat peste mine. Era tata. M-a smuls pur şi simplu de pe pământ, îmbrăţişându-mă cu atâta putere încât mi-au pârâit

coastele. M-a îmbrăţişat aşa cum îmi aduceam aminte că o făcea când eram un băieţel, învârtindu-mă iarăşi şi iarăşi, în jocuri zgomotoase de-a avionul, care îmi întorceau stomacul pe dos şi pe care le încheia aruncându-mă în aer şi prinzându-mă şi strângându-mă astfel, atât de tare încât aproape că mă durea.

O pereche de mâini mai moi m-au smuls cu delicateţe dintr-ale lui. Mama. M-a ţinut o clipă la o lungime de braţ distanţă, căutând ceva pe faţa mea, fără să spună nimic, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. A zâmbit, şi zâmbetul s-a transformat în suspine, şi apoi mă strângea şi ea la piept, cu braţele tatei înconjurându-ne pe amândoi.

Când mi-au dat drumul, am reuşit în sfârşit să spun ceva.

— Darryl?

— M-am întâlnit cu tatăl lui în altă parte. E la spital.

— Când pot să-l văd?

— La următoarea noastră oprire, a răspuns tata. Era deprimat. El nu… S-a întrerupt. Au spus c-o să fie OK, a adăugat.

Avea vocea sugrumată.

— Şi Ange?

— Mama ei a luat-o acasă. Ea voia să te aştepte aici, dar…

Am înţeles. În clipa aceea înţelegeam pe deplin totul, tot ce trebuie să fi simţit familiile oamenilor închişi. Tribunalul era plin de lacrimi şi de îmbrăţişări, şi nici măcar aprozii nu le puteau împiedica.

— Să mergem să-l văd pe Darryl, am spus. Şi pot să-mprumut telefonul tău?

Am sunat-o pe Ange în drum spre spitalul unde-l ţineau pe Daryl – Spitalul General din San Francisco – şi am stabilit să ne-ntâlnim după cină. Vorbea într-o şoaptă grăbită. Mama ei nu era

hotărâtă dacă s-o pedepsească sau nu, iar ea nu voia să-şi forţeze norocul.

Pe culoarul unde se afla salonul lui Darryl erau doi poliţişti statali. Ţineau la distanţă o legiune de reporteri care stăteau pe vârfuri ca să privească în jur şi să facă fotografii. Bliţurile ne izbeau ochii ca lumina unui stroboscop şi am scuturat din cap ca să-mi limpezesc vederea. Părinţii mei îmi aduseseră haine curate şi mă schimbasem pe bancheta din spate a maşinii, dar încă mă mai simţeam murdar, chiar şi după ce mă frecasem bine în sala de baie a tribunalului.

O parte din reporteri m-au strigat pe nume. Oh, da, fireşte, acum eram celebru. Şi poliţiştii statali s-au uitat la mine – îmi recunoscuseră fie chipul, fie numele rostit de reporteri.

Tatăl lui Darryl ne-a întâmpinat în uşa camerei de spital, vorbind în şoapte prea scăzute pentru ca reporterii să-l poată auzi. Era în haine civile, în blugi şi într-un pulover, aşa cum îl ştiam de obicei, dar avea decoraţiile prinse de piept.

— Doarme, ne-a spus. S-a trezit cu puţin timp în urmă şi a-nceput să plângă. Nu se putea opri. I-au dat ceva ca s-adoarmă.

Ne-a condus înăuntru, şi acolo era Darryl, dormind cu gura deschisă. Avea ceva alb în colţurile buzelor. Rezerva era semi-individuală şi în celălalt pat se afla un tip care părea arab, mai în vârstă, între patruzeci şi cincizeci de ani. Mi-am dat seama că era cel de care fusesem înlănţuit la plecarea de pe Treasure Island. Ne-am făcut stânjeniţi un semn de recunoaştere.

Pe urmă m-am întors din nou spre Darryl. I-am luat mâna. Îşi rosese unghiile până la carne. Avea obiceiul ăsta încă din copilărie, dar îl abandonase în liceu. Cred că Van îl convinsese, spunându-i ce scârbos arăta ţinându-şi degetele în gură tot timpul.

I-am auzit pe părinţii mei şi pe tatăl lui îndepărtându-se şi trăgând perdelele patului în jurul nostru. Mi-am pus obrazul lângă al lui, pe

pernă. Avea o barbă încâlcită, neuniformă, care-mi aducea aminte de Zeb.

— Hei, D, am spus. Ai reuşit. O să fii OK.

El a sforăit uşor. Aproape că i-am spus „te iubesc”, două cuvinte pe care nu i le mai spusesem, în toată viaţa mea, decât unei singure persoane care nu făcea parte din familie şi pe care era bizar să i le adresez unui alt bărbat. În final, l-am strâns din nou de mână. Sărmanul Darryl.

Epilog

Barbara m-a sunat la birou, pe 4 iulie, în weekend. Nu eram singurul care venise la lucru într-un weekend ce coincidea cu o sărbătoare, dar eram singurul care avea drept scuză faptul că programul meu de eliberare pe timpul zilei nu-mi îngăduia să părăsesc oraşul.

În final, mă condamnaseră pentru furtul telefonului Mashei. Vă vine să credeţi? Acuzarea făcuse o înţelegere cu avocatul meu şi renunţase la acuzaţiile de „terorism electronic” şi „incitare la revoltă”, cerându-mi în schimb să pledez vinovat la acuzaţia de furt minor. Primisem o condamnare de trei luni, în cadrul unui program de eliberare pe timpul zilei, organizat de un institut de reeducare a infractorilor minori din Mission. Îmi petreceam nopţile la institutul de reeducare, împărţind dormitorul cu o şleahtă de infractori adevăraţi, copii din bandele de stradă şi copii drogaţi, plus doi ţicniţi în adevăratul sens al cuvântului. În timpul zilei, eram liber să merg la „slujba” mea.

— Marcus, o eliberează, mi-a spus Barbara.

— Pe cine?

— Pe Johnstone, Carrie Johnstone, a răspuns ea. Tribunalul militar secret a absolvit-o de orice vină. Dosarul e închis. Se întoarce în serviciul activ. O trimit în Irak.

Carrie Johnstone era numele femeii tunse scurt. Fusese dezvăluit în cadrul audierilor preliminare de la Curtea Superioară a Californiei, dar aceasta rămăsese singura dezvăluire. Ea nu scosese nicio vorbă despre cei de la care îşi primea ordinele şi despre ceea ce făcuse, nu spusese cine fusese întemniţat şi de ce. Stătuse pur şi simplu în sala tribunalului, cu desăvârşire tăcută, zi după zi.

Între timp, federalii vociferaseră şi urlaseră pe tema închiderii „unilaterale şi ilegale” a facilităţii de pe Treasure Island de către guvernator şi a evacuării poliţiei federale din San Francisco de către primar. O mulţime de poliţişti sfârşiseră prin a ajunge în închisorile statului, alături de paznicii de la Gitmo-din-Golf.

Pe urmă, într-o bună zi, n-a mai fost nicio declaraţie de la Casa Albă, nimic de la Capitoliul statului. Iar a doua zi, o conferinţă de presă comună, seacă şi încordată, ţinută pe treptele vilei guvernatorului, în cadrul căreia acesta şi comandantul DHS-ului îşi anunţaseră „înţelegerea”.

Securitatea Internă trebuia să convoace un tribunal militar secret care urma să investigheze „posibilele erori de raţionament” comise după atacul de pe Bay Bridge. Tribunalul avea să folosească toate instrumentele aflate la dispoziţia sa ca să se asigure că faptele criminale erau pedepsite în mod corespunzător. În schimb, operaţiunile din California ale DHS aveau să fie controlate de Senatul statului, care deţinea puterea de a anula, verifica şi schimba priorităţile tuturor acestor operaţiuni de pe teritoriul californian.

Vacarmul reporterilor fusese asurzitor şi Barbara reuşise să pună prima întrebare:

— Domnule guvernator, cu tot respectul: avem dovezi filmate incontestabile care demonstrează că Marcus Yallow, unul dintre cetăţenii acestui stat, originar din acest stat, a fost subiectul unei execuţii simulate de ofiţerii DHS, care acţionau aparent conform ordinelor Casei Albe. Statul doreşte într-adevăr să renunţe la orice pretenţie de a li se face dreptate cetăţenilor săi supuşi *torturilor* ilegale şi barbare?

Vocea îi tremurase, dar nu se frânsese.

Guvernatorul îşi desfăcuse mâinile.

— Tribunalele militare vor face dreptate. Dacă domnul Yallow – sau orice altă persoană care are

motive să acuze Departamentul de Securitate Internă – doreşte continuarea acţiunilor judiciare, are bineînţeles dreptul de a-i cere guvernului federal plata daunelor care i se cuvin pentru astfel de vătămări.

Şi asta făceam. În săptămâna imediat următoare anunţului primarului, fuseseră deschise douăzeci de mii de procese civile. Al meu era coordonat de ACLU, care întocmise o serie de moţiuni, cerând să vadă rezultatele proceselor din tribunalele militare secrete. Până în momentul acela, tribunalele ne trataseră cu destul de multă înţelegere.

Dar nu mă aşteptasem la asta.

— A scăpat pe de-a-ntregul nepedepsită?

— Comunicatul de presă nu spune prea multe. „După examinarea completă a evenimentelor din San Francisco şi din centrul special de detenţie antitero de pe Treasure Island, acest tribunal hotărăşte că acţiunile domnişoarei Johnstone nu sunt pasibile de pedepse suplimentare.” Ăsta e cuvântul, „suplimentare” – ca şi cum ar fi fost deja pedepsită.

Am pufnit. De când fusesem eliberat de la Gitmo-din-Golf, o visam pe Carrie Johnstone aproape în fiecare noapte. Îi vedeam faţa conturându-se ameninţătoare deasupra mea, îi vedeam rânjetul de fiară cu care-i spusese gardianului să-mi dea o „duşcă”.

— Marcus… a zis Barbara, dar eu am întrerupt-o.

— E-n ordine. E-n ordine. O să fac un clip video despre asta. O să-l termin în weekend. Zilele de luni sunt zile mari pentru clipurile virale. Toată lumea se-ntoarce din vacanţa de la sfârşit de săptămână, căutând ceva amuzant, pe care să-l trimită mai departe, în toată şcoala sau în tot biroul.

Mă duceam la un psihiatru de două ori pe săptămână, ca parte a înţelegerii cu institutul de reeducare. Odată ce trecusem peste ideea că asta era un fel de pedeapsă, îmi fusese de folos. Învăţasem să mă concentrez asupra realizării unor lucruri constructive când eram supărat, în loc să las necazul să mă mistuie. Clipurile video mă ajutau.

— Trebuie să plec, am zis, înghiţind cu greutate în sec ca să nu las emoţia să mi se simtă în voce.

— Ai grijă de tine, Marcus, m-a sfătuit Barbara.

Ange m-a cuprins în braţe din spate în timp ce închideam telefonul.

— Tocmai am citit despre asta pe net.

Citea un milion de fluxuri de ştiri, extrăgându-le cu un cititor de titluri care aspira relatările imediat ce erau difuzate. Era bloggerul nostru oficial şi era foarte bună, decupa poveştile interesante şi le lansa online, ca un bucătar care serveşte mâncărurile pregătite la comanda clientului.

M-am răsucit în îmbrăţişarea ei, astfel încât s-o prind în braţe din faţă. Ca să spun adevărul, nu munciserăm prea mult în ziua aceea. Mie nu-mi era permis să lipsesc din institutul de reeducare după ora cinei, iar ea nu mă putea vizita acolo. Ne vedeam în birou, unde erau de obicei o mulţime de alţi oameni, ca un soi de piedică în calea dezmierdărilor noastre. Acum, fiind singuri o zi întreagă, tentaţia era prea mare, iar ziua era toridă şi sufocantă, aşa că eram amândoi în pantaloni scurţi şi în tricouri cu bretele, şi pielea fiecăruia intra în contact direct cu a celuilalt pe o suprafaţă foarte mare.

— O să fac un clip video, am spus. Vreau să-l lansez azi.

— Bun, a încuviinţat ea. Hai să-l facem.

Ange a citit comunicatul de presă. Eu am citit un mic monolog, sincronizându-l cu celebrul film în care apăream pe waterboard, cu privirea

sălbatică în lumina neîndurătoare a camerei de luat vederi, cu lacrimile şiroindu-mi pe faţă, cu părul încâlcit şi împestriţat de vomă.

— Ăsta sunt eu. Pe un waterboard. Sunt supus torturii numite execuţie simulată. Tortura e supravegheată de o femeie pe nume Carrie Johnstone. Lucrează pentru guvern. Poate v-o aduceţi aminte din acest clip.

Am inserat clipul cu Johnstone şi Kurt Rooney.

— Iată-i pe Johnstone şi pe secretarul de stat Kurt Rooney, strategul-şef din statul-major al preşedintelui.

„Naţiunii nu-i place oraşul ăsta. Din punctul de vedere al populaţiei, e o Sodomă şi o Gomoră a poponarilor şi a ateilor, care merită să ardă în focul iadului. Singurul motiv pentru care se sinchiseşte ţara de ceea ce gândesc indivizii din San Francisco e faptul c-au avut norocul să fie aruncaţi în aer de bombele unor terorişti islamici.“

Vorbeşte despre oraşul în care locuiesc eu. Conform ultimului recensământ, în ziua de care aminteşte au murit patru mii două sute cincisprezece dintre concetăţenii mei. Însă e posibil ca o parte dintre aceştia să nu fi fost ucişi. Unii au dispărut în aceeaşi închisoare în care am fost torturat eu. Multe mame şi mulţi taţi, copii şi îndrăgostiţi, fraţi şi surori nu-i vor mai revedea niciodată pe cei dragi – pentru că au fost întemniţaţi, în secret, într-o închisoare ilegală, chiar aici, în Golful San Francisco. Au fost îmbarcaţi şi trimişi dincolo de ocean. Evidenţa a fost ţinută cu meticulozitate, dar cheile de codificare sunt în posesia lui Carrie Johnstone.

Am revenit la imaginea ei, la clipul în care stătea la masa de şedinţe, cu Rooney, râzând.

Am inserat filmul în care era arestată.

— Când au arestat-o, am crezut că ni se va face dreptate. Că li se va face dreptate tuturor oamenilor pe care i-a distrus şi care au dispărut. Dar preşedintele – am inserat un stop-cadru în care râdea, jucând golf într-una dintre numeroasele lui vacanţe – şi secretarul de stat – acum un stop-cadru cu Rooney, strângând mâna unui lider terorist cu faimă proastă, care era „de partea noastră" – au intervenit. Au trimis-o în faţa unui tribunal militar secret care a reabilitat-o. Au reuşit cumva să nu vadă nimic rău în toate astea.

Am inclus un fotomontaj cu sute de imagini ale prizonierilor în celulele lor, publicat de Barbara pe site-ul *Bay Guardian* în ziua eliberării noastre.

— Noi i-am ales pe oamenii ăştia. Ar trebui să ne apere libertatea. Însă persoanele pe care le vedeţi aici – o serie de instantanee cu Johnstone şi cu ceilalţi, cu toţi cei trimişi la tribunal – ne-au trădat încrederea. Până la alegeri mai sunt patru luni. Adică o grămadă de timp. Timp suficient ca să găsiţi cinci dintre vecinii dumneavoastră – cinci oameni care au renunţat să mai voteze, pentru că nu le place niciun candidat. Vorbiţi cu vecinii dumneavoastră. Faceţi-i să promită că vor vota. Faceţi-i să promită că vor lua ţara înapoi din mâinile torţionarilor şi ale ucigaşilor. Din mâinile oamenilor care au râs de prietenii mei din mormintele proaspete de pe fundul portului. Faceţi-i să promită că vor vorbi cu vecinii lor. Mulţi dintre noi nu aleg niciun candidat. Asta nu dă rezultate. Trebuie să alegeţi – alegeţi libertatea. Numele meu e Marcus Yallow. Am fost torturat de ţara mea, dar încă îmi mai place aici. Am şaptesprezece ani. Vreau să cresc într-o ţară liberă. Vreau să trăiesc într-o ţară liberă.

Am estompat imaginea, pentru a afişa apoi sigla site-ului. Ange o crease, cu ajutorul lui Jolu, care ne făcuse rost de găzduire gratuită pe Pigspleen, oferindu-ne tot spaţiul de care am fi putut avea vreodată nevoie.

Biroul nostru era un loc interesant. Teoretic, ne numeam Coaliţia Votanţilor pentru o Americă Liberă, dar toată lumea ne spunea Xneterii. Organizaţia – caritabilă şi non-profit – îi avea drept cofondatori pe Barbara şi pe câţiva dintre prietenii ei avocaţi, care o înfiinţaseră imediat după eliberarea de pe Treasure Island. Finanţarea li se datora câtorva milionari din domeniul tehnic, cărora nu le venea să creadă că o şleahtă de copii trăsese un şut în fundul DHS-ului. Uneori ne cereau să venim în partea de jos a peninsulei, la Sand Hill Road, unde se aflau toţi investitorii dispuşi să rişte ca să câştige, şi să facem câte o scurtă prezentare a tehnologiei Xnet.

Oricum – eu nu trebuia să am nimic de-a face cu asta, aşa că am primit o masă de lucru şi un birou cu vedere spre exterior, chiar spre Valencia Street, unde ofeream gratuit CD-uri cu ParanoidXbox şi ţineam seminarii despre construirea unor antene WiFi mai bune. Un număr surprinzător de mare de oameni obişnuiţi veneau să facă donaţii, atât în hardware (ParanoidLinux poate rula pe aproape orice, nu numai pe un Xbox Universal), cât şi în bani gheaţă. Ne îndrăgeau.

Marele plan era să ne lansăm propriul ARG în septembrie, exact la timp pentru alegeri, şi să-l legăm de atragerea votanţilor şi de aducerea lor la vot. La ultima votare, numai patruzeci şi doi la sută din americani ajunseseră la urne – cei care preferaseră să nu voteze reprezentau o majoritate covârşitoare. Încercam mereu să-i aduc pe Darryl şi pe Van la una dintre şedinţele noastre de planificare, dar ei continuau să refuze. Petreceau foarte mult timp împreună şi ea insista că întâlnirile lor n-aveau nimic romantic. Darryl nu stătea prea mult de vorbă cu mine, deşi îmi trimitea e-mailuri lungi despre aproape orice care nu avea legătură cu Van, cu terorismul sau cu închisoarea.

Ange m-a strâns de mână.

— Doamne, a spus, o urăsc pe femeia asta.

Am dat din cap.

— Încă una dintre figurile împuţite pe care i le face ţara asta Irakului, am comentat eu. Dac-ar fi trimisă în oraşul meu, probabil aş ajunge terorist.

— Chiar ai ajuns terorist când au trimis-o-n oraşul tău.

— Aşa e, am încuviinţat.

— Te duci luni la audierea domnişoarei Galvez?

— Cu siguranţă.

I-o prezentasem pe Ange domnişoarei Galvez cu vreo două săptămâni înainte, când vechea mea profesoară mă invitase la cină. Uniunea profesorilor îi obţinuse o audiere în faţa comitetului de conducere al Consiliului Şcolar Districtual Unificat, ca să-şi susţină punctul de vedere, încercând să-şi recapete slujba. Se spunea că Fred Benson îşi lăsa deoparte viaţa de pensionar (prematur) ca să depună mărturie împotriva ei. Eu eram nerăbdător s-o revăd.

— Vrei să mergem la un burrito?

— Absolut.

— Stai să-mi iau sosul picant, a spus ea.

Mi-am mai verificat încă o dată e-mailurile – din căsuţa mea de mail de la Partidul Piraţilor, spre care continua să se scurgă un şivoi firav de mesaje de la foştii Xneteri ce nu-mi aflaseră încă adresa de la Coaliţia Votanţilor.

Ultimul e-mail era de la o adresă de unică folosinţă furnizată de unul dintre noii anonimizatori din Brazilia.

> Mulţumesc, am găsit-o. Nu mi-ai spus că e atât de f13rb1nt3.

— De la cine e *asta?*

Am râs.

— De la Zeb. Îl ţii minte pe Zeb? I-am dat adresa de e-mail a Mashei. M-am gândit că, dacă tot preferă amândoi să fie în ilegalitate, aş putea să le fac cunoştinţă.

— E de părere că Masha e *drăgălaşă?*

— Mai dă-i o şansă, e clar că are mintea tulburată de împrejurări.

— Şi tu?

— Eu?

— Da – şi ţie ţi-au tulburat împrejurările mintea?

Am ţinut-o la o lungime de braţ distanţă şi am măsurat-o cu privirea de sus în jos şi de jos în sus. I-am luat obrajii în palme şi m-am uitat îndelung, prin ochelarii cu rame groase, în ochii ei mari, oblici şi zburdalnici. Mi-am trecut degetele prin părul ei.

— Ange. În toată viaţa mea n-am gândit mai limpede.

Pe urmă ea m-a sărutat, şi eu am răspuns sărutului ei, şi a mai trecut ceva timp până când ne-am dus să ne luăm câte un burrito.

Postfaţă de Bruce Schneiner

Sunt un tehnolog specializat în sisteme de securitate. Meseria mea e să-i fac pe oameni să se simtă în siguranţă.

Mă gândesc la sistemele de securitate şi la modul în care pot fi sparte. Apoi mă gândesc cum să le fac mai sigure. Sisteme de securitate pentru computere. Sisteme de supraveghere. Sisteme de securitate pentru avioane, pentru aparatura mecanică de numărare a voturilor, pentru cipuri arphid şi pentru orice altceva.

Cory m-a invitat în ultimele câteva pagini ale cărţii sale fiindcă a vrut să vă spun că sistemele de securitate sunt amuzante. Sunt incredibil de amuzante. E un joc de-a şoarecele şi pisica, înseamnă să vezi cine e mai deştept decât cine. E o distracţie vânător versus vânat. Cred că e cea mai amuzantă meserie pe care-o poţi avea. Dacă vi s-a părut amuzant să citiţi cum a reuşit Marcus să deruteze camerele de recunoaştere a mersului punându-şi pietricele în pantofi, gândiţi-vă cu cât ar fi putut fi mai amuzant dacă aţi fi fost dumneavoastră primul om din lume care să se gândească la asta.

Să te ocupi de securitate înseamnă să ştii foarte multe despre tehnologie. Să ştii multe despre computere şi reţele de computere, sau despre camerele de luat vederi şi despre modul lor de funcţionare, sau despre chimie şi despre detectarea bombelor. Însă securitatea este, de fapt, o mentalitate. E un mod de gândire. Marcus e un exemplu excelent al acestui mod de gândire. Caută întotdeauna modalităţile în care poate cădea un sistem de securitate. Fac pariu că n-ar fi putut să intre într-un magazin fără să se gândească la un

mod de a fura. Nu înseamnă că ar fi şi făcut-o – e o diferenţă între a şti cum să anulezi un sistem de securitate şi a-l anula în mod efectiv –, dar ştia că o putea face.

Aşa gândesc oamenii care se ocupă de securitate. Ne uităm întotdeauna la toate sistemele şi ne gândim cum le-am putea ocoli; nu ne putem abţine.

Acest mod de gândire e important, indiferent de care parte a sistemului de securitate te-ai afla. Dacă eşti angajat să construieşti un magazin din care nu se poate fura, e bine se ştii în ce moduri se poate fura. Dacă proiectezi un sistem de camere de luat vederi care recunosc mersul, e bine să te gândeşti la oamenii care-şi pun pietricele în pantofi. Fiindcă, dacă n-o faci, n-o să concepi nimic bun.

Dacă vă petreceţi ziua hoinărind, acordaţi-vă câte o clipă în care să vă uitaţi la sistemele de securitate din jur. Uitaţi-vă la camerele de luat vederi din magazinele în care vă faceţi cumpărăturile. (Împiedică infracţiunile, sau nu fac decât să le mute alături?) Vedeţi cum funcţionează un restaurant. (Dacă plăteşti după ce mănânci, de ce nu pleacă oamenii fără să plătească?) Acordaţi atenţie sistemelor de securitate din aeroporturi. (Cum aţi putea duce o armă într-un avion?) Uitaţi-vă ce face un casier dintr-o bancă. (Sistemul de securitate al băncii este menit să-i împiedice pe casieri să fure, în aceeaşi măsură în care vă împiedică pe dumneavoastră.) Uitaţi-vă la un muşuroi de furnici. (Insectele sunt obsedate de securitate.) Citiţi Constituţia, vedeţi cum le oferă oamenilor un sistem de securitate împotriva guvernului. Uitaţi-vă la semafoare, la încuietorile uşilor şi la toate sistemele de securitate de la televizor şi din filme. Descoperiţi cum funcţionează, căror ameninţări le fac faţă şi cărora nu le fac, cum eşuează şi cum pot fi manipulate.

Petreceţi suficient timp făcând asta şi veţi descoperi că priviţi lumea într-un alt mod. Veţi începe să observaţi că multe sisteme de securitate nu fac ceea ce pretind că fac şi că o mare parte a sistemelor noastre de securitate naţională nu reprezintă altceva decât bani irosiţi. Veţi înţelege că intimitatea e esenţială pentru securitate, nu în opoziţie cu securitatea. Nu vă veţi mai face griji pentru lucrurile care îi îngrijorează pe alţii şi veţi începe să vă faceţi griji pentru lucruri la care alţii nici măcar nu se gândesc.

La un moment dat veţi observa ceva legat de securitate la care nu s-a mai gândit nimeni până atunci. Şi poate veţi găsi o nouă metodă de a sparge un sistem de securitate.

N-au trecut decât câţiva ani de când a inventat cineva phishingul[55].

Sunt adesea uimit de uşurinţa cu care pot fi sparte o serie de sisteme de securitate celebre. Există o mulţime de explicaţii ale acestui fapt, dar cea mai importantă este imposibilitatea de a-ţi da seama dacă un sistem e sigur sau nu. Tot ce poţi face e să încerci să-l spargi – dacă dai greş, înseamnă că sistemul e destul de sigur ca să te ţină pe tine însuţi afară, dar cum rămâne cu cineva mai deştept decât tine? Oricine poate crea un sistem de securitate suficient de puternic ca să nu-l poată sparge el însuşi.

Gândiţi-vă o clipă, pentru că nu e evident. Nimeni nu este calificat să-şi analizeze propriile sisteme de securitate, pentru că atunci proiectantul şi analistul sunt una şi aceeaşi persoană, cu aceleaşi limite. Gradul de securitate trebuie analizat de altcineva, pentru că sistemul trebuie să fie sigur şi împotriva unor lucruri la care nu s-a gândit proiectantul.

Ceea ce înseamnă că trebuie să analizăm cu toţii securitatea oferită de sistemele proiectate de alţii. Şi unii dintre noi le sparg, surprinzător de des. Modul în care manipulează Marcus aceste sisteme

nu e exagerat; astfel de lucruri se întâmplă tot timpul. Intraţi pe internet şi căutaţi „bump key” sau „Bic pen Kryptonite lock”; veţi găsi două relatări într-adevăr interesante de sisteme de securitate aparent puternice înfrânte prin procedee tehnologice elementare.

Iar când se întâmplă asta, asiguraţi-vă că publicaţi ştirea pe internet, undeva. Secretul şi securitatea nu sunt unul şi acelaşi lucru, chiar dacă lasă impresia asta. Numai sistemele de securitate de calitate proastă se bazează pe secret, cele bune funcţionează chiar şi atunci când toate detaliile sunt publice.

Iar publicarea punctelor slabe îi obligă pe proiectanţi să creeze sisteme mai bune, ne transformă pe toţi în consumatori mai buni ai serviciilor de securitate. Dacă aţi cumpărat un lacăt pentru bicicletă Kryptonite şi constataţi că poate fi deschis cu un pix Bic, nu aţi obţinut un sistem de securitate bun în schimbul banilor dumneavoastră. Şi, în mod similar, dacă o mână de copii inteligenţi pot înfrânge tehnologiile antiteroriste ale DHS-ului, acestea nu vor da rezultate foarte bune în înfruntarea cu adevăraţii terorişti.

A renunţa la intimitate în schimbul securităţii e stupid; iar dacă această tranzacţie nu oferă o securitate autentică, atunci e şi mai stupid.

Închideţi aşadar cartea şi ieşiţi în lume. E plină de sisteme de securitate. Spargeţi unul dintre ele.

Bruce Schneier
www.schneier.com

[55]Proces prin care infractorii încearcă să obţină informaţii private, ca parole sau numere de cărţi de credit, prefăcându-se că reprezintă o entitate legitimă în comunicaţii electronice (n. red.).

Postfaţă de Andrew „bunnie” Haung, hacker Xbox

Hackerii sunt exploratori, pionieri digitali. Stă în firea unui hacker să pună la îndoială convenţiile şi să fie tentat de problemele complicate. Orice sistem complex e o distracţie pentru un hacker, iar unul dintre efectele secundare ale acestui fapt este afinitatea naturală a hackerului faţă de problemele legate de securitate. Societatea este un sistem amplu, complex, şi nu e nicidecum ferită de puţin hacking. Ca urmare, hackerilor li se atribuie adesea o imagine stereotipică, fiind consideraţi contestatari şi neadaptaţi, oameni care sfidează normele sociale de dragul de a sfida. În 2002, când eram student la MIT şi am reuşit să trec de măsurile de securitate ale creatorilor Xboxului, n-a fost vorba de gestul unui rebel sau de dorinţa de a face rău, mi-am urmărit pur şi simplu un impuls natural, acelaşi impuls care te îndeamnă să repari un iPod sau să explorezi acoperişurile şi tunelurile de la MIT.

Din nefericire, combinaţia dintre nerespectarea normelor sociale şi deţinerea unor cunoştinţe „ameninţătoare”, cum ar fi tehnica de citire a arphidului de pe cardul personal de credit sau de descuiere cu şperaclul, reprezintă, pentru anumite persoane, un motiv de teamă faţă de hackeri. Totuşi, motivaţiile acestora din urmă sunt, de obicei, tot atât de simple ca afirmaţia: „Sunt inginer fiindcă-mi place să proiectez diverse lucruri”. Eu sunt întrebat adesea: „De ce-ai spart sistemul de securitate al Xboxurilor?” Iar răspunsul meu e simplu: În primul rând, sunt proprietarul lucrurilor pe care le cumpăr. În cazul

când altcineva îmi poate spune ce pot şi ce nu pot să rulez cu propria mea aparatură, înseamnă că nu mai am drept de proprietate asupra ei. În al doilea rând, pentru că există. E un sistem suficient de complex ca să-mi ofere o distracţie pe cinste. A fost o diversiune de mare importanţă într-o perioadă când lucram până noaptea târziu la teza de doctorat.

Am avut noroc. În momentul în care am spart programul de securitate al Xboxurilor îmi făceam studiile postuniversitare la MIT, ceea ce mi-a legalizat fapta în ochii oamenilor care contau. Însă dreptul de a se ocupa de hacking n-ar trebui să li se acorde numai persoanelor cu studii academice. Eu am început acest gen de activitate încă de când eram la şcoala primară, demontând toate aparatele electronice care-mi picau în mână, spre marea supărare a părinţilor mei. Din colecţia mea de lecturi făceau parte cărţi despre proiectarea mini-rachetelor, despre artilerie, despre armamentul nuclear şi despre confecţionarea explozibililor – volume pe care le împrumutam de la biblioteca şcolii (cred că Războiul Rece influenţa şcolile publice în privinţa alegerii lecturilor). Mă jucam, de asemenea, cu destule artificii improvizate şi cutreieram prin şantierele de construcţie ale caselor din cartierul meu din Midwest. Nu erau cele mai înţelepte lucruri pe care le puteam face, dar erau experienţe importante pentru maturizare şi am crescut ca gânditor liber, datorită îngăduinţei sociale şi a încrederii care domneau în comunitatea mea.

Evenimentele prezentului nu sunt atât de favorabile pentru hackerii în devenire. *Little Brother* demonstrează cum se poate ajunge din punctul în care ne aflăm astăzi într-o lume din care dispare complet toleranţa socială faţă de tot ce este nou şi ieşit din comun. O întâmplare recentă arată cu precizie cât de mult ne-am apropiat de hotarul societăţii descrise în roman. Am avut norocul de a

citi una dintre primele sale versiuni în noiembrie 2006. Cu două luni mai târziu, la sfârşitul lui ianuarie 2007, poliţia din Boston a descoperit dispozitive explozive suspecte şi a închis oraşul pentru o zi. Dispozitivele s-au dovedit a fi doar plăci de circuite cu LED-uri intermitente, folosite ca reclamă pentru o emisiune de pe Cartoon Network. Artiştii care instalaseră aceste graffitiuri urbane au fost consideraţi suspecţi de terorism, fiind acuzaţi în final de infracţiune, producătorii din cadrul reţelei au trebuit să plătească două milioane de dolari pentru ca procesul să fie rezolvat în afara instanţei, iar preşedintele reţelei Cartoon Network a demisionat ca urmare a situaţiei.

Oare teroriştii au câştigat deja? Am cedat în faţa terorii într-o asemenea măsură încât artiştii, oamenii care-şi dedică timpul liber unui hobby, hackerii, contestatarii sau până şi un grup de copii la locul lor, care nu fac altceva decât să joace Harajuku Fun Madness, să fie incluşi cu atâta uşurinţă în rândul teroriştilor?

Această disfuncţie poartă un nume – i se spune boală autoimunitară şi apare atunci când sistemul de apărare al unui organism ajunge într-o asemenea stare de epuizare încât nu mai este capabil să se recunoască pe sine însuşi şi îşi atacă propriile celule. În final, organismul se autodistruge. În momentul de faţă, America e pe punctul de a intra în şoc anafilactic, nimicindu-şi propriile libertăţi, aşa că e necesar să ne administrăm un vaccin. Tehnologia nu e un tratament indicat pentru acest gen de paranoia; de fapt, poate intensifica paranoia: ne poate transforma în prizonieri ai propriei noastre aparaturi. Nici constrângerea mai multor milioane de oameni, obligaţi să-şi scoată veşmintele exterioare şi să treacă în fiecare zi desculţi prin raza de acţiune a detectoarelor de metale, nu e o soluţie. Nu face altceva decât să-i amintească

zilnic populaţiei că are un motiv de teamă, şi nu e, practic, decât o barieră fragilă în calea unui adversar hotărât.

Adevărul este că nu putem conta pe alţii să ne elibereze, iar M1k3y nu-şi va face apariţia salvatoare în ziua când paranoia ne va sufoca toate libertăţile. Şi asta pentru că M1k3y sălăşluieşte deopotrivă în dumneavoastră şi în mine – *Little Brother* e un memento care ne atrage atenţia că, indiferent cât de imprevizibil ar fi viitorul, nu ne vom câştiga libertatea prin intermediul sistemelor de securitate, al criptografiei, al interogatoriilor şi al percheziţiilor la faţa locului. Libertatea se câştigă având convingerea că trebuie să ne bucurăm de ea în fiecare zi, că trebuie să acţionăm ca o societate liberă şi cutezând să ne punem în practică această convingere, indiferent cât de grave ar fi ameninţările întrezărite la orizont.

Urmaţi exemplul lui M1k3y: ieşiţi în lume şi îndrăzniţi să fiţi liberi.

Bibliografie

Niciun scriitor nu creează pornind de la zero – ne angrenăm cu toţii în ceea ce numea Isaac Newton „a sta pe umerii giganţilor”. Adoptăm, furăm şi remixăm arta şi cultura create de cei din jurul nostru sau de înaintaşii noştri din tărâmul literar.

Dacă v-a plăcut această carte şi vreţi să aflaţi mai multe, există nenumărate surse spre care vă puteţi îndrepta atenţia, online sau în cea mai apropiată bibliotecă sau librărie.

Hackingul e un subiect important. Toate ştiinţele se bazează pe împărtăşirea lucrurilor pe care le-ai făcut, astfel încât alţii să le poată verifica, să poată învăţa din ele şi să le poată îmbunătăţi, iar în hacking despre asta e vorba, aşa că găsiţi din belşug articole publicate care îl au drept obiect.

Începeţi cu *Hacking the Xbox* (No Starch Press, 2003), de Andrew „bunnie” Huang, o carte excelentă care povesteşte cum a reuşit bunnie, pe atunci student la MIT, să desluşească mecanismele anti-spargere ale unui Xbox, deschizând drumul pentru toate modificările extraordinare ale platformei operate apoi de hackeri. Spunându-şi povestea, bunnie a creat în acelaşi timp şi un soi de Biblie a ingineriei inverse şi a hackingului în materie de hardware.

Lucrările lui Bruce Schneier, *Secrets and Lies* (Wiley, 2000) şi *Beyond Fear* (Copernicus, 2003), sunt texte definitorii pentru un profan, dacă vrea să înţeleagă sistemele de securitate şi să le analizeze în mod critic, în timp ce o altă carte a sa, *Applied Cryptography* (Wiley, 1995), rămâne o sursă supremă pentru persoanele dornice să înţeleagă criptografia. Bruce are un blog excelent şi un

newsletter pe schneier.com/blog. Criptografia şi securitatea sunt domeniul amatorilor talentaţi, iar mişcarea cyberpunk e plină de copii, casnice, părinţi, avocaţi şi tot felul de alte categorii de persoane care atacă protocoalele de securitate şi cifrurile.

Există mai multe reviste importante dedicate acestui subiect, dar pe primele două locuri se află *2600: The Hacker Quarterly,* care abundă de pseudonime şi de relatări pline de mândrie despre realizările hackerilor, şi revista *MAKE* de la O'Reilly, care are o rubrică solidă de ghiduri, dedicată realizării artizanale a componentelor hardware.

Bineînţeles că universul online e inundat de materiale pe această temă. Ed Felten and Alex J Halderman's Freedom to Tinker (www.freedom-to-tinker.com) este un blog ţinut de doi profesori de inginerie fantastici de la Priceton, care scriu la modul lucid despre tehnologiile de securitate, de urmărire şi de împiedicare a multiplicării, precum şi despre criptografie.

Nu rataţi *Feral Robotics,* realizat de Natalie Jeremijenko, de la Colegiul Universitar din San Diego (xdesign.ucsd.edu/feralrobots/). Natalie şi elevii ei recondiţionează câinii robot de jucărie creaţi de Toys R Us şi îi transformă în nişte detectoare excelente de deşeuri toxice. Îi pun în funcţiune în parcuri publice, unde şi-au aruncat deşeurile marile corporaţii şi demonstrează, într-un stil prietenos faţă de mass-media, cât de toxic e solul.

Ca multe alte realizări ale hackerilor din această carte, tunelarea prin DNS este reală. Dan Kaminsky, un expert de prim rang în tunelare, a publicat detaliile în anul 2004 (www.doxpara.com/bo2004.ppt).

Dan Gillmor, considerat un guru al „jurnalismului cetăţenesc", care conduce în prezent Centrul de Jurnalism Cetăţenesc de la

Harvard şi de la Colegiul Universitar Berkeley, a scris de asemenea o carte extraordinară pe această temă: *We, the Media* (O'Reilly, 2004).

Dacă vreţi să aflaţi mai multe despre sabotarea arphidurilor, începeţi cu articolul lui Annalee Newitz „The RFID Hacking Underground" (www.wirednews.com/wired/archive/14.05/rfid.html), din revista *Wired. Everyware* (New Riders Press, 2006), de Adam Greenfield, care vorbeşte despre pericolele unei lumi a arphidurilor, creând o imagine care-ţi dă fiori.

Aşa-numitul Fab Lab de la MIT (fab.cba.mit.edu) al lui Neal Gershenfeld creează primele „imprimante 3D" ieftine capabile să materializeze orice obiect la care vă puteţi gândi. Subiectul este tratat în excelenta carte a lui Gershenfeld intitulată *Fab* (Basic Books, 2005).

Shaping Things (MIT Press, 2005), de Bruce Sterling, demonstrează cum pot fi folosite arphidurile şi faburile pentru a sili companiile să realizeze produse care nu otrăvesc lumea.

Findcă am ajuns la Bruce Sterling, el este autorul primei cărţi importante despre hackeri şi legislaţie, *The Hacker Crackdown* (Bantam, 1993), acesta fiind, totodată, primul volum publicat de o editură majoră şi lansat pe internet în acelaşi timp (există o mulţime de exemplare, vizitaţi stuff.mit.edu/hacker/hacker.html pentru a obţine unul dintre ele). Lectura acestei cărţi m-a condus la Electronic Frontier Foundation, unde am avut privilegiul de a lucra vreme de patru ani.

Această fundaţie (www.eff.org) este o organizaţie non-profit care cheltuieşte banii donaţi de persoane particulare pentru a asigura pe internet libertatea individuală, dreptul la cuvânt, respectarea drepturilor legale şi toate celelalte privilegii înscrise în Declaraţia Drepturilor. Sunt cei mai eficienţi susţinători ai libertăţii de pe internet şi vă puteţi alătura luptei lor pur şi simplu înscriindu-vă pe lista lor de e-mailuri şi scriindu-le

oficialităţilor pe care le-aţi ales ori de câte ori se gândesc să vă trădeze folosind drept pretext lupta împotriva terorismului, a pirateriei, a mafiei sau a oricărui alt baubau care le-a atras atenţia azi. EFF ajută de asemenea la menţinerea TOR, Ruterul-Ceapă, o tehnologie reală, pe care o puteţi folosi chiar în acest moment pentru a scăpa de firewallurile de cenzură ale guvernului, şcolii sau bibliotecii.

EFF are un site imens, cu informaţii uimitoare pe care le oferă publicului larg, aşa cum procedează şi American Civil Liberties Union (aclu.org), Public Knowledge (publicknowledge.org), FreeCulture (freeculture.org), Creative Commons (creativecommons.org) – toate acestea reprezentând un sprijin valoros pentru oricine. FreeCulture este o mişcare studenţească internaţională care recrutează copiii şi îi încurajează să-şi fondeze propriile filiale în liceele sau universităţile lor. E o modalitate excelentă de a te implica şi de a schimba lucrurile.

O multitudine de site-uri oferă o cronică a luptei pentru ciberlibertăţi, dar puţine o fac cu aceeaşi vervă ca Slashdot, „News for Nerds, Stuff That Matters” (slashdot.org).

Şi, bineînţeles, *trebuie* să vizitaţi Wikipedia, enciclopedia neoficială, realizată prin cooperare colectivă, în care poate scrie oricine, cu peste un milion de intrări numai în limba engleză. Wikipedia acoperă hackingul şi contracultura cu o profunzime uluitoare, realizând o actualizare uimitoare a informaţiilor. O singură avertizare: nu vă puteţi uita pur şi simplu la intrările din Wikipedia. E foarte important să accesaţi legăturile către „Istoric” şi „Discuţie” din partea de sus a fiecărei pagini, ca să vedeţi cum a fost introdusă actuala versiune a adevărului, să evaluaţi punctele de vedere opuse şi să decideţi singur care este cel demn de încredere.

Dacă doriţi să dobândiţi cunoştinţe într-adevăr interzise, răsfoiţi Cryptome (cryptome.org), cea mai uluitoare arhivă din lume cu informaţii ascunse, secrete scoase la lumină. Editorii curajoşi ai site-ului Cryptome adună materiale care au fost solicitate făcându-se apel la legea Libertăţii Informaţiilor sau care au fost dezvăluite de persoane nemulţumite de activităţile organizaţiilor din care fac parte.

Cea mai bună scriere de ficţiune dedicată istoriei criptografiei este, de departe, *Cryoptonomicon* (Avon, 2002), romanul lui Neal Stephenson. Autorul spune povestea lui Alan Turing şi a maşinii de criptat naziste Enigma, transformând-o într-un roman de război captivant, pe care nu vă veţi îndura să-l lăsaţi din mână.

Serverul Partidului Piraţilor menţionat în *Little Brother* este real şi, în momentul scrierii acestui roman (iulie 2006) prospera în Suedia (www.piratpartiet.se), Danemarca, Statele Unite şi Franţa. Are o doză de excentricitate, dar într-o mişcare sunt implicaţi tot felul de oameni.

Vorbind despre excentricităţi, Abbie Hoffman şi yippioţii au încercat într-adevăr să leviteze Pentagonul, au aruncat bani în clădirea bursei şi au colaborat cu o grupare numită Up Against the Wall Motherf__rs. *Steal This Book,* bine cunoscuta carte a lui Abbie Hoffman despre distrugerea sistemului, a fost retipărită (Four Walls Eight Windows, 2002) şi se găseşte de asemenea online pe un site wiki, pentru persoanele dornice s-o actualizeze (stealthiswiki.nine9pages.com).

Autobiografia lui Hoffman, *Soon to Be a Major Motion Picture* (publicată de asemenea de editura Four Walls Eight Windows), e una dintre cărţile mele memorialistice preferate, deşi conţine o foarte mare cantitate de ficţiune. Hoffman e un povestitor extraordinar şi deţine instinctele unui activist de succes. Dacă vreţi totuşi să ştiţi cum a

fost adevărata lui viaţă, citiţi cartea lui Larry Sloman, *Steal This Dream* (Doubleday, 1998).

Alte distracţii care ţin de contracultură: cartea lui Jack Kerouac, *Pe drum,* se poate cumpăra, practic, din orice anticariat, cu un dolar sau doi. „Urlet" („Howl"), de Allan Ginsberg, se găseşte online în multe locuri şi îl puteţi auzi pe el însuşi citind dacă intraţi pe archive.org şi căutaţi fişierul MP3. Ca bonus, ascultaţi albumul *Tenderness Junction* al formaţiei Fugs, care conţine o înregistrare audio al ceremoniei de levitaţie de la Pentagon a lui Allan Ginsberg şi Abbie Hoffman.

Cartea aceasta n-ar fi putut fi scrisă dacă n-ar fi existat un roman care a schimbat lumea, magnificul *1984* al lui George Orwell, cel mai bun roman scris vreodată despre orientarea societăţii într-o direcţie greşită. Am citit cartea când aveam doisprezece ani, am recitit-o de treizeci sau de patruzeci de ori între timp şi de fiecare dată am găsit în ea ceva nou. Orwell era un maestru al povestirii şi era probabil îngreţoşat de statul totalitarist în care se transformase Uniunea Sovietică după al Doilea Război Mondial. În prezent, *1984* este atât un exemplu de roman science fiction cu adevărat înfricoşător, cât şi una dintre cărţile care-au schimbat literalmente lumea. În zilele noastre, orwellian e sinonim cu un stat în care supravegherea, ipocrizia şi tortura sunt omniprezente.

Mai mulţi romancieri au fost surse de inspiraţie pentru diverse părţi ale poveştii din *Little Brother.* Impunătoarea capodoperă a comediei scrise de Daniel Pinkwater, *Alan Mendelsohn: The Boy from Mars* (în prezent în librării ca parte a antologiei *5 Novels,* Farrar Straus Giroux, 1997), e o carte pe care ar trebui s-o citească orice om pasionat de ştiinţă. Dacă v-aţi simţit vreodată marginalizat fiindcă sunteţi prea inteligent şi prea bizar, CITIŢI ACEASTĂ CARTE. Mie mi-a schimbat viaţa.

Pe un front mai contemporan se află *So Yesterday* (Razorbill, 2004), de Scott Westerfeld, care redă aventurile unor oolhunteri[56] şi participanţi la contracultură. Scott şi soţia sa Justine Larbalestier au fost, în parte – ca şi Kathe Koja –, cei care mi-au inspirat ideea de a scrie un roman pentru tineret. Le mulţumesc.

[56]Persoane care fac observaţii şi predicţii legate de evoluţia tendinţelor unei culturi (n. tr.).

Mulţumiri

Această carte are o datorie imensă către mai mulţi scriitori, prieteni, mentori şi eroi fără de care nu ar fi existat.

Hackeri şi cyberpunkeri: Andrew „bunnie” Huang, Seth Schoen, Ed Felten, Alex Halderman, Gweeds, Natalie Jeremijenko, Emmanuel Goldstein, Aaron Swartz.

Eroi: Mitch Kapor, John Gilmore, John Perry Barlow, Larry Lessig, Shari Steele, Cindy Cohn, Fred von Lohmann, Jamie Boyle, George Orwell, Abbie Hoffman, Joe Trippi, Bruce Schneier, Ross Dowson, Harry Kopyto, Tim O’Reilly.

Scriitori: Bruce Sterling, Kathe Koja, Scott Westerfeld, Justine Larbalestier, Pat York, Annalee Newitz, Dan Gillmor, Daniel Pinkwater, Kevin Pouslen, Wendy Grossman, Jay Lake, Ben Rosenbaum.

Prieteni: Fiona Romeo, Quinn Norton, Danny O’Brien, Jon Gilbert, danah boyd, Zak Hanna, Emily Hurson, Grad Conn, John Henson, Amanda Foubister, Xeni Jardin, Mark Frauenfelder, David Pescovitz, John Battelle, Karl Levesque, Kate Miles, Neil şi Tara-Lee Doctorow, Rael Dornfest, Ken Snider.

Mentori: Judy Merril, Roz şi Gord Doctorow, Harriet Wolff, Jim Kelly, Damon Knight, Scott Edelman.

Vă mulţumesc tuturor fiindcă mi-aţi oferit instrumentele necesare pentru a medita asupra acestor idei şi a scrie despre ele.

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Epilog
Postfață de Bruce Schneiner
Postfață de Andrew „bunnie” Haung, hacker Xbox
Bibliografie
    Mulțumiri

Table of Contents

Capitolul 1 2
Capitolul 2 17
Capitolul 3 30
Capitolul 4 47
Capitolul 5 66
Capitolul 6 90
Capitolul 7 107
Capitolul 8 126
Capitolul 9 140
Capitolul 10 157
Capitolul 11 173
Capitolul 12 191
Capitolul 13 210
Capitolul 14 225
Capitolul 15 244
Capitolul 16 265
Capitolul 17 281
Capitolul 18 299
Capitolul 19 317
Capitolul 20 338
Capitolul 21 366
Epilog 377
Postfaţă de Bruce Schneiner 386
Postfaţă de Andrew „bunnie” Haung, hacker Xbox 390
Bibliografie 394
Mulţumiri 401